DANS EDEN VALELER

ROBIN JARVIS

KELİMELERİN GÜCÜNÜ ASLA KÜÇÜMSEME

Bir grup amatör hayalet avcısı, sıradan bir sahil kasabasının hemen dışındaki harap bir evde unutulmaz bir gece geçirdi. Ve o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hayalet avcılarından ikisi, bir daha bu tecrübenin bahsini bile açmak istemedi. Üçüncüsüyse konuşacak durumda değildi zaten.

Yıllar sonra bir grup gencin yolu aynı yere düştü. Grubun lideri Jezza, diğerlerinin itirazlarına kulak asmayarak eve girdi. Döndüğünde elinde bir çocuk kitabı vardı. Tuhaf ve renkli hikâyelerle dolu bir kitap. Valeler, Kraliçeler ve Krallarla, tekboynuz ve kurtlarla dolu bir masal dünyası.

Ama buldukları, bir masal kitabı değildi. Yüzyılın başlarında yaşamış gizemli bir adamın yazdığı bu kitap, peşinden ürkütücü olayları ve korkunç bir sonu da getirecekti. Kasabadaki herkes kitabın büyüsüne kapılırken tüm dünyayı cehenneme çevirecek büyük bir olay da hızla yaklaşmaya başlamıştı. Çok geçmeden kitaptan yayılan bu gücün karşısında yalnızca bilim kurgu tutkunu bir genç ve onun matematik öğretmeni olan babası Martin kalacaktı.

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/302
AB/600
AÇ/920
A/55

DANS EDEN VALELER
Robin Jarvis
Orijinal Adı: *Dancing Jax*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Kapak ve kitap içerisinde kullanılan adaptasyon çizimler: Gökçen Ataman
Grafik: Mebruke Bayram, Merve Güven

1. Basım: Şubat 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 322 - 5
Sertifika No: 10905

ROBIN JARVIS © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Dans etmeyi seven annem için...

Sopalar ve taşlar kemiklerimizi kırabilir ama kelimeler çok daha fazlasını yapar. Ben şahsen kelimeleri tercih ederim. Kelimeler, içerisinde muazzam bir güç barındırır. Doğru düzende sıralanırlarsa sizi ağlatarak güldürebilir veya bir yabancının acısını paylaşmanızı sağlayabilirler. Fakat bir insanı incitmek için tek bir tanesi bile yeterli olabilir. Bazı ülkelerde belirli kelimelerin kullanılmasını yasaklayan kanunlar vardır ve böylesi daha iyidir. Çünkü içlerinde nefret barındırırlar. Kendileri ve barındırdıkları güç unutulana kadar kilitli tutulmaları gerekir.

Kitaplar için de aynı şey geçerlidir.

Bazı kitaplar zararlı, hatta tehlikelidir. İnsanların zihnini bulandırır, insan ruhunun karanlık köşelerini beslerler. Yasaklanmaları veya yok edilmeleri gerekir. Bu hikâye de onlardan biridir, şimdiye kadar yaşamış en kötü adamlardan biri tarafından yazılmıştır. Umarım orada bunu okuyacak, inanacak ve çok geç olmadan karşı koyacak kadarınız kalmıştır.

Martin Baxter, dün

Merhaba, kutsal yabancı. Dans Eden Valeler'in büyülü dünyasına hoş geldin. Saray'da yerin hazır ve uzun süredir seni bekliyorduk. Bu heyecan verici sayfalarda yeni arkadaşlar seni bekliyor. Bizim yaşantımızı ve hikâyemizi öğrenmek için davet edildin. Gel ve bizimle oyna, ateşimiz seni yenilesin, rüyalarımızı ve zevklerimizi paylaş. Burada, uzun süredir aradığın anlayışı, kabullenilmeyi ve ait olmayı bulacaksın. Sevgili okuyucu, bize katıl ve mütevazı ruhunu günbegün aşındıran dünyevi sıkıntılarından kurtul. Bize gel, biz sana sahip çıkar, senin yanında oluruz.

Dileriz öyle olsun...

Austerly Fellows, Imbolc 1936

Gümüş Deniz'in ötesinde, dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde, Şafak Prensi'nin harikulade krallığı yatıyordu. Fakat Beyaz Şato'nun içindeki taht boştu. Uzun seneler boyunca sürgünde ve kayıp olduğu için, Prens'in görkemli geri dönüşüne ve ülkenin ihtişamını yeniden geri kazanışına kadar yerine Kutsal Büyücü Ismus bakıyordu.

1

Kapı titredi. Yeni bir güçlü tekmenin ardından çürüyen çerçevenin üzerindeki kilit parçalandı.

Kapı vahşi bir güçle içeriye doğru patladı. Tahta ve boya parçacıkları uzun süredir terk edilmiş büyük salona saçıldı ve yılların tozu kuru bir bulut olarak yerden kalktı. Yıllardır ilk kez güneş ışığı içeriye doldu ve böcekler çıplak zeminin üzerinde tıkırdayarak kaçıştı.

Adam kapının eşiğinde dikilirken bir çift meraklı göz sağa sola bakındı.

"Harika."

Kirli elinin tersiyle ağzını kapattı, içeriye adım attı ve parıldayan toz tanecikleri etrafını kuşattı.

"Rutubetli. Ayrıca fare pisliği kokuyor."

Evin bayat havasını tasvir ediyordu ama bu tanım kendisi için de geçerliydi.

Sırım gibi bir adamdı, üzerinde paçaları yere değen bir kot pantolon ve şimdiki sahibini bulana kadar üç sahip eskiten yırtık bir motosikletçi ceketi vardı. Ceketin geçmişini seviyor ve kendisinin cekete değil ceketin kendisine sahip olduğunu iddia ediyordu.

Yüzünde her zaman tetikteymiş gibi bir ifade vardı, hiçbir zaman durgun değildi. Yabani, kirli ve saldırgan. Suratını kaplayan deri beyaz ve nemliydi, beslenme eksikliğini belli ediyordu. Başka maddelere hayır demezken, Jezza yiyecekleri reddederdi.

Şimdi bile nikotinli parmakları titriyor ve seğiriyordu. Sabahın on bir buçuğuydu. Yanında sadece bir kutu Red Stripe vardı ve bunun sebebi çalıntı votkaların sonuncusunu önceki akşam içmiş olmasıydı.

Arkasındaki kadın, "Son benzinimizi harcadığımıza değdi mi?" diye sordu.

Jezza'nın saksağan bakışları merdivenlerden sahanlığa doğru uzanan kirli desenli duvar kâğıtlarının üzerinde dolaştı. Kâğıtların üzeri yer yer siyah küflerle lekelenmişti. Ev büyüktü ve Viktorya döneminde altın çağını yaşarken görkemli bir yer olmalıydı ama şimdi karanlıktı ve terk edilmişliğin izlerini taşıyordu. Adam, her şeye rağmen, bu evde bulunacak hazineler olduğunu biliyordu.

Evin altını üstüne getirmeye ve birkaç sterlin kazanmaya niyetliydi. Southwold'da hiç soru sormadan kendisine getirilen eşyaları satın alan bir adam vardı. Orijinal şömine-

ler çok iyi para getiriyordu. Şömineler alınmış olsa bile bu gibi evlerde her zaman bakır borular, musluklar ve kapılar bulmak mümkündü. Pencerelerin birçoğu tahtalarla kapatılmıştı ve kapatılmayanların da camları kırıktı, bu yüzden pencereler işine yaramazdı. Jezza'nın baygın bakışları tırabzan demirlerinin üzerinde gezindi. Evet, bunlar da beş para etmezdi.

Arkasındaki kız huzursuzca kıpırdandı. Yirmi yaşından daha büyük olamazdı ama Jezza ve diğerleri ile geçen zorlu yaşam yüzünden gençliğin izleri silinmişti. Siyah saçları oksijenlenmişti ve dikensi uçları cansız bir sarıydı. Şakağına doğru uzanan gelişigüzel boyanmış turkuaz saç telleri son çabasıydı fakat onların da rengi solmuştu.

"Sana büyük bir yer olduğunu söylemiştim," dedi. "Burası bizi birkaç ay idare eder."

Jezza dar omuzlarını silkti.

"Geriye ne kaldığına bağlı," dedi. Geniş koridordan yüzeyi kabarmış bir kapıya doğru kasıla kasıla yürüdü. Durup açgözlü ve pis parmağıyla, kararmış bakır kapı tokmağının üzerinde bir daire çizdi, metalin renginin kızın saç uçlarıyla aynı renk olduğuna fakat kapı tokmağının parıltısını hâlâ kaybetmediğine dair alaycı bir yorumun ardından tokmağı çevirdi.

Arkasındaki kız, "Buraya kimse gelmez," diye mırıldandı. "Sana söylemiştim."

Arkalarından iki figür daha içeriye girdi. İlkinin boyu bir metre seksen santimetre civarındaydı. Diğeri daha kısa ve çelimsizdi. İri yarı olanın üzerinde şekilsiz bir kamuflaj

ceketi vardı, sırtından aşağıya doğru uzun ve pasaklı bir at kuyruğu uzanıyor, bakımsız sakalı yüzünün yarısını kaplıyordu.

"Merhaba, ev, ben yeni sahibinim!" diye bağırdı. Kollarını iki yana açtı.

Diğeri öğürerek adamı bir kenara itti. "Yine gaz mı çıkarttın?"

Adam gülerek, "Ben gazlı bir adamım!" diye cevap verdi. "Arkan gözlerimi yaşartıyor, adamım."

"Mımmm... Bisto. İstersen ekmeğini banabilirsin, Tommo."

İsmi Tommo olan adam arkadaşının yanından geçti ve koridora doğru kaçtı. Üzerinde eski bir kot vardı, kahverengi saçları bağsız ve kıvırcıktı. "Bağırsaklarında çürüyen bir uzaylı olmalı, Miller," dedi. "Senin gazlarını bir insan çıkartıyor olamaz."

Kız aksi bir ses tonuyla, "Büyüyün artık," dedi. "Yanımızda Howie ve Dave'i getirmeliydik."

Tommo, "Howie ve Dave'de bizdeki aletler yok," diye cevap verdi. Bir elini havaya kaldırdı ve görünmez bir tetiğe basarak dişlerinin arasından matkap sesi çıkarttı.

Miller hantal adımlarla yürüdü, kaslarını gösterdi ve göbeğini içeriye çekti. "Ve biz kaslıyız," dedi. "Jezza'nın burayı parçalamak için erkeklere ihtiyacı var."

Tommo, "Gri kafatasının gücü adına!" diye haykırdı. Hayali bir kılıcı elinde tutuyor gibi yaptı.

Kız, "Kıkırdayan Kardeşler'in gücü adına!" diye dalga geçti.

Kız engel olamadan Miller ve Tommo kızı ellerinden yakaladı, kollarını bir o tarafa bir bu tarafa çekiştirmeye başladı.

Birlikte, "Bana, sana, bana, sana!" diye bağırmaya başladılar.

Kız, "Bırakın beni!" diye haykırdı. Kızın isyanı ikiliyi daha da cesaretlendirdi.

Jezza öfkeyle, "Hey, siz!" diye seslendi. "Buraya! Hemen."

Oyun hemen sona erdi. Kız, arkadaşlarına kızgın bakışlar fırlattı. "Zavallı kaybedenler!" diye patladı. Fakat arkasına dönüp Jezza'yı takip ederken yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı.

Miller, Tommo'ya, "Sana söyledi," dedi.

Tommo parmaklarını diğer adamın şakağına bastırdı ve aynı matkap sesini tekrar çıkarttı.

Kızın gri gözleri geniş misafir odasında gezindi. Önce Jezza'yı göremedi. Pencerelere beceriksizce çivilenmiş tahtaların arasından sızan güneş ışığı kasvetli karanlık köşelerle tam bir tezat oluşturuyordu. İçerisi, küflenerek kararmış kırmızı deri bir koltuk dışında boştu. Gözleri karanlığa alışmaya başlayınca Jezza'yı gördü. Görkemli bir şöminenin önünde duruyor, evin yeni efendisiymiş gibi şömine rafına yaslanıyordu.

Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Oraya kimse gitmez, Jezza," dedi. Kızın önceki akşamki sözlerini tekrarladı ve karşı duvarı işaret etti.

Kız arkasına döndü ve çürümüş panellere baktı. Üzerleri boyalı harflerle kaplıydı.

telegram: @kaktusunx

Omzunu silkerek "Sadece birkaç çocuk," diye cevap verdi.

Jezza tekrar şömineye doğru dönüp ellerini şöminenin üzerinde gezdirmeden önce, "Çocukların boyalı elleri varmış," dedi.

Şöminenin üzerindeki toz tabakasını sıyırdıktan sonra, "Mermer," diye duyurdu. "Bunları sökerken nazik olmak lazım. Bize çok para getirir, daha fazlası da varsa yüzümüzü güldürür."

Genç kız duvar yazılarına dokundu, soyulmaya başlamış kelimeleri okudu.

"Marc Bolan, Tatlıkız, Bir Womble olduğunu hatırla, Mungo Jerry... Bunlar çok eski çocuklar," dedi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Şimdi benim annem yaşında olmalılar."

Miller, "Genç Womble'ler partnerinizi çalar!" diye şarkı söylemeye başladı. Tommo vals yapmaya başladı. "Minuetto Allegretto iseniz, uzun süre yaşarsınız."

Jezza, "Siz ikiniz saçmalamayı kesmezseniz çok uzun yaşamayacaksınız," diye uyardı.

Adamlar durdu ve Tommy küflü koltuğu işaret etti.

Miller'a, "Senin kokuşmuş bağırsakların buna benziyor," diye mırıldandı.

Adam alaycı bir biçimde başını iki yana sallayarak, "Benim bağırsaklarımla kafayı yemişsin," dedi.

"Çünkü onlardan kaçamıyorum! Senin yüzünden sürekli onların havasını solumak zorunda kalıyorum!"

"Hoşuna gidiyor!"

Jezza'nın sert bakışı tartışmaya hemen bir son verdi. Ardından aynı bakışlar yere eğilip bir kâğıdı eline alan kıza odaklandı.

"Ne buldun?" diye sordu.

"Çocuk dergisi," diye cevap verdi. "Sayfaları sararmış ve kırışmış. Şu havai fişekler ve kabarık saçlara bak! Eski kutular ve çikolata kâğıtları da var, Fresca ve Aztec marka. Buraya girileli çok uzun zaman olmuş."

Tommo hevesle, "Kız dergisi mi?" diye sordu.

"Çocuklar için mi? Görünüşe göre sadece televizyon programları ile ilgili, hem zaten sende o dergilerden yeterince var, Tommo."

Miller, "Bir kütüphane açabilir," diye onayladı.

Kız, derginin soluk kapağına baktı. Büyük kalın harfler isminin *Look-in* olduğunu ilan ediyordu ama bir köşesine tükenmez kalemle uzun zaman önce emekli olmuş gazete bayiinin ismi yazılmıştı.

Runecliffe.

Kız, dergiyi yere bıraktı.

Jezza yüzünü buruşturarak odaya göz gezdirdi. "Anlayamıyorum," dedi. "Nasıl olur da buraya kimse girmez? Burası nasıl olur da üç arabası, süslü bir karısı ve şımarık çocukları Siobhan veya Zachary'ler için yasa dışı yollarla ülkeye sokulmuş göçmen bir hizmetçisi olan bir kodaman tarafından yıkılmaz veya kullanılmaz? Esaslı, burası çok esaslı bir yer ve biri bana sahip çıksın diye bağırıyor."

Miller, "Konum, konumu çok iyi değil," dedi. "Tanrı'nın bile unuttuğu bir yerin ortasındayız, buraya çukurlarla dolu

bir yolda uzun süre seyahat ederek geldik. Önceden ne aradığımızı bilmeseydik burayı hayatta bulamazdık."

Jezza, "Bunun gibi büyük yerler haritalardan veya tapu dairelerinin kayıtlarından birden kaybolmaz," dedi. "Bana mantıklı gelmiyor. Birine ait olmalı."

Tommo, "Birine aitse de, kimsenin umurunda olmadığı belli," dedi. "Şuranın hâline bir bakın. Mr. Muscle, neredesin?"

Miller, "Buraya çökebiliriz," dedi. "Herkesi buraya getirip biraz onarırsak burası bir saray olur."

Kız, "Hayır!" diye itiraz etti. Kollarını ovaladı. "Burası hüzünlü bir ev. Hüzünlü ve kasvetli, benim hoşuma gitmedi."

Jezza, "Evi parçalarına ayırmak için bir sebebimiz daha oldu," dedi. "Güzel, satılabilir, küçük parçalar. Kim şikâyet edecek? Harika bir iş, daha iyisi olamazdı!"

Tommo, "Ben minibüsü boşaltmaya başlayayım," dedi. "Benimle gel, Gazlı."

Miller, "İşte yine yaptın!" dedi. "Sen benim bağırsaklarımla kafayı yemişsin!"

Jezza birden bağırdı. "Bekleyin! Şimdilik aletleri boş verin."

Kıza bakıyordu. Kız, ayağa kalkmış etrafına bakınıyordu, yüzünde huzursuz bir ifade vardı.

"Shee," dedi. "Shee!"

Kız irkildi.

"Burayı sen nereden biliyorsun?"

Kız, sorudan rahatsız oldu ve kapıya doğru yürüdü.

"Sadece biliyorum," diyerek kaçamak bir cevap verdi. "Sigara içmem lazım ve çakmağım minibüste kaldı."

Koşarak odadan çıktı, koridoru geçti ve kendisini parlak güneş ışığına attı. Büyük ve kasvetli ev arkasında yükseliyordu, otlarla kaplı park yerinde duran eski püskü minibüse doğru yürürken ürperdi. Korkunç bir evdi. Evden nefret ediyordu. Kendisini zor dışarıya atmıştı.

Volkswagen'in tanıdık turuncu ve krem renkleriyle sakinleşti, çizik yolcu kapısına yaslanırken rahatlayarak iç geçirdi.

Kendi kendini, "Aptal dilenci," diyerek azarladı. Cebinden bir sigara çıkarttı, görkemli eve dönüp bakarken sigaranın dudaklarının arasında asılı kalmasına izin verdi.

Donuk, çirkin bir yapıydı, gri taşlar kullanılarak Viktorya dönemi Gotik tarzında inşa edilmişti. Köşesinde bir kulesi vardı, pencere ve kapı üstlerinde üçgen çatılar göze çarpıyordu. Zemin kattaki pencereler tahtalarla kapatılmıştı ama üst katlardakilerin çoğu örtülü değildi ve bir kiliseye aitmiş gibi duruyorlardı.

Shiela dişlerini sıkarak tısladı. "Bana öyle bakma," diye fısıldadı.

Etrafını yüksek, şekilsiz ağaçlar çevreliyordu. Hatta park yerinin ortasında bile bir ağaç vardı, zaten bu yüzden minibüsü eve bu kadar uzak bir yerde bırakmak zorunda kalmışlardı.

Tepesinden bir yerden bir karganın sesi geldi, yalnız ve hoş olmayan gaklama ile bir kez daha ürperdi.

"Bir mezarlık gibi," diye mırıldandı. "Ölü evler için bir mezarlık. Burada hiç hayat yok, hayat olmadığı gibi hiçbir zaman sevgi de olmamış."

Sonra bir çıngırtı ile dikkati yeniden evin önündeki verandaya odakladı. Jezza elinde tuttuğu minibüsün anahtarlarını havada sallıyordu.

Jezza ağır adımlarla yürürken, "İçeride seni ne korkuttu?" diye sordu.

"Korkmadım. Havası çok kötüydü. Bayat ve rutubetli."

"Arka koltukta Miller'ın yanında otururken çok daha kötülerine maruz kaldın."

"Pekâlâ, burası hoşuma gitmedi. Anahtarları bana ver, çakmağa ihtiyacım var."

Jezza elini geriye çekti, anahtarları kızın uzanamayacağı bir yerde tutmaya devam etti.

"Şimdiye kadar iki sorumu cevapsız bıraktın," dedi. Kızmaya başlamış gibiydi. "Sorularımın cevaplarını senden zorla almamı ister misin?"

Kız, "Hayır, Jezza," dedi. "Sigaramı yakmak istiyorum!"

Jezza anahtarları kıza fırlattı ve kız birkaç saniye sonra sigarasını tüttürmeye başladı. Parmakları titriyordu.

"Sadece önceden duyduğum bir yerdi," dedi. Soluk mavi bir duman bulutunu havaya üfledi. "Her şehirde bir tane vardır, terk edilmiş eski bir ev. Çocukların birbirini korkuttuğu, gizlice içeriye girip evde bir gece geçirmeye cesareti olup olmadığı sorduğu bir yer."

"Neden bahsediyorsun?" Jezza hâlâ öfkeli gibiydi. "Scooby Doo? Beni bu saçmalıklarla kandıramazsın."

Shiela, "Yemin ediyorum, doğruyu söylüyorum!" dedi. "Buralı olsaydın, bilirdin, mutlaka duyardın. Fakat bu sefer söylentiler uydurma değil. Burası... Bilmiyorum, uğursuz bir yer. Artık çocuklar bile buraya gelmeye cesaret edemiyor."

"Artık Xbox'larının karşısında veya internette vakit geçirmekten gerçek bir şeyler yapmaya vakit bulamadıkları içindir."

Shiela, "Böylesi onlar için daha iyi," diye mırıldandı.

Jezza, "İnternet reddedilenler içindir," dedi. "Odalarında gizlenip hiç tanışmadıkları insanlarla sohbet eden, sahte resimler kullanan ve bir başkası olduğunu iddia eden uyumsuzlar için. Artık kimse kim olduklarını bilmiyor ve bilenler de bu durumdan hoşnut değil. İnternette asla kiminle konuştuğunu bilemezsin."

Shiela bu konuda tartışmanın anlamsız olduğunu anladı. Jezza vaaz verir gibi konuşmayı çok sever ve kendisiyle aynı fikirde olmayanları dinlemezdi. Uzun süredir de kendisini dinlememişti. Uyumsuzlara gelince, çocuklar hakkında başka ne denebilirdi?

Shiela gönülsüzce, "Bir şeyler bulmak için işe yarıyor," dedi.

Jezza alaycı bir biçimde gülümsedi. "Evet," dedi. "Oradan oraya dallanıp budaklanan bir sürü bilgi. İyinin ve kötünün bilgisinden oluşan bir ağaç, Shee. İnsanların Apple'larını kullanarak bu ağaca erişmeleri sence de delice değil mi? Hah, Yaratılış'ı yeniden yaşamak gibi bir şey ve yine her şeyi içinden çıkılmaz hâle getiriyoruz."

Shiela, "Burası da Cennet Bahçesi değil," dedi.

Jezza ev konusuna geri dönmeden önce kaba bir ses tonuyla, "Sen de Havva değilsin," dedi. "Ve Yvette Fielding olacak kadar sarışın da değilsin. Hayalet görmedin ya?"

Shiela omzunu silkti ve külünü yere silkti.

Jezza, "Öyle bir şey yok," dedi. "Bu hayatta sadece gerçek şeyler önemlidir, delice fikirler üretmene gerek kalmadan da endişelenmene ve korkmana sebep olacak kadar gerçek kötülük var. Bu dünyada korkman gereken şeyler köşenin ardında gizleniyor, senin varlığında gizleniyor. Gerçek kötülük en iyi orada ürer. Gözünün önünde, apaçık ortada: üç kapı uzaktaki şiddet gören korkmuş kadın ve sesleri duymamak için televizyonlarının sesini daha da fazla açan komşuları; kendinden nefret eden ve bunun bedelini hastalara ödeten huzurevindeki hemşire; sesini bile çıkartamayacak kadar korkmuş çocuklar; kendisini ısırmadığı için köpeğin kaburgalarını tekmelemeye devam eden adam... Etrafımızda, her yerdeler. Toplum, içinde kötülüğün büyüdüğü bir Petri kabıdır. Kötülük bunun gibi eski, boş evlerde üremez."

Shiela adama, bir zamanlar çekici bulduğu özelliklere, kısık gözlerinin tilkininkilere benzer şekline, adamı farklı ve ilgi çekici kılan sağlıksız, soluk benzine baktı. Jezza beklenmedik bir biçimde çarpık gülümsemesini gösterdi ve Shiela adamın kendisinden hâlâ hoşlandığını fark edince çok şaşırdı. Jezza onu hep şaşırtıyordu. Adamın, ezici egosu ve acımasız bencilliğini görmesine engel olan hipnotize edici bir büyüsü vardı. Bunu grubun diğer üyeleri üzerinde de kulla-

nıyordu. Jezza, sorgusuz sualsiz, grubun lideriydi. Bir sokak peygamberi gibi başıboş ve sahipsizleri kendisine çekiyordu. Bu kafası karışık beceriksizler Jezza'nın havarileri gibiydi.

Jezza sigarayı kızın elinden alıp araca yaslandı ve büyük, sevimsiz eve odaklandı.

"Bu evden elde edeceğimiz para bizi bir yıl idare eder," dedi. "İçeride her tür şey olmalı. Tavan arasında veya kilerde unutulmuş eşyalar, hatta eski mobilyalar bile olabilir. İyi iş çıkarttın, Shee."

"Keşke bu konuda hiçbir şey söylemeseydim."

Jezza, "Seni bir süre daha yanımda tutabilirim," diyerek kıkırdadı. Kıza göz kırptı. Shiela bu cümlenin ardındaki gizli tehdidin farkındaydı.

Birden, evin içinden bir çığlık geldi.

Jezza bir kedi gibi öne atıldı ve verandaya koştu. Shiela bir sigara daha yaktı ve bekledi.

Ismus'un tek aşkı güzel Labella, Yüce Rahibe'ydi. Saray'ın diğer hanımlarından, evet, dört kralın gururlu eşlerinden bile daha yüksek mevkideydi. Yanlarından geçerken diğer kadınların gözlerinin nasıl parıldadığını görmeliydiniz. Göz alıcı ama bir o kadar da ciddi ve asık suratlı olan sessiz ikili, Soytarı Rahipleri, Yüce Rahibe'nin akranıydı. Fakat biz bu rengârenk tablonun karanlık tonlarına odaklanmayalım.

Dans et, dans et benim neşeli aşkım.

2

Richard Miller merdivenlerde oturuyordu. Terliyordu ve sarsılmıştı, kabuğunun içine çekilen bir kaplumbağa gibi eski püskü kamuflaj ceketinin içine sinmişti. Tommo önünde duruyor, bu durumu çok komik buluyor, kahkaha atarsa karşılığında bir yumruk veya bir tekme alıp almayacağını merak ediyordu.

Jezza koşarak içeriye girince, "Neler oluyor?" diye sordu.

Tommo bir elini kalbinin üzerine koydu. Telaşla, "Benimle bir ilgisi yok!" dedi. "Merdivenlerden çıkmaya korkuyor."

Jezza, "Merdivenlerden düşmüşsün gibi çığlık attın!" dedi.

Miller kafasını kaldırdı ve tedirgin bir biçimde omzunun üzerinden geriye baktı. Kaba bir fısıltıyla, "Yukarıda bir şey var," dedi.

Jezza, "Ne?" diye haykırdı.

"Bilmiyorum... sadece bir şey."

"Ne gibi?"

İri yarı adam yavaşça, "Daha önce hissetmediğim bir şey," diye cevap verdi.

"Nerede?"

Cevabı veren Tommo oldu. "Şuradaki küçük sahanlığın yukarısında," dedi. Kıkırdamamak için kendisini zor tutuyordu. "Birden olduğu yerde dondu kaldı ve sonra güm! Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı ve hoplayıp zıpladı, sanki elektriğe kapılmıştı."

Jezza birinci kata devam etmeden önce kafasını kaldırıp dik bir açıyla duvarın içine giren merdivenlere baktı. Karanlıkta görülecek çok fazla şey yoktu, tahtalarla kapatılmış yüksek bir pencere ve üst katın gölgelerinden kanıyor gibi duran oldukça büyük bir siyah küf yığını dışında bir şey görmedi.

Jezza sabırsızca, "Devam et," dedi. "Nedir, havada uçan bir yüz mü, şeytani bir maymun mu, yoksa başka bir şey mi?"

Tommo, "Hayır," diye cevap verdi. Sırıttı. "Şeytani maymunlar dolaplarda yaşar."

Jezza, "Bu hayalet saçmalığından sıkılmaya başladım," dedi. "Önce Shee, şimdi sen."

Miller söylenenleri dinlemiyor, ellerinden birinin arkasını kokluyordu. Sonra kolunu sıyırarak üzeri dövmelerle kaplı kolunu inceledi.

Tommo, "Ne yapıyorsun?" diye haykırdı. "Delirdin mi?"

Miller arkadaşlarına baktı. "Korkunç bir koku var," dedi.

Tommo, "Senden hep geliyor!" diye onayladı.

Miller başını iki yana salladı. "Pis bir rutubet kokusu!" dedi. "Korkunç bir rutubet kokusu. Çürümüş yapraklar gibi... Veya daha kötüsü. Çürümüş, ekşi ve ölü, soğuk bir ölüm kokusu."

Jezza, "Sadece normal ve ıslak rutubet kokusu," dedi. "Böyle iğrenç bir yerde başka ne bekliyordun? Chanel No 5 mi?"

Miller elini giysilerine sildi. "Hayır," dedi. "Hayır, normal değil. Başka bir şey. Dokununca..."

Ayağa fırladı, neredeyse Tommy'i yere deviriyordu. Öfkeyle merdivenlere baktı.

"Şu duvar!" diye haykırdı. "Elimi üzerine koyunca oldu. Şu lanet olasıca şey hareket etti! Elimin ve kolumun üzerine aktı! Güçlükle kurtuldum!"

Jezza sert bir ses tonuyla, "Hangi şey?" diye sordu.

Miller korku dolu gözlerle Jezza'ya baktı. "Küf!" dedi. "Lanet olasıca siyah küf! Onu tenimde hissettim, canlıydı!"

Son bir kez merdivenlere baktı sonra ön kapıya doğru yürüdü, Shiela kapının eşiğinde dikiliyordu.

Shiela, "Jezza," diye seslendi. "Buradan gidelim. Gitmek istiyorum, hemen şimdi."

Adam kıza doğru baktı ve elini tırabzanın üzerine koydu. "Miller koca elini örümcek ağının üzerine koyup parmaklarında bir örümceği hissettiği için mi?" diye sordu. "Her zamankinden daha aptal olma, Shee."

Miller, "Örümcek değildi!" diye bağırdı.

Jezza, "O zaman kırkayak veya tespih böceğidir," dedi. Umursamaz bir hâli vardı. "Gerçeğe geri dönün. Bu altın madenini terk etmeme imkân yok. Artık bana ait. Bunu parçalarına ayıracağım, hatta para ederse tuğlalarını bile sökeceğim."

Shiela, "Miller'ı dinle!" dedi.

Jezza kızı umursamadı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Shiela arkadaşının üst kata çıktığını görünce telaşlandı. "Jezza!" diye haykırdı. "Yapma! Burası kötü bir yer."

Miller da, "Oraya gitme," diye katıldı.

Jezza ağır adımlarla merdivenleri çıkarken, "Ah, Bay Hayalet..." diye şarkı söylemeye başladı. "Senin kıçını tekmeleyeceğim ve seni artık bana ait olan bu mülkten kovacağım. Beni duyuyor musun? Gerçek para ile kiranı vermeye başlamazsan evimde kalamazsın."

Tommo, "Hah!" diye bir kahkaha attı. "Şuna bakın. Hayalet görürsek kimi arayacağız? Hımmm... Sadece Jezza, çünkü o hiçbir hayaletten korkmuyor!"

Jezza vaazına başladı. "Doğa üstü olana inanmak dine ihtiyaç duymakla aynı psikolojinin ürünüdür. İnsanların kendi kendine yarattığı bir saplantıdır, en tepedeki zengin adamların proletarya sınıfını aşağıda tutmak, korkutmak ve gerçek insanlar hakkında gerçek sorular sormalarına engel olmak için bulduğu bir kontrol yöntemidir. Esas yapmamız gerekenleri yapmak yerine geceleri bu korkularımızdan kurtulmak için diz çöker ve dua ederiz. Her zaman kontrol ile ilgiliydi. Karanlığın kötü bir yanı yoktur, sadece ışığın yokluğudur."

"Hep dediğim gibi, sadece gerçeğin kendisinden korkmanız gerek. Gece sokakta yalnız yürürken size saldıracak olan bir vampir değil, uyuşturucuyu ilaçlarına tercih eden ve mavi bir cepte insan karaciğerleri toplaması gerektiğine inanan paranoyak bir şizofrendir. Siz bu zavallıdan ve daha ucuz olduğu için tedavi etmeden bu adamın toplum içinde normal olmasını bekleyen Ulusal Sağlık Hizmeti'nden korkun. Böylece bir sonraki kodamanın elini sıkacakları ve yerel gazeteler için resim çektirecekleri zaman yiyecekleri somonun parasını çıkartmış olurlar."

Shiela, "Tanrı aşkına, beni dinler misin!" diye haykırdı. "O çocuğun, derginin sahibi olan çocuğun kim olduğunu biliyorum. Ona ne olduğunu biliyorum. Jezza, dur. Aşağı in!"

Jezza küçük sahanlığa ulaştı. Kafasını çevirip aşağıdakilere sırıttı. Bu alaycı gülümsemenin ardından hep kendini beğenmiş aptalca bir eylem gelirdi. Sonra gölgelere doğru döndü, iki elini birden öne uzattı ve duvardaki küfün ortasına koydu.

Shiela tiksinerek "Lanet olsun," dedi.

Aşağıdaki üçlü bekledi. Jezza olarak bildikleri adamın sırtına bakarken neler olacağını merak ediyorlardı. Jezza hiç kıpırdamıyor, ses çıkartmıyordu. Elleri duvarda kaldı, saniyeler dakikalara dönüştü. Shiela tırnaklarını koluna geçirdi. Bekleyiş katlanılmazdı.

Daha fazla dayanamayıp "Bu kadar yeter!" dedi. "Komik değil!"

Miller, "Evet," dedi. "Şaka sona erdi."

Jezza kıpırdamadı.

Tommo diğerlerine bakıp gülümsedi. "Sakinleşin."

Shiela, Miller'a döndü. "Gidip onu al ve aşağı getir."

İri yarı adam tereddüt etti.

Shiela sesini yükselterek "Git ve onu buraya getir!" dedi. Miller'ı öne itti.

Miller merdivenlere doğru yürüdü. Şaşkın Tommo'nun yanında durduktan sonra isteksizce merdivenleri çıkmaya başladı.

"Haydi," diye seslendi. "Bu kadar yeter. Shiela'yı korkutuyorsun."

Tommo, "Siz ikiniz aşırı tepki veriyorsunuz," dedi. "Jezza sizi kandırıyor. İşte, başlıyoruz."

Miller küçük sahanlığa yaklaştı. Daha önce kendisini ele geçiren korkuyu hatırlayınca alnı terlemeye başladı. Derin bir nefes aldı ve aynı ekşi küf kokusu gırtlağına dolunca öksürdü.

Jezza'ya doğru bir adım daha attı. Adamın başı karanlığın içine gizlenmişti ve Miller suratını görmek için kafasını yana yatırınca siyah bir profilden başka bir şey görmedi.

"Jezza, dostum," dedi. "Buna bir son ver."

Göz ucuyla duvarın üzerinde hareket eden bir şey gördü. Geriye sıçradı ve iki basamak aşağıya indi.

"Yüce Tanrım!" diye çığlık attı.

Ve Jezza hareket etti. Başını geriye attı ve yavaşça arkasına döndü. İlk kez görüyormuş gibi kısık gözleri arkadaşlarının üzerinde dans etti, sonra yüzü geniş bir gülümseme ile aydınlandı.

"Şu hâlinize bakın," dedi. "Küçük tavuklarımı korkutmak için çok fazlası gerekmiyor, değil mi? Bir dakika daha dursam çığlık atmaya başlayacaktınız, hem de yok yere. Çok öğretici bir deneyim oldu."

Shiela, "Çok komiksin, biliyor musun?" diye sordu.

Jezza soğuk bir ses tonuyla, "Senin de ne yapacağını önceden tahmin etmek çok kolay," dedi.

Gözlerini Shiela'nın isyankâr ve incinmiş gözlerinden alıp önünde duran Miller'a odaklandı.

İri yarı adam, Jezza'nın arkasındaki duvara bakıyordu. Fakat gölgelerin arasında duvarı lekeleyen küften başka bir şey yoktu.

Jezza, "Önümde duruyorsun," dedi.

Miller irkilerek kendine geldi. Gördüğünü düşündüğü şey artık yerinde değildi. Ağır bir adım attı ve merdivenleri inmeye başladı, ayakları yeniden sert zemine bastığı için çok mutluydu. Jezza çok daha hafif, dans eden adımlarla adamı takip etti.

Tommo, "Ben korkmadım!" dedi. "Bu ikisinin neyi var bilmiyorum."

Jezza, "Kes sesini, geri zekâlı," dedi. Tommo'ya bakmadı.

Shiela yüzünü buruşturdu. Jezza bazen midesini bulandırıyor, kendisine en yakın olan insanlara bile birer pislikmiş gibi davranıyordu. Tommo'nun suratına bir tokat yemiş gibi sarsıldığını gördü ve kendisine seçtiği bu yaşamdan uzaklarda bir yerde olmayı arzuladı. Kendisi ve diğerleri buna neden katlanıyordu? Neden sürekli bu yaratığın gözüne girmeye çalışıyorlardı? Kazançları neydi?

Sheila, "Ben minibüsteyim," dedi. Kapıdan içeriye süzülen güneş ışığına adım attı.

Sheila verandaya adım atamadan Jezza kızın arkasında bitti. Kızı bileğinden tuttu ve kendisine doğru çevirdi. Sheila'nın başını saçlarından tutup geriye yatırdı ve kaba bir biçimde kızı dudaklarından öptü.

Sheila karşı koydu ve Jezza'nın bacağına tekme attı.

"Çekil!" diye haykırdı.

Jezza, "Şimdi gitme," dedi. Kızı bıraktı. "Haydi, daha görülecek çok şey var. Burayı sen ve ben birlikte keşfedelim. Gel, kızım."

Sheila şaşkınlık içerisinde gözlerini kırpıştırdı. Jezza kendisini uzun süredir böyle öpmemişti.

Jezza, "Tommo, Miller!" diye emretti. "Siz ikiniz aşağıdaki diğer odalara bakın."

İki adam kararsızca birbirine baktı. İkisi de artık ortalıkta olmak istemiyordu.

Jezza bakışlarını tüm gücüyle ikiliye odakladı. "Sadece alt kata bakacaksınız," dedi. "Kimse, ama kimse, üst kata çıkmayacak. Beni duydunuz mu?"

Miller, "Üzerine para versen üst kata çıkmam," diye mırıldandı.

Jezza, "Daha ne duruyorsunuz?" diye sordu. Başıyla odaları işaret etti.

Sheila'nın iyi olduğundan emin olmak için son bir kez kıza bakan ikili koridordaki odalara doğru yürüdü. İlkine baksalardı, koltuğun kırmızı derisinin artık küfle kaplı olmadığını görebilirlerdi.

Jezza, Sheila'ya gülümseyerek "Sadece sen ve ben, kızım," dedi.

Sheila ağzını elbisesinin koluna sildi. "Sen ne yedin?" diye sordu. Yere tükürdü. "Toprak veya onun gibi tadı var. Biraz nane şekeri ye!"

Jezza, "Ben toprağı severim," dedi. Ve yine göz kırptı. Sonra Sheila'yı bir kez daha şaşırttı, kızın elini tuttu fakat bu sefer hiç olmadığı kadar nazik ve kibardı. "Bu taraftan," dedi. Kıza koridorda yolu gösterdi.

Sheila, "Burada, bu evde olmak istemiyorum," diye itiraz etti. "Ben minibüste oturmak istiyorum. Seni orada beklerim."

Jezza çok ısrarcıydı fakat sesi rahatlatıcı ve ikna ediciydi. Sheila neler olduğunun farkına bile varmadan kendisini merdivenlerin altındaki kapının önünde dikilirken buldu. Jezza gösterişli bir şekilde kapıyı açtı.

İçerisi zifiri karanlıktı, Sheila'nın yüzüne soğuk ve ölü bir rüzgâr esti.

Sheila, "İçeride ne var?" diye sordu. Geri adım attı.

Jezza, "Kiler," diye cevap verdi.

"Beni hiçbir şekilde aşağıya indiremezsin! Yanımızda meşaleler olsa bile oraya inmem."

Jezza elini karanlığın içine uzattı ve eğimli tavandan sarkan kablonun ucundaki bakalit düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra cılız bir ampulün ışığı aşağıya inen merdivenleri aydınlattı.

Sheila, "Düğmenin orada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu. "Evde hâlâ neden elektrik var?"

Jezza merdivenleri inmeye başladı. Adamın garip, heyecanını güçlükle bastıran bir hâli vardı. Sanki aşağıda ne olduğunu, kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Sheila, "Aşağısı farelerle doludur!" dedi. "Seninle gelmiyorum."

Jezza arkasına döndü. Gözleri ışıkta bir baykuşunkiler gibi parıldadı.

Kusursuz bir kendine güvenle, "Aşağıda fare yok," dedi. "Buraya girmelerine izin verilmez."

Sheila merdivenlerden aşağıya inen figürün arkasından baktı. "Geri dön!" diye seslendi. "Jezza!"

Jezza köşeyi dönüp gözden kayboldu. Sheila adamı daha sert tekmelemiş olmayı arzuladı.

"Jezza?.." diye bağırdı.

Yalnızdı. "Tommo, Miller..." dedi. Sesi titredi, ikili her nereye gittiyse Sheila'yı duymuyordu.

Sheila endişeyle açık ön kapıya baktı. Güneş ışığı azalmış, dışarısı gri bir tona bürünmüştü. Rüzgâr ağaçları sallıyordu.

Telaşla, "Beni kurtarın, beni kurtarın," diye fısıldadı. Artık her şey gözüne tehlikeli geliyordu. Sheila'nın aklına bulduğu dergi ve yıllar önce derginin sahibi olan çocuğun başına gelenler geldi. Sert rüzgâr ön kapıyı birden çarptı. Kapı kapanınca her yer karanlıkta kaldı.

Sheila bir çığlıkla kendini basamaklara attı.

"Jezza!" diye seslendi. "Jezza!"

Basamakları ikişer ikişer indi ve nefes nefese etrafına bakındı. Kiler, zindana benzer küçük bölmeler oluşturan to-

nozlu gri taşlardan yapılmıştı. Her bir bölmede tavandan sarkan tek bir lamba yanıyordu.

İlk bölme boştu ama ampul cereyanla sallandığı için gölgeler mide bulandırıcı bir biçimde duvarda dans ediyordu.

Yeniden, "Jezza!" diye seslendi. "Lanet olsun, burada ne işim var? Sen aklını kaçırmış olmalısın."

Ne kadar aptal olduğunu tasvir edecek bir kelime bulamadı. Ürperdi, aşağısı ne kadar soğuk olsa da iğrenç evin rutubetli olmayan tek yeriydi.

"Jezza!"

Cevap gelmedi. Bölmeden çıkıp bir sonraki kemerin altından geçti. Diğer bölme de, duvardaki garip çizimler dışında boştu. Fakat bu yazılar üst kattakiler gibi çocuksu duvar yazıları değildi. Karmaşık geometrik desenler ve birbiri içine geçmiş daireler ile karelerin etrafını gösterişli Latin harfleri süslüyordu. Shiela şekillere bakarken tüyleri diken diken oldu. Jezza'nın çömezlerinden Howie'nin heavy metal dinleyen gençlerin ve sokak serserilerinin sırtına benzer desenleri dövme yaptığını görmüştü.

Jezza, Shiela'nın kulağına fısıldadı. "Güzel, değil mi?"

Shiela ürperdi ve adama bir yumruk attı. "Beni hemen minibüse götür!" diye emretti.

"Şunu görene kadar bekle," dedi. Kızı bir sonraki bölmeye doğru çekti.

Shiela, "Yeterince gördüm!" dedi. Adamdan uzaklaşmaya çalıştı.

Jezza kararlı bir ses tonuyla, "Hayır, bunu görmen gerek," dedi. "Gel, kızım."

Üçüncü bölmeye geçtiler. Önceki ikisinden daha büyük bölmenin taştan zemininde eş merkezli altı daire, her birinin ortasında ise bir sandık vardı.

"İçlerinde ne var?"

"Büyük ikramiye. Sadece lanet olasıca büyük ikramiye."

"Ama içlerinde ne var?"

Jezza bir zafer kahkahasıyla dairelerin ortasına atladı. Sandıklardan birinin üzerinde paslı bir demir vardı, demiri iki eliyle sıkıca kavradı.

"Açalım ve öğrenelim!" dedi.

Shiela, "Hayır," diye itiraz etti. "Bırak. İçlerinde herhangi bir şey olabilir. Jezza, bırak!"

Adam söylenenleri umursamadı ve sandıklardan birinin kapağını açmaya uğraştı. Eski çiviler ciyakladı ve tahtalar parçalandı. Shiela etrafına bakındı ve eve geldiği için kendisine lanetler yağdırdı.

Birden, "Bobby Runecliffe!" dedi. Geri adım attı. "Çocuğun ismi buydu. O zamanlar ünlüydü, bütün haber kanallarında ismi geçiyordu. Annem çocuğu tanıyordu. Aynı sınıftaydılar. Bobby on üç yaşındayken bir gece kayboldu. Üç gün boyunca bulunamadı. Sonunda çocuğu bir otoyolun kenarında yalnız başına yürürken buldular fakat zihinsel olarak farklıydı. Konuşamıyordu. Eve geri döndükten sonra bütün evcil hayvanlarını boğarak öldürdü. Sonra aynısını küçük kız kardeşine de yapmaya çalıştı. O günden beri de kilitli tutuluyor. Kimse kaybolduğunda nereye gittiğini bilmiyor ama buraya gelmiş olmalı. Ah, Tanrım, buradaydı ve delirdi. Jezza, onu açma! Lütfen!"

Jezza cevap olarak bir kahkaha attı ve son çivi de yerinden sökülünce kapak açıldı.

Shiela titriyordu. Damarlarında adrenalin dolaşıyordu. En ufak bir şeyde koşup kaçmaya hazırdı.

"İçinden bir şey çıkacak olursa," dedi.

Tepelerinde, evin geri kalanında Miller'ın sesi yankılandı. "Çocuklar! Buna inanmayacaksınız! Çocuklar! Bu, gerçekten çok garip!"

Shiela arkasına döndü. "Ne?" diye seslendi. "Ne dedi?"

Jezza demiri yere bıraktı ve çıkan ses Shiela'nın bir çığlık atmasına sebep oldu.

"Bunu yapma!" diye bağırdı.

Jezza, "Sakinleş, bebeğim," diye mırıldandı. Hayran gözlerle sandığın içine baktı. "Sakinleş."

"Seslenen Miller'dı," dedi. "Yardıma ihtiyacı olabilir."

Jezza kıkırdadı. "Bizim gazlı dostumuz sanırım benim seramı buldu," dedi. "Endişelenecek bir şey yok."

Shiela adama baktı. "Sen nasıl?.."

Jezza sırıttı ve nikotin lekeli parmaklarıyla kızı yanına çağırdı. "Gel bak," dedi. "Ne bulduğumuza bir bak."

Shiela, "Görmek istemiyorum," dedi. "Ben gidiyorum."

Jezza elini sandığın içine soktu.

"Korkma, tatlım, güzelim," dedi.

Shiela kendisine hâkim olamayıp yerinden kıpırdamadı. Jezza garip ve hiçbir zaman toplumun kendisinden beklediğini yapmayan biriydi. Etkileyici olmasının bir sebebi de buydu fakat bu seferki farklıydı. Adamın bu yönünü daha önce görmemişti.

Şimdi önünde dikiliyordu, gözleri elinde tuttuğu şey yüzünden iyice açılmıştı, heyecanla havayı ciğerlerine doldurdu.

Saygıyla, "Şuna bir bak," dedi. "Kutuda daha fazlası da var. Her biri bunlarla dolu."

Shiela'nın bakışları adamın eline doğru kaydı, şaşkınlık ve rahatlama ile az kalsın bir kahkaha atıyordu.

"O sadece bir kitap!" dedi. "Bir çocuk kitabı!"

Kitabı uzatırken Jezza'nın gülümsemesi iyice genişledi. Shiela ampulün sade ışığında kitabın çok eski olduğunu fakat hiç okunmadığını görebiliyordu.

Kitabın cildi yeni gibi duruyor, üzerini sadece birkaç sararmış nokta lekeliyordu. Üzerindeki resmin modası geçmiş bir tarzı vardı fakat hâlâ etkileyici görünüyordu. Shiela kitabın ismini yüksek sesle okudu.

"Dans Eden Valeler."

Jezza yüzünü kızın yüzüne dayadı. "Evet," dedi. Gülümsedi, verdiği nefesin çürümüş ve rutubetli bir havası vardı. "Sadece bir kitap, benim güzel Shiela'm."

Ve işte, namussuz valelerin Saray'da nasıl tepindiğini, nasıl davrandığını rapor etmek zorundayım. Kupa Valesi, baştan çıkarıcı bir kadındır, herkesten bir öpücük alır. Karo Valesi daha parlak zevklerin peşindedir, altın ve değerli taşlar hazinesidir. Maça Valesi'nin soğuk bir zekâsı vardır, birini oyuna getirdi mi işi bitmiştir. Sinek Valesi'ni yaratıklar ve hayvanlar çok sever. Herkes birlikte bağırıyor ve şarkı söylüyor.

Dans Eden Valeler içeriye girdi!

3

Martin Baxter, sadece deneyimli öğretmenlerin kullanabildiği bir ses tonuyla, "Oturun ve sessiz olun," dedi. Sesi sınıfa giren otuz çocuğun uğultusu ve gürültüsüne rağmen duyulacak kadar yüksek tonluydu fakat bağırmıyor ve bunu yapmak için büyük bir çaba sarf etmiyordu.

"Ceketlerinizi çıkartın. Acele edin. Glen, kravatını düzgün bağla. Keeley, kulaklıklarını çıkart. Onları bir daha görürsem MP3 çaların dönem sonuna kadar çekmecemde kilitli kalır. Bunu yapmayacağımı sanma, cep telefonlarına eşlik eder."

Asık suratlar üzerine odaklandı ve Martin neşeli bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Bu 10. sınıftan nefret ediyordu.

Evet, gerçekten nefret ediyordu. Dokuzuncu sınıftayken de bu kadar kötüydüler. Aslında, hayır, hepsi değil, çocukların bazıları iyiydi. Gerçekten zeki ve kibar olanlar da vardı. Fakat birçoğu, idealist ve genç yeni öğretmenlerin bile itiraf ettiği gibi, zor çocuklardı. Hatta birkaç tanesini pislik kategorisine dâhil etmişti. Ne yazık ki, şimdi pislik olanlar da kendi dersindeydi.

Uzak köşede Keeley iki arkadaşı Emma ve Ashleigh'in önünde yerini aldı. Üçü hep birlikte bir Lady Gaga şarkısı söylemeye başladı fakat Bay Baxter'ın kendilerine baktığını görünce sustu.

"Siz üçünüz nerede olduğunuzu sanıyorsunuz?"

Sert suratlı Emma, "Sıkıcı matematik sınıfında," diye cevap verdi.

Ashleigh, "Bir sonraki X Factor'a çıkacağız, efendim," diye açıkladı.

Baxter, "Bunun için az da olsa yetenekli olmanız gerekmez mi?" diye sordu.

Keeley, "Evet ama biz çok sıkı çalışıyoruz," diye cevap verdi.

Ashleigh, "Cowell'leri yerle bir edeceğiz!" dedi. "Ünlü olacağız ve bütün dergilerin kapaklarına çıkacağız."

Öğretmen şaşkındı. "Sizin gibi embesiller için özel yayınlar mı var?" diye sordu. Kendi kendine, "Aslında birçoğu size hitap ediyor," diye mırıldandı.

Emma, "Çok kaba ve iğneleyicisiniz, efendim," dedi.

Baxter, "Ama doğru değil mi?" diye karşılık verdi. Gülümsemesini yüzünden eksik etmedi. "Üç kedinin bir

çöp tenekesinin içinde birlikte miyavlama ihtimali ne kadarsa sizden şarkıcı olma ihtimali de o kadardır."

Kızlar suratını buruşturdu ve sessizce kendi aralarında fısıldaştı.

Bay Baxter, "*Üçümüz bir daha ne zaman buluşacağız?*" diye mırıldandı. Macbeth'in cadılarına hakaret ettiğinin farkındaydı. Bu üç kızın durumu son birkaç yıldır iyiye gitmiyordu ve günahlarını affettirecek bir özellikleri de yoktu. Kendileri dışında kimseye saygı duymuyorlar ve evde oturup Jeremy Kyle izlemek yerine okula gelmek zorunda oldukları için ne kadar mutsuz olduklarını her fırsatta dile getiriyorlardı.

Baxter, "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" dedi. Az önce içeriye giren, pantolonu belinden düştüğü için arkadan iç çamaşırı gözüken çocuğa seslendi. "Çek şu pantolonunu!"

İsyankâr bir cevap aldı. "Beni bu şekilde eleştiremezsiniz, efendim. Bu benim kimliğim, tarzım. Bunu, kardeşlerime destek olmak için yapıyorum. Pantolonumu çekmeyeceğim."

Martin kaşlarını havaya kaldırdı. "Kardeşin Halfords'ta çalışıyor," dedi. Yorgun bir biçimde iç geçirdi. "Üzerinde Tank Motoru Thomas olan parlak mor pantolonların hip hop tarzına uyduğunu sanmıyorum."

"Evet, en iyi pantolonlarım kirli ve zaten onları bu iğrenç okula giymem."

Martin, "Her neyse," dedi. Kıkırtılar yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Esas olan, üniformanı bu şekilde giymenin uygun olmaması. Şimdi ya pantolonunu

çekersin, ya da bu hafta ve sonraki hafta dersler bittikten sonra ceza olarak bir süre daha sınıfta kalırsın."

"Sizin yaptığınıza kabadayılık denir."

"Owen." Martin bir kez daha iç geçirdi. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Çünkü ben böyleyim, değil mi?"

"Hayır, değilsin. Öncelikle, kızıl saçlısın, ayrıca Galli'sin."

"Ben varoşlardan geliyorum."

"Sen ancak Angela Lansbury kadar varoşsun, fakat onun kadar havalı değilsin ve onun Clearasil ile ayak pudrası koktuğunu hiç sanmıyorum. Kim olduğunu okul kapısından çıkana kadar kendine sakla, sonrasında istersen pantolonlarını dizlerine kadar indirebilirsin, umurumda bile değil."

Owen pantolonunu yukarı çekti ve gürültüyle yerine oturdu, çantasını önüne koydu.

Martin Baxter içinden inledi. Bu çocukların hangi kültürden oldukları umurunda değildi. Bir kimlik peşinde olmak normal ve sağlıklı bir şeydi fakat son yıllarda bu kimliğin ne kadar homojen bir şey olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Sanki Londra evrenin merkeziymiş ve başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi bütün televizyon programlarının sunucularının zorlama bir aksanla konuşuyor olması da şaşırtıcı değil miydi? Felixstowe'daki çocukların Walford civarında konuşulan Doğu aksanlarını taklit etmeye çalışması tüylerini diken diken etmiyor muydu? İnsanların kimliğine ne olmuştu? Ne yazık ki, burada Suffolk'ta olduğu gibi, kimlikler erozyona uğramaya başlamıştı.

Matematik öğretmeni bugünün de berbat günlerden biri olacağını hissetti. Neyse ki cumaydı. Fakat günün ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Kıpırdanmalar ve sesler sona erince, Baxter masasına oturdu ve eskimiş deri çantasından kâğıtlar çıkarttı.

"Başlamadan önce," dedi. "Önceki haftanın testine bir bakalım."

Köşeye sinmiş üç kızdan biri irkildi.

Abartılı bir hayal kırıklığı ile, "Notları yüksek sesle okumayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

Martin'in yüzü yeniden aydınlandı. "Ah, öyle mi dersin?" dedi. "Haydi biraz gülelim ve hatırlatmamıza gerek varmış gibi kalın kafalıların kim olduğunu bir kez daha görelim."

Kız yüzünü buruşturarak "Bu, hiç adil değil," dedi.

"O zaman seninle başlayalım mı, Emma? İşte burada, yüz üzerinden 23 puan. Senin için yeni bir rekor. Galiba derslerden bir tanesinde uyumamışsın. Şimdi de Ashleigh ve Keeley, sırasıyla 19 ve 21."

Erkeklerden biri, "Bunu yapamazsınız!" diye kükredi. Masasına vurdu. "Bu, çok utanç verici!"

Martin çocuğa bakıp gülümsedi. "Kevin Stipe, muhteşem bir 17. Beni dinlemek yerine arkadaşlarınla konuşup muziplik yapmanın böyle bir sonuca sebep olacağını kim bilebilirdi? Herhâlde arada bir bağlantı yoktur, değil mi? Tesadüf? Ah, olamaz..."

Emma ve arkadaşları çocuğa bakıp başlarını iki yana sallarken Kevin Stipe sandalyesine çöktü.

Martin, "Sessiz olun!" diye haykırdı. Zavallı notlardan birkaçını daha okuduktan sonra sınıfın bir köşesinde saçlarının ardına gizlenmiş zayıf suratlı şirin kıza doğru döndü.

"Sandra Dixon," dedi. Bu sefer yüzünde gerçek bir gülümseme vardı.

"Doksan dört. İyi iş çıkarttın, Sandra. Dersleri dinlemenin ve ödevleri yapmanın sana böyle bir getirisi olacağını kim bilebilirdi? Bence bu ikisi arasında ciddi bir bağlantı var. Sınıfın geri kalanı, bu söylediklerimi bir kenara not edin."

Emma ve arkadaşları Sandra'ya doğru döndü, Ashleigh bir kâğıt parçasını buruşturup kıza fırlattı.

Martin, "Buna nasıl cesaret edersin!" diye kükredi. "Seni okul müdürünün yanına o kadar çabuk gönderirim ki koridorda ayaklarının patinaj izleri kalır."

Kevin, "Patinaj izleri!" diyerek bir kahkaha attı.

Sonra kapı açıldı, sırtına bir spor çantası asılı uzun boylu ve sarı saçlı bir çocuk içeriye girdi. Martin Baxter'e hiç bakmadan sırasına doğru yöneldi. Keeley ve Ashleigh çocuğa bakıp ıslık çaldı. Kısa süre önce, sınıfın yakışıklısının bu çocuk olduğuna karar vermişlerdi.

Martin, "Conor!" dedi. "Neredeydin? Neden bu kadar geç geldin?"

Çocuk küstahça Baxter'e baktı. "Bay Hitchin'e yardım ediyordum, efendim."

"O zaman bana Hitchin'den söylediğini ispatlayan bir not getirdin, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Pekâlâ, bugün dersler bittikten sonra bir süre daha sınıfta kalacaksın."

"Yapamam, futbol antrenmanına gitmem gerek."

"Conor, kuralların nasıl işlediğini bilecek kadar bizimle birliktesin. Geçerli bir sebebin olmadan benim dersime geç gelirsen otomatik olarak sınıfta cezalı kalırsın."

"Ama maçımız var!"

"Bu maç senin için o kadar önemliyse dersime zamanında gelecek ve ceza almayacaktın."

"Bu, hiç adil değil!"

"Affedersin, seni tanıyor muyum? Şimdi yerine otur."

Conor yerine oturdu ve Bay Baxter başka yere bakarken adama terbiyesiz bir işaret çekti. Sonra arkadaşlarının bunu görüp görmediğini anlamak için etrafına bakındı. Sandra Dixon'un tiksinerek kendisine baktığını gördü ve kıza bir öpücük gönderdi. Sandra başını yana çevirdi.

Martin Baxter son anda kafasını kaldırıp bu olaya şahit oldu. Sandra gibi, derslerini seven ve sıkı çalışan çocuklar için üzülüyordu. Çok zeki olmayıp elinden geleni yapmaya çalışanlara bile bir şeyler öğretmek zevkti fakat zamanını boşa harcayan ve hiçbir şeyi umursamayan çocukların sayısı her sene daha da artıyordu. Hükümetin eğitim politikası yüzünden dersleri zayıf olanlar diğerlerini de kendi seviyelerine çekiyor ve daha fazlasını öğrenmelerine engel oluyordu. Öğretmenler olarak, başarısız kelimesini kullanmalarına artık izin verilmiyor; bunun yerine gecikmeli başarı terimini kullanmaları isteniyordu. Martin bu durumu çok komik buluyordu çünkü bu çocukların bazıları başarıyı hayatları boyunca geciktirecekti.

Yirmi sene önce ilk başladığında mesleği böyle değildi. Şimdi öğretmenin yanı sıra hem bir polis hem de bir sosyal hizmetler görevlisi olması bekleniyordu. Fakat bazı meslektaşları gibi soytarımsı şovmen olmayı reddediyordu. Bu şekilde öğrencilerinin saygısını kaybedenler artık çocukların dikkatini üzerlerine toplamak ve derse katılımlarını sağlamak için her dersi ayrı bir gösteriye çevirmek zorundaydı. Sonuç olarak gerçek anlamda eğitim vermiyorlardı. Martin'e göre, bu çocuklar bir şeyler öğrenmeye geliyordu ve eski tarz da olsa bazen kafalarına zorla bir şeyler sokmak gerekti. Bu tekniği gereksiz tekrarlar olarak görüp görmedikleri umurunda değildi, bu yöntem işe yarıyordu. En azından dersi dinlemeye niyetli olanlar üzerinde etkiliydi.

"Pekâlâ, kitaplarınızı açın," dedi. "Bugün çok şanslısınız, üçgenlerin alanını bulacağız."

Köşelerden yükselen her zamanki iniltileri duymazdan geldi.

Keeley, "Benim kalemim yok, efendim," dedi.

Baxter yüzünde en geniş gülümsemesi ile, "Seni duydum," dedi. "Fakat bu durum *benim derdim değil* sınıfına giriyor."

Günün geri kalanı olaysız geçti. Sekizinci ve yedinci sınıfların da birer dersine girdi. Bu sınıflar genelde en iyi sınıflardı. Çocuklar henüz her şeye kayıtsız kalma ve her şeyden çabuk sıkılma hastalığına yakalanmamıştı, fakat yine de, eskisi gibi değillerdi. Öğretmenlere sürekli olarak dikkat eksikliği sendromuna karşı duyarlı olmaları öğütleniyordu, Martin bu çocukları tembeller olarak sınıflandırıyordu.

Derslerde dikkatini bir konuya odaklamakta zorlanan bu çocukların büyük bir çoğunluğu Playstation'ları başında saatler geçirirken hiç zorlanmıyordu. Otuz sene önce böyle bir bahane ile kurtulmaları mümkün değildi fakat durumun farkındaydılar ve rollerini de buna göre oynuyorlardı, kendi derslerinde işe yaramasa bile.

Martin Baxter cezalı olanlarla işi bittikten sonra eve gitmeden önce bir bardak kahve içmeye çok ihtiyacı olduğu için cilalı koridordan öğretmenler odasına doğru yürüdü. Aynı gün içerisinde belki de onuncu kez meslek değiştirebilmeyi ve bambaşka bir yaşam sürmeyi arzuladı, fakat kırk üç yaşında böyle bir seçeneği yoktu.

Boş öğretmenler odasına girdikten sonra çantasını en yakındaki sandalyenin üzerine koydu ve bardaklardan birini lavaboda yıkadı. Pencereden öğretmen park yeri ve okul kapıları görünüyordu. Okulun civarında üst sınıflardan birkaç öğrenci hâlâ dolanıyordu. Emma'nın küçük tarikatının diğer iki üyesiyle birlikte demirlere yaslandığını fakat artık zevksizce şarkı söylemediğini gördü. Baxter herhangi bir yarışmada başarılı olamayacaklarını biliyordu. Modern dünyada birçok insan gibi hak etmeden elde edilecek para ve şöhretin peşindeydiler. Çevrelerinde belirgin bir yeteneği olmadan veya çok fazla çalışmadan ünlü olan insanları görüyor, bu insanları örnek alıyorlardı. Şimdinin rol modelleri aptallıkları için övülüyor, hatta idol hâline getiriliyordu. Eğitimin neden önemli olduğunu bazı öğrencilere anlatmak için neden bu kadar zorlandıklarına şaşırmamak gerekti.

"Konuşabilir miyiz, Martin?"

Geniş ve iri omuzları, koca bir göbeği ve al yanakları olan bir adam kapının eşiğinde duruyordu. Martin Baxter okul müdürünün televizyonda sadece başkomiser dedektifleri oynayan aktörlere benzediğini düşünüyordu. Belki de bu kadar iyi bir müdür olmasının sebebi buydu. Birçok çocuk müdüre hayrandı. İyiler müdüre saygı duyuyor, diğerleri ise doğal otoritesinin içgüdüsel olarak farkına varıyordu. Barry Milligan kimseye müsamaha göstermeyen biriydi ve okul öğretmenlerine bile gözdağı verdiği olurdu.

Martin'e böyle bir şey yapmıyordu. Her ikisi de çok uzun zamandır okulda oldukları için buna gerek yoktu. Çalışanlar içerisinde en uzun süre hizmet eden ikisiydi. Martin bu okulda işe başlamak yerine cinayet işlemiş olsalardı alacakları cezanın bu kadar uzun sürmeyeceğini ve şimdiye kadar çoktan özgür kalacaklarını söylerdi.

Matematik öğretmeni, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Size bir bardak enfes kahve teklif edebilirim ama korkarım Hobknob'ların hepsini yemişler."

Barry odada gezindi. Her an karşısındakini tutuklayacak ve "Seni tutukluyorum, serseri!" diyecekmiş gibi bir hâli vardı. Martin gülmemek için kendisini zor tuttu.

Müdür, "Cezalı olduğu için futbol oynamasına izin vermediğin bir öğrenci yüzünden söylenen bir Douggy Wynn ile uğraşıyorum," dedi.

"Conor Westlake?"

"Ta kendisi. Bizim Bay Wynn en iyi forveti maçın yarısını kaçırdığı için çok mutlu değil."

"Sen bana kızgın mısın?"

Barry eski arkadaşının sırtına hafifçe vurdu. "Douggy hiçbir zaman büyük resmi göremez," dedi. "Sadece kendi maçlarını ve kazanacağı kupaları düşünür."

Martin, "Öyle bile olsa, burada geçirdiği iki sene boyunca hiç kupa kazanamadı," dedi. "Buranın ukala Conor'larını biraz disiplin altına aldığım için benimle bir sorunu varsa, sana gelip sızlanmak yerine gelip benimle konuşmasını yeğlerdim."

Barry elini havaya kaldırdı. "Sadece durumu anlattı," dedi. "Bu arada, belki bu okulda futbol yerine ragby oynasalardı..."

Martin, "Senin favori oyununa zarar vermeye cesaret edemezdim!" dedi.

Barry, "Oyun?" diye sordu. "Küfretme, Martin! Bahsettiğin şey benim dinim ve yarın yine çok sevdiğim Saxon'ların kutsanmış tapınağında olacağım."

Martin başını iki yana salladı ve kıkırdadı. Barry'nin en büyük aşkı her zaman ragby'di. Gençliğinde Felixstowe'da bile oynamıştı. Okulda geçirdiği ilk yıllarda bazı pazartesi sabahları kafasında bir şişlik veya morarmış bir göz veya kafasına yediği bir tekme yüzünden yaraları kabuk bağlamış bir alınla okula gelirdi. Çocukların adama saygı duymasının bir sebebi de buydu, bu ve derslerinde kendisini dinlemeyen çocukların kafasına tahta silgilerini fırlatıyor olması. Evet, eskiden böyle eylemlerde bulunmak ve ceza almamak mümkündü. Ve böylece efsanesi büyümüştü. Son zamanlarda ise, Barry Milligan gittikçe bir futbol topuna daha çok benziyordu.

Martin, Barry'nin merakla kendisine baktığını fark edince üzerinde dumanı tüten siyah kahveyi dudaklarına götürdü. Adamın yüz ifadesini *bize bir iyilik yap, aşağılık herif, bilmemiz gerekeni söyle* olarak yorumladı.

Barry, "Çocuklar senin dinini öğrenseydi, Martin ve neyin peşinde olduğunu, hayatı sana zindan eder ve kahvaltıda seni mideye indirirlerdi," dedi.

Martin sırıttı. Barry'nin haklı olduğunu biliyordu. Kahvesini üfledi ve pencereden dışarıya baktı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. Bardağı masanın üzerine koydu ve kapıya koştu.

Barry'nin neler olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı, ardından Barry de koşarak dışarıya çıktı.

Dışarıda, Emma ve arkadaşları Sandra Dixon'a yumruk ve tekme atıyordu.

Joker, karamela renkli kıvrak fitne fücur, Saray'da herkesle uğraşır ve şeytani gülümsemesi yüzünden herkes tarafından kovalanır. Ismus bile onun haylazlıkları ve şakalarından kaçamaz. Onu dövseler, pataklasalar, kuleye de hapsetseler, bu karamela renkli hilebaz her zaman geri döner, yeni oyunlar ve yeni şakalar için hep hazırdır. Her an size de bir şaka yapabilir diye yanından parmak uçlarınıza basarak geçin.

4

Sandra kütüphanede ödevini yapmak için okulda kalmıştı. Evde iki erkek kardeşi sürekli birbirleri ile tartışıp birbirlerine meydan okumak için dinledikleri müziklerin sesini sonuna kadar açtıkları için ödevleri kütüphanede yapmak daha kolaydı. Ayrıca, kitaplar ve ekranlarında yüksek hızlı araba yarışları veya korkunç zombilere ateş edilen bilgisayar oyunları olmayan bilgisayarlar ile kuşatılmak hoşuna gidiyordu.

Bayan Hapwood bilgisayarları kapatıp kütüphaneyi terk etme saatinin geldiğini söyleyince, Sandra ve okuldan sonra ödevlerini bitirenler kulübünün altı üyesi çantalarını toplayıp dışarı çıktı.

Kolay kolay arkadaş edinmeyen zeki ve sessiz bir kızdı. Okul hayatının büyük bir kısmında en iyi arkadaşı Debbie Gaskill'di. Her yere birlikte giderlerdi. İkisi de uzun boylu ve sıskaydı, çoğunluk kardeş olduklarını sanıyordu. Aynı şeylere ilgi duyuyorlardı ve bir kez bile tartışmamışlardı. Fakat geçen dönem Debbie'nin babası terfi etmiş ve aile Leicester'e taşınmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden, Sandra şimdi yalnızdı. Tabii ki, Facebook ve cep telefonu mesajları sayesinde hâlâ görüşüyorlar, haftada bir veya iki kez telefonda konuşuyorlar, birbirlerini ziyaret etmeyi planlıyorlardı, fakat hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Sandra bu yüzden kendisini derslerine daha da çok vermiş ve sınıftakilerin aşağılayıcı sözlerini duymamaya çalışmıştı. Matematik ve İngilizce'yi seviyordu, Fransızcası da iyiydi. Heat'i okumayı, selülitleri veya lekeli alınları gözüken, üzerlerine küçük gelen kıyafetler giyen ünlülere bakıp ciyaklamayı çok seviyordu.

Okuldan çıkarken Emma, Keeley ve Ashleigh'i ancak kendisiyle konuşmaya başladıkları zaman fark etti.

Emma alaycı bir ses tonuyla, "Bayan 94!" dedi.

Keeley, "Bayan Kahverengi Burun!" dedi. "Baxter'in arkasına bulandığı için."

Ashley dişlerinin arasından şapırtılı bir ses çıkarttı.

Emma, "Hocalara yalakalık yapmaktan hiç sıkılmıyor musun?" diye sordu. Kızlar Sandra'nın etrafını kuşattı.

Sandra kızları görmezden geldi ve yürüyüp uzaklaşmak istedi fakat bunun olmasına izin vermediler. Kızlar daha yeni ısınıyordu.

Keeley, "Bakışlarını Conor Westlake'in üzerinden uzak tut," dedi. "Dinliyor musun?"

Ashleigh, "Evet," diye onayladı. "Senin gibi ucubelerle ilgilenmiyor bu yüzden geri bas."

Sandra duyduklarına inanamıyordu.

"Conor Westlake?" diye sordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Bana yalan söyleme!" Emma kızın suratına bağırdı. "Bugün seni iki kez yakaladım. İlgisini çekmeye çalışıyor, herkesin önünde onunla flört ediyorsun. Sonra Conor sana öpücükler gönderiyor!"

Ashleigh başıyla onayladı. "Şırfıntı!"

Emma, "Sende onun istediği hiçbir şey yok!" diye devam etti. Bir parmağını kızın suratına doğru salladı. "Yolumuzdan çekil, sıska ucube!"

Ashleigh, "Tipsiz!" diye katıldı.

"Senin gibi bir kemik torbası ile kimse birlikte olmak istemez!"

Sandra durdu ve kızları delirten bir soğukkanlılıkla, "Conor Westlake hayatı boyunca yüzünü kızartmayan bir tane bile kitap okumadı. En az sizin kadar geri zekâlı, bu yüzden neden?.."

Sandra cümlesini bitiremeden öfkeli Emma kızın midesine bir yumruk attı. Sandra yere düştü. Ve kızlar üzerine çullandı.

Conor Westlake öfkesinden patlamak üzereydi. Bay Baxter'den bütün kalbiyle nefret ediyordu. Zavallı yaşlı matematik öğretmeni yüzünden futbol maçının yarısını kaçırmış-

tı, zaten oyuna girdikten sonra artık bir şeyleri değiştirmek ve rakip okulu yenmek için çok geçti. Son düdük çalar çalmaz sahayı terk etmiş ve soyunma odasından eşyalarını almıştı.

Üzerinde formasıyla çıkış kapısına doğru yürürken botları asfalt zeminde gıcırdıyordu. Emma ve arkadaşlarının çığlıkları ve ciyaklamalarını duyunca öfkesinden sıyrıldı ve bir an için kızlara odaklandı, yerdeki ceketi neden tekmelediklerini merak etti. Sonra ceketin bir başka kız olduğunu anladı ve koşmaya başladı.

"Hey!" dedi. "Kızı bırakın!"

Emma ve diğerleri kafasını kaldırdı, öfkeyle çocuğa baktı. Bir leşin başında dikilen dişi aslanlara benziyorlardı.

Keeley, "İşte âşık oğlan geldi!" diye tükürdü.

Emma çocuğun da üzerine atlayabilirdi fakat Bay Baxter ile müdürün koşarak yanlarına geldiğini gördü.

Kızlar çığlıklar atarak uzaklaştı ve Conor başını iki yana sallayarak arkalarından baktı. Sandra yerde karnını tutarak kıvranıyordu.

Conor yere çömelip "İyi misin?" diye sordu.

Sandra öfkeli ve kül renginde yüzünü çocuğa çevirince kendisini kurtaranın kim olduğunu anladı. "Benden uzak dur!" diye bağırdı. "Sakın bana dokunma!"

Conor, "Ben bir şey yapmadım!" dedi. "Nankör inek! Hiç karışmasaydım daha iyiydi."

Sandra, "Çekil git!" diye çığlık attı.

Barry Milligan'ın gök gürlemesini andıran sesi araya girdi. Öfkeyle, "Westlake!" diye kükredi. "Hemen ofisime git, beni kapıda bekle!"

"Ama ben..."

Müdür, "Şimdi dedim!" diye bağırdı. Yüzü morardı.

Conor, Sandra'ya doğru şaşkın ama kızgın bir bakış attı, ardından öfkeyle okula doğru yürüdü.

Martin kıza, "Ne kadar kötü?" diye sordu. "Yürüyebilir misin?"

Sandra titriyordu ama başıyla onayladı.

Barry, "Kızı içeriye al," dedi. "Şokta."

Martin, "Ambulansa ihtiyacı var," dedi. "Doktor kontrolünden geçene kadar yerinden kıpırdamamalı."

Sandra öğretmenin ellerini bir kenara itti ve yüzünü buruşturarak yerinden doğruldu. "Ben iyiyim," dedi. "Bir şeyim yok."

Müdür, "Konu, polisi ilgilendiriyor," diye düzeltti.

Ve sonra yeni bir sesle üçü birden arkasına döndü. Ana okul binasının ardından öfkeli haykırışlar ve vahşi çığlıklar geliyordu. İki takım ve taraftarları arasındaki kavga kontrolden çıkmak üzereydi.

Martin, "Burası savaş alanı gibi," diye mırıldandı. "Bu çocuklar kontrolden çıktı."

Sonraki bir saat bulanıktı. Martin, Sandra'ya yardım ederek kızı öğretmenler odasına götürdü ve kıza sıcak bir bardak çay ikram etti, sonra ailesini aradı ve gelip kızlarını almalarını istedi. Bu esnada Barry de neler olup bittiğini anlamak için futbol sahasına gitti.

Martin haklıydı. Gerçekten de ortalık savaş alanına dönmüştü. Douggy Wynn ve diğer okulun spor öğretmeni sa-

hanın kenarında dikiliyordu, ikisi de şiddeti durdurmaktan acizdi. Düdüklerini çalıyor ve iki grubu ayırmaya çalışıyorlardı ama nafileydi. Kırk kadar çocuk birbirine girmişti. Barry şok ve tiksinti ile olan biteni seyretti. Bu, saf hayvanlıktı.

Sahanın kenarındaki şaşkın aileler de kavgayı seyrediyordu, içlerinden biri polisi aramış olmalıydı çünkü bir süre sonra siren sesleri duyuldu.

Çocuklardan bazıları sesi duyunca kendine geldi ama diğerleri kendilerini kavgaya gittikçe yaklaşan siren seslerini duymayacak kadar çok kaptırmıştı.

Barry, "Ne büyük bir felaket," dedi.

İki polis aracı kapıya yaklaşırken görevli bariyeri kaldırmayı akıl etti ve arabalar doğrudan futbol sahasına doğru yoluna devam etti. Yedi çocuk tutuklandı, ikisinin kıyafetleri paramparçaydı. Diğerleri sessizce dağıldı.

Barry soğuk bir öfkenin pençesindeydi, zihninde öfkeyle dolmayan bir yer varsa utançla doluydu. Polis memurları ile konuşurken adamların kısmen de olsa kendisini de olaylardan sorumlu tuttuğunu fark etti.

Tutuklanan çocuklardan sadece üç tanesinin okulun öğrencisi olduğunu öğrenmek iyi olmadı. Polis memurlarından biri, çocuklardan birinin üzerinde bulduğu on santimetrelik bıçağı gösterince içindeki iki duygu yerini şoka bıraktı.

"Daha önce hiç böyle bir olay yaşamadık," dedi.

Polis memuru, "Şimdi yaşadınız," dedi. "Çok daha kötüsü de olabilirdi. Bugün birisi hayatını kaybedebilirdi. Bu

olay hakkında ifade vermek için size ve burada olan herkese ihtiyacımız var."

Barry başıyla onayladı, sonra aklına Sandra Dixon geldi. "Bundan hemen önce bir olay daha yaşandı," dedi. "Kızlarımızdan biri kapının önünde üç kız öğrencimiz tarafından tartaklandı. Ben de bunun için sizi aramaya hazırlanıyordum."

Polis memuru kınarcasına, "Sizin için güzel bir gün değil, değil mi?" diye sordu.

Barry Milligan hoşuna gitmese de kadınla aynı fikirdeydi.

Cuma akşamı yediye çeyrek kala Martin hâlâ okuldaydı. Sevgilisi Carol'u arayıp geç geleceğini söyledi ve gün içerisinde yaşananları özetledi fakat kadını kızdıran başka bir şey vardı. Banka, Carol'un üzerine gitmiş ya da tam tersi yaşanmıştı... Her hâlükârda Carol çok öfkeliydi. Martin gün boyunca yaşadıklarından sonra Carol'u dinleyecek durumda değildi, bu yüzden içeriye girdiğini görünce Barry Milligan'a minnettar kaldı, sevgilisinden özür diledi ve telefonu kapattı.

Müdür, "Söylesene, bugün başımıza daha ne gelebilir?" diye sordu. Doğrudan su ısıtıcısının yanına gitti. "Burası tam bir tımarhane! Yaşananlar yetkililerin çok hoşuna gidecek."

Martin, "Futbol sahasında yaralanan var mı?" diye sordu.

"Çoğunlukla kanayan burunlar ve patlayan dudaklar. Daha kötüsü olmadığı için çok şanslıyız. Tanrı aşkına, birinin üzerinden bıçak çıktı! Lanet olasıca bir bıçak!"

"Fakat bizim öğrencilerimizden biri değildi."

"Kim olduğu önemli değil, ben okulumun yakınında böyle şeylere izin verememem. Bir gün burada böyle bir şey olacağını biliyor ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Burası kenar mahalle değil."

"Yine de çetelerimiz, kapüşonlu serserilerimiz ve araba hırsızlarımız var."

"Evet, her neyse. Pazartesi sabahına kadar bekle!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Polisle konuştum. İlk iş olarak giriş kapısına metal dedektörü yerleştirecekler. Birisi içeriye bıçak sokmaya kalkarsa haberimiz olacak."

Martin olumsuzca başını iki yana salladı. "Bir zamanlar bir öğrencinin çantasından çıkan en tehlikeli şey su tabancasıydı."

Müdür, "Tanrım, o günleri özledim," diyerek iç geçirdi. "Eğitimin feministleşmesi başımıza bu belaları açtı. Ve hükümet politikaları, bizi işimizi doğru düzgün yapmak için rahat bırakmak yerine popüler olan her fikri denemeye kalktılar. Ve işte buraya geldik. Lanet olasıca kaos ve kendilerini gangster sanan tepeden tırnağa silahlı gençler."

Martin, adamla aynı fikirde olsa da tartışmaya dâhil olmak istemedi.

"Kavga nasıl başlamış?" diye sordu.

Barry, "Lanet olasıca yağlama yüzünden," diye cevap verdi.

Martin neler olduğunu anladı. Yağlama, Felixstowe'da birine saldırmanın en nahoş ve yeni yöntemiydi. Martin yağ-

lanan birkaç kişiyi tanıyordu, sevgilisinin annesi de bunlar arasındaydı. Kadın için korkunç ve hayal kırıklığı yaratan bir deneyim olmuştu. Şişelerce bitkisel yağ bir kutu yumurtadan daha ucuzdu, ayrıca yağ daha pis ve daha kokuluydu, kıyafetlerin üzerinden çıkması da daha zordu. Jumbo boy 3 litrelik bir yağ birkaç kuruştu ve boş spor içeceği kutularına boşaltılabiliyor, yağ pipetlerle metrelerce uzağa fışkırtılabiliyordu. Bu tarz küçük şişeler kapüşonlu ceketlerin veya elbiselerin büyük ceplerinde dikkat çekmeden taşınabiliyordu. Cepleri şişelerle dolu çeteler kalabalık sokaklarda dolaşıyor ve kurbanı yağa buluyordu. Mide bulandırıcıydı. Durum o kadar ciddiydi ki polis yerel marketlere on sekiz yaşın altındakilere yağ satmamalarını tavsiye etmişti.

Martin, "Bu arada," dedi. "Sen polislerle konuşurken Sandra'nın annesi geldi. Durumunu kontrol etmek için kızını hastaneye götürdü ama seninle bağlantıda olacak."

Barry, "Umarım olur," diye inledi. "Onu suçlamıyorum. O üç kızın evlerini bugün polis ziyaret edecek. Conor'un sorgusunu tamamladılar."

Martin, "Ah," dedi. "Sandra bana olayla bir ilgisi olmadığını söyledi."

Barry omzunu silkti. "Yine de ifadesini aldılar. Bu kahve gerçekten çok kötü. Şimdi neye ihtiyacım var, biliyor musun? Yarım düzine biraya. Böylece bu korkunç günü unutabilirim, bana katılır mısın?"

Martin teklifi reddetti. Barry, Walton'daki Yarım Ay'da çok fazla zaman geçiriyordu. İçki ve ragby'e olan bağımlılığı eşinin iki sene önce evi terk etmesinin sebebiydi. Kadın,

Labrador'u da yanına almıştı. Barry köpeğini eşinden daha çok özlüyordu.

Yediyi on geçe, Martin Baxter sonunda arabasının koltuğuna oturdu. Okulu terk ederken zihnini günün travmalarına kapatmaya çalıştı. Kimse, özellikle de Martin, çok daha kötüsünün yolda olduğunu bilmiyordu. Bu hafta sonu birçok insanın yaşamında dönüm noktası olacaktı. Dünya sonunda Dans Eden Valeler'i öğrenecek ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

5

Jim Howie'nin dövme ve piercing dükkânı INK-XS Felixstove Yolu Limanı'nın ücra bir köşesindeydi ama çok perişan bir yer değildi. İkiye bölünmüştü: Arka kısım mürekkep işlerinin yapıldığı yerdi, omuz yükseliğinde bir paravanın ardındaki ön kısımda müşteriler bekliyor ve duvarlardaki, alçak masaların üzerindeki üç dosyanın içindeki modelleri inceliyordu. Eski bir koltuk iğneyi hissedince veya kan görünce kendinden geçenler için oldukça işe yarıyordu. Binanın arkasında dev gemi konteynerleri monoton bir arka plan oluşturuyordu. Konteynerler ufka oturan ve Howie'ye çelik dinozorları hatırlatan dev vinçlerin yanında küçük kalıyordu. Gerçi bu manzara İngiltere'nin ve Avrupa'nın en büyük konteyner limanlarından birine oldukça uygundu.

Howie koca göbekli, otuzlu yaşlarda bir adamdı. Kare şeklinde kesilmiş taba renginde sakalı, tıraşlı bir kafası ve vücudunda eski koltuğun yeniden döşenmesine yetecek ka-

dar dövmesi vardı. Alt dudağı iki, burnu bir tane, sağ kaşı ise bir tane daha piercing barındırıyordu.

Dükkâna göz gezdirdi, Tommo ve Miller büyük sandıklardan birini daha içeriye taşırken inledi.

"Hey, dostum," dedi. "Bu, beşinci sandık. Bunlardan daha kaç tane var?"

Tommo, "Bir tane daha," dedi. "Bize yardım etseydin kaç tane olduklarını sen de bilirdin. Bunların içi havayla dolu değil biliyor musun? Bir kişinin daha yardımı fena olmazdı."

Howie elini havada sallayarak teklifi geçiştirdi. "Ben bir sanatçıyım, adamım," dedi. "Zarif ellerimi kıymıklarla tehlikeye atamam."

Miller ve Tommo beşinci sandığı minibüsten taşıdıkları diğerlerinin yanına koydu, nefeslenmek ve ağrıyan kaslarını dinlendirmek için sandığa yaslandı. Altı sandığı getirmek için garip ve çirkin evden Howie'nin dükkânına kadar iki kez gidip gelmek zorunda kalmışlardı, tabii bir de sandıkları kilerden çıkartma çilesi vardı. Fakat Jezza kararlıydı.

"Artık evi terk edip dünyaya açılma zamanları geldi," demişti.

Howie, "İçeriye ancak sığdılar!" dedi. "Sadece bu gecelik, kapiş? Bunlarla dükkânımı kapatamam. Benim işletmem gereken bir dükkânım var. Ayrıca bana içlerinde ne olduğunu söylemeyin, bilmek istemiyorum, ama ne kadar iyiler? Cansız ve tehlikesizler, değil mi? Bir pisliğe bulaştıysanız suçu benim üzerime atamazsınız. Anladınız mı? Soran olursa kime ait olduğunu veya kime ait olmadığını söylerim."

"Barış içinde geldik, dostum." Jezza'nın sesi içeriye girmeden önce geldi. "Bunlar... yasal mallar."

Howie bakışlarını cennete doğru çevirdi. "Geçen ay buraya yığdığın Blue-Ray oynatıcılar gibi mi?" diye sordu. "O kadar yasaldılar ki yerde bir delik açtılar."

Jezza elini sandıklardan birinin kenarında gezdirdi. "Hepsi bitti," dedi. "Eski yaşamımı bıraktım, artık yasa dışı işler yok. Artık daha iyi, çok daha iyi bir amacım var. Sen de iyi bir tavşansan benimle gelebilirsin. Kader kapısı az önce açıldı ve seni içeriye adım atmaya davet ediyorum."

Howie, "Haleluya!" diye dalga geçti. "Işığı gördüm!"

Jezza'nın gözleri parıldadı, çarpık gülümsemesi açığa çıktı. "Gerçekten daha uzak olamazdın, Bay Dövme."

Miller yerinde huzursuzca kıpırdandı ve Tommo'ya baktı.

Jezza, "Son kutuyu da getirin," dedi. "Howie'nin bizim için ne sakladığını bilmesini istiyorum."

Miller, "Ve biz de bağırsaklarımızı ne için patlattığımızı bilmek istiyoruz," dedi.

Tommo, "Bağırsaklardan bahsetmeyelim," dedi. "Haydi. Gidip son Alexander'ı da alalım."

"Son neyi?"

Tommo, "Boşa vakit harcıyorum," diyerek iç geçirdi.

Üçlü VW'nin park ettiği avluya geri döndü, sakalını sıvazlayan Howie'yi yalnız bıraktı. Adam, Jezza'yı daha önce hiç böyle görmemişti.

Kapının eşiğindeki Shiela, "O iğrenç eve girdiğinden beri böyle," dedi. "Garip, sanki... Ah, bilmiyorum. O gibi ama sanki o değil."

Howie kıza baktı. "İçeride ne oldu?" diye sordu. "Kimse bir şey söylemedi."

Shiela kaşlarını çattı, sonra omzunu silkti. "Delice şeyler oldu," dedi. Sonra cevap verdi. "Ben çok korktum ve Miller da korktu ama Jezza..."

"Ne?"

"Keşke bilseydim. Belki de bilmek istemiyorum."

"Bir şeyin peşinde misiniz? Kimse mantıklı konuşmuyor."

Shiela, "Ne bulduğumuzu görene kadar bekle," dedi. "Orada, iğrenç serada bulduğumuz şeyi."

Tommo, "Çekilin yoldan!" diye bağırdı. İçeriye girdi, son sandığı Miller ile birlikte diğerlerinin yanına taşıdı. "İşte! Bu kadar. Şimdi, benim gazlı dostumun bağırsakları Krakatoa gibi gurulduyor bu yüzden ona hemen yiyecek bir şeyler verelim. Haydi, Metan Yapıcı, gel..."

Jezza çıkışı kapatmıştı. Kapının eşiğinde dikiliyor, gözleri parıldıyordu.

"Henüz işimiz bitmedi, çocuklar," dedi. Son sandığın kapağını açtı ve içine uzandı. "Bu, sadece başlangıç. Ne kadar inanılmaz bir an yaşadığımızın farkında değilsiniz. Siz buradaydınız, her şeyin başladığı yerde. Biz hepimiz seçildik ve bunun için minnetle dizlerimizin üzerine çökmemiz gerekir. Bu eşsiz anı unutmayın. Bütün dünya değişmek üzere ve eski hâlini son kez görüyorsunuz."

Howie'nin yüzünde korku dolu bir ifade vardı. "Lanet olsun!" dedi. "Sandıklarda silah yok, değil mi?"

Jezza buna duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahalarla cevap verdi.

Howie, "O zaman ne?" diye sordu. "Bomba veya onun gibi bir şey mi? Sen kendi sınırlarını zorlamaya başladın ve kafayı yiyorsun! Delirmişsin!"

Jezza gülmeye devam etti. Korkunç, gırtlaktan gelen bir sesti. Shiela ceketinin yakasını sıkıca kavradı. Duyduğu ses Jezza'ya ait değildi.

Jezza sandıklardan birinin yanına avucunu geçirdi ve kahkahası yerini kuru bir kıkırdamaya bıraktı.

Çok eski bir olaydan bahsedermiş gibi, "Silahlar ve bombalar denendi," dedi. "Denendi ve başarısız olundu, denendi ve başarısız olundu, defalarca kez. Bunu yapmanın yolu bu değil. Savaşların sonu vardır. Birkaç sene alevlenirler, fantastik, görkemli ve gürültülüdürler. Sonra birden barış ilan edilir ve her şey eskisi gibi olur, sıfırdan başlamak gerekir. Savaş işe yaramaz. Yok etmekten çok birleştirir."

Howie, "Bu adamın neyi var?" diye sordu.

Diğerleri cevap veremeden Jezza dişlerini göstererek sırıttı ve adama bir şey fırlattı.

Howie kenara çekildi ve üzerine gelen nesneden kaçtı, Jezza'nın elinden çıkanın bir el bombası olmasından şüpheleniyordu. Bu delilikti.

Nesne ayaklarının dibine düştü ve Howie yere tedirgin bir bakış attı. Nesnenin ne olduğunu görünce, bu durumun bir el bombası olmasından daha garip olduğunu düşündü.

Hayretler içerisinde, "Bir kitap?" diye sordu.

Jezza, "Artık hepinize bir tane vermenin zamanı geldi," dedi. Çok ciddiydi, sesi yeniden kendisine ait gibiydi. "Alın, bağrınıza basın... Onları kucaklayın."

Kopyaları dağıtmaya başladı. Kitabı daha önce sadece Shiela görmüştü ama yine de ilk seferki hayranlıkla esere baktı.

Howie, "Dans Eden Valeler," diye okudu. "Sen bu ikinci el çocuk kitaplarını nereden buldun? Ve ne için?"

Jezza kitabın sayfalarına göz gezdirenlerin yüzlerini inceledi. Ellerinde tuttukları şey hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

Shiela hafif küflenmiş sayfaları çevirdi, gözlerinin önünden ara sıra çizimler geçti. Çok uzun zamandır sayfalar birbirine yapışık kaldığı için çevrilirken sayfalardan belli belirsiz bir ses geliyordu. Sanki mürekkep ile kâğıt arasında değiş tokuş edilen yumuşak ve kuru bir öpücüktü.

Jezza, "İkinci el değiller," dedi. "Hiçbirinin daha önce sahibi olmadı, daha önce tek bir çift hevesli göz bile içlerinde ne olduğuna bakmadı. Basılıp ciltlendikten sonra kutulandılar. Yetmiş beş senedir ne güneş ışığı ne de insan yüzü gördüler. Hiç okunmadılar. El değmemiş insanlar gibi hevesle keşfedilmeyi bekliyorlar."

Howie, "O zaman birinci basım olmalılar," dedi. "Değerleri nedir?"

Bilmece gibi bir cevap geldi. "Her şey."

Howie, "Bu Austerly Fellows kim?" diye sordu. Yazarın ismini okudu. "İsmini daha önce hiç duymadım."

Jezza hafifçe gülümseyerek "Duyanların sayısı çok azdır," dedi. "Ama duyacaklar. Sonunda ismi her yerde duyulacak. Söz veriyoruz."

Tommo hayretler içerisinde, "Sandıkların hepsinde kitap mı var?" diye homurdandı. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu öğleden sonra boyunca sırtımı bunlar için mi ağrıttım? Senin konuşma şekline bakarak aile gümüşleri veya onun gibi bir şey olduğunu düşündüm. Zengin olacağımızı düşünmüştüm."

Jezza kendisi için de bir kitap aldı ve ilk sayfayı açtı. "Bunlar gümüşlerden daha değerli," dedi. Krem rengindeki sayfadan yansıyan ışıkla gözleri sıra dışı bir parlaklığa büründü. "Bunların yanında hiçbir şeyin değeri yok. Uzun süredir bekliyoruz ama artık bizim kelimelerimiz de duyulacak, ruhların içine sızacak ve kalpleri ele geçirecek."

Tommo, "Eveeet," dedi. "Öyleyse evi parçalarına ayırmak için geri dönmeyecek miyiz?"

"Parçalarına ayırmak için, hayır. Ayrıca, artık buna gerek kalmadı."

Miller konuyu geçiştirircesine, "Ben hiçbir zaman okumayı çok sevmedim," dedi. Kitabı bıraktı ve yemek sipariş etmek için cep telefonunu çıkarttı.

Jezza, "Gümüş Deniz'in ötesinde, dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde, Şafak Prensi'nin harikulade krallığı yatıyordu..." diye okumaya başladı.

Diğerleri Jezza yüksek sesle kitabı okurken utanarak birbirine baktı. Jezza ne yapıyordu? Kendilerini huzursuz hissettiler. Çok garip bir durumdu ve Tommo neredeyse kıkırdadı. Bu çok aptalcaydı, Jezza'nın karakterine de hiç uymuyordu.

Jezza, "Şafak Prensi sürgüne gitti," diye devam etti. "Ay Büyücüsü Şatosu'na ancak tebası görkemli hükümdarlığına layık olduğu zaman dönmeye yemin etti."

Tommo kitaptan okunan sayfayı buldu. Farkında olmadan yüksek sesle okunan kelimeleri takip etmeye başladı, dudakları Jezza ile birlikte hareket ediyordu

Jezza, "Fakat Lord yokken ülkeyi kim yönetecek?" diye sordu. "Şövalyeleri, asilleri, valeleri ve kralları kim kontrol altında tutacak?"

Howie bakışlarını elindeki kitaba indirdi. Jezza'nın sesi yavaşça etrafında dans ediyor, kelimeler kalbinin ritmine uyuyor gibiydi. Burada ferahlık vardı. Böylesi bir rahatlamayı en son ne zaman yaşadığını hatırlamıyordu. Davetkâr, nostaljik bir histi: Büyük ellerin kendisini alıp kucakladığı, tatlı dudakların yaralı dizini öptüğü, kusursuz rahatlamanın ipeksi bir ten ve emilen bir meme ucu olduğu zamanları andı. Sıcak, sevgi dolu ve güvendeydi. Dikensi sakalının altında dudakları Tommo'nunkiler gibi hareket etmeye başladı.

Jezza, "Ve Kutsal Büyücü öne çıktı," dedi. Yüzü canlı ve aydınlıktı. "Sonrasında ona Ismus adını verdiler. Şafak Prensi sürgündeyken, sürekli birbiriyle tartışan Saray efradına o hükmetti ve hır gür eden tebayı kontrol altında tuttu. Fakat kendisini kanıtlamak için önce Büyük Çile'ye katlanmalıydı..."

Shiela şaşkınlık içerisinde Howie ve Tommo'ya baktı. Sonra Miller'ın da kitabını eline aldığını ve kelimelerin temposuna uygun bir biçimde başını sallamaya başladığını gördü.

Birden, "Yeter!" diye bağırdı. Kendi kitabını kapattı. "Yeter!"

Jezza sustu ve bakışlarını kıza odakladı. Gözlerini kıstı, içlerindeki parıltı azaldı.

Miller'a, "Dave'i ara," dedi. Shiela'nın üzerinden bakışlarını ayırmadı. "Saat sekizde burada olsun, bahane istemiyorum. Tesco Charlie'yi de bulun, kamyonunu getirsin. Beni hayal kırıklığına uğratmayın."

Miller ve diğerleri yeni uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırıyor ve alınlarını ovalıyordu. İsteksizce kitaplarını kapattılar.

Miller, "Eee... pekâlâ," dedi. Hemen Nokia'sını eline aldı. "Manda ve Queenie'ye ne dersin?"

Jezza, "Neden olmasın?" diye sordu. "Bunu bir partiye dönüştürelim. Bunu yolda ayarlarsın, Büyük Adam. Bu akşam o evden almamız gereken bir şey daha var."

Sheila, "Ben oraya geri dönmüyorum," diye itiraz etti. "Hava karanlık."

Jezza duygudan yoksun bir yüz ifadesiyle kıza doğru döndü. "Sana ihtiyacım yok," dedi. "Bu sefer Howie ve Miller'ı yanıma alacağım."

Howie, "Ben ağır iş yapmam," dedi.

"Endişelenme Leonardo, zambak beyazı ellerin zarar görmeyecek."

Tommo, "Ya ben?" diye sordu.

Jezza, "Sen de bir işe yara," dedi. "Biraz bira ve yiyecek bir şeyler ayarla. O kızlar yanlarında bir şey getirmeyecek kadar cimridir."

"Ama benim beş param yok!"

"Howie, biraz nakit ver."

Dövmeci, "Neden ben?" diye sordu.

Jezza adama sırıttı. "Çünkü senin ticarethanendeyiz," dedi. "Ve bugün yoğun bir gün geçirmiş olmalısın. Kitle iletişim araçlarından takip ettikleri idollerini kopyalamak isteyen ama kendilerine sunulan kısa ömürlü şeyin parıltısı sona erince yaptıkları şeyden pişmanlık duyacak kafasız asalakları soyup soğana çevirmişsindir. Bir de, olduklarından daha sert ve maço veya gizemli ve daha ilgi çekici görüneceklerini düşünerek tribal desenler veya dikenli teller yaptıranlar var. Bu kadar uğraşmak yerine neden alınlarına *ben akılsız bir koyunum* yazmıyorsun?"

Howie, "Bu kadar yeter," dedi. Jezza'nın saçmalıklarına normalde kafayı takmazdı fakat müşterilerini ve dolayısıyla kendisini kızdırıyorsa durum farklıydı. Yine de... aklına birden dükkânı ilk açtığı günlerde sırtına dövme yaptığı on dokuz yaşındaki kız geldi. Kız, Hear'Say grubunun üyelerini dövme yaptırdıktan sekiz ay sonra yanına gelerek dövmeyi elden geçirip grup elemanlarını Blue'nin oğlanlarına benzetip benzetemeyeceğini sormuştu. Howie kendisini kontrol etmeyi başarmış ve kibarca Blue'nun elemanları Hear'Say'den bir kişi eksik olduğunu için bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Kız hayal kırıklığına uğrayarak dükkânı terk ettikten sonra karnı ağrıyana kadar kahkahalarla gülmüştü.

Dövmeci isteksizce dolgun cüzdanını açtı. "Kırk yeter mi?" diye sordu. Kâğıt paraları Tommo'ya uzattı. "Ama üstünü isterim!"

Jezza, "Daha fazla ver," dedi.

Howie, "Bu kadarı biralar ve ucuz bir şişe votka için yeterli," diye itiraz etti.

"İçki için değil."

Miller ümitle, "Restorandan paket servis mi yaptıracağız?" diye sordu.

Jezza, Howie'nin cüzdanını aldı ve Tommo'ya uzattı. "Otuz büyük paket kömür istiyorum."

Tommo, "Barbekü için mi?" diye sordu.

"Evet, büyük bir parti olacak."

"Sahilde mi? Çok havalı."

"Hayır, sahilde değil ve havalı kelimesi yetersiz kalır."

Howie cüzdanı geri aldı, Clubcard'ı dışında bütün kartlarını aldı ve ardından geri uzattı. "Clubcard'ı kullanmayı unutma," dedi. "Puanlarını istiyorum."

Jezza, "Puanlar mı?" diye sordu. "Sence sana büyük bir iyilik yapıyorlar ve sadık olduğun için gerçekten ödüllendirilmeyi mi bekliyorsun? Yarım saat önce mi doğdun? Uyan, kardeşim. Yaptıkları şey o kartı ve diğer kartlarını kullandığın zaman senin satın aldığın her şeyin detaylı bir profilini çıkartmak. Ne yediğini, ne giydiğini, ne okuduğunu, her gün nerelere gittiğini ve günün herhangi bir saatinde nerede olabileceğini öğreniyorlar. Ne tarz müzik dinlediğini, hangi TV kanallarını seyrettiğini, hangi internet sitelerini ziyaret ettiğini ve neleri indirdiğini, Youtube'da neyin senin hoşuna gittiğini ve seni neyin güldürdüğünü biliyorlar. Politik görüşünü de biliyorlar. Hepsi senin dosyanda ve bunu onlar için kim doldurdu? İtaatkâr bir tüketici olarak sen."

Howie omzunu silkti. "Yine de paramın bir kısmını geri alıyorum."

Jezza, "Fıstıklar," dedi. "Hakkında detaylı bir veri tabanı oluşturmak için seni kandırıyorlar ve karşılığında sana birkaç fıstık atıyorlar. Bir yerlerde, senin günde kaç kez tuvalete çıktığını hesaplayan bir bilgisayar var çünkü senin aloe veralı tuvalet kâğıtlarından ne kadar ve ne zaman satın aldığını biliyorlar. Hakkında her şeyi biliyorlar, oğlum. Ama sen ve senin gibi milyonlarca insan bu durumdan rahatsız değil. Havis'i daha ucuza veya Garibaldi'leri indirimle aldığınız için mutlusunuz."

Howie, "Jammie Dodgers," diye düzeltti.

Miller, "Gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?" diye araya girdi.

Tommo bir kahkaha attı. "Buradaki gaz tankı dört koca saattir bir şey yemediği için yanında yiyecekten bahsetmeyin."

Jezza başını yana yatırdı -vaaz şimdilik sona ermişti- adamları kapıya doğru götürdü.

Tommo, "Barbeküyü nerede yapacağız?" diye sordu.

Jezza binanın yan tarafını işaret etti ve herkesi arkadaki avluda topladı. Sonra dev konteynerlerden oluşan manzarayı işaret etti.

Howie, "Bu sefer gerçekten kafayı yedin," dedi. "Sen aklını kaçırmışsın! Tamamen. Neden orası?"

Jezza'nın bakışları ufuktaki dev vinçlere odaklandı. "Çünkü tören orada daha güzel olur," dedi. "Ve siz de daha güvende olursunuz."

Tommo, "Çılgınca bir fikir!" dedi. "Ve hoşuma gitti! Haydi orada parti nasıl verilir gösterelim."

Howie şaşkınlıkla sakalını çekiştirdi. "Siz ikiniz de aptalsınız!" dedi. "Öncelikle, bir milyon yıl geçse de içeriye giremezsiniz, güvenlik bugünlerde çok sıkı."

Jezza, "O zaman Tesco Charlie ve büyük parlak kamyonunu çağırmamız iyi olmadı mı?" diye sordu. "Sürekli içeriye girip çıkıyor."

Dövmecinin ağzı açık kaldı. "Ciddi olamazsın!" diye bağırdı. "Yakalanırsan başın ne kadar büyük bir belaya girer, farkında mısın? Ve yakalanacaksın! İçeride kendi polisleri var. Bu adamlar eski asker ve hepsi bir metre seksen santimetreden uzun. Kasabanın polisleri gibi kibar ve güvenilir değildirler. Sizi pataklar, kafataslarınızı kırar, sonra sizi denize atarlar."

Jezza arkadaşını sakinleştirmek için elini adamın omzuna koydu. "Limanın domuzları bu akşam meşgul olacak," dedi. "Dikkatlerini başka tarafa çekecek bir planım var, onlar ve itfaiyeciler bu akşam bizi fark etmeyecek kadar meşgul olacaklar."

Howie, "Ne?" diye haykırdı. "Bir süreliğine onlardan kurtulmanın bir yolunu bulsan da, ki bulacağına inanmıyorum, en kaliteli CCTV kamera sistemine sahipler. O kameralar suyun diğer tarafındaki Harwich'teki yatak odalarını bile gözetleyebiliyor."

Jezza adama bakmaya devam etti. "Korkularını bir kenara bırak, adamım," dedi. "Haydi, bu kadar şüpheci olma. Biraz hayatını yaşa. Gerçekten bu eğlenceyi kaçırıp alışveriş

kartların ve gaz faturalarından oluşan dünyanda kapana kısılmaya devam mı edeceksin? Böyle bir fırsat eline hayatta bir kez geçer, Jimmy Boy, gel bana katıl. Bu gecelik her şeyi bırak ve beni takip et... Gümüş Deniz'in ötesinde, on üç yeşil tepenin ortasında, gel. İnanılmaz bir şeyin parçası ol. Söz veriyorum, aklını başından alacağım."

Howie'nin omuzlarındaki gerginlik azaldı, yavaşça başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. "Bu teklifi kabul ettiğim için senden daha deli olmalıyım."

Tommo bir baykuş gibi öttü ve Miller'ın ellerini tuttu, ikili dans ederek minibüse doğru yöneldi.

Howie ve Jezza peşlerinden gitti, Shiela avluda tek başına kaldı, konteyner terminalinin ışıklarını arkasına alan bir silüete dönüştü. Dev vinçler Shiela'ya zürafaların devasa heykelleri gibi geliyordu.

"Ya ben?" diye sordu. "Ben ne yapayım?"

Jezza omzunun üzerinden geriye baktı ve anlamsız bir gülümseme ile karşılık verdi. "En önemli iş seninki," dedi. "Biz geri dönene kadar kitapları koruyacaksın."

"Burada, tek başıma mı?"

Jezza, "Ama sen yalnız değilsin," dedi. "Dans Eden Valeler yanında."

Minibüs aynı gün içerisinde üçüncü kez otlarla kaplı park yerine yanaşırken hava kararmaya başlamıştı.

Howie, "Lanet olsun, çok ürkütücü!" dedi. Büyük binaya göz gezdirdi. "Burada kim yaşamış, Adams Ailesi ve yaratıkları mı?"

Miller, "Korktun mu?" diye sordu.

Howie, "Yerde koşturan bir el görürsem," dedi. "Üzerine basıp lanet olasıca parmaklarını kıracağım."

Büyük eve alıcı gözüyle baktı. Geçmişte çok pahalı olmalıydı ama hiçbir zaman sevimli bir yer olmadığına emindi. Tasarım açısından bakılacak olursa kesinlikle korkunçtu. Yine de, tatillerini bu evde geçirecek ve mum ışığında birbirlerine kasvetli şiirler okuyacak gotik tarzında takılan birkaç kişi tanıyordu.

Jezza, "İçeriye," dedi.

Büyük salonda gölgeler dans ediyordu. İçeriye girerken Miller'ın tüyleri diken diken oldu.

Howie, "Sakın söyleme," dedi. "Tim Burton tarafından tasarlanmış."

Miller, "Henüz bir şey görmedin," diye fısıldadı. "Arka tarafı görmen gerek. Burayı görse Alan Titchmarsh'ın saçları bile beyazlar."

Jezza merdivenlere doğru yürüdü. Howie adamı takip etti ama Miller tereddüt etti.

Jezza, "Siz burada kalın, ikiniz de," dedi. "Beni bekleyin ve etrafta dolaşmayın. Bu eski ev... karanlıkta tehlikeli olabilir."

Miller ürperdi. Jezza'nın çürümüş döşemelerden bahsetmediğini biliyordu. Shiela'nın yanında kalmış olmayı arzuladı. Ayrıca, kitabı biraz daha okumak istiyordu...

Jezza'nın sıska figürü basamakları çıktı, birinci kat sahanlığının zifiri karanlığında ortadan kayboldu.

İki adam geniş salonda beklemeye başladı.

Dakikalar geçti.

Howie, "Yukarıda, yanında kim var?" diye sordu.

Miller cevap vermedi. Yukarıdaki odalardan birinden gelen boğuk bir sesi kendisi de duymuş ama bahsetmemeyi tercih etmişti. Üst katta neler konuşulduğunu duyamıyorlardı, ses (ya da sesler?) çok uzaktan geliyor ve karanlık sanki bir sünger gibi sesi emiyordu.

Howie, "Buranın boş olduğunu sanıyordum," dedi.

Miller tedirgindi. "Burada kimse yaşamıyor," diye mırıldandı.

"Öyleyse kendi kendine mi konuşuyor?"

"Ben öyle demedim."

"Korkusuz liderimizin bugün neyi var? İlk üç sandıkla açığa çıktığınızdan beri çok garip davranıyor."

Miller, "Bence daha da garipleşecek," diye tahmin yürüttü. Hayatı boyunca daha doğru bir tahminde bulunmamıştı.

Birden kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Büyük bir ağırlık tepelerindeki zemine düştü.

Miller havaya sıçradı ve Howie'ye tutundu.

Tavandan plaster parçaları üzerlerine yağarken dövmeci, "Lanet olsun, neler oluyor?" diye söylendi. "Birisi yirmi piyanoyu birden yere mi düşürdü?"

Miller, "Ben gidiyorum!" dedi. Kapıya yöneldi.

Farklı bir ses daha geldi: Ağır bir sürtünme sesiydi. İnanılmaz ağırlıkta bir şey yerde sürükleniyordu. Miller durdu ve yukarıya baktı. Yerde her neyi sürüklüyorsa Jezza'nın inlediğini duyabiliyorlardı.

Howie, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Şimdi gerçekten korktum, altıma kaçırmak üzereyim."

Miller, "Sanırım ben kaçırdım," dedi.

Sürtünme sesi devam etti. Sahanlığa ulaştı, merdivenlere doğru yöneldi. Jezza'nın zorlandığını ve küfürler savurduğunu duydular. Evdeki muazzam gürültü tırabzanları bile sallıyordu.

Merdivenlerden inanılmaz ağırlıkta bir şey iniyor, kurşundan dev bir çanınkine benzeyen metalik bir ses çıkartıyordu. Eski karyolalardan bir çığ gibi öğleden sonra Miller'a korku dolu bir deneyim yaşatan sahanlığa ulaştı ve tahtalarla kapatılmış pencerenin altındaki duvara çarptı.

İki adam şaşkınlıkla üst kata baktı ve yankıların bitmesini bekledi, her bir odayı dolaşan yankılar pencerelerdeki kırık camları titreştirdi, ardından azalarak yok oldu.

Sonra tırabzanların üzerinde Jezza'nın kan ter içerisinde kalmış yüzü belirdi. Jezza yumuşak bir kahkaha attı.

Howie, "Yüce Tanrım!" dedi. Duvara çarpan dev kütleyi işaret etti. "O da neyin nesi?"

Şafak Prensi sürgündeyken Krallığı'na ne bir mesaj ne de bir işaret gönderdi. Böylece, Ismus ve tebası Prens'i beklerken günlerini tatlı zevkler ve eğlencelerle geçirmeye başladı. Fakat her parti katılımcılar yorulunca bitmek zorundaydı ve taht hâlâ boştu, Ay Büyücüsü Şatosu'na Prens'ten haber gelmiyordu... Ah, müjdeli bir haber almayı ne kadar çok istiyorlardı.

6

Carol kapıyı açar açmaz Martin Baxter'in suratına bağırdı. "Kimlik bilgilerimi çaldılar."

"O zaman şimdi kimsin?"

"Bir geri zekâlı benim kredi kartı bilgilerimi kullanarak Barcelona'ya uçmuş, dev bir plazma TV ve bir kurutma makinesi almış, Comet'ten ve Homebase'deki alışveriş günlerinden başka kim bilir başka neler almıştır. Dört binliğimin büyük bir kısmı gitti!"

Baxter, "Sana da merhaba," dedi.

Carol, "Çok öfkeliyim!" diye haykırdı. İnternet bankacılığından bastığı ekstreyi gösterdi.

"Ve ben de Martin. Dışarı çıkıp tekrar geleyim mi?"

Kadın bir süre adama öfkeli bakışlar attı, sonra yumuşadı ve gülümsemeyi başardı. "Özür dilerim," dedi. "Zararımı karşıladılar, bu yüzden parayı kaybettim diyemeyiz. Yine de, çok sinir bozucu. Neler olduğunu anlayabilmek için bir saat telefonda konuştum. Bu insanlara inanabiliyor musun? Buna nasıl cesaret ederler?"

Baxter, "Dünyada bir sürü aşağılık insan var," dedi. "Delice, değil mi? Çöpe atmadan önce bütün mektuplar, faturalar ve zarflar üzerinden kendine ait bilgileri yok etmek zorundasın yoksa seni ele geçiriyorlar. Bir başkası yapmadan seni yok ediyorlar. Bu arada, bugün benim neler yaşadığıma inanamazsın. Paul nerede?"

Carol üst katı işaret etti.

Martin, "Çok aptalca bir soruydu," dedi.

Carol adamın yanına gitti ve Baxter'i olması gerektiği gibi karşıladı, sarıldı ve öptü. "Günün hakkında bir şeyler duydum," dedi. "Komşularından olan biteni duyan annem beni aradı. Kulağa kötü geliyor."

"Öyleydi! Geralds'a götürmek için bugün Paul'ü senin alman iyi oldu. Çok yorucu bir gündü."

"Ben de çıkmaya hazırlanıyordum. Vardiyam dokuzda başlıyor. Sana biraz lazanya bıraktık. Senin için ısıtırım."

"Teşekkürler, açlıktan ölüyorum."

Baxter ceketini çıkarttı ve mutfağa gitmeden önce koridordaki askıya astı. Carol Thornbury tatlı bir kadındı, ondan yedi yaş küçüktü, koyu kahverengi saçları ve tartışmacı bir kişiliği vardı. Kadını tek bir kelime ile tasvir etmek gerekirse, becerikliydi. Fakat zaten bir hemşire olarak becerikli olmak

gerekti. Hayat karşısına ne çıkartırsa çıkartsın her zaman rasyonel bir çözüm buluyordu. Çenesi biraz düşük olabilirdi fakat sorun ne olursa olsun sağduyusunu kaybetmiyor, gereksiz drama veya yaygara yapmıyordu. Kocası beş yaşındaki oğluyla birlikte kadını ortada bırakıp evi terk edince, Carol hayatındaki her şeyde olduğu gibi bu kargaşayla da başa çıkmak için organize olmayı başarmıştı. Martin ile karşılaşana kadar bir erkek olmadan hayatını idame ettirmeyi başarmıştı. Baxter bazen tanışmalarını da organize ettiğini düşünüyordu. Eğer öyleyse, kadına minnettardı.

Carol, "Bugün sana bir paket geldi," dedi. Mikrodalganın biplemesini bekledi. "Sanırım postacıyı senden daha fazla görüyorum. Biraz seksi olması seni rahatsız etmez, değil mi? Fakat Mantar Öcü Adam'dan daha çirkin."

Martin'in yüzü aydınlandı, hemen kahve masasının üzerinde duran paketin yanına gitti.

"Teşekkürler, eBay!" dedi. Paketi aldı ve üst kata çıktı.

Carol, "Lazanya'ya ne dersin?" diye sordu.

Baxter, "Şimdi meşgulüm," dedi. "Önce şu işi bitireyim."

Carol gözlerini devirdi. "Seninle ne yapacağım?" diye mırıldandı.

Evin üç yatak odası vardı ama sadece iki tanesi kullanılıyordu. Ne zaman misafir gelse alt kattaki koltukta uyumak zorunda kalıyordu. Üçüncü yatak odası Martin'in özel tapınağıydı. Bir şekilde, modern bir lisede öğretmen olmaktan ve dünyanın Emma Taylor'larından kaçtığı sığınağıydı. Odada neler olduğunu bilseler öğrencileri Baxter'i çamaşır iplerine asardı.

Baxter, "Paul!" diye bağırdı. Yanından geçerken kapıyı çaldı. "Geldi!"

Matematik öğretmeni kendi özel sığınağına girmeden önce derin bir nefes aldı, sonra içeriye adım attı.

İçeriye girmesine izin verilen nadide misafirler gördükleri sahne karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. İçeride tutarlı bir cümle kurmaya engel olacak kadar çok nesne, görülecek çok fazla şey vardı. Bu yüzden, genelde nidalarla idare ederlerdi.

"Vay canına!"

"Harika!"

"Ah!"

Sadece Carol'un annesi pratik bir zekâya sahip olduğu için mantıklı bir cümle kurmayı başarmıştı. "Bunca şeyin tozunu nasıl alıyorsun?"

Alaycı, pratik ve disiplinsizliğe tahammülü olmayan bir matematik öğretmeni olan Martin Baxter koyu ve gerçek bir bilim kurgu ve fantezi hayranıydı.

Özel odası yerden tavana kadar türlü eşyalarla doluydu: DVD'ler, kostümler, sahne elbiseleri, özel basım dergiler, oyuncaklar, aksiyon figürleri, modeller, taklitler, kitaplar, çizgi romanlar, dergiler ve çok sevdiği filmler ile televizyon programlarının yıldızları ile çekilmiş çerçeveli resimleri. *Yüzüklerin Efendisi* filmindeki bütün karakterlerin büstüne ve farklı boyutlarda, minik *Rolykins* versiyonlarından gerçek boyutta olanlara (Carol öncesine ait kendine fahiş fiyata aldığı bir hediyeydi) kadar yaratıklara sahipti. Tavandan farklı evrenlerin uzay gemileri sarkıyor, arkalarından bir Chitty

Chitty Bang Bang geliyordu. Star Fleet üniformaları, farklı boyutlarda rozetleri ve tarayıcıları, hatta *Yeni Nesil*'in ilk sezonundan bir lazer tabancası (yine okul yıllarında kendisine hediye ettiği pahalı bir hediyeydi) bile vardı.

Mantığa aykırı uzunlukta ve rengârenk bir eşarp bir şapka askısını süslüyordu, Bir *Alien* yumurtasının içinden yaratık çıkmak üzereydi. Bir şişe *TrueBlood*, 1957 yapımı *Şeytanın Gecesi*'nde siyah büyücü Julian Karswell'in kullandığı; üzerinde gümüş renkli uyarı yazısı hâlâ duran bir kartvizit, Clanger'lar, Çorba Ejderha, Demir Tavuk ve kurbağacıklar, C-3Po'nun altın kafası içine yerleştirilmiş bir lamba, kutularda sergilenen büyülü asalar, karanlıkta parlayan bir parça Kriptonit, filmdekine benzer sesler çıkartan kaliteli bir ışın kılıcı ve Martin'in yıllar boyunca topladığı yüzlerce nesne odayı süslüyordu. En değerli ama en küçük parçalardan birisi Blake'in Yedi'sinden gerçek bir Liberator ışınlanma bileziğiydi. Bilezik gerçekten çok pahalıydı!

Matematiği çok iyi olmasına rağmen Martin artık koleksiyonunun değerini hesaplamaktan vazgeçmişti fakat çok para ettiklerini biliyordu. Kredi kartı hırsızlarının Carol'un hesabından çektikleri paradan çok daha fazla.

Kutuyu üzeri nesnelerle dolu masanın üstüne koydu ve paketi açmaya başladı. Arkasındaki kapının eşiğinde genç bir yüz belirdi.

Paul, "Açsana!" diye haykırdı.

Paul Thornbury on bir yaşındaydı. Kıvırcık sarı saçları vardı, yaşına göre kısa boylu ve minyondu. Martin'in fantezi aşkını paylaşıyordu, ikili bir DVD'nin veya çizgi ro-

manın başında ya da Martin'in sevdiği dizilerden birindeki son yaratığı tartışarak saatler geçirebiliyordu. Zaygonlar kadar iyi miydi yoksa Myrka'lar gibi hayal kırıklığı mıydı? Bu tartışmalar sırasında, ne yazık ki, Carol'un anlamadığı bir dil kullanıyorlardı. Carol'un bilim kurgu veya fantezi ile ilgisi yoktu. Gerçek yaşamı tercih ederdi, fakat *Casualty* veya *House*'u seyredip beyaz şarabını yudumlarken bilim kurgu ile fanteziyi Martin ile Paul'e bıraktığına memnundu. Martin, Carol'un seyrettiği programlara bir türlü anlam veremiyordu. İşte seyrettiği türden şeylerle yeterince uğraşmıyor muydu? Carol başıyla onaylıyor ama yapılan hatalara gülmekten hoşlandığını söylüyordu.

Paul, Martin'in yanında durdu ve karton kutunun ambalaj kâğıdının açılmasını bekledi. Bunu Martin için kendisi bulmuştu. Ebay'de bunun için özel bir arama oluşturmuştu ve yedi aydır aramasına bir sonuç almayı bekliyordu. Birkaç hafta önce bekleyişi sonuç vermişti ve işte şimdi evlerindeydi.

Martin ambalajı açmayı bitirdi, ışığı yakalaması için cam nesneyi elinde döndürdü. Bir fresnel merceğiydi. Son zamanlarda bulunması zor bir parçaydı ama Martin eksiksiz bir Polis Kutusu yapmak istiyorsa gerekliydi. Tepesinde lambası olmadan işe yaramazdı.

Paul, "Annem çok şaşıracak," dedi.

Büyük sürprizleri buydu. Yıllardır bunu bir sır olarak saklıyorlardı, internet üzerinde nasıl yapılacağını anlatan bir site buldukları günden beri. Carol eve taşındıkları zaman Martin'in bütün oyuncaklarını bir odaya hapsetmiş

ve kupalar veya buzdolabı süslerinin bile evin geri kalanına çıkmasını yasaklamıştı. Ortalıkta bir yerde bir *X-Files* bardak altlığı bulunduğunda hemen üzerinde kocaman ünlem olan bir Post-it not ile sığınağa geri dönüyordu.

Martin, "Oylamada ikiye karşı bir üstünlüğümüz var," dedi. "Bunlardan biri bahçede nasıl durur?"

Paul, "Harika olur!" diye haykırdı.

Martin hevesle ellerini ovaladı ve lensi uygun bir R2-D2'nun içine gizledi.

Ümitle, "Yola gelecektir," dedi. "Çalıştığı bir hafta sonu işe başlarız, böylece bizi durduramaz."

Paul, "Okulda ne oldu?" diye sordu. "Annemi telefonda konuşurken duydum."

Martin, "Okulda olmak yerine piyano dersine gittiğin için çok şanslısın," dedi. "İki kavga çıktı. Müdür çılgına döndü."

Çocuk hayal kırıklığıyla, "Keşke görseydim," dedi. Sonra ekledi. "Bu akşam lazanyaya çok fazla tuz koymuş."

Martin aşağı kata indi ve bu durumu kendisi de onayladı. Kendi odasında, Paul kendi koleksiyonunun ilk parçalarına göz gezdiriyordu. Rafları aksiyon figürleri ve çizgi romanlarla doluydu. Annesi Martin'i bulduğu ve birlikte yaşamaya başladığı için mutluydu.

Bilgisayarından bir e-posta uyarı sesi geldi, Paul kendisine iyi geceler diyen annesinin sesini duymadı. Hastanede zorlu ve yorucu bir akşam Carol'u bekliyordu.

Paul e-postaya bakarken kaşlarını çattı. Göndereni tanımıyordu. Sadece bir numara vardı, 7734, fakat Viagra rek-

lamı veya telefon bankacılığıyla ilgili bir şey değildi, içerisinde anlamsız eklentiler de yoktu.

Başlıkta, "Bu akşam dokuzda!" diyordu.

E-postayı açtı.

☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺

Landguard'da etkinlik! Bu akşam dokuzda. Aklınızı başınızdan alacak. Harika patlamalar ve sesler! Gizemli bir A-sınıfı star! Arkadaşlarınızı da getirin! Yanınıza bir veya on şişe alın. Haberlere çıkacak. Bir rekora imza atacağız!!!!!

☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺☺

Paul, "Garip," dedi. Kimin kendisine böyle bir şey göndereceğini bilmiyordu. Facebook arkadaşlarından biri değildi. Kendisine böyle bir şey göndermeleri muhtemel okuldaki en yakın arkadaşları Anthony Maskel veya Graeme Parker da değildi. Genelde kendisine Youtube'dan buldukları ilginç videoların bağlantılarını gönderirlerdi.

Bir an için Landguard'ı düşündü. Yüzlerce yıllık tarihi olan yarımadanın devasa eski kalesiydi. Böylesine tarihi bir yapının modern ve endüstriyel bir konteyner limanının yanında olması Paul'e hep garip gelmişti.

Paul e-postayı Martin'e söylemek için aşağı kata koştu. Adam bir kahkaha attı. Dışarıda bir etkinlikle ilgilenmiyor, geceyi bir DVD'nin başında sessizce geçirmeyi planlıyordu.

Paul, "Ama çok büyük bir gösteri!" diye itiraz etti. "Kameralar ve ünlüler. E-postada öyle diyor!"

Martin iç geçirdi. "Biliyorsun," dedi. "İnternet e-Bay gibi siteler sayesinde fantastik bir yer ama sanırım dünyanın daha basit olduğu zamanları özlüyorum. Senin yaşındayken bizim sahip olabileceğimiz en ilgi çekici şey bir cep hesap makinesiydi..."

"Bu, sizin rakamlarla oynadığınız oyunla mı ilgili?"

"Sana anlatmış mıydım?"

Çocuk heyecanla, "Sen ve arkadaşların," dedi. "5318008 sayısını girip hesap makinesini tersine çevirir sonra da sırıtırmışsınız."

Martin kıkırdadı. "Mutlu günlerdi," dedi.

Paul yüzünü buruşturarak "Hımmm... her neyse," dedi. Martin'i seviyordu ama adam bazen kırk üç yaşında bir matematik öğretmeninden beklenmeyecek derecede saçma cümleler kuruyordu.

Martin, "Pekâlâ, ceketini giy," dedi. "Dünyanın kurtarılışını yarın akşam da seyredebilirim."

Paul çoktan üst kata çıkan merdivenleri yarılamıştı.

Martin, "Orada kimse olmayabilir, biliyorsun," dedi. "Biz seninle iki sap gibi saatlerce dikilebiliriz."

Felixstowe'da aynı gece, yirmi yaşın altındaki herkes aynı e-postayı aldı. Yaşanan trajediden sonra e-postayı kimin gönderdiğini araştıranlar bir sonuca varamayacaktı.

Dikkatleri başka tarafa çekecek trajedinin ilk tohumları atılmıştı.

Sürgündeki Prens'in altın tüylü nadide koyunları nerede? Öldüler ve bakımsızlıktan ölüyorlar ve soğukta donuyorlar. Kötü Çoban'ı kınayın, bir daha aranıza almayın. Koyunlar tökezleyip acılar içerisinde melerken neredeydi?

7

Emma Taylor saç maşasını odanın bir köşesine fırlattı ve öfkeyle çığlık attı. Parıldayıp dumanı tütmeye başlamadan önce saçlarının sadece yarısını bitirmişti.

Aynadaki görüntüsüne bakıp "Neye benziyorum?" diye sordu. "Hafif erimiş Britney Spears'a!"

Saçlarının bitmemiş kısmını bir beyzbol şapkasının altına gizledi ve öfkeli adımlarla evden dışarıya çıktı. Ailesine bir şey söylemeden sokağın karşısındaki Ashleigh ile buluşmaya gitti.

Cep telefonunu çıkarttı ve agresif bir biçimde arkadaşının numarasını çevirdi, kızın telefonu açmasını bekledi.

Yanından geçen bisikletli gençlere, "Neye bakıyorsunuz?" diyerek çıkıştı. Yürürken çocuklara orta parmağını gösterdi.

Kulağına Ashleigh'in zayıf sesi geldi. Heyecanla ciyaklıyordu.

"Ahhh, Tanrım!" diye ciyakladı. "Az önce bana gelen e-postaya inanmayacaksın!"

Emma, "Saç maşanı kullanmam gerek!" dedi. Kızı umursamadı. "Ölüm kalım meselesi. Benimki birden bozuldu. Ucuz mallar satın alan babama çok teşekkür ederim. Neredeyse kaşlarımı yakıyordum! Çok ciddiyim, çok korktum, yalan söylemiyorum."

Ashleigh, "Sus ve dinle!" dedi. E-postayı arkadaşına okudu.

Birkaç dakika sonra Emma en yakın arkadaşının yatağının üzerine oturmuş saçlarının yarım kalan kısmını bitiriyordu. Ashleigh ise hangi ceketi giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Keeley'i de aramış ve kıza da aynı e-postanın ulaştığını öğrenmişlerdi. Birlikte gidebilmek için on beş dakika içerisinde buluşacaklardı.

Emma, "Ukala şey, bahse girerim bize söylemeyecekti," dedi. "Kendi başına gidecekti."

Ashleigh, "İstediğini almak için önüne çıkan herkesi satar," diye onayladı. Gardırobunu karıştırdı ve bazı ceketleri dışarı çıkarttı.

Emma inledi ve odaya göz gezdirdi, hoşuna giden şeylere bakarken somurttu.

"Odanı sevdim," dedi.

Arkadaşı, "İnanabiliyor musun?" diye sordu. "Bu ölü kasabada sonunda bir şeyler oluyor! Gelecek olan ünlü ya bir rock yıldızı veya bir futbolcu veya televizyonlardan tanıdığımız biriyse? Ya bizi fark ederse? Bu, gerçekten hayatımın en güzel gecesi olacak! Çok büyük bir şeyin başlangıcı! Şöhret, Emma, gerçek şöhret!"

Emma kendi kıyafetlerine baktı. Bu kadar büyük bir şey için giyinmemişti. Beklediği şey her zamanki gibi bir barın sahilinde takılmak, çocuklardan Breezers dilenmekti. Bir zamanlar Beyonce'un giydiği bir ceketin kopyası olan en güzel deri ceketini seçen ve on yedi veya on sekiz yaşında görünmek için Ipswichte-Cumartesi-Gecesi yüzünü takınan Ashleigh'e baktı.

Emma kararlı bir biçimde, "Ben gelmiyorum," dedi. "Sizi olduğunuzdan daha güzel gösteren süslü kıyafetleriniz ve parıltılı boyalarınızın yanında üçlünün en çirkini olamam. Eve gidip üzerimi değiştireceğim."

Ashleigh arkadaşına bakmadan, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Emma, "Güzel görünmek istemiyorum," diye haykırdı. "Güzel görünmek beni Hello dergisine çıkartmaz veya milyoner bir futbolcunun ilgisini çekmemi sağlamaz, değil mi?"

"Üzerini değiştirecek zamanın yok. Zamanında orada olmak istiyorsak çıkmak zorundayız."

"O zaman geç kalacağız! Böyle gidemem! Özel geceler için aldığım sütyenimi bile giymedim!"

Ashleigh aynada taze parlatıcıyla ışıldayan dudaklarına baktı. "Ben beklemem," dedi. "Bunun bir dakikasını bile kaçıramam, Keeley de benimle aynı fikirdedir. Ünlüler bizi beklemez. Görünür ve limuzinlerine binip ortadan kaybolurlar. Dergilerde böyle anlatıyor."

Emma, "Pekâlâ!" diye ciyakladı. "Sen harika bir arkadaşsın! Sen Keeley ile git, ben bir şekilde oraya gelirim, Bencil

İnek! Ayrıca, sivilcelerini ne kadar fondöten sürersen sür gizleyemezsin ve bıyıklarını almanı gerek!"

Kapıyı çarptı ve evine döndü. Daha önce gördüğü çocuklar yanından geçerken Emma'ya sırıttı. Herkes Landguard'ı duymuş ve yola çıkmıştı.

Emma küçük tuvalet masasının başına oturdu ve hemen işe koyuldu. Birilerini arayıp kendisini arabayla Landguard'a götürmelerini istemeye hazırlanırken bir mesaj sesi geldi. Bilinmeyen ve çok kısa bir numaradan geliyordu ama içinde yazılanlar bu gerçekleri gölgede bırakıyordu.

7734'ten
Evden dışarı çık, Emma!
Polisler senin için geliyor.

Emma küfretti, çantasıyla ceketini aldı, hemen evi terk etti. Topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı yolda yürüdü ve sokağı terk etmek için ilk köşeyi döndü. Ashleigh ve Keeley'e de benzer mesajlar gelip gelmediğini merak etti. Bunun Sandra Dixon ile bir ilgisi varsa polis Ashleigh ve Keeley ile de konuşmak isteyecekti. Sonra Ashleigh'in kendisine nasıl davrandığını hatırladı ve bu sırrı kendine saklamaya karar verdi.

Felixstowe'da yıllardır görülmemiş büyüklükteki bir olayı kapısına kanun dayandığı için kaçırması çok komik olurdu.

Emma bu düşüncelere o kadar dalmıştı ki yanına yanaşan arabanın farkına varmadı.

"Vay vay vay!" Bir el dışarıya uzandı ve kızın kısa eteğini yukarı kaldırdı.

Emma kendini yana attı ve çalıların içine düşerken bir çığlık attı.

Kevin Stipe eski bir Fiesta'nın penceresinden dışarıya uzanmış, çılgın bir domuz gibi sırıtıyordu. Arkasında, okuldan tanıdığı iki çocuk ıslıklar çalıyordu.

Emma, "Moronlar!" diye bağırdı.

Kevin, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Çetenin geri kalanı nerede?"

"Sanırım sizin gittiğiniz yere gidiyorlar!"

Çocuklar, "Ha ha!" diye güldü. "Gel, seni bırakalım."

"Kesinlikle olmaz, kaybedenler!" diye reddetti.

Kevin, "Oraya yürüyerek gitmek kırk dakikanı alır," dedi. "En güzel kısımları kaçırmış olacaksın. Herkes orada olacak."

Emma teklifi zihninin içinde çabucak değerlendirdi. Haklı olduklarını biliyor ama bu çocuklardan biriyle görünmek istemiyordu. Kapüşonlu ceketleri olan sivilceli çocuklardı bunlar. Fakat View Point Yolu'nu geçip yarımadanın diğer ucuna zamanında nasıl gidecekti? Bu topuklularla çok fazla şansı yoktu. Ayrıca, evi terk ettiğini fark ettiyse polisin sokaklarda kendisini arıyor olması muhtemeldi.

"Tamam o zaman," dedi. "Ama oraya gider gitmez sizi sepetleyeceğim, anladınız mı? Bu yüzden kafanızda başka şeyler olmasın."

Arka kapı açıldı. "Buraya gel, Seksi Bacak!"

Emma, "Ancak rüyanızda görürsünüz, geri zekâlılar!" diye hırladı. "Brian Eastland ve sen, B. O. Humphries, sizinle birlikte hiçbir arabanın arka koltuğuna oturmam..."

İkili, "Çok yazık!" diye dalga geçti.

Kevin, "Tamam o zaman," dedi. Ön koltuktan indi ve arkaya diğer çocukların yanına sıkıştı. Emma, Kevin'e teşekkür etmedi ama boşalan koltuğa oturdu ve kapıyı çarparak kapattı.

"Bu koku da neyin nesi?" diye isyan etti. Kapüşonunu takmış şoföre doğru döndü. "Siz meth veya başka bir şey mi içtiniz?"

Direksiyonun başındakinin kim olduğunu anlayınca, "Sen!" diye haykırdı. "Danny Marlow! Senin burada ne işin var?"

"Koku, Baz'ın iş önlüğünden geliyor," dedi. "Dekorasyon işi yapıyor. Önlüğü ve neft yağını koltuğun altına koydum. Endişelenme, üzerine boya bulaşmaz."

"Demek istediğim bu değildi! Senin bu arabada ne işin var?"

Kevin arkadan öne doğru eğildi, Emma'nın başına hafifçe vurdu ve ön koltukların arasına sıkıştı. "Sorun değil," dedi. "Bu, ağabeyinin arabası. Çalıntı veya başka bir şey değil."

"Ama o, şimdi... Bizimle aynı yaşta gibi görünüyor."

Kevin nahoş bir kahkaha attı. "Sayılarla aran çok iyi," dedi. "Baxter görse seninle gurur duyardı."

On beş yaşındaki Danny motoru çalıştırdı, Emma aceleyle emniyet kemerini bağlarken Fiesta yola çıktı.

*

Conor Westlake, 7734'ten e-postayı alır almaz evinden dışarıya çıktı. Bugün yaşadıklarından sonra dışarıda geçirilen çılgın bir gece kendisine iyi gelecekti. Öfkeyle kendisine bakan Sandra Dixon'un solgun yüzü zihninden silip atmak istediği bir anıydı. Evdeki buzdolabı boştu, bu yüzden Landguard'da eski arkadaşlarından birkaçına rastlamayı ümit ediyordu. Şimdi hiçbiri telefonuna cevap vermiyordu ama Landguard'ta olacaklarından emindi.

Kuzey Denizi'nden soğuk bir rüzgâr esiyor ve kararan gökyüzü tehditkâr görünüyordu. Kapüşonunu kafasına geçirdi ve yürümeye devam etti. View Point Yolu'na girince yarımadaya doğru giden diğer gençleri gördü. Su arayan susuz kalmış hayvan sürülerine benziyorlardı. Birçoğu yayaydı ama yanlarından arabalar ve bisikletliler de geçiyordu. Hatta Rollerblade'leri üzerinde insanlara el sallayan iki çocuk bile vardı. Genelde bu saatlerde sinemanın civarında takılan kaykaycılar bile yoldaydı.

Girişinde ve çıkışında hafifçe kıvrılmasına rağmen yol sıkıcı bir biçimde düz ve uzundu. Sağda, yüksek parmaklıkların ardında, konteyner limanı vardı. Solda, karavan park yeri kum tepeleri ve denize doğru uzanıyordu.

Etrafına bakınan Conor kendisine eşlik eden gençlerin birçoğunun kendisinden daha büyük olduğunu fark etti. Fakat yanlarından ağabeyleri ve kız kardeşleri olan on yaşından daha büyük olamayacak çocuklar da gördü. Araya karışan ebeveynler bir negatiflik ve hoşnutsuzluk heykeli gibi kendilerini belli ediyordu. Landguard'da kalabalığa ka-

rışmadan geride kalmaları daha iyi olurdu. Bu akşam yetişkinlere yer yoktu.

Havada beklenti ve heyecan vardı. Karnaval benzeri bir atmosferdi. Bazıları yanında getirdiği meşaleleri havada sallayarak ışıktan desenler yaratıyordu. Karavan parkını geride bıraktıktan sonra meşaleler kum tepeleri ile yol arasındaki karanlığı aydınlatarak tavşanları ürküttü. Kaleye kadar uzanan kum tepeleri kambur bir omurgaya benziyor ve Conor tepeyi çıkan figürlerin gökyüzünü arkasına almış silüetlerini görebiliyordu. Landguard'a diğer taraftan yaklaşıyor, etrafını dolaşarak ana girişte diğerlerine katılmaya hazırlanıyorlardı.

Herkes çok özel bir gece olacağını, yeni bir deneyim, yeni bir heyecan yaşayacağını ümit ediyordu. Neler olacağını bilmemek beklentiyi artırıyordu. Saat neredeyse dokuza geliyordu ve yolun son virajını döndükten sonra uzakta beşgen şeklindeki kalenin bodur ve sağlam kütlesi açığa çıktı. Conor neredeyse projektörlerin gökyüzünü taramasını ve kalenin duvarları üzerinde uçan parıltılı diskler görmeyi bekleyecekti fakat görünürde bir şey yoktu. Sadece kaleye ve yanındaki ışıltılı limana doğru akan insan nehri vardı.

Landguard Noktası'ndaki kale yüzyıllar boyunca ayakta kalan bir yapıydı. Beş köşeli ve her köşesinde burçları olan kale 1744 yılında inşa edilmiş fakat 1871 yılında büyük değişimlerle yenilenmişti. Liman, Thames ile Humber arasındaki en derin suya sahip olduğu için stratejik bir önemi vardı ve VIII. Henry'den beri tepenin üzeri savunuluyordu. Çünkü düşman bölgeye asker çıkartırsa Londra için tehli-

ke arz edecek kadar yakına girmiş olacaktı. İngiltere'yi son işgal teşebbüsü 1667 yılında Hollandalıların tepeye saldırması ile yaşanmıştı. Amaçları limandaki gemileri yakmaktı fakat Landguard'daki garnizon düşman sayıca üstün olmasına rağmen bölgeyi cesursa savunmuş ve düşman geri püskürtülmüştü.

Bu akşam ise yeni bir işgal başlamak üzereydi. Kaleye yaklaşırken insanların sayısı Conor'u bile şaşırttı. Binlerce insan bir araya toplanmıştı. İnsanlar küçük park yerini dolduruyor, tepenin kenarındaki tümseklerde ayakta dikiliyor, boş hendeklerin demirlerine yaslanıyordu. Conor böyle bir kalabalığı daha önce sadece futbol maçlarında veya konserlerde görmüştü, takdir edercesine ellerini çırptı. Unutulmaz bir gece olacaktı.

Martin Baxter ve Paul de kaleye çıkıyordu. İkisi de insan trafiğinin yoğunluğuna çok şaşırmış ve Baxter endişelenmeye başlamıştı. Hiçbir güvenlik önlemi alınmamıştı ve kalabalığı kontrol altında tutan güvenlik görevlileri yoktu. İnsanların yolun kenarında gelişigüzel yürüyordu. Yolun kenarında kaldırım bile yoktu, sadece dar bir çimen şeridi vardı. Arabalar korna çalınca yayalar bağırıp çağırıyor ve kaputun üzerine öfkeyle vurduktan sonra araca yol veriyordu.

Conor'u heyecanlandıran şeyler Martin'i huzursuz ediyor, hatta korkutuyordu.

Paul'e, "Biliyor musun?" diye sordu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim."

Çocuk aynı fikirde değildi. "Harika!" dedi. "Kaleye az kaldı, neredeyse geldik. Kimin sahne alacağını öğreneceğiz!"

Fakat Martin görülecek bir şey veya birisi olduğunu sanmıyordu. Ortalıkta minibüs, canlı yayın aracı veya kameralar yoktu. Landguard geceleri nasıl gözüküyorsa aynıydı. Boş, kasvetli ve hatta biraz da uğursuz bir havası vardı.

Martin telefonunu çıkarttı ve endişeyle polisi aradı.

Saat dokuza beş vardı, kaleye ulaşanlar demirler ve parmaklıklarla sahil ile yoldan akmaya devam eden kalabalık arasında sıkışmaya başlamıştı. Birçoğu içki içiyordu.

Kalabalığın arasında bir yerde, Keeley ve Ashleigh arkadaşları Emma'yı çekiştiriyor, şüpheyle kaleye bakıyordu.

Ashleigh, "Neden bu kadar karanlık?" diye sordu. "Işıklar ve çalışanlar nerede? Müzik nerede?"

Keeley, "İçeride olmalı," diye cevap verdi. "Muhtemelen büyük bir gürültüyle kapılar açılacak ve gösteri başlayacaktır."

Ashleigh üzerine yüklenen bir delikanlıya, "Hey, üstüme çıkıyorsun!" diye bağırdı.

Keeley, "Burası çok sıkışık, gerçekten," diye homurdandı.

Martin dokuza iki kala Paul'ü yolun kenarına çekti ve daha ileri gitmeyi reddetti. İnsanlar hâlâ kaleye doğru akmaya devam ediyordu. Artık tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Çocuk, "Ama Martin!" diye itiraz etti. "Çok yakınız!"

Martin, "Hayır," dedi. "Bu delilik. Geri dönüyoruz."

Paul kınarcasına Martin'e baktı ama adam kararını vermişti. On bir yaşındaki çocuk ağlayıp sızlanmaya başlayacaktı ama vazgeçti. Carol kendisini istediğini almak için ağlayıp sızlanan çocuklardan biri gibi yetiştirmemişti.

Martin'in kararı hoşuna gitmemişti ama kabul etmek zorundaydı.

Kaleye doğru akan insan nehrine karşı yürümek neredeyse imkânsızdı. Yapabilecekleri en iyi şey, insanların sayısı azalana kadar bir kenarda beklemek ve geçmelerine izin vermekti.

Conor saatine baktı. Saat dokuzdu.

Toplanan kalabalık durdu ve bütün yüzler Landguard Kalesi'nin duvarlarına çevrildi. Yeni Yıl'a geri sayımı beklemek gibi bir şeydi. Nefeslerini tuttular, ışıklı bir gösteri, havai fişekler veya ışık, ses ve renklerin görkemli patlamasını görmeyi beklediler. Cep telefonlarının flaşları patladı ve beklediler.

Hiçbir şey.

Devasa kalabalığın içinde huzursuz homurdanmalar başladı. Birisi alkışlamaya başladı ve diğerleri de ona katıldı. Sesler, "Neyi bekliyorsunuz?.." diye haykırıyordu.

Yine hiçbir şey.

Ashleigh, "Bu, hiç iyi değil!" diye inledi.

Keeley, "Ünlüler nerede?" diye sordu. "Burada bacaklarım donmaya başladı."

Tepelerinden gök gürültüsünü andıran bir ses geldi.

Hâlâ sahilde olan ve kalenin girişinde hiçbir şey olmadığını göremeyen insanlar huzursuzlanmaya ve öfkelenmeye başlamıştı. Önlerindekileri itip kakarak ilerlemeye çalıştılar. Diğerleri kendi telefonlarından kendi müziklerini çaldı. Sinirler gerildi. Heyecan ve beklenti tamamen gitmiş, yerini kandırılmanın kızgınlığı almaya başlamıştı.

Conor arkasına döndü ve insanların arasından geçmeye çalıştı. Bu, tam bir fiyaskoydu. Birisi eşek şakası yapmıştı anlaşılan. Bundan sonra değerli cuma akşamının bir dakikasını bile bulunduğu yerde sıkışarak geçirmek istemiyordu. İnsanları kenara itti, bunu yaparken çok kibar değildi, ayakların üzerine basıyor ve bilekleri tekmeliyordu. Birisi kulağına kükredi ve sırtına bir yumruk indi. Kavga başladı.

Vahşi bir dalga hâlinde kalabalığa yayıldı ve panik başladı.

Ashleigh, kafa yiyen biri üzerine düşünce Keeley'e çarptı. Ashleigh çocuğa bir tekme savurdu, ardından dirseğini suratına geçirdi ve çocuğun burnunu kırdı.

Keeley gürültü yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Ben gidiyorum!" diye bağırdı. Çantasından parfümünü çıkarttı ve elinde kutsal su olan bir vampir avcısı gibi önünde tuttu. Çok yakınına gelen veya görünüşünü sevmediği insanların yüzüne sıkmaya başladı.

Dört bir yanda yumruklar ve şişeler havada uçuştu.

Kaleden uzaklaşan Martin ve Paul insanların haykırışlarını ve çığlıklarını duydu. Arkalarına dönünce kalabalığın öfkeli bir denize dönüştüğünü gördüler.

Martin kargaşa yola da sıçrayıp havada uçan bir şişe asfaltın üzerinde patlayınca, "Lanet olsun!" diye haykırdı. "Buradan hemen gitmemiz lazım," dedi. Paul'ün elini tuttu, ikili kum tepelerinin arasında koşmaya başladı.

Arkalarında kaos ve kavga şiddetini artırıyordu. Kaynayan topluluğun içinden çocuk çığlıkları geldi fakat aileler ve büyük kardeşler çocukları kavgadan uzaklaştırmayı başarmış, kara kumların üzerine adım atmıştı.

Conor Westlake kafasına doğru savrulan yumruklardan kaçtı fakat bacağının arkasına bir tekme atılınca geriye dönüp karşılık verdi. Çeteler de olay yerindeydi. Kapüşonlu, ellerinde içi altın renkli sıvılarla dolu şişeleri olan serserileri gelirken görmüştü. Bu fokurdayan denizin kalbinde kaldı, savaşarak kendine yol açmaya çalıştı, ceketleri çekiştirdi ve yüzüne doğru uzanan elleri savuşturdu.

Ashleigh ve Keeley ise savaşın tam ortasında kalmıştı. Ashleigh bir ayakkabısını kaybetmiş, Keeley'in elindeki parfüm şişesi alınmış, çantası omzundan çekilip çıkartılmıştı. Artık hareket etmek imkânsızdı ancak akıntıyla bir yere sürüklenmek mümkündü. Sonra Ashleigh kafasında ağır ve ıslak bir şey hissetti. Önce fırtına çıktığını düşündü fakat sonra kahkahaları duydu ve kafasından aşağıya bir şişe daha boşaldı. İki kız çetelerden birinin ortasında kaldıklarını fark etti, litrelerce yağ başlarından aşağı boca ediliyordu.

Ashleigh çığlık attı ve yağ açık ağzından içeriye de girdi. Öksürdü, sonra saldırıya geçti, önündeki çocuğu tırmaladı. Öğürdü, bir açıklık yakalayınca Keeley'i de beraberinde sürükleyip etraflarını kuşatan çemberi kırdı.

Arkalarından bir düzine plastik şişe fırlatıldı, havada uçan şişelerin içlerindeki yağ etrafa saçıldı. İnsanlar yağlı yolda kayıp düşmeye başlamıştı ve diğerleri bunu görünce ellerindeki şişeleri sağa sola fırlatmaya başladı.

Danny Marlow'un ayağı gazdaydı, View Point Yolu'na çıkan son virajı dönerlerken Fiesta'nın lastikleri ciyakladı.

Emma, "Yavaşla," dedi. "Oraya tek parça gitmek istiyorum."

Danny, "Ben hız yapmak için doğmuşum, bebeğim!" diye böbürlendi. Radyoyu açtı ve dördüncü vitese taktı.

Emma burnundan soluyarak "Duymuştum," dedi.

Radyoda Queen'in *Bohemian Rhapsody*'si çalmaya başladı. Kevin sesi açmak için öne eğildi.

"*Wayne'in Dünyası*'ndakini yapalım! *Wayne'in Dünyası*'ndakini yapalım!" diye bağırdı. Şarkı hızlanmamış olsa da arka koltukta kafa sallamaya başladı.

Brian ve B.O. da Kevin'e katıldı. Emma alnını arabanın yan camına dayayıp çantasından bir sigara çıkartırken küfürleri ardı ardına sıraladı. Sigarasını yaktı ve dudaklarının kenarından dumanı dışarıya üfledi.

"Kuklalarla aynı arabadayım," diye mırıldandı.

Danny, "Sigara içen kadınlar hoşuma gider," dedi. "Çok çekici oluyorlar."

Fakir bir aileden gelen zavallı bir çocuktu...

Sol elini direksiyondan aldı ve beceriksizce Emma'nın bacağının üzerine koydu.

Emma hemen, "Çek!" diye haykırdı.

Danny, "Böyle yapma," dedi.

"Terli elini hemen çekmezsen, yemin ediyorum..."

Danny kızı duymuyor ileriye bakıyordu. Landguard'ın civarında sayısız insan vardı. Bu kadar kalabalık olacağını hiç düşünmemişti. Fakat yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. E-postada vadedilen fantastik gösteriye hiç benzemiyordu.

"Neler?.." diye başladı.

Emma soruyu bitirmesine izin vermedi. Şeytani bir gülümseme ile sigarasını bacağının üzerindeki elin üstüne bastırdı.

Danny, "Ahhh!" diye haykırdı. Elini hemen çekti.

Sigara Emma'nın elinden düştü, koltukların arasında gözden kayboldu. Araba yana savruldu.

Emma, "Nereye gittiğine dikkat et!" diye haykırdı.

Arka koltuktaki çocuklar kafa sallamayı bıraktı ve Kevin öne eğildi. "Kavga ediyorlar!" dedi. "Binlercesi!"

Birden sirenlerin sesi geldi ve dikiz aynasında mavi ışıklar parıldadı.

Kevin, "Aynasızlar!" dedi. "Senin için mi geliyorlar Danny, yoksa kavga edenler için mi? Ha ha ha ha!"

Emma kendisi için gelip gelmediklerini merak etti.

Ve sonra olan oldu. Koltuğun altındaki neft yağına bulanmış bezler alev aldı ve çocuklar korku dolu çığlıklar attı. Emma bacaklarını dövüyor ve emniyet kemerini çıkartmaya uğraşıyordu.

"Beni indirin!" diye haykırdı.

Çocuklar, "Arabayı durdur!" diye haykırdı.

...Hayır! Gitmenize izin veremeyiz!

Danny telaşlı ve şaşkındı, donup kalmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Polis arabalarının ışıkları paniğe kapılmasına sebep oluyordu. Alevlerden korkuyordu ve yolcuların sesleri kulaklarını sağır edecekti. Radyoda çalan şarkı kendisiyle dalga geçiyor gibiydi. Frene basmak yerine elini vites koluna doğru attı ama parmakları alevlerde yandı ve ağırlığını direksiyona verdi. Ayağı gaza biraz daha bastı.

Fiesta'nın farları yarımadayı aydınlattı.

Martin Baxter ve Paul kum tepelerinin üzerinden olan biten her şeyi görebiliyordu. Liman geceleyin Martin'in bilim kurgu filmlerindeki uzay mekiği doklarına benziyordu ve Martin her zaman devasa vinçlerin Dünyalar Savaşı'ndaki Marslı savaş makinelerine benzediğini düşünmüştü. Aşağıdaki yolda hızlanan aracı gördüler, içindekiler çığlıklar atıyor, açık pencerelerden duman çıkıyordu. Bu sahne de, arka plandan gelen Queen'in şarkısıyla birlikte, bir film sahnesini andırıyordu. Sanki gördükleri şeyler gerçek değildi.

Üstü başı yağa bulanmış Keeley ve Ashleigh birbirine girmiş insanların arasından sıyrıldı ve üzerlerine doğru gelen aracı gördü. Farların aydınlattığı yerdeki insanlar arkalarına dönüp hızla üzerlerine gelen Fiesta'ya baktı. Öfke yerini korkuya bıraktı ve gelgit dalgaları gibi geri çekildiler fakat yeterince hızlı değillerdi.

Kevin, Danny'nin omzunu sıkıyor, "Arabayı durdur!" diye bağırıyordu.

Danny insanların korku dolu yüzlerini gördü ve sonunda frene bastı. Tüm gücüyle frene bastı.

Fakat araba durmadı. Lastikler yarısı dolu plastik şişelerin üzerinden geçmişti ve şimdi yağlı zeminde kayıyorlardı.

Fiesta hafifçe yana savruldu. Danny direksiyonu sağa çevirmek istedi ama işe yaramadı. Araç doğrudan insanların üzerine gitti.

Bembeyaz yüzler pencerelerin önünden geçti. Araca çarpan bedenlerin gümbürtüne daha korkunç sesler karıştı.

Freddie Mercury şarkısına devam etti ve esas kafa sallanması gereken yer gelmişti.

Martin, bulundukları yerden yaşanan her şeyi gördü. Paul'ün olan biteni görmemesi için çocuğu kendine doğru çekti.

Sonunda, Fiesta park etmiş bir araca çarptı ve durdu. Geceyi çığlıklar doldurdu. Matematik öğretmeni ne yapması gerektiğini düşündü. Aşağıya inerse bir işe yarar mıydı? İki polis aracı çoktan olay yerine gelmişti, memurlar yardıma koşuyordu.

Conor Westlake, Fiesta diğer araca çarpmak üzereyken bir kadını son anda kenara çekmişti. Conor için sanki bütün dünya yavaşlamıştı ve şimdi korkunç sahneyi ağır çekimde sessizce izliyor gibiydi. Sonra dumanlı pencerenin ardında Emma Taylor'un yüzünü gördü, ardından gürültü ve sesler geri döndü. Conor öne atıldı.

Kapıyı açtı ve kızı dışarıya çıkarttı. Emma yere yığıldı, ardından Kevin Stipe sürünerek kendini dışarıya attı, arkadaşlarına yardım etmeye çalıştı.

Emma çığlık atıyordu.

Conor kapüşonlu gençlere doğru döndü. "Onlarla ilgilenin!" diye bağırdı. "Şoförü dışarı çıkartın!" Sonra Emma'nın boynuna kolunu doladı ve kızı yerden kaldırıp yanan Fiesta'dan uzaklaştırdı.

Arkalarından bir parıltı geldi ve araba patladı. Alev topu karanlık gökyüzüne yükseldi. İnsanlar etrafını görmeden sağa sola kaçıştı, Conor ve yanında topallayan Emma için de aynı şey geçerliydi.

Martin, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. Gördükleri gerçek miydi? Şahit olduklarının bir aksiyon filminden kanlı özel efektler olması gerekirdi. Alevlerin içinden kromla kaplı *Terminatör* iskeletler çıkıp etrafa lazer tabancaları ile ateş etmeli ya da gökyüzünde uzaylı gemileri uçmalıydı.

Hayır, gördükleri gerçekti. Bu, gerçek yaşamdı; fantezi değildi.

Birkaç saniye sonra yarımada bir patlama ile sarsıldı. Diğer arabanın benzin deposu doluydu.

Martin midesi bulanarak "Harika patlamalar... ve haberlere çıkacak," diye fısıldadı.

E-posta yalan söylemiyordu. Gece yaşananlar gerçekten de haber kanallarına çıkacaktı. Martin doğaüstü şeyler olduğuna inanıyor olsaydı, gizemli ünlünün kim olduğunu fark edebilirdi. Bütün gösterinin kareografisini yapan kişi görünmeden insanların arasında dolaşıyordu.

Fakat bu sadece dikkatleri başka tarafa çekecek olan yanıltmacaydı, gecenin esas olayı konteyner limanındaydı.

Kara gökyüzü şimşeklerle aydınlandı.

Kutsal Büyücü, Lord'u sürgündeyken ülkeyi yönetmeye layık olduğunu ispatlamak zorundaydı ve bu yüzden daha önce Şafak Prensi hariç kimsenin dayanamadığı Büyük Çile'yi çekti. Ve kontrat bu şekilde yapıldı, buyruk Joker tarafından bir kenara atılamayacak, değiştirilemeyecek ve çalınamayacak bir sayfanın üzerine yazıldı çünkü ondan da böyle fesatlıklar beklenirdi. Ve Kutsal Büyücü kendisini Ismus ilan etti, Lord'unun yerine hüküm sürmeye başladı. Kimse Ismus'a karşı çıkmadı ve yeni düzen başladı.

8

Tesco, Charlie'nin kamyonunun arkasındaki konteynerin içinde Jezza müritlerine göz gezdirdi. İçerideki ruhani ışık, konteynerin soğuk ve kıvrımlı kenarlarına yerleştirilmiş üç ucuz LED karavan lambasından geliyordu. Herkes çağrısına itaat etmişti.

Queenie ve Manda, Jezza'nın deyimiyle "değişken sevgililer," güzel vakit geçiriyordu. Queenie grupla birlikte takılmayı çok seviyor; kırk küsür yaşında olduğu için grupla birlikteyken kendisini daha genç hissediyordu. Özenle abanoz siyahına boyanmış saçları ve üzerindeki motosikletçi ceketi

de bu imajı güçlendiriyordu. Kuzgun tüylerine benzeyen saçlarının arasında ellerini gezdiren Quuenie, konteyner sarsılınca ekseni etrafında döndü ve yere düşmemek için beceriksiz danslarından birini sergiledi. Manda arkadaşından daha şişmandı, Queenie'nin dar ve kısa giyim tarzıyla ince beline uyum sağlamaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Manda, vaktinin büyük bir kısmını Miller ile geçiriyordu ve konteyner sarsılınca da Miller'a sarıldı. Richard Miller kendisine ait olan Dans Eden Valeler'in kopyasına göz gezdirmek istediği için bu durumdan şikâyetçiydi, kadın sürekli kitapla arasına giriyordu.

Jezza bakışlarını Dave'e çevirdi. Çeşitliliğin hüküm sürdüğü küçük gruplarının sıra dışı bir üyesiydi. Etkileyici, on dokuz yaşında bir delikanlıydı ve birçok şey için Jezza'ya bel bağlıyordu. Jezza da bu yeni fikirlere açık hamursu beyni Dave'in asla hayal edemeyeceği ve tam olarak anlayamadığı yeni fikirlerle dolduruyordu.

Howie ve Tommo konteynerin arkasına yığılmış kömür torbalarının üzerinde oturuyordu. Dövmeci, LED lambaların ruhani ışığında garip çocuk kitabının sayfalarını okumaya çalışıyordu. Başıyla sürekli bir şeyleri onaylıyor gibiydi, bunun sebebi kısmen konteynerin sallanıyor olmasıydı fakat başını kelimelerin ritmine uygun bir biçimde hareket ettiren çoğunlukla kendisiydi. Austerly Fellows'un dünyasında kaybolmuştu.

Dövmecinin yanındaki sallanan Tommo'nun midesi bulanıyordu. Torbalardan biri patlamıştı, dışarı taşan kömür parçaları önünde yuvarlanıp duruyor, adamın midesini

daha da bulandırıyordu. İkilinin hemen yanında Jezza'nın konteynere yüklettiği üç büyük su tankı vardı, suyun şapırtısı da Tommo'nun mide bulantısına katkıda bulunuyordu. En azından Miller'ın arkasına yakın bir yerde değildi. Tommo kafasını kaldırdı ve diğerlerinin evden getirdiği kütleye baktı.

Shiela da aynı şeye bakıyordu. Konteynerin ortasını kaplayan nesne kızı korkutuyordu.

Shiela dövmeci dükkânında bir saat boyunca diğerlerinin gelmesini beklemiş ve geçirdiği her dakikadan nefret etmişti. Neden olduğunu bilmiyordu fakat kitap sandıkları kendisini huzursuz etmiş, bu yüzden dükkânın arkasına geçip dövmeci koltuğuna oturmuştu. Yine de, paravanın diğer tarafında kitapların olduğu düşüncesi zihnini kemirmiş ve kitapları düşünmeden yapamamıştı. Bu durumu mantıklı bir biçimde kendisine izah edemediği için kitapların ne yaptığını merak etmişti. Hâlâ sandıkların içinde miydiler yoksa dışarıya mı çıkmışlardı? Mantıksız bir düşünceydi fakat ara sıra omzunun üzerinden geriye bakmadan duramıyordu.

Sonunda daha fazla dayanamamış ve kitapların hâlâ ahşap sandıklarda olduğundan emin olmak için dükkânın ön kısmına geçti. Bu garip ve eski kitapların neyi vardı? Neden düşüncelerini bu kadar dolduruyorlardı? Onu huzursuz eden neydi? Jezza kitabı yüksek sesle okurken neler olmuştu? Diğerleri neden bu kadar garip davranıyordu?

Kendi kopyasını üzerine attığı koltuğa bakarken Shiela'nın gözleri kapandı. Kendine geldiğinde tek bildiği şey koltukta

oturduğu, yeşil ve krem renkli kitabın elinde olduğu, ilk sayfayı çevirdiğiydi. İçine garip bir heyecan oldu, kendisini güvende ve tamamlanmış hissetti. Eski koltuk bir şato penceresinin gölgesindeki taştan bir banka dönüştü, altında pahalı kadife minderler vardı. Örgülü saçları altından bir tel ile bağlıydı, kaşında gözyaşı şeklinde bir mor yakut sallanıyordu ve korsesine de değerli taşlarla süslenmiş bir broş takılıydı. Şatonun içinde bir yerde ozanlar müzik yapıyor; galerilerden gelen notaları duyabiliyordu. Avluya tepeden bakan pencereden dışarıya göz gezdirdi. Gümüş çeşme tatlı bir biçimde tıngırdıyor, kristal berraklığındaki sular akşam güneşi ile parıldıyordu.

Ve Maça Kızı'nı gördü, safir taşlarla süslenmiş koyu bir gece yarısı mavisinden ipekler ve kadifeler içerisindeydi. Donuk zekâlı müttefiki ve sırdaşı Kupa Kızı'nın arkasından koşuyordu. Maça Kızı her zamanki gibi ortalıkta dolanıyor, kimsenin kendisini dinlemediğinden emin olduktan sonra kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Shiela, kraliçelerin her zaman entrikalar çevirdiğini düşündü fakat bu sıska olan en kötüleriydi. Şimdi nasıl bir komplonun veya dedikodunun peşindeydi? Shiela bu konuyu Ismus ile konuşmalıydı, belki de Soytarı Rahipleri cübbeleri üzerindeki daha kasvetli renklere...

Pencerenin önünde bir araba durdu ve Shiela yeniden koltuğuna geri döndü. Nefes nefese, elindeki kitaba baktı ve parmakları yanmış gibi kitabı yere düşürdü. Sonra yerinden kalktı ve koşarak kapıya gitti.

Queenie, "Merhaba, She-luv!" dedi. Üzerine dar gelen kot pantolonu yüzünden araçtan inerken zorlandı. "Sen iyi misin? Manda'nın kanatları gibi bembeyazsın."

Manda, "Miller nerede?" diye sordu. Diğer kapıyı çarptı ve etrafına bakındı. "Motoru burada."

Shiela kadınlara bakarken neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Sonra bir motosikletin sesi geldi ve Dave, Honda'sı ile açığa çıktı.

Queenie, "İşte Bebek Surat da geldi!" dedi. Adamı kolları arasına aldı ve akrilik tırnaklarını çıkartmasına fırsat vermeden Dave'in kaskı üzerinde gezdirdi.

VW de uzakta değildi. Fakat... tepesine bir şey bağlıydı. Büyük ve tanıdık olmayan bir şeydi, Shiela ne olduğunu anlayamadı. Gotik bir kızak mıydı? Shiela ne olduğunu soramadan Tesco Charlie'nin kamyonu yolda göründü.

"Hoş geldiniz!" Jezza gösterişli bir biçimde herkesi selamladı. "Şimdi şunu Charlie'nin sevimli kamyonuna taşıyalım."

Tommo kendisine alması söylenen her şeyi yüklediği çalıntı bir arabayla dövmeci dükkânına geldiğinde VW ile getirilen *şey* dev metal konteynerin içine çoktan taşınmıştı.

Şimdi, ürkütücü LED ışıkların altında, Shiela konteynerin ortasındaki şeye bakıyor ve korkuyordu.

Herkese sessiz olması öğütlenmişti. Tesco Charlie bu konuda çok kararlıydı. Limana kimseye belli etmeden girmek istiyorlarsa farelerden bile sessiz olmaları gerekiyordu.

Bu öğüde uymakta en çok zorlanan Queenie'ydi. Sessizlikten nefret eder ve ses çıkartmayı sever, dairesini terk ederken bile gece sessiz bir mozoleye geri dönmemek için televizyonunu açık bırakırdı.

Dövmeci dükkânından limanın girişine kadar kafasının içinde çalan notalarla dans etmiş, bir ara konteynerin metal yüzeyinde parmaklarıyla trompet çalmaya başlayınca Jezza tarafından sert bir dille uyarılmıştı. Bütün bunlar Queenie için harika bir maceraydı ve sonuna kadar keyfini çıkartmak istiyordu.

Kamyonun yavaşlayıp durduğunu hisseden Jezza, "Neredeyse geldik," diye fısıldadı.

Charlie ile girişteki güvenlik görevlisi arasındaki diyaloğu duyamıyorlardı fakat kısa süre sonra kamyon yeniden hareket etti. Araç konteyner limanına girdi ve herkese inanılmaz bir biçimde uzun gelen dakikalar boyunca yoluna devam etti, sonunda durdu. Motor titreyerek sustu ve bütün gözler Jezza'ya döndü.

Jezza, "Şimdi sinyali bekleyeceğiz," dedi.

Dave saatine baktı. Dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Fiesta'nın patlamasını konteynerin içinden bile duydular. Tesco Charlie aşağıya indi ve konteynerin kapısının kilitlerini açmaya başladı.

İçeriye soğuk hava doldu.

Uzun saçlı şoför, "Bunu nasıl başardın?" diye sordu. Kalın gözlük camları ardından içeridekilere baktı. "Çok büyük bir patlamaydı..."

Her ne diyorsa ikinci patlamanın gürültüsüyle yutuldu. Charlie kamyonun yanına koştu ve karanlık bulutlara doğru yükselen alev topuna baktı. Jezza aşağıya atladı ve adama katıldı. Alevler gözlerinde dans etti.

Charlie büyük kamyonu devasa limanın içlerinde bir yere park etmişti. İçine girdikleri dev konteynerin benzerleri etraflarını kuşatıyordu, her yerde beş tanesi üst üste koyulmuştu. Ardından Tommo aşağıya indi, sonunda ayakları sabit zemine basınca çabucak kendine geldi.

"Lego bir evin içindeki karıncalar gibiydik," diye mırıldandı. Etrafına bakındı.

Karanlığı bir şimşek parçaladı ve gök gürültüsü duyuldu. Ardından sirenlerin sesi geldi, sayıları çoktu. Liman polisi de Landguard Kalesi'ndeki acil duruma müdahale etmeye gidiyordu. İtfaiye araçları ve ambulanslar da olay yerine doğru yola çıkmıştı. Birkaç saniye sonra hepsi limanı terk etti.

Shiela diğerlerinin yanına giderken, "Orada neler oluyor?" diye sordu. "Çığlık sesleri mi duyuyorum?"

Howie kitabı göğsüne bastırıyordu. "Sürü meliyor," diye mırıldandı. "Kayboldular ve terk edildiler, yollarını arıyorlar. Bu geceyi yeniden boyamak lazım, bu geceyi..."

Çakan bir şimşeğin vahşi çatırtısıyla herkes kafasını gökyüzüne kaldırdı. Lamba direkleri etrafa kıvılcımlar saçıyordu.

Jezza, "Kendilerine yeni güvenlik kameraları almak zorundalar," dedi. "Haydi, buraya ne için geldiysek ona başlayalım."

Miller, Dave ve Charlie devasa Gotik nesneyi konteynerin içinden çıkartıp yere koydu. Konteyner kanyonunun içinde nesnenin tınlaması yankılandı.

Shiela tedirgin bir biçimde cisme yaklaştı. Büyük metal bir sandalyeydi. Hayır, daha çok bir tahta benziyordu.

Etrafında dolaştı, çok yakınına girmemeye çalıştı. Hoş olmayan, neredeyse uğursuz bir havası vardı. Bunun sebebi sadece büyük ve ağır olması veya normal bir insanın oturabileceğinden çok daha büyük olması değildi. Dökme demirden yapılmıştı, kıvrılan yaprakları ve birbiri içine geçen desenleri vardı, göründüğünden başka bir şeymiş, sanki başka bir amaç için yapılmış gibi duruyordu. Her bir kol kafese benziyordu, koltuk kısmı ve yüksek arkalığı için de aynısını söylemek mümkündü.

Shiela, "Korkunç bir şey," dedi.

Queenie'nin böyle korkuları yoktu. Tahtı tutunarak dans edebileceği bir destek olarak kullanıyordu. Manda biraları buldu ve ilkini açtı, tommo da plastik bir torbadan hamburgerleri ve ekmekleri çıkarttı.

"Haydi artık partiye başlayalım!" dedi.

Jezza aksi bir ses tonuyla, "Hayatın boyunca bir geri zekâlı olma," dedi. "Onları kaldır ve kömürleri getir."

Tepelerinde şimşekler çakmaya devam etti.

Charlie, "Daha önce böyle bir elektrik fırtınası görmemiştim," dedi. Kafasını kaldırdı ve kalın lenslerinin ardından gökyüzünü inceledi. Tüyleri diken diken olmuştu. "Hava bile statik elektrikle yüklü!"

Jezza, "Bekleyen Taht'ın etrafında toplanın," dedi. "Çok yakına girmeyin ve konteynerlerden uzak durun. Konteynerler... biraz canlanabilir."

Manda bira kutusundan dudağına bir kıvılcım atlayınca, "Ah!" diye inledi. Konteynerlerden uzaklaştı. Kutuyu elinden düşürdü ve bira beyaz köpükler saçarak yere döküldü.

Miller, "Neler oluyor?" diye sordu.

Jezza, "Daha yeni başlıyoruz," diye cevap verdi. "Burası bunun için en uygun yer. Bütün bu harika metaller, devasa bir anten vazifesi görüyor."

Shiela, "Neye dönüşüyorlar?" diye sordu.

Adam gülümsedi. "Kime," diye karşılık verdi.

Queenie, "Bunu çok sevdim!" diye haykırdı. Demir tahtın kenarına dokunurken parmakları karıncalandı.

Manda bir kez daha, "Ah!" diye haykırdı. Bu sefer kıvılcımlar saçan boynundaki kolyeydi ve kolyeyi çabucak çıkarttı. Kolye yerde sekti ve kıvrandı.

Jezza, "Size tavsiyem bütün metal mücevherlerinizi çıkartın," dedi.

Kolyeler ve yüzükler aceleyle çıkartıldı, Charlie de gözlüklerini kaybetmek zorunda kaldı. Shiela saçlarının elektriklendiğini hissediyordu, ağzında hoş olmayan bir tat vardı.

Tommo, "Bir pili yalamak gibi," dedi. Shiela'nın düşüncesini dile getirdi.

Tommo kömür torbalarını taşımaya devam etti. Jezza torbaları açtı, bir tanesini alıp tahtın yanına götürdü, demirlerden birini tutup çevirdi. Kol kısmının tepesi açıldı. Açılan boşluğu doldurmak için üç torba kullanıldı. Sonra diğerine de aynısı yapıldı.

Şimşekler gökyüzünü parçalamaya ve parıldamaya devam etti.

Shiela dev vinçlere bakıyordu. Birinden diğerine atlayan elektrik akımı limanda görkemli bir gösteri sahneliyordu.

Neler olduğunu anlayamıyordu. Neden buradaydılar?

Bakışlarını indirdiğinde Jezza koltuğu ve tahtın arkasını da kömürle doldurmuş, geriye sadece bir tane torba kalmıştı. Taht şimdi kömürle doluydu.

Jezza, Tommo'ya, "Su tanklarını getirin," dedi. "Yakında olmalarını istiyorum." Sonra herkese kenara çekilmesini işaret etti.

Manda, "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Ben eğleneceğimizi sanıyordum. Bu hiç eğlenceli değil. Delice."

Miller kadının elini tutmak için uzandı. Elleri arasında bir kıvılcım atladı ve ikili el ele tutuşmaktan vazgeçti.

Manda, "Eve gitmek istiyorum!" diye sızlandı.

Jezza, "Kadını sakinleştir," diye tersledi. "Bu kontrata şahit olduğunuz için dizleriniz üzerine kapanıp şükretmeniz lazım."

Shiela, Manda ile aynı fikirdeydi ama Queenie'nin gözleri parıldıyordu. Yıllardır kendisini bu kadar canlı hissetmemişti; gösterinin sona ermesini istemiyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve şimşeklere meydan okudu, isterik kahkahalar attı.

Dave kadına baktı. Dans ederken vücudunda enerji filamentleri dolaşıyordu. Korkmalı mı yoksa yaşadığı deneyime teslim olup neler olacağını izlemeli mi, bilemiyordu. Tommo saçlarının statik elektrikle çatırdadığını duyabiliyordu. Gıdıklanıyor ve delice hoplayıp zıplıyordu. Işıktan örümcekler kollarına ve bacaklarına atlıyordu.

Tesco Charlie neler olduğunu anlayamıyordu. Her şey mavi zikzaklar ve şekillerden oluşan bulanık bir resme benziyordu fakat gördüklerinin muhteşem olduğunu düşünüyordu. Başını arkaya atıp neşeyle bir kahkaha patlattı.

Jezza, Howie'ye döndü. "Başla," dedi.

Dövmeci şimdi çok sessizdi. Herkes adama baktı, piercing'leri etrafa mavi alevler saçıyordu ama Howie bu durumun farkında değildi.

Howie, "Ve Kutsal Büyücü daha önce sadece Şafak Prensi'nin cesaret ettiği şeyi denedi," diye okudu. "Çünkü kaotik saraya düzeni getirmenin başka yolu yoktu. Büyük bir cesaretle, Bekleyen Taht'a çıktı ve sadece kendisinin Ismus olmaya layık olduğunu ispatladı. Lord'un yokluğunda sadece o hükmedebilirdi ve anlaşma yapıldı, alevle mühürlendi!"

Son kelimenin okunmasıyla birlikte kulakları sağır eden bir gökgürültüsü duyuldu ve gökten bir yıldırım düştü. Demir tahta çarptı. Kulakları tırmalayan tiz bir çan sesinin ardından tahtın içindeki kömürler alev aldı.

Herkes çığlık attı ve eliyle yüzünü kapattı. Shiela kaçmak için arkasına döndü fakat konteynerlerin arasındaki boşluk elektrikle canlıydı. Çatallı akımlar duvardan duvara sekiyor, içinden geçilmesi imkânsız ölümcül bir perde oluşturuyordu.

Manda hıçkırıklara boğulmuştu ama Howie'nin sesi gücünü kaybetmedi.

"O günden sonra Kutsal Büyücü'nün ağzından çıkan her kelime kanun kabul edildi," diye devam etti. Alt dudağındaki demirlerden çıkan soğuk alevler taba rengindeki sakalının içinde dolaşıyordu. "Ve bu kontratı bilen kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemedi! Otoritesi mutlaktı."

Demir tahtın içindeki kömürler parıldamaya ve vişne kırmızısı bir renge dönüşmeye başladı. Shiela neler olacağını anladı.

Korku içerisinde, "Hayır," diye haykırdı. Fakat olacakları durduramazdı. Zihni delirdiğini söylese de gördüklerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, olması gerekendi. Howie'nin güçlü sesi sağduyusunu bulandırıyordu. Yeniden o kalede olduğunu, korku ve merakla nefeslerini tutan Saray halkıyla birlikte tahta baktığını düşündü.

Jezza deri ceketini ve botlarını çıkarttı. Howie kitabı okumaya devam etti ve Queenie de hâlâ dans ediyordu.

Sonra yağmur başladı. Demir taht tısladı ve kömürlerin içindeki alevler öldü. Etraflarındaki elektrik akımı önce sönükleşti ardından yok oldu. Jezza şimdi çıplaktı. Başını önüne eğdi, Bekleyen Taht'a doğru yürüdü.

Shiela, "Yapma!" diye yalvardı. Mantığı devreye girmeye çalıştı. "Öleceksin!"

Erkek arkadaşı bir cevap vermedi ama Howie kıza doğru dönüp ciddi ve emreden bir ses tonuyla, "İnancını yitirme, Labella," dedi.

Ve ardından, yağmur boşanırken Miller öne çıktı, yüzünde duygudan yoksun bir ifade vardı. İri yarı adam, Jezza'yı belinden tutup havaya kaldırdı ve tahtın kavurucu metalinin üzerine çıkarttı. Jezza çıplak sırtını tahta yasladı.

Shiela elleriyle kulaklarını kapattı. Jezza'nın çığlıkları limanı kasıp kavuran gökgürültüsünü bile bastırdı. Adam dişlerini öyle sıkmıştı ki boynundaki ve göğsündeki bütün damarlar açığa çıkmıştı. Kollarını da tahtın üzerine koydu. Yeni bir gökgürültüsü duyuldu. Yoksa ses Jezza'dan mı gelmişti?

Miller saygıyla selam verdi ve geri çekildi.

Shiela, "Bu kadar yeter!" diye haykırdı. Zihnini ele geçiren büyüden kurtuldu. "Bu kadar yeter!"

Öne atıldı, Jezza'yı ellerinden tuttu ve kendine çekti. Adam yere yuvarlandı, cenin pozisyonu aldı, acıyla kıvrandı.

Shiela adamın sırtının ne hâlde olduğunu görünce su tanklarından birini Jezza'nın üzerine boşalttı.

"Ambulans çağırın!" diye haykırdı. "Acele edin!"

Howie, "Hayır!" diye cevap verdi.

Shiela, "Ölecek!" dedi. "Ona bakın. Şuna bakın!"

Dövmeci, "Çok güzel," dedi. "Kusursuz bir iş."

Shiela bir süre dövmeciye baktı. Herkes aklını mı kaçırmıştı? Howie normalde aklı başında ve duyarlı bir adamdı. Telefonuna uzandı ve 999'u aramaya hazırlandı fakat titreyen bir el uzanıp telefonu elinden düşürdü.

Jezza, "Hastane olmaz!" dedi. "Doktor istemiyorum! Buna... tek başıma dayanmalıyım."

Shiela, "Jezza!" diye itiraz etti. "Yardıma ihtiyacın var."

Adam, "Jezza artık yok!" diye çığlık attı. Sonra kendinden geçti ve yüzükoyun yerde kaldı, yağmur bedenini yıkıyordu.

Shiela diğerlerine baktı. Herkes ayakları dibindeki adama bakıyordu. Taht adamın derisine garip semboller ve eski yazılar kazımıştı.

Howie, "Kontrat yapıldı," dedi. "Ismus'u kaldırın. Onu buradan götürmemiz lazım."

Miller, Tommo ve Dave büyük bir saygıyla yerde baygın yatan adama yaklaştı. Tesco Charlie gözlüklerini taktı ve

kamyondan bir battaniye getirdi. Ismus'un üzerini örttüler ve adamı kamyonun arkasındaki konteynerin içine taşıdılar.

Shiela şaşkınlık içerisinde olan biteni seyretti. Şimdi, Manda ve Queenie bile oyuna dâhil olmuş, korkuyla boyun eğen inananlar gibi erkeklerin peşinden gidiyordu.

Howie diğer iki su tankını tahtın üzerine boca etti ve gökyüzüne sıcak bir buhar bulutu yükseldi.

Howie, "Gel, Labella," dedi. Buhar bulutunun içinden yüzünde geniş bir gülümseme ile çıktı. "Mutlu olman gerek. Bize hükmedecek ve Dans Eden Vale'leri yönetecek bir Lord'umuz var. Ismus, Büyük Çile'nin ardından kendine gelince, düzen yeniden kurulacak."

Shiela yaşananları algılamakta güçlük çekiyordu. Fakat uğursuz bir şeye doğru adım attıklarının ve artık geri dönüş olmadığının farkındaydı.

9

"Bugün burada her şey sessiz ama cuma gecesi, tam arkamda, tarihi Felixstowe'daki Landguard Kalesi'nin dışında büyük bir trajedi yaşandı. Bu trajedide birçok yerel genç hayatını kaybetti. Saat dokuzda binlerce genç sözüm ona kalede gerçekleşecek bir gösteriyi izlemek için toplandı. Hepsi isimsiz bir e-posta ile davet edilmişti, polis hâlâ e-postayı kimin attığını araştırıyor. Detaylar henüz açığa kavuşmadı fakat ortalık birden karıştı, bu yoldan hızla gelen bir araba kontrolden çıktı. Şurada park hâlinde olan bir başka araca çarptı ve patladı. Birkaç saniye sonra da diğer aracın benzin deposu patladı. Yaşanan korku ve paniği bir hayal edin!"

Soğukkanlı bir kadın sesi araya girdi.

"Polis, aracın nasıl kontrolden çıktığına dair bir açıklama yaptı mı?"

Ekrandaki adam başını iki yana salladı. "Henüz yok," dedi. "Arkamda gördüğünüz gibi, forensik ekipleri hâlâ en-

kazdan ve bölgeden delilleri topluyor. Fakat görgü tanıklarının ifadesine göre araba kontrolden çıkmadan önce de içinden duman geliyordu. Bazıları alevler gördüğünü söylüyor."

"Teşekkürler, Justin. Şimdi önceki gece yaralanan ve ölenlerin götürüldüğü Felixstowe Hastanesi'ndeki Lyndsay Draymore'a bağlanıyoruz."

Kum tepesinin üzerinde dikilen, arkasına yolu almış adamın görüntüsü ekrandan kayboldu, yerini kırmızı tuğlalı bir binanın kemerli girişinin önünde duran genç bir kadın aldı.

"Lyndsay, bize bu trajik olay hakkında başka neler söyleyebilirsin?"

"Merhaba, Tara, hastane çalışanları çok yoğun bir gece geçirdi. Anladığım kadarıyla yüz yirmi kadar yaralı var, büyük bir çoğunluğu fiziksel darbe alanlar ve alevlerden yananlar."

"Sanırım ölü sayısı da gittikçe artıyor, öyle değil mi?"

"Evet, son bir saat içerisine, iki kişinin daha hayatını kaybettiği açıklandı, böylece toplam ölü sayısı otuz sekize çıktı. Beş kişi de hâlâ yoğun bakımda ve yaşam mücadelesi veriyor. Suffolk'un bu sessiz sedasız sahil kasabası için inanılmaz büyük bir kayıp."

Muhabirin arkasındaki kapıdan yorgun ve tükenmiş bir hemşire dışarıya çıktı. Kameranın arkasından biri Lyndsey'i uyarmış olmalıydı, kadın hemen hemşirenin yanına gitti, yeni bir şeyler öğrenmeye hevesliydi.

Mikrofonu uzatıp "Bana içerisinin nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Şaşkın Carol Thornbury üzerine odaklanan kameraya baktı.

Muhabir, "Hastane çalışanlarının psikolojisi nasıl?" diye sordu. "Bize neler söyleyebilirsiniz? Yaralıların aileleri ne durumda, neler hissediyorlar?"

Carol, "Sen geri zekâlı mısın?" diye karşılık verdi. "Sence ne hissediyor olabilirler? O kahrolasıca kamerayı gözümün önünden çek, yoksa onunla sana kolonoskopi yaparım! Ve bu bölgeyi terk edin!"

Carol sabırsızca kameramanı bir kenara itip yoluna devam etti, geride gülümseyen bir Lyndsey kaldı. Muhabir gözlerini bile kırpmadan, "Gördüğünüz gibi," dedi. "Burada atmosfer oldukça gergin ve sinirler bozuk. Ben BBC News'ten Lyndsay Draymore, Felixstowe Hastanesi'nden bildiriyorum."

Ekrandaki muhabirin yerini spiker aldı, haber masasının arkasında otururken önceki sene *Benimle Dans Eder misin*'de çok işine yarayan şekilli bacaklarını sergilemekten çekinmiyordu.

"Saat altındaki haber bülteninde Suffolk'taki trajedinin detaylarını vermeye devam edeceğiz," dedi. "Alttan geçen adrese mesajlarınızı ve baş sağlığı dileklerinizi gönderebilirsiniz. Şimdi şov dünyasından hangi yıldızın yeni bir diyet sayesinde bir beden küçüldüğünü öğrenmek için bizi izlemeye..."

Martin televizyonu kapattı. Gururla, "İyi iş çıkarttın, Carol," dedi.

Paul, "Çok bitkin görünüyordu," dedi.

Martin, "Hastanede çok zor bir gece geçirmiş olmalılar," dedi. "Onun için banyoyu hazırlayayım ve bir tost yapayım. Kendini yatağa bırakmadan önce..."

İrkildi, önceki akşam yaşadıkları korkunç olaylar ve insanların arasına dalan araba aklına geldi. Paul ile eve döndüklerinde rüyada gibiydiler. Gece boyunca sirenler ve parlak ışıklar eksik olmamış, Paul ile birlikte televizyonun başında uyuyakalmışlardı.

Telefon çaldı. Arayan Carol'un annesiydi.

"Merhaba, Jean. Evet. Ben de haberlerde Carol'u gördüm. Hayır, televizyonda her zaman olduğundan daha şişman görünürsün. Evet, çok kötü. Hayır, okuldan kaç kişi olduğunu bilmiyorum, henüz bir bilgi vermediler. Paul iyi. Eve döner dönmez aradığını söylerim. Tamam, sen de kendine iyi bak. Jean. Görüşürüz."

Kadının ikinci aramasıydı. İlki saat altıda yaşananları radyodan duyduğundaydı. Başkaları da aramıştı: Barry Milligan öfkeli ve akşamdan kalmış gibiydi, ragbi oyununun yaşananlar yüzünden iptal edilmiş olması da sinirini bozmuştu. Paul'ün piyano öğretmeni Gerard Benning çocuğun iyi olup olmadığını sormak için aramış, yıllardır görüşmediği aile üyeleri de telefona sarılmıştı. Pozitif ama ürkütücü bir durumdu.

Carol hastaneden dönüp de eve girdiğinde oğlunu daha önce hiç olmadığı kadar içten bir biçimde kucakladı. Vardiyadan sonra fazladan dört saat daha çalışmıştı. Yüzü gri ve gergindi, gözlerinde hâlâ acil serviste gördüklerinin üzüntüsü vardı.

Martin kadına bir bardak çay uzattı. Carol minnettar bir biçimde çayı aldı ama tostu reddetti.

"Yiyemem," dedi.

Carol çayını içerken ne Paul ne de Martin bir şey söyledi. Kupayı elleri arasında tutan Carol, "Umarım hayatım boyunca bir daha böyle bir akşam geçirmem," dedi.

Paul, "Az önce televizyondaydın," dedi. "Çok öfkeliydin."

"Geri zekâlı kadın. Neden böyle saçma sapan sorular soruyor?"

Martin, "Onların işi bu," diye cevap verdi.

"Az kalsın suratına bir yumruk atacaktım ama beni ne durdurdu, biliyor musun? Kariyerinde yükselmesine yardım etmiş olacaktım ve benim yumruk atarkenki görüntülerim de ucuz magazin programlarını hayatımın sonuna kadar süsleyecekti."

Gözlerini kapattı ve omuzları çöktü.

Martin, "Banyo seni bekliyor," dedi. Kadını daha önce hiç böyle görmemişti. Carol hastanedeki işinin zorluklarını her zaman geride bırakabilen biriydi. Fakat bu sefer farklıydı. Banyo yapamayacak kadar yorgundu, sadece uyumak istiyordu.

Merdivenlerin yarısında durdu, zayıf ve yenilgiye uğramış bir ses tonuyla, "Birçoğunu tanıdım," dedi. "Bazıları senin eski öğrencindi, Martin. Birkaçı hâlâ senin öğrencin... Ya da öğrencindi."

Kasabanın diğer ucunda Emma Taylor yatağında oturmuş boş gözlerle duvar kâğıdına bakıyordu: Conor ona

ambulansta eşlik etmişti. İkisi de bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. Acil serviste Emma'yı kontrol etmişlerdi: Bacaklarının arkasındaki yüzeysel yanıklar uygun bir biçimde bandajlanmış ve daha ciddi vakalar geldiği için Emma taburcu edilmişti. Conor'un kavgada aldığı kesikler ve morluklara da bakılmış fakat acil serviste şahit olduğu görüntüler çocuğun zihnine kazınmıştı.

Emma'nın genelde her şeye ilgisiz kalan ailesi şimdi kızlarının yanındaydı fakat bir işe yaramıyor, daha çok tazminat talebinde bulunup bulunamayacaklarıyla ilgileniyordu. İlk kez, Emma mevcut durumu kendi lehine çevirmeye çalışmamıştı. Sessizce odasına gitmiş, kulaklıklarını takmış ve yaşadıklarını tekrar tekrar gözden geçirmişti. Bütün gece uyumamıştı.

Cep telefonu çalınca sesini duymadı fakat ekranın aydınlandığını gördü. Yeni ve tanımadığı bir nesneymiş gibi telefonuna baktı. Numarayı tanımıyordu. Kulaklıklardan birini çıkarttı ve telefona cevap verdi.

"Kimsin?"

"Conor."

"Numaramı nereden buldun?"

"Nicky Dobbs verdi. Siz ikiniz daha önce birlikteydiniz hani..."

"Nicky Dobbins büyük bir zaman kaybıydı."

"Ben, düşündüm de..."

"Ne istiyorsun?"

"Biliyorsun. Burada kimseyle konuşamıyorum. Beni anlayamıyorlar."

"Evet, ama ben de hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama sen o arabadaydın, neler olduğunu biliyorsun. Polis sana sorular..."

Emma'nın tüyleri diken diken oldu. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Başkaları da görmüş olmalı."

"Herkes kendi derdine düşmüştü. O arabada olduğumu sadece sen ve ben biliyoruz. Danny, Kevin, B.O. ve Brian artık kimseye bir şey söyleyemezler, değil mi? Yandılar ve öldüler. Kevin'i alevlerin arasında gördük. Bu yüzden çeneni kapalı tut, tamam mı?"

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

"Beni duydun mu?"

Conor, "Emin değilim," dedi. "Kafamı hiç toplayamıyorum."

Emma, "O zaman toplamaya çalış!" dedi. "Sence bu akşam yeterince şey yaşamadım mı?"

"Evet, tabii ki."

"Ama sen kanunu da üzerime salmak istiyorsun. Arabayı süren ben değildim."

"Hayır, bilmiyorum. Düşünemiyorum."

Emma dişlerini sıktı. "Bak," dedi. "Bugün evden dışarıya çıkmama izin vermeleri imkânsız. İşe yaramazlar fakat yaşadığım travma yüzünden daha fazla talep etmeleri için onlara eşlik etmem gerekiyor. Yarın ne istiyorlarsa yaparım, sonra da seninle buluşurum, tamam mı? Oturup konuşuruz, ne dersin?"

"Yarın mı? Yarına kadar bekleyebileceğimi..."

"Sadece lanet olasıca bir gece daha sabret!"

"Tamam, tamam."

"Fuar yerinde, saat üçte."

"Fuar yerinde?"

"Pazar günü daha kalabalık bir yer bulabilir miyiz? Seninle bir sahilde tek başıma gözükemem. Ayrıca, bu bir flört buluşması değil."

"Onu demek istemedim!"

"O zaman yarın görüşürüz."

"Hımmm... Emma?.."

"Ne?"

"Keeley ve Ashleigh için üzgünüm."

Kızın ağzı kurudu. "Evet," dedi. "Teşekkürler." Aramayı sonlandırdı ve gözlerini kapattı. Fiesta'nın farlarının ışığında yüzleri aydınlanan iki arkadaşının suratları gözlerinin önüne geldi.

Emma gözlerini açtı ve duvar kâğıdına bakmaya devam etti.

Şok olmuş kasaba halkı için günün geri kalanı olaysızdı.

Pazar günü bütün gazetelerde olay hakkında yazılar vardı. Sayfalarda olay hakkında konuşabildikleri şahitlerin ifadeleri yer alıyordu. Bu insanların yarısı olay yerinde bile değildi. İki sayfalık bir grafikte View Point Yolu ve arabanın hangi güzergâhta ilerlediği gösterilmiş, insanlara ve diğer araca nerede çarptığı oklarla anlatılmıştı. Ölenlerin resimleri de vardı, her biri önceki sene çekilmişti. Yüzler daha gençti ve hepsi gülümsüyordu. Danny Marlow trajedinin

sorumlusu olarak gösteriliyordu fakat ailesi ve özellikle de ağabeyi konu hakkında röportaj vermeyi reddettiği için gazeteler komşuların ve ismi verilemeyen aile dostlarının ifadeleriyle yetinmek zorunda kalmıştı.

Tüm bunların yanı sıra, yer yer internetin tehlikeleri ile ilgili makaleler de basılmıştı. Bazı sayfalardaki yıldızlı panellerde Felixstowe'un yerini bile bilmeyen ama menajerleri tarafından konuyla ilgili bir açıklama yapması tavsiye edilen şöhreti azalmış ünlülerin taziye dilekleri vardı. Genç pop yıldızlarından biri alevlerle savaşan itfaiyecilere destek olmak için bir itfaiyeci kaskı ve üzerinde mini bir kıyafetle poz vermiş, bu arada son single şarkısının çıktığını ve iTunes'dan indirilebileceğini dile getirmişti.

Barry Milligan bütün gazeteleri okudu ve başını ellerinin arasına aldı. Ölü sayısı kırk bire çıkmıştı. Sekizi öğretmenlik yaptığı okuldandı. Yirmi üç tanesi eski öğrencisiydi ve yirmi yedi tanesi hastanedeydi. Sabah bütün kiliselerde, yaşanan trajediye özel ayinler yapıldı, Milligan da herkesle birlikte oturup dua etti.

Sonra okula gitti. Saat 2'de bölüm başkanları ve yöneticilerin katılacağı bir toplantı vardı, toplantıya ilk giden olmak istiyordu. Ertesi gün için detaylı bir çalışma yapmak için ofisinde olması gerekti. Yaklaşınca, okulun kapısına bırakılan çiçekleri ve mesajları gördü. Ortalıkta gezinen bir muhabir vardı, ağlayan kızlara sorular sormaya çalışıyordu. Haber editörleri saf üzüntünün görüntülerini çok severdi. Sümük ve gözyaşı ilgi çeken şeylerdi. Barry kalabalığın içinden geçti ve okula girdi.

Okul hafta sonu garip ve yalnız bir yerdi. Hayat bulması ve bir amacı olması için çocuklara ihtiyacı vardı. Cila kokan koridorda dikilirken ertesi sabah pazartesi içtimasını nasıl alacaklarını merak etti.

Toplantı bir saat sürdü; kimse tartışacak durumda değildi ve her şey kabul edildi. Hafta boyunca ihtiyacı olan çocuklara psikolojik destek verilecekti. Zor zamanlardı ve Barry böylesini profesyonel yaşamı boyunca yaşamamıştı. Dawning Street ile bile bağlantıya geçilmişti. Başbakan okula gelip başsağlığı dileklerini bizzat sunmak ve öğrencilere acılarını paylaşan fakat ilham verici bir konuşma yapmak istiyordu. Basın ofisi okulda sadece kendi kameralarının bulunacağını garanti etmişti. Barry bu teklifi renkli bir dille hemen reddetmişti. Hafta, yapmacık bir Başbakan ve maiyeti olmadan da yeterince zor geçecekti. Müdür'ün esas sorumluluğu çocuklara karşıydı. Böyle bir trajediden kendine pay çıkartıp popülaritesini artırmaya çalışan politikacılar umurunda bile değildi. Barry böyle bir teklifin yapılmasına bile çok sinirlenmişti.

Toplantıyı sonlandırıp gerekli yerlere telefon açtıktan ve yapabilecekleri her şeyi yaptıktan sonra, Barry eve döndü. En sevdiği ragbi tişörtünü giydi ve günü on iki yıllık bir viskiyle geçirdi. Barlar haber peşinde koşan muhabirlerle doluydu.

Felixstowe'un geri kalanı ise evlerinde kalamadı. Yas tutan şehrin paylaşıma ihtiyacı vardı: Tanıdık yüzler, konuşacak insanlar, üzüntülerini ve şaşkınlıklarını paylaşacak birileri-

ni arıyorlardı. Kendi ailelerinden birini kaybetmeyenler ise durumuna şükredecek, dua edecekti.

Bu yüzden pazar akşamı deniz kıyısında hiç görülmediği kadar insan vardı. Sessizce, saygılı bir ses tonuyla sohbet ettiler, neşeli renklere boyanmış sahil kulübelerinin önünden geçtiler, adımlarının ister istemez kendilerini yarımadaya götürdüğünü fark ettiler. Fakat henüz bu yolculuğu yapmaya hazır değillerdi. Bu yüzden yol üzerindeki Mortello Kulesi'nde durdular ve her pazar açılan fuarı gezdiler.

Conor Westlake fuarın önündeki alçak deniz duvarının üzerinde oturuyordu. Yüzünde hâlâ cuma akşamının izleri vardı fakat görüntüleri verdikleri acıdan daha kötüydü.

Gökyüzünde martılar uçuyor, hüzünlü çığlıklar atıyor ve etrafa saçılan cipsleri kapmak için ansızın inişe geçiyorlardı. Deniz gri ve niteliksizdi, kötü şöhretli burnun etrafında dev konteyner gemileri yüzüyordu. Gemiler o kadar büyüktü ki yüzen kübist adalara benziyorlardı. Conor mesaj olup olmadığını anlamak için telefonuna baktı ama bir şey yoktu. Duvarın üzerinde ayaklarını salladı ve arabaların üzerinden fuar yerine göz gezdirdi.

Martello kulesinin yüksek, sağlam ve yuvarlak şekli her şeye tepeden bakıyordu. Napolyon savaşları sırasında hiç gerçekleşmeyen istila için dikilen kulelerden biriydi ve şimdi bir Sahil Güvenlik İstasyonu'ydu. Bazıları sıra dışı evlere dönüştürülmüştü, bazıları ise bakımsızlıktan ufalanıyordu. Suffolk'un denizle dövülen sahil şeridi eski savunma noktaları ile doluydu: İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma makineli tüfek kuleleri veya Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma sığınaklar.

Conor'un gri gözleri kalabalığın üzerinde dolaştı. Fuar yeri her zamankinden daha kalabalıktı. Arabaların ardındaki tezgâhlardaki sıradan parçaları her zamankinden daha çok insan inceliyordu.

Birkaç yüzü tanıdı. Yeniden telefonuna baktı. Emma geç kalmıştı.

Conor sessizce küfredip denize doğru döndü. Önceki gün kendisi için puslu bir anıydı. Evde kimse ne diyeceğini bilemiyordu ve ne kadar yaygara yaparlarsa Conor o kadar çok sinirleniyordu. Uzun süre sallanmış ve artık her an patlamaya hazır bir kutu içecek gibiydi. Fakat denize bakmak rahatlatıcıydı; saatlerce izleyebilirdi.

Emma, "Benim param veya başka bir şeyim yok," dedi. "Aklından geçenleri unut."

Conor etrafına bakındı. Kız duvarın arkasında dikiliyordu. Düşüncelere öylesine dalmıştı ki kızın yaklaştığını fark etmemişti. Emma ağzındaki sakızı şapırdatarak çiğniyordu.

"Burada uzun süre kalamam," dedi. Başını sallayarak at kuyruğunu geriye attı. "Ne istiyorsun?"

Conor şaşkınlıkla, "Para mı?" diye sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen söyle, Conor. Sessiz kalmak için bir şeyin peşinde değil misin? Buna şantaj denir, ruh hastası. Para peşinde değilsen başka bir şeyin peşindesin demektir, şaka yapıyor olmalısın, pis sapık."

Conor kendini savunmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ah!" dedi. "Ben sadece konuşmak istiyordum. Beni yanlış anlamışsın."

Emma kollarını göğsünde birleştirdi ve bakışlarını çocuğun üzerine dikti. Bencil olmayan motivasyonları anlamakta güçlük çekiyordu.

"O zaman konuş," dedi.

Conor nasıl başlayacağını bilmiyordu. Kızın uzun eşofman altına baktı ve sargılı bacaklarını özellikle gizlediğini düşündü.

"Bacakların nasıl?" diye sordu.

Emma omzunu silkti. "Paul McCartney ile evlenmeyeceğim."

Conor bir balığı paylaşamayan üç martının kavgasını seyretti.

"Grand Theft Auto'da geçemediğim bir bölüm gibi, yaşadıklarım aklımdan çıkmıyor," dedi.

"Sen beni dertleri dinleyen köşe yazarlarından mı sandın? Ben Denise Robertson değilim. Bununla ilgili bir sorunun mu var? Bir deli doktoruna git veya birkaç tane Prozac yut."

Conor, "Sen sürekli aynı şeyleri görmüyor musun?" diye sordu. Alnına vurdu. "O yüzler, çığlıklar ve panik..."

Emma başını yana çevirdi. "Bu, beni ilgilendirir."

"Ama Ashleigh ve Keeley?.."

"Benden ne istiyorsun, saçlarımı mı kazıyayım? Morgdalar, öldüler ve morardılar ama ben hâlâ buradayım. Benim konuşmam veya gözyaşı dökmem onları geri getirmeyecek. Bu gibi şeylerden bahsetmek çok mantıksız. Kafayı yersin."

Conor başını iki yana salladı. "Tanrım, çok katısın," dedi. "Onlar en iyi arkadaşlarındı."

"Benim en iyi dostum yine benim. Bitti mi, tatlı çocuk?"

"Henüz değil. Bugün gazeteleri gördüm. Kimse arabanın neden kontrolden çıktığını bilmiyor. Neler oldu?"

Emma ağzındaki sakızı çiğnemeye devam etti. "Danny Marlow arabayı sürüyordu, olan bu. İşe yaramaz serserinin tekiydi. Hepsi onun hatasıydı."

"Neden kimseye anlatmıyorsun? Anlatman gerekir."

"Kime? Aynasızlara mı? Sen Norfolk'tan falan mısın? Önceki akşam inek Sandra Dixon ile ilgili beni ziyaret ettiler. Geri dönüp bana daha fazla soru sormalarına izin veremem. Benim araba kazasıyla bir ilgim yok. Canlı çıktığım için çok şanslıyım. Diğerleri benim kadar şanslı değildi."

"Danny'nin ailesinin bilmeye hakkı var. Kev'inkiler ve diğerleri için de aynı şey geçerli."

"Ne olmuş? Benim veya senin sorunun değil."

Conor başka ne diyeceğini bilemedi. Katı kalpli Emma Taylor ile bu konuyu konuşamayacağını bilmesi gerekirdi. Önceki akşam hayatını kurtarmış olması da kız için bir şey ifade etmiyordu. Ya da ediyorsa bile, bu durumu itiraf etmeyecekti.

Konuyu değiştirdi.

Fuar yerini işaret etti. "Şurada Sandra Dixon'u gördüm."

Emma gururla, "Onu patakladığımız için çok şanslı," dedi. "Biz onu dövmeseydik belki de morgda diğerlerinin yanında yerini alacaktı. Polise de dün akşam bunları söyledim. Bize minnettar olması gerek."

Conor, "Zaten gece gösterilerine gidecek biri değil," dedi.

"Bana onu savunma! Kendini beğenmişin teki, senin desteğine ihtiyacı yok. Yaptığımızı hak etmişti. Senin kalın kafalı olduğunu ve hayatın boyunca kenarlarını boyamadan bir kitap okumadığını söyledi. Züppe inek."

Conor'un yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Haklı sayılır," diye onayladı.

Yaşlı bir çift sahilde yürürken hayranlıkla denize bakıyordu. Yakına girip iki genci görünce acılarını paylaştıklarını belli edercesine inlediler.

Kadın, "Ah, zavallı çocuk," dedi. "Yüzünde yaralar var, sen de mi korkunç felaketi yaşadın?"

Adam çocukları teselli etmek istercesine, "Korkunç bir şey," dedi.

Conor ne diyeceğini bilemiyordu ama Emma cevap verdi. "Bizi rahat bırakın, bir ayağı çukurda moronlar! Büyüklük taslayacak başka birilerini bulun yoksa kolostomi torbalarınızı öyle bir sıkarım ki takma dişleriniz dışarı fırlar!"

Çift hemen hızlı adımlarla saldırgan ve sivri dilli kızdan uzaklaştı. Conor şaşkın bir kahkaha attı. Emma gerçekten acımasız bir kızdı.

Emma sırıtarak yaşlı çiftin arkasından baktı. Sonra eşofman altı giymenin iyi bir seçim olmadığını söyledi. Conor savaşın izlerini taşıyordu, belki de kendisinin de yaralarını sergilemesi gerekirdi. Sandra başına bela olacaksa insanların sempatisine ihtiyacı vardı. Bir hafta okula gitmemeyi düşünüyordu fakat ertesi gün okula gidip yaralı bacaklarını sergilemesi faydalı olabilirdi.

Conor'a, "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

Conor söylenecek bir şey kalmadığını düşündü.

"Öyleyse, kimseye söylemeyecek misin?"

Kafası karışıktı. "Bugün değil," diye söz verdi.

Emma, "Çeneni kapalı tut," diye uyardı. Arkasına dönüp uzaklaştı.

Conor alt dudağını ısırdı. Ne yapacağını bilmiyordu. Arsız bir martı duvarın üzerine kondu ve yiyecek bir şeyler bulma ümidiyle çocuğa doğru bir adım attı. Bir diğeri yanına kondu ve martıya meydan okudu.

Conor, "Bende bir şey yok!" dedi. Boş ellerini gösterdi. Açgözlü martı çocuğun parmaklarını gagaladı, Conor ellerini geriye çekti.

Conor, "Hırçın dilenci!" diye haykırdı. "Bahse girerim ismin Emma'dır."

Bacaklarını aşağıya sallandırdı ve duvarın üzerinden indi.

Üzeri dolu masaların üstünde her zamanki şeyler vardı: eski tost makineleri, uzak ülkelerden getirilen gösterişli hediyelik eşyalar, kutular dolusu kırık mücevherler, paslı aletler, lüzumsuz VHS kasetler, daktilolar, çirkin saatler, modası geçmiş ayakkabılar, ufalanmış vazolar, eğik mumlar, eksik yapbozlar, çatlak çanak çömlekler, eski plaklar, boş resim çerçeveleri. *Ucuzluk Avı*'nın kırmızı veya mavi takımlarının açık artırma ile satın alıp kâr sağlayacağı hiçbir şey yoktu.

Conor neler satıldığını hayal meyal fark ederek tezgâhların arasında dolaştı. Sonunda hurdalık bir kampçı karavanının önündeki masanın üzerinde eski kitaplar satan bir kadının önünde durdu. Yeşil ve krem renkli bir kitabın kopyaları Conor'un dikkatini çekti.

Sandra Dixon'un hakkında söyledikleri hâlâ aklındaydı, bu yüzden durdu ve kitaplardan birinin eline aldı.

"Dans Eden Valeler," diye okudu.

Masanın arkasındaki kadın Conor'a garip bakışlar attı, sanki çocuğu uyarmaya çalışıyordu. Sanki kitaba hiç bakmamasını, asla satın almamasını öğütlüyordu.

Conor kadını umursamadı, sayfalara göz gezdirdi. Siyah ve beyaz çizimler Conor'a modası geçmiş geldi, aklına bu resimlerin boyanması gerektiği geldi.

"Ha!" diye yumurtladı.

Kadın, "Onu istemiyorsun," diye mırıldandı.

"Ne anlatıyor?"

"Hoşuna gitmez."

"Ne kadar?"

"Paranı boşa harcama..."

Karavanın içinden gelen sesle cümlesini yarıda kesti, pencerede zayıf suratlı bir adam belirdi.

Adam sırıtarak, "Çok bir şey istemiyoruz," dedi. "Sadece senin penilerinden otuz tanesi."

"Otuz peni mi? Hepsi bu mu?"

Adam saygıyla selam verdi. "Sadece bugünlük," dedi. "Sonraki hafta her biri on pound eder ve sonrasında, kim bilir, belki yüz, belki de bin pound ederler."

Conor adama bakıp güldü ama adamın saygı uyandıran bir havası vardı. Sonra adamın üzerindeki yıpranmış deri ceketin eski tarz göz alıcı ceketler gibi uzun iki kuyruğu olduğunu fark etti. Kitaptaki çizimlerden birinde buna benzer ceket giyen bir adam vardı. Aslında, çizim-

deki adam da karşısında duran ve gelincik suratlı adama benziyordu.

Conor parayı verdi ve kolunun altında kitapla uzaklaştı.

Adamın gözleri parıldadı. Sonra kadına döndü ve öpmek için elini tuttu.

"Satış yaparken daha ikna edici olmalısın, Labella," dedi.

Shiela başıyla onayladı. Korku dolu bir ses tonuyla, "Evet, Ismus," dedi.

Sadık korumaları üç Kara Suratlı Şövalye, her zaman tetiktedir ve Ismus'u gece gündüz korur. Narin tipler değillerdir, siyah etekler ve demir uçlu botlar giyen güçlü kuvvetli kadınlardır, dizlerine ve kollarına gece yarısı renginde kurdeleler bağlarlar. Yanakları ve kaşları kurumla kaplıdır çünkü gerçek isimlerinden vazgeçmişlerdir ve tepinerek yaptıkları dans en ölümcül silahlarıdır. Sakın onlara bulaşmayın, aralarına girip neşeli kahkahalar atan ve sağ kalan tek kişi Joker'dir. Morris'e dikkat edin, Yaşlı Oss'un zehirli ısırığı ve Scorch'un alevli dilinden sakının.

10

Sabah erken saatlerde, Howie'nin dövme dükkânı açıklanamaz, belki de mucizevi bir olaya tanık oldu.

Tesco Charlie, Howie'nin ısrarıyla bütün hafta sonu boyunca kamyonunu dükkânın önüne park etmişti. Ve kendilerine verilen emre uyarak Jezza'yı yanında sadece bir şişe su ile yiyeceksiz ve LED lambaların pilleri bittiği için ışıksız konteynerde bırakmışlardı. Bu delice fikre tek itiraz eden Shiela'ydı. Jezza'nın tıbbi yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise kendilerine verilen emirleri yerine

getirmeye çoktan hazırdı. Shiela herkesin neden bu kadar yumuşak başlı ve itaatkâr olduğunu anlayamıyordu.

Shiela o geceyi VW'de geçirmiş, ara sıra kendine gelip sonra yine kendinden geçen erkek arkadaşının acılı çığlıklarını dinlemişti. Kendisini çok çaresiz hissetmiş fakat radyoyu açıp Landguard Kalesi'nde yaşananları öğrenince tüyleri diken diken olmuştu. Nasıl bir belaya bulaşmışlardı? Jezza dikkatleri başka tarafa çekeceğini söylemişti fakat yaşanan trajedi çok korkunçtu. Shiela tam olarak anlayamadığı bir şeyin içine girdiğini ve bunun şeytani bir şey olduğunu biliyordu. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştı. Ne yapacağını veya nereye gideceğini bilemiyordu.

Cumartesi günü konteynerin içinden hiç ses gelmeden geçti. Neredeyse, Jezza'nın yanıklar yüzünden ölmesini arzulayacaktı. Belki de o zaman her şey eski hâline geri dönerdi.

Howie ve diğerleri gün boyunca INK-XS'ten çıkıp konteynerin yanında nöbet tuttu, gözler yolu gözetliyordu. Bazen el ele tutuşup ürkütücü kitapta okudukları bir şarkıyı söylüyor, geriye kalan zamanlarda ise soğuk metali okşuyor, başlarını konteynere yaslayıp bekliyorlardı. Shiela kitaptan tiksinmeye başlamıştı ve Howie ne kadar ısrar etse de kitaplardan birini minibüste yanına almayı reddediyordu.

Howie, "Seni rahatlatacak," diyordu. "Sorularının cevabını sayfalarda bulacaksın."

Shiela, "Gerçekten mi?" diye tersledi. "Tanıdığın herkes beyni yıkanmış bir zombiye dönüşürse ve erkek arkadaşının sırtı tavada pişen pastırmaya benziyorsa ne yapman gerektiğini de söylüyor mu?"

Howie gülümsemekle yetindi ve diğerlerinin yanına döndü.

Kamyon ve garip kargosuyla ilgilenmedikleri zaman dükkânda oturuyor, Howie'nin kitaptan okuduğu bölümleri dinliyorlardı. Sürreal bir ayin gibiydi. Shiela'ya kendilerine katılmasını teklif etmişlerdi fakat Shiela bu teklifi reddetmiş ve her defasında arka bahçede dikilip sigarasını tüttürmüş ve neler olup bittiğini anlamaya çalışmıştı.

Bir ara dövme dükkânının içine girdiğinde Howie ve diğerlerinin sayfaları okurken ileri geri sallandıklarını görmüş, telaşla minibüse kaçmıştı. Her geçen saat olaylar daha da kontrolden çıkıyordu.

Bir süre sonra, Manda ve Queenie arabayla mekânı terk etti. Araca binmeden önce Shiela'ya bakıp reverans yaptılar.

Shiela biriyle konuşabilmeyi çok istiyordu. Kendisine kim inanırdı? Annesi kesinlikle inanmazdı ve eski arkadaşları artık kendisiyle konuşmuyordu. Jezza ile takılmaya başladığından beri eski arkadaşlarından uzaklaşmış, belki de Jezza'nın etkisiyle arkadaşlarını ve ideallerini farklı yorumlamaya başlamıştı. Zaten arkadaşlarına ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yaşadıklarına kendisi bile inanamıyordu ki.

Dükkânın penceresinden içeriye bakınca erkeklerin hâlâ derin transtan çıkmadığını, kitapları ellerinde sıkı sıkı tuttuklarını gördü.

Shiela kendini yalnız hissediyor ve korkuyordu. İçinden minibüse binip mümkün olduğunca uzağa gitmek geliyor fakat içinden bir ses kaçmasına izin verilmeyeceğini söylüyordu. Kendisini bir şekilde bulur ve geri getirirler, sonra-

sında ise her şey daha kötü olurdu. Ayrıca, bunların hepsi kendi hatasıydı çünkü eski evden ilk bahsedendi.

Cumartesi gecesi yavaş geçti.

Shiela gün ağarmadan hemen önce uykudan uyandı. Queenie ve Manda geri dönmüştü. Manda kucağında bir şey taşıyordu. Kadının elindeki Jezza'nın ceketi değil miydi? Queenie'nin elinde arkadaşı ile konuşurken yüzünün önünde tuttuğu bir vantilatör vardı. İkisi de saç tarzını değiştirmişti. Saçları şimdi kıvırcıktı ve başlarının tepesine tokalanmıştı. Queenie'nin kulaklarında küpeler sallanıyordu ve Manda perçeminin tepesine bir broş takmıştı. Annelerinin tuvalet masası önünde prensesleri oynayan küçük kızlar gibiydiler.

Erkekler ise dövme dükkânında uykusuz bir gece geçirmişti. Dışarıya çıktıklarında Shiela adamları tanıyamadı. Tommo ve Miller'ın her zaman bitmek tükenmek bilmeyen aptalca bir enerjisi vardı fakat şimdi tek sıra hâlinde ağır, ciddi ve neredeyse seremonilerde görülen adımlarla yürüyorlardı. Suratları asıktı ve neşeli sesleri duyulmuyordu. Suratlarını siyaha boyamış ve pantolonlarının paçalarını yukarıya kıvırmışlardı.

Howie arkalarından geldi ve kampçı karavanının yanına yürüdü.

"Günün güzel geçsin, Leydi Labella," dedi. Pencerenin önünde durup selam verdi. "Zamanı geldi."

Shiela, "Jim," dedi. "Neler oluyor?"

Howie şaşkınlıkla kıza baktı. "Bugün üçüncü gün!" diye açıkladı. "Ismus uyanacak."

"Hayır, bunu yapma. Siz neler çeviriyorsunuz?"

Howie, "Onu karşılamalı ve şükretmeliyiz," diye cevap verdi.

Konteynerin arkasında diğerlerine katılmaya hazırlanırken, "Jim," dedi.

Howie yüzünde hoşgörülü bir gülümseme ile, "Ben Ressam'ım," dedi.

Shiela ihtiyatlı bir adımla minibüsten indi.

Queenie vantilatörünün ardındaki Manda'ya bir şey söyledi. İkili, Shiela yaklaşınca kızı yine reveransla selamladı. Shiela kadınların makyajlarını da yenilediklerini gördü. Şimdi, abartılı ve neredeyse pandomimvari bir havaları vardı.

Dave ve Charlie başlarıyla selam verdi.

"Leydi," dediler.

Shiela kuruma bulanmış yüzlerine baktı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Dave saygıyla, "Biz Ismus'un korumalarıyız," diye cevap verdi.

Howie, "Şimdilik sadece iki kişiler," diye özür diledi. "Fakat Kara Suratlı Şövalyeler'in üçüncüsünü en kısa süre içerisinde bulacağız."

Shiela aklı başında biriyle konuşmak için Miller'a döndü. Fakat Miller'ın Tommo ile birlikte yüzüne işaretler çizdiğini gördü. İkilininki kurum izleri değildi, daha çok renkli yamalara benziyordu. Her bir adamın yanağında şimdi kocaman bir elmas şekil vardı; bir yanakları yeşil diğeri kırmızıydı. Fakat bunlar Queenie'nin makyaj çantasının ürü-

nü değildi. Bu şekiller silinmezdi. Kızarıklıkları hâlâ belli oluyordu. Howie şekilleri ikilinin yüzüne dövme yapmıştı.

Shiela, "Tanrı aşkına!" dedi. "Yüzlerinize mi? Richard? Konuş benimle."

Miller ve Tommo yan yana dikiliyordu. Parmaklarını dudaklarına götürdüler ve başlarını iki yana salladılar.

Howie, "Soytarılar konuşmaz," diye hatırlattı. Konteynerin içinden bir ses geldi ve Ressam neşeyle el çırptı. "Kalktı!" dedi. "Bize geri döndü!"

Tesco Charlie kapıları açmaya hazırlanırken gökyüzü güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanmaya başlamıştı. Konteyner ciyaklayıp gıcırdayarak açıldı.

Yeni sabahın kırmızı ışıkları konteynerin içinde dans etti ve demir tahtın önünde dikilen Jezza'nın üzerine düştü. Battaniyeyi beline bağlamıştı ve göğsüne düşen başı yüzünü gizliyordu.

Diğerleri saygıyla selam verdi ve reverans yaptı.

Ressam, Shiela'ya, "Sen de," dedi.

Shiela endişeyle konteynerdeki adama baktı. Jezza yatay bir çizgiye dönüşene kadar kollarını yavaşça havaya kaldırdı. Sonra yüzünü gösterdi. Ruhani, sevinç dolu, hâlinden memnun bir görüntüsü vardı.

Shiela, "Jezza?" dedi.

Ressam, "Leydim, sessiz olun," dedi. "Şimdi bundan bahsetmek için uygun bir zaman değil. Kutsal Büyücü düzeni yeniden kurabilmek için Büyük Çile'yi çekti. Herkes şükretsin."

Tommo ve Miller dışında diğerleri, "Şükürler olsun," dedi. "Bugün kutsal bir gün."

Jezza sevecen bir ebeveyn gibi kendisini bekleyenlere baktı.

"Kontrat tamamlandı," diye duyurdu. Arkasına döndü ve sırtını gösterdi.

Shiela derin bir nefes aldı. Bu, imkânsızdı.

Güneşin ilk ışıkları altında yanıkların tamamen iyileştiğini gördüler. Şimdi derisinin üzerinde kalan incimsi yara izleri zarif ve gizemli desenler oluşturuyordu. Titreyen güneş ışınları şiddetini artırdı ve desenler ile eski yazılar kendi parıltılarıyla ışıldamaya başladı.

Ressam hayretle, "Kontrat tamamlanmış," diye fısıldadı.

Ve Shiela, Ismus'un uyanışına şahit oldu.

Zihni bulandı.

Kutsal Büyücü aralarında yürümek için konteynerden indi. Manda modifiye edilmiş ceketi uzattı, kitaptaki Ismus çizimlerinden yola çıkarak iki kuyruk eklemek için kendi ceketlerinden iki tanesini nasıl kestiğini anlattı. Ismus ceketi memnuniyetle aldı ve karşılığında kutsamak için Manda'nın alnına dokundu.

"Size teşekkür ederim, inançlı takipçilerim," dedi. "Akit yapılırken uyumadan başımda nöbet tuttunuz. Lord'unuz bunu asla unutmayacak. Şimdi gerçekten başlayabiliriz. Dans Eden Valeler'in sarayı bize gösterildiği gibi büyümeli ve gelişmeli."

Aynı gün karavanın fuar yerinde olmasının sebebi buydu. Ismus dünyaya ilk kitapları fuar yerinde satacaklarını duyurdu. Öğleden sonra kasabanın büyük bir kısmının Martello Kulesi civarında olacağını biliyordu.

Howie, Queenie, Manda, Tommo ve Miller'ı serbest bırakan Ismus sandıklardaki kitapların yarısını Shiela ve kara suratlı korumaları ile birlikte karavana yüklemişti.

Ismus, "Güzel Labella'm, sessiz ve düşüncelisin," dedi. "Hâlâ şüphelerin mi var?"

Shiela korku dolu gözlerle Ismus'a baktı. Çatlak bir ses tonuyla, "Senin kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

Ismus sabırlı bir ses tonuyla, "Ben Kutsal Büyücü'yüm, senin sevgilinim," dedi. "Hatırlayacaksın ve her şey eskisi gibi olacak. Bu akşam sana kitaptan bölümler okuyacağım. Saraydaki büyülü yaşamımızı ve Prens'in kullarının yaşantısını sana anlatacağım. Göreceksin."

Shile adamın bahsettiklerini görmek istemediğine emindi fakat diline hâkim oldu ve fuar yerine ulaştıklarında itaatkâr bir biçimde kitapları tezgâhın üzerine dizdi.

Ismus, Shiela'yı seyrederken, "Hatırlamazsan," diye mırıldandı. "Hatırlatmanın bir yolu her zaman vardır."

Önceleri tezgâhla ilgilenen olmadı. Kimse eski görünen kitaplara bakmıyordu. İnsanlar yanlarından geçip gitti, tezgâha yan gözle bile bakmadı. Herkes dışarıda olmak için bir bahane istiyor, cuma akşamından beri şok ve hüznün hüküm sürdüğü evlerinden uzaklaşmayı arzuluyordu. Ismus bu durumun değişeceğini biliyordu ve bekledi. Korumaları şimdilik karavanın içindeydi, yakından ve sessizce Ismus'u izliyorlardı. Saatler ilerlediğinde fuarın geri kalanının değersiz mallarının hepsi incelenmiş ve reddedilmişti, dikkatler sonunda Dans Eden Valeler'e odaklandı.

Üzerinde sarı bir elbise olan orta yaşlı bir kadın sıkıldığını belli eden bir ses tonuyla, "Çocuk kitabı mı?" diye sordu.

Ismus, "İhtiyaçları olan tek kitap," dedi.

Kadın onaylamadığını belli eden bir yüz ifadesiyle, "Çok eski gibi duruyorlar," dedi. "Çocuklar artık bunun gibi eski şeyler okumak istemiyor."

"Eser klasiktir. Kalite ancak zamanla anlaşılır. Ne kadar çok hikâyenin zamana karşı koyduğunu ve her nesil yeni okuyucular tarafından sevildiğini unutmayın. Zamandan bağımsızdırlar çünkü içlerinde temel gerçekleri ve büyüleyici keyifleri barındırırlar."

"Evet ama ben Austerly Fellows ismini hiç duymadım. Çok iyi bir yazar olamaz."

Ismus dişlerini sıktı ve dudakları aralanınca diş etleri açığa çıktı.

Sırıtarak "Duyacaksınız," dedi. "Hepsinden daha iyi bir yazardır."

Kadın sorularına devam etti. "Kaç yaşa hitap ediyor?"

Kutsal Büyücü soruyu anlamamış gibi kadına baktı. Köşeye sıkıştırdığı bir fareye bakan bir yılan gibi boynu yavaşça sağa sola sallandı, tezgâhın etrafından dolaşıp kadının yanına gitti.

"Taze düşünceler, yeni fikirler ve vahşi bir maceraya kaçışa böyle sınırlar koymak mümkün mü?"

Kadın isteksizce sayfalara göz gezdirdi.

"On iki yaşında bir torunum var ve çok zekidir," dedi. Ismus'a bakmadı. "Kendi seviyesinin altında kitapları okumaz. Kendisinden daha genç çocuklar hakkındaki hikâye-

lerden hoşlanmaz. Bu bana çok bebeksi geldi. İçinde resimler var, benim torunum resimli kitaplar için çok büyük."

Ismus elini kitabın üzerine koydu ve kadının elinden aldı. Kadının ilgisiz, alaycı tavrı sinirini bozmaya başlamıştı. Shiela yükselen tansiyonun farkındaydı, Ismus yeniden konuştuğunda Jezza'nın tanıdık ses tonunu duydu.

"İnsanı büyüleyen ve kanını kaynatan hikâyeler nasıl olur da kahramanları okuyucudan daha küçük diye reddedilir?" diye sordu. "En küçük çocuğun başına bile en kötü felaketler gelebilir. Torununuza küçük çocukların sessiz durmaları için gün boyunca ilaçla uyutulduğu yuvalardan bahseden bir hikâye anlatabilirim. İçlerinden biri ölecek olursa annelerin büyük bir kısmının buna itirazı olmaz. Sahibinin cinine harcandığı için çocukları besleyecek para kalmayınca da bebekler sıkıca un çuvallarına bağlanır ve nehre atılırdı. İçinde resimler olsa bile böyle bir hikâye torununuz için çok mu bebeksi olurdu? Yetişkin duyarlılığı boğulan bir bebeğin resminin çizilmesini çocukça mı bulurdu? Torununuz bana küçük bir psikopatmış gibi geldi. Gerçekten bir doktora görünmesi ve kimseye zarar vermeden tedavi görmesi gerek."

Kadın şaşkın gözlerle Ismus'a baktı, ne diyeceğini bulamadı, geri adım attı.

Ismus, "Ya da," dedi. "Şeytani fısıltılarla bakıcısının akıl sağlığını amansızca erozyona uğratan ve intihar etmesine sebep olan altı yaşında bir erkek çocuğun hikâyesine ne dersiniz? Sizin bu özel torununuza oturup kendisinden daha küçük çocuklar hakkında öyle hikâyeler anlatabilirim ki on

iki yaşındaki kafası çığlık atmaktan patlar veya hayatının sonuna kadar yatağını ıslatır."

Kadın, "Benimle... benimle böyle konuşamazsın," dedi.

"Seninle istediğim gibi konuşurum, beyinsiz geri zekâlı. Buraya gelip cahilliğinle böbürlenme, bana içinde resimler olan kitaplar hakkındaki önyargılarından sakın bahsetme! Ve bunu sakın o kaba ellerinde bu kutsal eseri tutarken yapma. Söylesene, sen her zaman terli jambon gibi mi kokuyorsun yoksa bugün özel bir gün mü?"

Kadın o kadar sinirlendi ki Ismus'a vurmak için elini havaya kaldırdı. Birden kurumla kararmış suratları olan iki adam kadının yanında belirdi ve tehditkâr bir biçimde kadına tepeden baktı.

Dave, "Hastanede kendine yeni arkadaşlar edinmek mi istiyorsun?" diye kükredi.

Charlie, "Git buradan," dedi. "Ismus'a kimse dokunamaz. Domuz suratını bir daha görürsem yumruğumu yersin."

Kadın sinerek geri çekildi. "Sizi polise ihbar edeceğim!" diye çığlık attı. "Siz delirmişsiniz."

Ismus, "Nasıl arzu ederseniz, madam," dedi. Karavanın eşiğine yaslandı ve uzun bacaklarını öne uzattı. "Siz de öğreneceksiniz."

Kadın, Shiela'ya doğru mutsuz ve korku dolu bir bakış attıktan sonra kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Ismus, "Geri gelecek," dedi. "Ama o zaman fiyatı ne olursa olsun kitabı satın almak isteyecek. Kadını ve sarı terliklerini unutmayın. Haftaya bir daha gelirse yetmiş pound'dan aşağıya vermeyin."

Shiela şaşkınlıkla, "Yetmiş pound mu?" diye sordu.

Ismus, "Ve sonraki hafta iki bin. Ah, bunu da ödeyecek," dedi. "Son sandığı açığa çıkarttığımızda bu kitapların fiyatı çok ama çok artmış olacak."

Saatler ilerledikçe tezgâha yaklaşan insanların sayısı da arttı. Hiçbiri ilk gelen kadın gibi sinir bozucu değildi ve kitapların sayısı azalmaya başladı.

Sandra Dixon annesinin boğucu ilgisinden kaçmak için fuara gelmişti. Saldırıya uğradığından beri annesi kızını gözünün önünden ayırmıyordu. Sandra arkadaşı Debbie Gaskill'i aradı ve durumu anlattı, hafta sonu boyunca zaten mesajlaşmışlardı ama Bayan Dixon kızının yanından hiç ayrılmamıştı.

Sandra, kendisine saldıranlardan ikisinin şimdi Felixstowe Felaketi olarak bilinen olayda hayatını kaybettiğini duyunca kendisini garip hissetmişti. Annesi hayal kırıklığına uğramış ve kollarını göğsünde birleştirip "Çok yazık, üçü birden ölmemiş!" demişti.

Sandra annesi kadar kindar değildi. Debbie'ye kendisini ne kadar garip hissettiğini anlatmıştı, üzerinde hâlâ ölen kızların bıraktıkları morlukları taşıyordu. Canlı teni çirkin morlar ve sarıların kombinasyonu ile Ashleigh ve Keeley'in bu dünyadaki son izlenimlerini taşıyordu. İzler kaybolunca kısa yaşamlarından geriye ne kalacaktı?

Bayan Dixon'un pazar öğleden sonra Sandra'nın dışarı çıkmasına izin vermesi bir mucizeydi fakat kızın küçük kardeşlerinin de ilgiye ihtiyacı vardı ve annesi üç saat sonra geri dönmek şartıyla Sandra'ya izin vermişti.

Sandra, çakıl taşlı sahilde yürürken, her ne kadar yaralı dudağını yakıp kaşındırsa da, yüzüne vuran tuzlu rüzgârı hissetmekten hoşlanıyordu. Hiç hareket etmeden yirmi dakika boyunca geniş ufku seyretmişti. Sahilde tek başına yürüyüp uzakta Martello Kulesi'ni görene kadar fuar yerinde tezgâhlar kurulacağını aklına gelmemişti.

Eski kitaplar satan karavanı bulunca durup merakla kitapları inceledi.

Tezgâhın arkasında duran kadına, "Çok güzel!" dedi. "Bunlar gibi eski kitapları çok severim. Hikâye mi yoksa Orta Çağ tarihi mi? Çok güzel resimler, çok düzgün hatları var. Bana eski Ayı Rupert yıllıklarını hatırlattı. Bende İkinci Dünya Savaşı öncesine ait dört tanesi var. Büyükannem vermişti. Çok sevmiştim."

Shiela dudağı şişmiş ve elmacık kemiği morarmış sıska kıza acıdı. Dans Eden Valeler'in dünyasına girmek için falza kırılgan görünüyordu. Anlatılanlar kızı hemen ezebilirdi.

Shiela fısıltıyla, "Devam et," dedi. "Bunlar sana göre değil."

Sandra doğru duyduğunu sanmıyordu. "Efendim?"

Shiela karavanda kitaptan bölümler okuyan Ismus ve korumalarına doğru endişeli bir bakış attı.

Kıza, "Git buradan," dedi. "Tanrı aşkına, git!"

Sandra, "Sadece satın almak istiyordum," dedi. "Senin neyin var?"

Shiela erkeklerin duymasından korktuğu için başını olumsuzca iki yana salladı ve sessizce kızın parasını aldı.

Uzaklaşan kızın arkasından, "Sakın okuma," diye tısladı. "Bir kenara at!"

Sandra kadının sorunları olduğunu düşündü. Karavan belki de bir tür bakım merkezi veya klinikti. Sonra içindeki kara suratlı ikiliyi gördü ve emin oldu. Adamlar oturdukları yerde ileri geri sallanıyordu.

Sessizce uzaklaşan Sandra garip kadını ve karavanı aklından çıkartan bir şey gördü. Saat üçe çeyrek vardı ve Conor Westlake hâlâ Emma'nın gelmesini bekliyordu. Deniz duvarının üzerine oturmuş Sandra'ya doğru bakıyordu. Sandra çocuğun onu görmemiş olmasını arzuladı. İnsanların arasına daldı ve gözden kayboldu, kitabı elinde sıkı sıkı tutarak evin yolunu tuttu.

Bir süre sonra Emma ile buluşan Conor da kendine bir kopya satın aldı. Kitapların sayısı iyice azalmıştı. Ismus hâlinden memnundu.

Saat dört olup satıcılar istenmeyen mallarını toplamaya başladığında masanın üzerinde Dans Eden Valeler'in sadece üç tane kopyası kalmıştı.

Martin Baxter ve Paul insanların arasından geçti. Carol bir gece vardiyası daha yapmıştı ve evde uyuyordu. Martin fuar yerine geldiği için çok memnundu. Bazen koleksiyonuna ekleyecek hazineler bulduğu bir yerdi, çocukken sahip olduğu yıllıklar gibi tanıdık sayfaları yıllar sonra yeniden görmek hem üzücü hem de mutluluk vericiydi. Carol, Martin'e çocukluğuna âşık olduğunu ve asla büyümeyeceğini söylemişti. Martin'in buna itirazı olmamıştı.

Martin için geçmiş, yetişkin olarak içinde bulunduğu dünyadan çok daha güvenli ve sıcak bir yerdi. Lüks daha az olmasına ve sahip olunabilecek en iyi şey içine pusula

konmuş veya düşmanları şaşırtmak için hayvan ayak izleri bırakan ayakkabılar olsa da, eski zamanlarda hayat çok daha güzeldi. İnsanlar kim olduğunu ve toplumun içinde nereye ait olduğunu bilirdi. Artık kimse bilmiyordu ve kimse mutlu değildi, hep daha fazlasını istiyorlardı çünkü başarılarını ölçmenin tek yolu buydu. Kimse sahip olduklarının değerini bilmiyor ve elindekini de kırıldığı için değil daha yenisi çıktı diye elden çıkartıyordu.

Carol ve Paul hayatına girmeden önce Martin kendisini modası geçmiş biri gibi hissediyordu. Belki de fantezi dünyalara bu kadar çekilmesinin sebebi buydu. Artık bu alışkanlığı, yaşamından kolaylıkla çıkartabileceği bir şey değildi, zaten buna niyeti de yoktu.

Pazar öğleden sonrayı da fuar yerinde geçirdiği için çok mutluydu. Eski püskü eşyalarla dolu bir kutuda *Transporter from Space: 1999*'dan bir Dinky Eagle bulmuştu ve neredeyse yepyeniydi. Akşam yeni keşfi de gizli sığınağının tavanından sarkıyor olacaktı. Hatta belki oturup eski bölümlerden birini seyrederdi. Belki de birkaçını.

Kendini biraz da olsa suçlu hissetti. Felakette kaç öğrencisinin öldüğünü öğrendiği bir günde bu kadar mutlu olması uygun değildi. Çok sevdiği öğrencilerinin ölenler arasında olmadığını anlayınca nasıl rahatladığını hatırladı ve içi yeni bir suçluluk dalgasıyla kavruldu. Bu kadar duyarsız olabilmesi kendisini bile şaşırtıyordu. Fakat Ashleigh veya Keeley'i özleyeceğini söyleyecek kadar da ikiyüzlü değildi. Böyle düşündüğü için kalpsiz biri miydi yoksa sadece dürüst müydü? Hiçbir fikri yoktu fakat bu utanç verici düşün-

celeri kendisine sakladı ve şok olacağını bildiği için Carol'a anlatmadı.

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve cebindeki uzay gemisine hafifçe dokundu, akşam hangi sezondan bir bölüm seyredeceğini düşündü: Çatık kaşlı birinci sezon mu yoksa kaçık ikinci sezon mu? Sonra Paul tezgâhlardan birinin önünde durdu ve Dans Eden Valeler'in son kopyasını eline aldı.

Çocuk kitabın antika kapağına bakarak "Havalı," dedi.

Komik deri ceketi olan garip görünümlü bir adam, "Görünüşünü sevdin, değil mi?" diye sordu.

Çocuk, "Bir büyü kitabı gibi duruyor," dedi.

Ismus yüksek sesli bir kahkaha attı. Sonra öne eğildi ve fısıldadı. "Ya sana bunun dünya üzerindeki en büyülü harikalar ve sırlar kitabı olduğunu söylersem?"

"İçinde büyücüler var mı?"

"Gandalf gibi büyücüler yok ama Kutsal Büyücü ve Saray Sihirbazı Yaşlı Ramptana var. Aramızda kalsın ama Ramptana işe yaramazın tekidir. Aslında, bunu kendisi dışında herkes bilir. Ve bir de Malinda, emekliye ayrılmış Peri Büyükannesi vardır. Kanatlarını Kötü Çoban'a kestirdi ve şimdi uğursuz ormanda yıkık dökük bir kulübede yaşıyor."

"Kötü biri midir?"

"Hayır, Melinda iyi biridir, Yasak Kule'de yaşayan aksi cadı Haxxentrot gibi değildir. Haxxentrot ile hiçbir şey yapmak istemezsin, şeytani yaşlı bir cadıdır ve hep sarayın mutlu yaşamını bozmaya çalışır. Melinda çok daha iyidir. Tehlikeli ormanda kendisini arayacak kadar cesur olanla-

ra tılsımlar ve büyülü mücevherler hediye eder. Bir defasında Karo Valesi'ne sessiz ayakkabılar vermişti; ne kadar sert adımlar atsa da, neyin üzerine basarsa bassın hiç ses çıkartmıyordu. Yumurta kabuklarıyla dolu odasında uyurken Çilingir'in anahtarlarını da bu sayede çalmıştı."

Paul büyülenmiş gibi anlatılanları dinledi. Adam, bahsettiği mekânlar ve kişiler gerçekmiş gibi anlatıyordu. Gerçekten inandırıcıydı.

Martin biraz uzaktaydı. İkinci sezondan bir bölüm seyretmeye karar vermişti. İkinci sezondaki, topak topak kaşları ve uzun favorileri olan şekil-değiştiren hep ilgisini çekmişti.

Büyülenmiş çocuğa bakıp gülümsedi. Harika bir çocuktu. Carol oğlanı tek başına yetiştirerek büyük bir iş başarmıştı.

Yakından gelen tedirgin bir ses, "Bay Baxter?" dedi.

Martin arkasına döndü ve genç, yüzü kül renginde bir kızı gördü. Başıyla kıza bakıp onaylamaya hazırlanırken kızı bir yerlerden hatırladığını fark etti. Bu yüz...

"Shiela?" diye sordu. "Shiela Doyle?"

Kız başıyla onaylayarak tasdikledi. "Hatırlıyorsunuz," dedi. Uzun zamandır birisini gördüğüne bu kadar çok sevinmediğini fark etti.

"Tabii ki hatırlıyorum, benim yıldızlarımdan biriydin. Üniversiteye gittin, değil mi? Fizik miydi?"

Öğretmenin eski püskü kıyafetlerine ve dağınık saçlarına baktığının farkındaydı.

"İkinci sene bıraktım," diye açıkladı.

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Sen en zekilerden biriydin, Shiela."

Shiela, "İstediğim bu değildi," diye açıkladı. "Ya da o zamanlar öyle düşünüyordum..."

"Sen iyi misin? Biraz tedirgin gibisin."

Kızın yüzünde kararsızlık ve endişe vardı. "Bay Baxter," dedi. "Merak ediyorum... sizce ben?.."

Genç çocukla konuşan Ismus'u görünce dikkati adama çevrildi.

Şaşkınlıkla, "Çocuk sizinle mi?" diye sordu.

Martin kıkırdadı. "Evet, benimle."

"Ben okuldayken çocuğunuz yoktu, değil mi?"

Martin, "Sevgilimin oğlu," diye açıkladı. "Çok iyi anlaşıyoruz, aslında ikimizin oğlu da olabilirdi."

"Anlıyorum..."

"Sen ne diyecektin?"

Shiela çabucak, "Boş verin," dedi. "O kitabı satın almasına izin vermeyin... Sağlıklı değil."

Martin kızın bakışlarını takip etti. Tıraşsız ve soluk benizli Ismus'a baktı, adamın bir uyuşturucu satıcısına benzediğini düşündü.

Martin, "Shiela," diye fısıldadı. "Sen iyi olduğuna emin misin? Başın belada mı? Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Shiela abartılı bir biçimde başını iki yana salladı. "Lütfen beni dinleyin!" dedi.

Paul zafer kazanmışçasına, "Hey, Martin!" diye seslendi. Dans Eden Valeler'i iki eliyle sıkı sıkı kavramıştı. "Bak ne aldım! Şu adam para bile almadan kitabı bana hediye etti!"

Shiela, "Ah, hayır," diye mırıldandı.

Burada Kupalar'ın güzel kızı dans eder, neden lanetli olduğunu öğrenin. Kim onun gül goncasına benzeyen dudaklarına karşı koyabilir? En sert ruhları bile katleder.

11

Sandra'nın kardeşleri evde sağa sola koşturup duruyor ve her zamanki gibi birbirlerine bağırıyordu. Sandra düzenli ve kırmızı-beyaz odasının kapısını kapattı. Taze bir bardak çay alıp çalışma masasının başına oturdu. Lambayı açtı ve hoşuna giden bir şiir kitabını okumaya çalıştı fakat kardeşleri sürekli dikkatini dağıtıp duruyordu. Birkaç okul kitabını karıştırdı fakat sesler ve çığlıklar içerisinde ders çalışmak imkânsızdı.

Sandra çekmeceden MP3 çalarını çıkarttı ve sesleri bastırmaya çalıştı ama gürültülerini hâlâ duyuyordu.

Sandra'nın gözleri öğleden sonra satın aldığı eski çocuk kitabının üzerine düştü. Kitabı eline alıp çizimleri bir kez daha inceledi. Evdeki gürültü yavaş yavaş azaldı ve odaya derin bir sessizlik çöktü. Dışarıda gökyüzü kararmaya başladı. İçeride sadece lambanın ışığı vardı ve kitabın sayfaları ışıkla parıldıyordu.

Sandra başının içinde bir vızıltı duydu. Okumaya başlayınca bir şeyin kendisinden çekilip alındığını, hayati bir şeyin akıp gittiğini hissetti fakat gözlerini Austerly Fellows'un kelimelerinden alamıyordu. Arkasında yükselen bir gölge ensesine düştü. Sandra Dixon sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı.

Kupa Kızı erik rengindeki kadife pelerini omuzlarına attı ve başını kenarları beyaz kürklü bir başlıkla gizledi. Bir şeyler mırıldandı ve atı öne atıldı. Konuşurken ağzından buhar çıkıyordu.

Soğuk bir kış gecesiydi. Ay gökyüzündeydi ve kalın, ışıltılı bir kar tabakası her yeri kaplıyordu. Arkasına bakan Kupa Kızı, Ay Büyücüsü'nün yüksek ve sağlam kulelerine baktı. Beyaz taşlar donmuş süt gibi parıldıyordu ve sadece birkaç pencerede lambaların ışığı vardı. Karanlık ve yıldızlara bezenmiş gökyüzünü arkasına alınca şato ne kadar güzel görünüyordu. Yokluğu fark edilmeden ve Mauger'e verdiği uyku iksirinin etkisi kaybolmadan kısa süre içerisinde şatoya geri dönmeyi planlıyordu. Annesi Kupa Kraliçesi'nin yaptığı iksirin güçlü ve etkili olmasını ümit etti. Ürpererek, o korkunç yaratığı düşüncelerinden çıkarttı. Bu akşam atıyla seyahat etmek zorundaydı.

Atını mahmuzlayarak Ay Kulübesi kasabasından geçti. Köylüler yataklarındaydı fakat şirin kulübelerin bacalarından hâlâ güzel kokulu odun dumanı yükseliyordu. Yeşil kasabanın havuzu bile sisli bir buz aynasıydı ve ayın diski beyaz ateş gibi yüzeyinde yanıyordu. Bir kardan adamın kömür gözleri

geçişine şahit olan tek tanıktı. Kısa süre sonra kasabayı geride bıraktı ve karlarla kaplı kırsal kesime çıktı. Ketene benzeyen kırların ve donmuş derelerin, kış elmasları ile parıldayan buzlu çalıların yanından geçti.

Kupa Kızı yüzünü en az kardan adamınki gibi soğuk hissediyordu fakat uzakta Avcı Bölgesi'nin araziye yayılan ağaçlarını görünce yanakları heyecanla yanmaya başladı.

Yol daralarak bir patikaya dönüştü ve patika da yerini Avcı Bölgesi'nin etrafını kuşatan çalıların içine giren bir yürüyüş yoluna bıraktı. Uzaktan yalnız bir kurdun sesi geldi. At ayağını yere vurdu ve başını geriye attı, burnundan yoğun bir buhar bulutu çıkarttı.

Kız, "Sakin ol," diyerek atı sakinleştirdi. "Bay Aç Kurt tepelerin üzerinde, ay ışığının altında uluyor. Aşağıya inip bizi rahatsız etmez. Cesur ol."

Yaratık başını bir kez daha iki yana salladı.

Kız, "Ormana girmeliyiz," diye emretti.

At tedirgin adımlarla ağaçların arasına girdi.

Avcı Bölgesi, Krallık'ın vahşi ve tehlikeli bir köşesiydi. Dalların altında birçok tehlike vardı. Yazın ortasında boğucu yaprak örtüsü ve birbiri içine geçmiş çalılarla yollar karanlıkta ve sır olarak kalır, fakat böylesi bir soğukta açığa çıkardı. Kupa Kızı hayranlıkla dallardan sarkan dikensi buzlu perdelere ve yere ulaşınca kristal sütunlar oluşturan daha uzun sarkıtlara baktı. Etraflarını kuşatan ağaçlar gümüş renginde ve beyazdı, çıplak oyukları ve kuytu köşeleri yastıklara ve hamaklara benzeyen kar tabakaları ile örtülüydü. Soğuk ve keskin hava büyülü bir tıngırtıya sahipti.

Yine bir kurt uludu. Bu seferkinin sesi daha yakından gelmişti. Ardından bir diğeri katıldı. At titredi.

Kız fısıldayarak "Korkma," dedi. "Hâlâ uzaktalar. Hem gelseler bile burada güvende oluruz."

Boğuk bir ses, "Atın senden daha akıllı, Leydim," dedi. "Ona kulak vermelisin. Burası, senin gibi genç, güzel ve kanlı canlı olanlara göre değildir."

Kupa Kızı şaşırdı, korku ve hayretle etrafına bakındı.

Donmuş kar tepeciklerinin birinin ardından uzun boylu, vahşi görünümlü bir adam çıktı. Kız dizginlere asıldı ve yanındaki hançerine uzandı.

"Kendini tanıt!" diye haykırdı.

Adam tepeden tırnağa deriler ve kürklere bürünmüştü. Hayvan derilerinden yapılmış pelerini ile örtülü sırtına büyük bir balta asmıştı ve sakallı başını kunduz kürkünden bir şapka kapatıyordu.

"Ben Ormancı'yım," diye açıkladı. "Herkesin ateşlerin başına kıvrıldığı soğuk bir gecede burada ne işin var, sorabilir miyim?"

Kız, annesinin Avcı Bölgesi'nin Ormancısı hakkında ne söylediğini hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Bu tehlikeli yerde kendisini ilgilendiren sadece bir kişi vardı. Diğer hikâyelere çok fazla kulak asmamıştı.

Kendini beğenmiş bir biçimde, "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamadım, Ormancı," dedi.

Adam kıkırdadı ve öne adım attı. "Bu ormanın dehşetlerini bilir misin?" diye sordu. "Geldiğin patikanın kıyısındaki mağarada uyuyan tarçın renkli ayıyı bilir misin? Eski

köklerin arasına gizlenen ve dallara benzeyen ellerini uzatıp kayıp gezginleri yakalayan, sonra da kurbanın gırtlağını keserek kanı ve kemikleriyle ağaçları besleyen gnome'ları bilmez misin? Göz açıp kapayıncaya kadar atının bacaklarını kesip kopartabilecek kadar keskin dişleri olan vahşi domuzları duymadın mı? Ara sıra buraya gelen Kötü Çoban'ı duymuşsundur. Düşüncesiz ve gözü kara olanları lanetleriyle cezalandıran Ökseotu Kralı'nı duydun mu? Bu orman sınıra kadar uzanır ve korumasız sınırda birçok karanlık yaratık dolaşır. Ya kurtlar, Leydim? Ulumalarını duymuşsundur."

Adam bunu söylerken kurtlar yeniden ulumaya başladı. Şimdi sesleri daha yakından geliyordu ve sayıları ikiden fazlaydı.

Kız meydan okurcasına, "Korkmuyorum," dedi. "Bu yolun beni nereye götüreceğini biliyorum. Orada güvende olacağım."

Ormancı neden bahsedildiğini anlayarak kıkırdadı. "O zaman Melinda'nın kulübesini arıyorsun demektir!" dedi. "Böylesi soğuk bir gece o çatlak kadından başkası seni yanına almaz. Merak ediyorum, yaşlı Peri Büyükannesi ile ne işin var?"

Kız, "Tekrar söylüyorum, bu sadece beni ilgilendirir," diye cevap verdi.

Ormancı özür dilercesine selam verdi. "Tavırlarım üzerimdeki kıyafetler kadar sert ve kaba olabilir," dedi. "Kendimi sana, seni Krallık'ın bu vahşi köşesinde sığınılacak tek yere, Melinda'nın kulübesine götürerek affettireyim. Çitlerin ardına hiçbir kötülük geçemez, fakat etrafında dolaşıp durur, her gece şanslarını dener ve kulübeyi test ederler."

Kız, adamın teklifini reddetmek istiyordu fakat kurtların sesi gittikçe yaklaşmıştı. Adam biraz daha yakına girdi. At tedirgindi, Kupa Kızı adamın üzerindeki derilerin ve adamın kendi yağlı derisinin kokusunu aldı.

"O zaman bana yolu göster," dedi.

Ormancı bir selam daha verdi ve gülümsedi. Dişleri etraflarını kuşatan karlar kadar beyaz ve dallardan sarkan buzlar kadar keskindi.

"Birçok kız Melinda'nın kapısını aşk iksirleri için çalar," dedi. "Ya da güzelliklerini artıracak veya eski güzelliklerini geri getirecek tılsımlar için. Senin ikisine de ihtiyacın yok. Ha, yüzünüz kızardı, Leydim."

Kupa Kızı, "Böyle şeyler söylememelisin," dedi.

"İltifatlar ve övgüye alışkınsındır. Gençler ve prensler seninle dans etmek için sıraya girmiyor mu? Ay Işığı Şatosu'nun beyaz duvarları ardında hiç kur yapan yok mu? İçindekilerin kalbi de kalenin taşları gibi soğuk mu?"

Kız, "Bu kadar yeter!" dedi. "Uygunsuz konuşuyorsunuz."

Ormancı, "Yine de yanaklarına gül rengi vermeyi başardım," diyerek bir kahkaha attı. "Biz ormanda 'uygunsuz' nedir pek bilmeyiz. Erkek geyikler azgındır, güvercinler öter ve birbirine kur yaparak, tavşanlar ise... Tavşanlar ise tavşanların en iyi yaptığı şeyi yapar."

Yine parıltılı gülümsemesini gösterdi. Öncekilerden daha geniştı.

Kız, "O zaman bu ormanda yaşamadığım için şanslıyım," dedi. "Söyler misiniz, efendim, bu akşam sizi evinizden ve ocağınızın başından ayıran önemli işiniz nedir?"

"Kardeşlerim ile buluşacağım," diye cevap verdi. "Ay bu kadar beyaz ve yuvarlak olduğunda birlikte avlanmaya gideriz."

"Bu kış gecesinin ortasında nasıl bir av yakalayabilirsiniz?"

Ulumalar daha da yakından geliyordu. Kupa Kızı ellerinin titrememesi için dizginleri sıkı sıkı kavradı.

Ormancı, "Her zaman avlanacak bir şey bulunur," dedi. Renksiz gözleri parıldadı.

Kız, "Kardeşlerin?" diye sordu. "Onlar da ormancı mı?"

Adam, "Ormanda yaşıyorlar," diye cevap verdi. Kıllı elleriyle atın boynunu okşadı.

"Kulübeye daha çok var mı? Doğru yolda olduğumuza emin misiniz? Az önceki patikadan sola dönmemiz gerekmiyor muydu?"

Ormancı, "Hayır," diye cevap geldi. "Neredeyse geldik."

Kız, "Şu sesleri dinle!" dedi. "Acele edelim; bizi bulmak üzereler."

Ormancı, "Karınları aç," dedi. Ulumalara kulak verdi. "Atının teri havaya dağıldı. Burunlarıyla kokuyu takip ediyorlar. Etiyle kendilerine ziyafet çekmek istiyorlar. Benim sendeki korkunun kokusunu alabildiğim gibi onlar da taze etin kokusunu alabiliyor, Leydim."

Kız, "Baltanı eline al!" dedi. "İhtiyacımız olabilir. Bak, şurada! Ağaçların arasında! Bir şekil. Bir kurt. İşte, bir tane daha!"

Kurtlar çok hızlıydı. Hemen ağaçların arasından çıktılar, soluk gözleri kötü niyetlerini belli eden bakışlarla kızın üzerine odaklandı.

Kız yeniden, "Baltanız, efendim!" dedi. "Etrafımızı kuşatıyorlar!"

Ormancı arkasına döndü, etaflarında daireler çizen ve gittikçe yaklaşan kurtlara baktı. Kupa Kızı hançerini çekti ve kurtları uyarmak için havada salladı.

Mümkün olduğunca vahşi bir ses tonuyla, "Gidin!" diye haykırdı.

Ve sonra, Ormancı gülmeye başlayınca çok şaşırdı. Sıcak ve dostane bir kahkahaydı, gözlerine inanamıyor gibiydi. Delirmiş miydi?

"Hoş geldiniz!" dedi. "Kardeşlerim, hoş geldiniz. Bakın ne yakaladım. Karınlarınızı atın etiyle doldurun ama kanı hâlâ sıcakken bırakın benim açlığımı da kız doyursun."

Kurtlar aradaki mesafeyi kapattı. Gırtlaklarından yüksek sesli, tehditkâr hırıltılar geliyordu. Ormancı başını iki yana salladı ve derilerden pelerinini bir kenara fırlattı. Kıyafetleri çıkınca çıplak kaldı. Geride tüy, pençe ve kaslardan ibaret bir yaratık vardı.

Kız, "Kurtadam!" diye haykırdı.

Kurtlar öne atıldı. Kâbus üzerine çökmüştü. Hançerini adamın gırtlağına fırlattı ve atını mahmuzladı. At buzlu yolda dörtnala koşmaya başladı. Kurtlar peşindeydi.

Çok daha vahşi ve yüksek sesli bir uluma karla kaplı ağaçları sarstı. Kurtadam hançeri gırtlağından aldı ve bıçak kısmını yaladı. Sonra hırlayarak takibe katıldı.

At ve binicisi ormanın derinliklerine doğru kaçtı. Sürü ve korkunç liderleri arkalarındaydı. Av başlamıştı.

Kupa Kızı, Kurtadam'ın böğürtülerini duyabiliyordu. At dolambaçlı yolun izin verdiğince hızlı gidiyordu. Alçak dallar ve devrilmiş ağaçlar kaçışı yavaşlatıyordu. At engellerin

üzerinden atladı ve dörtnala koşmaya devam etti ama avcılar yaklaşıyordu. Keskin dişler atın kuyruğunu dişledi. At toynaklarını geriye savurdu. Kurt havada uçtu ve bir ağaca çarparak boynunu kırdı. Yerini bir başkası aldı. Sürünün ortasında korkunç Kurtadam vardı. Pençelerinden birini savurdu ve kadife pelerinde bir delik açtı.

Kız çığlık attı ve diğer pençe başına doğru savrulunca kafasını öne eğdi.

Dörtnala koşan atın her iki yanında birer kurt vardı. Kız, kurtların sıçrayıp saldırmaya hazırlandığının farkındaydı. Bir diğerinin önden koştuğunu, durup geriye döndüğünü ve saldırmaya hazırlandığını gördü.

Kız atını sola çevirdi. Arazi eğimliydi ve bir dizi büyük meşenin dışında ağaç görmüyordu. Tek ümidi açık araziye ulaşmaktı. O zaman çok daha hızlı kaçabilirler ve kurtlar kendilerini asla yakalayamazdı.

At yana savrulunca kişnedi. Tepeyi çıkmaya başladı, atın ayakları altında ezilen bir kurdun zayıf ciyaklaması ve kemiklerinin çatırtısı duyuldu. Diğer kurtlar öne atıldı ve kurtadamın insanın kanını donduran kükremesi duyuldu.

Kız, "Neredeyse geldik!" dedi. "Tepeyi çıkmak üzereyiz, sonra koş, hiç koşmadığın kadar hızlı koş. Karanlığın içinde uç, aşkım."

Bir çene kolunun yanında belirdi. Kız kurda bir yumruk attı. Bir diğeri pelerininin ucunu ısırdı ve az kalsın kızı atın üzerinden düşürüyordu.

Sonra tepeyi çıktılar fakat Kupa Kızı'nın ümitleri suya düştü. Sadece bir açıklıktı, geniş ve yuvarlak bir alanı yine ağaçlar çevreliyordu. Sonları gelmişti. Kurtadam öne çıktı ve korkunç

başını geriye atıp ulumaya başladı. Fakat kovalamaca henüz sona ermemişti. Tepenin üzerindeki sırt dardı ve atın ayakları kaydı. Vahşice kişneyen hayvan diğer tarafa doğru devrildi. Kız bir çığlık attı ve atın üzerinden düştü. Yuvarlandı ve taklalar attı, çaresizce aşağıdaki karla kaplı açıklığa düştü, kafa üstü kar yığının içine girdi.

Bir saniye sonra kafasını kaldırdı ve doğruldu, etrafına bakındı, savaşmaya hazırdı.

Atı da yerden doğrulmak üzereydi, yelesini sağa sola sallıyordu. Kurtlar neredeydi?

Kız kafasını kaldırıp yukarıya baktı. Kurtlar hâlâ sırtın üzerindeydi. Kurtlar ve yanlarındaki liderleri havayı kokluyordu. Gözlerinin parıldadığını gördü fakat kendisine bakmıyorlardı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Kupa Kızı arkasında bir şey olduğunu ve kurtları korkuttuğunu anladı. Ürpererek arkasına döndü.

Açıklık boştu ve karların üzerine iz yoktu. Sadece bir tane ağaç vardı. Ortasında bir nar ağacı büyümüştü. Yeşil yapraklarının hiçbirinde tek bir kar tanesi bile yoktu ve parlak kırmızı çiçekler olgun meyvelerle birlikte dalları paylaşıyordu. Fakat kurtlarla liderlerinin içine kuşku düşüren ağaç değildi, alt dallardan birini kemiren yaratıktı.

Kız, "Olamaz," diye mırıldandı.

Büyüklük ve şekil olarak karacaya benziyordu fakat benzerlik bunlarla sınırlıydı. Derisi çatallı toynaklarıyla üzerine bastığı karlar kadar beyazdı ve kuyruğu bir aslanınki gibi havayı kamçılıyordu. Boynunda altın bir tasma vardı, tasmanın ucunda parıltılı bir zincirin üç kırık halkası sallanıyordu.

Kız'ın dudakları arasından şaşkınlıkla bir buhar bulutu çıktı.

Hayvanın çenesinde krem renkli sakalı vardı fakat Kupa Kızı'nın ağzının açık kalmasına sebep olan şey alnının ortasında büyüyen uzun, düzgün şekilli ve konik boynuzdu.

Kız, "Bu bir rüya..." diye mırıldandı. "Öyle olmalı."

Hayvan kendisini seyredenlerin farkında değilmiş gibi davranıyor, ağacın etrafında dolaşıyor ve fildişine benzeyen boynuzunu dalların arasında sokarak yukarıdaki dallara sürtüyordu. Ayakları dibine iki tane meyve düştü. Birinin üzerine bastı ve başını öne eğip karların üzerine saçılan yakuta benzer tohumları yalamaya başladı.

Kupa Kızı daha önce hiç bu kadar kusursuz ve büyülü bir şey görmemişti. Şafak Prensi'nin diyarında bile bu yaratıkların var olduğuna inanmamıştı. Fakat işte karşısında duruyordu.

"Çok güzelsin," dedi.

Boynuzlu at utangaç bir biçimde Kupa Kızı'na baktıktan sonra ikinci meyvenin üzerine bastı ve saçılan tanecikleri yalamaya başladı. Kız yanından gelen sabırsız burundan soluma sesini duydu. Atı korku dolu gözlerle sırtın üzerine bakıyordu. Kurtlar yere çömelmiş, ağırlıklarını bir yandan diğerine aktarıyor, gergin bir biçimde takibi sürdürmeye hazırlanıyordu. Muhtemelen açıklığın ortasındaki harikulade yaratığı kendileri için tehdit olarak görmüyorlardı. Kurtadam pençelerini yalıyordu. Önce kız, diye düşündü. Sonra çatallı toynakları olan yaratığın gırtlağını parçalayacaktı.

Vahşi bir çığlıkla öne atıldı, kurt kardeşleri de peşinden gitti.

Kız atının yanına gitti. At, yaklaşan kurtların sesini duyunca şaha kalktı ve Kız'dan uzaklaştı. Kupa Kızı artık yalnız ve çaresizdi. Karların üzerinden uğursuz sürü saldırıya geçti.

Üç kurt hemen Kupa Kızı'nın arkasına geçti, kaçış yolunu kapattı. İkisi yanları tuttu, ardından iri yarı kurtadam kıza doğru ağır adımlarla ilerledi.

Kız, Kurtadam'ın vahşi gözlerine bakamadı. Kendisini parçalamaya hazırlanırken kırmızı gırtlağına da bakmadı. Yüzünü eliyle kapattı ve bekledi.

Birden, açıklıkta garip ve doğaüstü bir ses yankılandı. Tiz ve cılız bir ciyaklamaydı. Kurtlar sağına sola bakınırken irkildi ve oldukları yere sindi. İkinci bir çığlığın ardından Kurtadam arkasına döndü ve kükreyerek karşılık verdi.

Kız etrafında olan biteni görmek için ellerini indirdi. Boynuzlu at zarif kafasını sallıyor ve karları eşeliyordu. Ağzını bir defa daha açtı ve ürkütücü çığlığı gecenin sessizliğinde yankılandı.

Sonra başını öne eğdi ve hücuma geçti.

Kurtadam hırlayarak bir kahkaha attı. Güçlü pençelerini bir kez savursa, yaratığı bir kez ısırsa, işi bitirecekti. Güçlü kollarını yana açtı. Tüylü omuzlarındaki kaslar gerildi. Keskin kulakları başına yapıştı. Dişlerinden tükürükler damladı.

Vahşi karşılaşma çok uzun sürmedi. Avcı Bölgesi'nde dehşet verici çığlıklar yankılandı. Kupa Kızı böyle merhametsiz bir barbarlık karşısında geri çekildi. Saf beyaz karlar kana bulandı. Etler ve uzuvlar dört bir yana saçıldı, parçalandı ve tükürüldü. Kanlı leşin üzerine çıkan galip rakibinin kuyruğunu koparttı.

Kurtadam'ın paramparça bedeni üzerine çıkan boynuzlu at başını geriye attı ve ölü şeytanın kanı uzun ve ölümcül boynuzunun kıvrımlı oyuğuna aktı. Bir zafer çığlığı attı. Keçininkine benzer gözleriyle olduğu yerde donup kalan kurtlara baktı. Kurtlar şahit oldukları şeye inanamıyordu. Sanki en vahşi ve en güçlü aslan bir kuzunun bedenine gizlenmişti.

Boynuzlu at üzerlerine atıldı.

Ciyaklayıp inleyen kurtlar arkalarına dönüp kaçtı. Boynuzlu at peşlerinden gitti. Bir çığlık kurtlardan birinin sonunu haber verdi. Zafer kazanmış bir meleme bir diğerinin boynuza geçtiğini duyurdu. İki kurt sırtı aşıp kaçmayı başardı fakat geriye kalan bir tane arkadaşları kadar şanslı değildi. Boynuzlu at boynuzunu hayvanın beynine sapladı ve kurdun başını bedeninden ayırdı.

Kupa Kızı şaşkın gözlerle yaratığa baktı. Şimdi her yer kırmızıydı. Sırta doğru baktı ve boynuzlu atın geri döndüğünü gördü. Karın üstüne çömeldi, erik rengindeki yırtık pelerin omuzlarından aşağıya sallanıyordu, Kupa Kızı da kurtlar gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

Titreyen bir ses tonuyla, "Sen benim kurtarıcım mısın?" diye sordu. "Yoksa sen de beni yemek mi istiyorsun?"

Kanla yıkanmış karlara adım atan, kendi tüyleri de düşmanlarının kanına bulandığı için kırmızıya boyanan boynuzlu at Kupa Kızı'na doğru yürüdü. Kız'ın yapabileceği bir şey yoktu. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Ölümün çok farklı yüzleri varmış," dedi. "Fakat hiçbiri bu kadar güzel olamaz. Beni öldürmek zorundaysan çabuk ve merhametli bir ölüm olsun!"

Boynuzlu at başını öne eğdi ve koşmaya başladı. Kız gözlerini sıkıca kapattı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Sonun hemen gelmesini istiyordu.

Sonra, belli belirsiz bir mırlama duyup kucağında bir ağırlık hissedince çok şaşırdı.

Gözlerini açınca önünde yere uzanmış boynuzlu atı gördü, başını kucağına koymuştu. Hayvanın gözleri şimdi zarifti. Gözlerini kırpıyor ve Kupa Kızı'nın eline düşen gözyaşlarını pembe diliyle yalıyordu.

Kupa Kızı boynuzlu atın başını okşadı, kanları temizledi, tüyleri karla yıkadı ve ipeksi tüyleri parmaklarıyla taradı.

Açıklığa tepeden bakan meşe ağaçları bir hareketlilikle uyandı. Yüksek dalları kuşatan yoğun sis tabakasının içinden çıkan küçük bir şekil açıklığı çevreleyen sırtın üzerine adım attı.

Ökseotu Kralı sıcak ama uyaran bir ses tonuyla, "Artık başardın," dedi. Kıza ve boynuzlu ata tepeden baktı.

Kupa Kızı, "Neyi başardım?" diye sordu.

Küçük insan şekli, "Onun boynuna yeni zincirler taktın," diye cevap verdi. "Fakat bu seferkiler öncekinden daha güçlü. Bir daha asla özgür kalamaz. Şimdi bile mücadele ediyor ve sabah olmadan ölecek."

Kız, "Hayır!" diye çığlık attı. "Neden?"

"Kalbini çaldın ve güzelliğinle parçaladın. Kalbi olmadan nasıl yaşar? Bir boynuzlu at kendisini bir kadın evcilleştirdikten sonra yaşayamaz. Buna senin şefkatin sebep oldu. Ormanın içine bu kadar girmen aptalcaydı. Bencilliğinin neye

sebep olduğunu gör. O lanetlendiği için senin de lanetlenmen lazım. Dünyayı böyle bir mucizeden yoksun bıraktıktan sonra elini kolunu sallayarak uzaklaşamazsın."

"Ben de mi öleceğim?"

Ökseotu Kralı parlak yapraklarını hışırdattı ve incimsi meyveleri sallandı. "Bu kadar çabuk ve bu kadar kolay olamaz," dedi. "Şimdi beni iyi dinle. Senin lanetin de bu olacak. Senin yoluna giren kimse başka bir yola girmek istemeyecek. Kraliyet Kupalar Evi'nin bir üyesi olarak kalpler toplayacaksın. Çocukların papatyaları topladığı gibi. Sen istesen de kimse kaçamayacak, tek bir tanesi hariç ve o da kalbinin gerçekten arzuladığı kişi olacak. Dudakların bu acıyı içmek zorunda."

"Ben böyle olmasını istemedim!"

"Fakat ilk yudumu çoktan içtin. Lanetlendin ve bunun ilk şahidi de benim."

Ve Ökseotu Kralı geriye sıçradı, ağacın üzerine çıktı, yeşilliklerden bir buluta dönüşene kadar dalların üzerinde yuvarlandı.

Kız mutsuz bir biçimde meşe ağacına baktı. Sonra boynuzlu atın başını okşadı ve kendi başını üzerine yasladı, yırtık peleriniyle üstlerini örttü. Kış güneşinin ilk ışınları doğudaki tepelerin üzerine dokunana kadar bekledi, gün doğarken boynuzlu at kanlı kucağında cansız yatıyordu.

Sandra Dixon bir çığlık atarak masanın üzerine yığıldı. Yüzü soğuktan mavileşmişti ve yanaklarında donmuş gözyaşları vardı. Kardeşleri hâlâ evin içinde birbiriyle kavga ediyordu.

"Ben Kupa Kızı'yım," diye ağladı. "Ben Kupa Kızı'yım."

Köylüler şarkı söylesin, neşeli seslerini dinleyin, yüksek sesle şarkı söylesinler. Kalabalıkta daha iyilerini görmek için çiçekler ve hediyeler, türlü şeyler getirdiler. Fakat birinin bıçağı vardı, saplayıp bir can alacaktı, birisi o gün kötü bir şey yapacaktı. Koşan Joker'e bakın, herkesten kaçıyor, gitmesine izin vermeyin. Böyle kaçtığını görmek ne kadar güzel bir şey, yakında kötülüklerinin bedelini ödeyecek.

12

Barry Milligan Pazartesi sabahı erkenden okula gitti. Kapıya şeffaf kâğıtlara sarılı çiçekler ve kâğıtlara yazılı mesajlar bırakılmıştı. Fakat midesinin bulanmasına ve akşamdan kalmışlığının kötüleşmesine sebep olan bunlar değildi. Metal dedektörünün kurulmasını iptal etmeyi unuttuğunu fark etti. Polis memurları dedektörü çiçeklerin hemen yanına yerleştirmişti. Erken kalkan muhabirler için bu tezat görüntü kaçırılmayacak bir fırsattı. Fotoğrafçılar çoktan işe koyulmuştu ve birisi kahvaltı saatinde yayınlanması için okul yetkililerinden biriyle canlı röportaj yapmaya çalışıyordu.

Barry milyonlarca kilometre uzakta olmayı arzuladı fakat muhabir Milligan'ı gördü ve hemen yanına gitti.

"Bay Milligan!" diye seslendi. Resimler çekildi ve mikrofonlar suratına doğrultuldu. "Geçen cuma öğrencilerinizden sekiz tanesi hayatını kaybetti ve kaybedilenlerin yirmi üç tanesi de sizin eski öğrencinizdi."

Barry, "Korkunç bir trajedi," dedi. "Bırakın geçeyim."

"Kontrolden çıkan aracı öğrencilerinizden Daniel Marlow'un kullandığı söyleniyor. Arabadaki üç çocuk da sizin okulunuza gitmişti. Bu konu hakkında ne diyeceksiniz?"

"Yorum yok."

"İnsanlar buraya *Hödük Okulu* ve *Ölüm Okulu* demeye başladılar. Buna nasıl tepki göstereceksiniz?"

Barry kendisini kontrol etmeye çalıştı fakat bunu yapmak kolay değildi. "Benim tanıdığım insanların hiçbirinin bu okul için sizin kullandığınız ifadeleri kullandığına şahit olmadım."

"O zaman bu metal dedektörünün anlamı nedir? Bunu buraya koyarak okulunuzdaki çocukların kontrolden çıktığını kabul etmiş olmuyor musunuz?"

"Pek sayılmaz."

"Bugün burada sorun çıkmasını bekliyor musunuz?"

"Bu zor zamanları mümkün olduğunca olaysız atlatmak istiyoruz."

"Öyleyse öğrencilerin şiddet kullanmasını bekliyorsunuz! Bu, okulunuz için çok üzücü bir durum, Bay Milligan. Bütün bunlardan sonra işinizi kaybetmeyeceğinize emin misiniz?"

Barry gerçekten adamı yumruklamak istedi. Ragbi oynadığı günlerde bile bu muhabir kadar saldırgan bir serseri ile

karşılaşmamıştı fakat insanları kenara itip içeriye girmeyi ve ofisine çekilmeyi başardı.

"Bu ne cesaret!" diye kendi kendine mırıldandı.

Sabahın geri kalanı beklendiği gibiydi. Öğrencilerin metal dedektöründen geçmesi zaman aldığı için gecikmeli olarak okulun spor salonunda toplandılar. Barry önceki akşam yazmakla ve düzeltmekle uğraştığı konuşmayı okudu. Öğretmenler ve öğrencilerden ağlayanlar vardı. Barry hepsi sona erince Emma Taylor'u ofisine çağırdı.

Kız ağır adımlarla yürüyordu. Üzerine taze sargıları gösterebilmek için en kısa okul eteğini ve çoraplarını giymişti. Genç öğretmenlerin bir kısmının sempatisini kazanmayı başarmıştı fakat Müdür'ü kolaylıkla kandıracağını veya yumuşatacağını sanmıyordu.

Adam televizyon dizilerindeki sert dedektif ses tonuyla, "Ne için burada olduğunu biliyorsun, Emma," dedi.

Kız başıyla onayladı ama gözlerinde kavgacı bir parıltı vardı.

Barry, "Şimdiye kadar bu kadar alçaldığını görmemiştim," dedi. "Kendinden utanıyor olman gerek ama sen bunu yapamazsın, değil mi? Sen sadece kendini düşünür ve kendin için üzülürsün. Midemi bulandırıyorsun, biliyor musun? Kapıdan içeriye girdiğin ilk günden beri hiç değişmedin. Diğer köpekleri parçalamak için eğitilen pitbullar var ama onlarda bile senden daha fazla merhamet ve insanlık var. Normalde, Sandra Dixon'a cuma akşamı yaptıklarınız için seni ve arkadaşlarını okuldan uzaklaştırırdım. Fakat bunun sende bir işe yaramayacağını biliyorum. Sanırım polis seninle konuştu, değil mi?"

"Evet, efendim."

"O zaman bu olayın nasıl sonlanacağına polis ve Dixon'lar karar verecek. Sırıtma, kızım, bu çok ciddi bir olay. Senden şikâyetçi olsalardı ve sen birkaç yaş daha büyük olsaydın çocuk hapishanelerinden birine girebilirdin. Hiçbir ceza almadan kurtulduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Bu olay senin başını hep ağrıtacak ve hayatın daha da zorlaşacak."

Emma, "Zaten zorlaştı," diye cevap verdi. "Cuma akşamı kalede en yakın arkadaşlarım..."

Barry, "Ah, sakın onlardan bahsetme!" dedi. "Bugün neden yanık bacaklarını açığa çıkartarak okula erkenden geldiğini biliyorum. Zavallısın. Benim üzerimde işe yaramaz. Seni çok iyi tanıyorum, Emma. Sana sempati duymuyorum ve bu hafta danışmanlık servisine uğrayıp derslerden kurtulacağını sakın sanma."

Emma, "Hastaneye gitmem gerek!" diye itiraz etti.

Barry, "Sen canına okuduktan sonra Sandra'nın da hastaneye gitmesi gerekti," diye kükredi. Elini masanın üzerine vurdu. "Eğer düşündüğünün yarısı kadar akıllı olsaydın endişelenmeye başlardın. Ashleigh ve Keeley olmayınca, saldırının bütün suçu senin üzerine kalacak. Anlıyor musun?"

Emma yanağının içini ısırdı fakat gözlerini halıdan ayırmadı. "Evet, efendim," diye mırıldandı.

Barry, "Sandra bugün okulda," diye uyardı. "Eğer o kıza yan gözle bile kötü bir bakış attığını duyarsam bu okulu terk edersin ve bir daha da geri dönemezsin. Asla. Seni alacak bir yer bulmak benim görevim, her neresi olursa Tanrı yardımcıları olsun fakat bu okul gibi evinize yürüme mesa-

fesinde olmayacak. Bu sorunu çözmek de ailene kalıyor ve bu durum benim umurumda bile değil. Burada sana boş tehditler savurmuyorum. Böyle bir şiddete öğrencilerimin hiçbiri için tolerans göstermem. Burası hayvanat bahçesi değil. Beni duyuyor musun? Kalın kafana bir şeyler sokabildim mi?"

"Evet, efendim."

"O zaman gözümün önünden kaybol!"

Emma kapıyı arkasından kapattı. Beklediğinden daha iyi geçmişti. Çantasını omzuna atıp sallana sallana ilk derse gitti.

Martin Baxter'ın 10. sınıflara dersi her zamankinden daha sessiz dolmaya başladı. Bugün ve sonraki her gün sıralardan üç tanesi boş kalacaktı. Gençler istemeden de olsa boş sıralara bakıp duruyordu. Owen Williams her zaman Kevin Stipe'nin yanında otururdu. Kızıl saçlı çocuk bugün yanındaki boşluğa bakıp duruyor ve midesi bulanıyordu. Conor hemen önünde oturuyor ve boşluğun tam arkasında olmasına dayanamıyordu. Başını öne eğdi ve parmaklarıyla şakaklarına masaj yaptı. Arabada dördüncü birinin daha olduğu gerçeği içini kemiriyordu. Birilerine söylemesi gerekti.

Arkada, üç dolmayan yer daha büyük bir boşluk oluşturuyordu. Üç cadının şimdiye kadar en fazla gürültüyü yapıyor olması gerekti. Martin'in sağduyusu sonunda galip geldi. Evet, Keeley ve Ashleigh'i de özleyecekti. Geveze ve gürültücü de olsalar, bir şekilde kendisini eğlendiriyor ve

sürekli tetikte olmasını sağlıyorlardı. *Eğlendiriyorlardı,* diye kendi kendini düzeltti.

Martin, "Pekâlâ," dedi. "Bu ilk günleri mümkün olduğunca güzel geçirmeye çalışalım. Normal rutinimize ne kadar çabuk dönersek hepimiz için o kadar iyi olur."

Qwen, "Sanırım burada oturamayacağım," dedi.

Martin bunu bekliyordu. En uygun çözüm yeni sıra istemekti ama sınıfta yeterince yer yoktu. İçerisi zaten yeterince sıkışıktı.

"Qwen ile yer değiştirmek isteyen var mı?" diye sordu.

Sessizlik ve iki yana sallanan kafalar.

Qwen sandalyesine dokunarak "Burada oturamam, onun oturduğu yerin yanında!" dedi.

Arkadan bir el yavaşça havaya kalktı. Conor, "Ben değişirim," dedi.

Matematik öğretmeni, "İyi çocuk," dedi. Etkilenmişti. "Qwen, Kevin'in oturduğu yerin önünde oturmak seni rahatsız eder mi?"

Qwen başıyla onayladı.

"Pekâlâ, Qwen'in yer değiştirebilmesi için Kevin'in yerine geçmek isteyen var mı?"

Birkaç dakika sonra yer değişimi tamamlandı ve herkes bir kez daha Martin'e bakıyordu, yüzlerde beklenti ve saygı vardı. Martin son yıllarda ne kadar alaycı ve ne kadar sert olduğunu ilk kez fark etti. Çocukların bir kısmını serseri çete üyeleri veya topluma bir faydası olmayan, sadece sömüren işe yaramaz tipler olarak görmeye başlamıştı. Fakat şimdi çocuklara yeni bir gözle bakıyordu. Karşısında duranlar sadece çocuktu.

Yaşanan felaket öğrencileri sadece arkadaşlarından etmemişti, artık ölümsüz ve yenilmez değillerdi. Gürültülü ve renkli saf kaosu yaşamış ve çok korkmuşlardı. Şimdi yeniden sağduyu ve düzen arıyorlardı. Yetişkin evreninde bunu yapmak için Bay Baxter'in dersinden daha iyisini bulamazlardı. Martin tutarlılık ve düzenin rahatlatıcı bir sembolüydü.

Matematik öğretmeni bütün bunları bir anda fark etti ve birkaç saniye kendi utancıyla mücadele etti. Fakat beklenti dolu yüzler kendisine bakıyordu.

"Kitaplarınızı açın," dedi. "Öncelikle..."

Qwen, "Sayı hakkında ne düşünüyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Sayı?"

"Gülen yüzlerin."

"Anlayamadım."

Diğerleri de katıldı. Önceki gün birçoğu bu tesadüfün farkına varmıştı ve tartışmaya hazırdı.

Birisi, "İnsanları davet eden e-postadan bahsediyor," dedi.

"Kırk bir tane gülen yüz vardı."

"Ve kırk bir kişi öldü..."

Mutlak bir sessizlik oldu. Öğretmenlerine baktılar, bir açıklama beklediler. Martin ürperdiğini hissetti. Sonra kapının açık olduğunu ve içeriye soğuk rüzgârın girdiğini fark etti.

Emma Taylor sınıfa girdi. Martin'in gözleri Sandra'nın oturduğu yere kaydı. Dixon kızı bugün farklı görünüyordu.

Normalde arkasına gizlediği saçlarını şimdi eski modaya uygun bir biçimde kulaklarının arkasında toplamıştı. Dalgın gibiydi ve kendisine saldıran kız içeriye girince kafasını bile kaldırmadı.

Emma, "Sorun çıkartmayacağım," diye söz verdi. Sandra'nın bulunduğu yere doğru baktı. "Az önce Bay Milligan'ın yanındaydım, efendim."

Martin başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi. "Bak, Emma... Oturacak başka bir yer bulmak istiyorsan sen gelmeden önce bazı değişiklikler yaptık. Eminim tekrar yapabiliriz."

Emma, "Bunu neden yapayım?" diye sordu. "Ben şurada oturuyorum."

Conor'un bakışlarını üzerinde hissedince sınıfın sol uzak köşesine gitti ve çantasını Keeley'in oturduğu yere koydu, kendisi de çantanın yanında yerini aldı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Mevcut durumda, dersin geri kalanının normal geçtiğini söylemek mümkündü. Emma, tabii ki, sınıfa kitaplarının hiçbirini getirmeye gerek görmemişti. Ders bitince, sınıftakiler dışarıya çıkarken Martin de Sandra'yı yanına çağırdı.

Endişeyle, "Bugün derse gelmene gerek var mıydı?" diye sordu. Sandra için bile bu kadar sessiz kalmak alışılmadık bir durumdu.

Matematik öğretmeni kızın soluk ve yaralı suratını inceledi. Yüzünde kendini her şeyden soyutlamış, hatta huzurlu bir ifade vardı. Duygudan yoksun bir yüzle öğretmenine baktı.

Martin tekrar sorunca, "Ben iyiyim," dedi. "Neden olmayayım?"

Martin, "Öğretmenlerin de gözü üzerinde," diye açıkladı. "Bir daha olmayacak, söz veriyoruz. Emma'nın sana bir daha bir şey yapmaya kalkacağını sanmıyorum, o bile bu kadar aptal değil."

Sandra gülümsedi, garip ve şakacı bir gülümsemeydi. Martin kızın göz bebeklerinin normalden daha büyük olduğunu fark etti.

"O, önceki hayatımdaydı," dedi. Sanki öğretmen Sandra'ydı ve çok basit bir gerçeği yavaş öğrenen birine açıklıyordu. "Şimdi yeniden doğdum, yeni ve daha temiz kıyafetlerle, daha iyi ve daha cesur bir dünyadayım. Bu gri yaşamda olan hiçbir şeyin artık değeri yok."

Gülümseme yerini kıkırdamaya bıraktı ve alnı kırıştı. "İyi günler," dedi. Kapıya yöneldi.

Martin sınıftan çıkan kızın arkasından baktı ve bir kalemle çenesini kaşıdı. Dixon'ların bu kadar dindar olduğunu bilmiyordu.

Çantasını eline aldı, bir bardak kahve içmek ve öğle yemeğini yemek için sınıfı terk etti.

Öğretmenler odası her zamankinden daha kalabalıktı. Normalde evlerine giden veya dışarıdaki restoranlarda takılan öğretmenler pazartesi günü okulda kalmayı tercih etmişti. Eski günlerde olsa, bu durum bir duman bulutunun içine adım atmak anlamına gelecekti çünkü birçoğu sigara içiyor, baca gibi tütüyordu. Öğretmenler odası her zaman

ciğerler için kötü bir yer olmuştu. Martin o günler geçmişte kaldığı için mutluydu, nikotinle zehirlenmeden sandviçini yiyebilecekti. Artık binanın dışındaki kuytu köşelerde sigara içenlerin öğretmenler olması Martin'e çok ironik geliyordu.

İçeride her zamanki gibi gruplaşmalar vardı fakat tek bir konu konuşuluyordu. Felaket ve öğrencileriyle derslerinin bundan nasıl etkilendiği herkesin dudaklarındaydı. Martin, Tupperware kutunun kapağını açıp hindili sandviçini kemirirken konuşulanları dinledi.

Bay Jones, "Görünüşe göre, Müdür jet hızıyla hastaneyi ziyarete gitmiş," dedi. Biyoloji bölümü başkanı telefonundaki mesajı okudu. "Çocukların kaldığı kısımda resim çektirmiş. Arzu ettiği gibi halka sıcak ve sevecen bir imaj veriyor."

Coğrafya öğretmeni Bay Roy, "Çakal," diye mırıldandı.

Bay Jones, "Ve haber kanallarının araçları hâlâ okulun önünde duruyor," diye homurdandı.

Fransızca öğretmeni Yvonne Yates, "Yedinci sınıflardan Molly Barnes'i susturamadım, sürekli ağladı," dedi. "Annesini arayıp okula çağırmak zorunda kaldık ve dışarıda bekleyen akbabalar anneyle kızının üzerine üşüştü. Mide bulandırıcıydı."

Bay Roy, "Bir aktör veya pop yıldızı pantolonunu indirene kadar burada beklerler," dedi. "Her an böyle bir olay yaşanabilir, son rezaletten beri bir hafta geçti."

Martin yarısı yenmiş sandviçini havada salladı ve sohbete katıldı. "Birisi bana şunu açıklayabilir mi?" diye sordu. "Dergilerin sayfalarını süsleyen bu sözde ünlülerin yarısı

meşhur olmak için hiçbir şey yapmadı; bir gece klübünden sarhoş çıktıkları veya gırtlaklatını patlatana kadar bağırdıkları için ünlüler. Burada yetenek veya gelişim yok. İnsanlar bunlarla neden bu kadar ilgileniyor?"

İngilizce öğretmeni Bayan Early örgüsünü kucağına koydu. Şiir okuyan sesiyle, "Çünkü okuyuculardan daha iyi kıyafetler giyiniyor ve onlardan çok daha görkemli partilere katılıyorlar," dedi. "Ve herkes bunların havasının kaçtığını görmek istiyor. Ben istiyorum. Silikonlu ucube bir mankenin ormanda kanguru testisi görünce kusmasını izlemek aslında asilzadelerin giyotinle kesilen kafalarının sepetlerin içine düşmesini izlemeye çok benziyor. Değişen hiçbir şey olmadı. Bu hepimizde var."

Martin kendi kendine, *bende yok,* diye düşündü.

Bayan Yates, "Yeni bir oyun veya film var mı?" diye araya girdi. "Bugünkü çocuklardan bazıları... çok garip davranıyordu."

Bay Jones, "Bugün hepimiz biraz garibiz," diye cevap verdi.

"Hayır, ondan bahsetmiyorum. Farklı bir şey. Sanki rol yapıyor veya başka biri olmaya çalışıyorlar. Neler olduğunu bir türlü anlayamadım."

Bay Roy, "Siz bahsedince aklıma geldi," dedi. "Sınıfımda garip davranan ve komik cümleler kuran biri vardı."

Tam bu sırada kapı açıldı ve okul sekreteri Bayan Hughes kafasını içeriye uzattı.

"Martin," dedi. "Girişe gelir misin? Seni görmek isteyen biri var. Neredeyse yarım saattir seni bekliyorlar."

Bay Baxter inledi, sandviçini paketledi ve koridorda kadını takip etti.

Bayan Hughes özür dilercesine, "Bugünün uygun bir gün olmadığını anlatmaya çalıştım," dedi. "Fakat gitmeyi reddetti ve sanırım senin eski öğrencilerinden biri."

Martin, "Öyle mi?" diye sordu. Kim olduğunu görmek için uzun süre beklemedi. Son kapıları da geçtikten sonra resepsiyon kısmına adım attılar. İçeride, yumuşak sandalyelerden birinin üzerinde, Shiela Doyle oturuyordu.

Genç kız endişeli gibiydi ve her zamankinden daha perişandı. Martin'i görünce ayağa kalktı ve öğretmene doğru bir adım attı. Sonra duraksadı ve tedirgin bir biçimde etrafına bakındı. Gergin bir havası vardı.

Bayan Hughes tatlı bir gülümseme ile sessizce ofisine çekildi fakat kayar cam paneli açık bıraktı ve birtakım kâğıtlarla meşgul oldu.

Martin, "Merhaba, Shiela," dedi. Kızın gözlerini çevreleyen siyah halkalara baktı ve yine yanlış bir sonuca vardı, Shiela'nın okulda ne işi olduğunu merak etti. "İki günde iki kez. Senin için ne yapabilirim?"

Shiela huzursuz bir biçimde kollarını ovaladı, Martin bunu görünce kızın durumunun düşündüğünden daha kötü olduğu sonucuna vardı. Kendisinden para istemeyeceğini ümit etti.

Shiela çabucak, "Burada olmamam gerekirdi," dedi. "Ismus öğrenirse..."

"Kim?"

Shiela, "Fuarda yanımda duran adam," diye açıkladı. "Eskiden ismi Jezza'ydı ama şimdi ona Ismus diyoruz."

"Bu adamın özelliği nedir?"

"Sanırım bir tür Başrahip."

"Shiela, nasıl bir belaya bulaştın?"

Shiela, "Bilmiyorum," dedi. "Neler olduğunu ben de anlamıyorum. Sadece... nasıl açıklayacağımı da bilmiyorum."

"Korkmuş gibisin. O kadar kötüyse ve sana istemediğin şeyler yaptırıyorsa adamdan uzak dur."

Shiela yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi. "Keşke kaçabilseydim. Bugün buraya geldim çünkü korumalarıyla birlikte Ipswich'e gitti ve benim yokluğumu fark etmez."

"Neleriyle?"

"Korumaları var. Her yere birlikte gidiyorlar. Burada olduğumu, sizinle veya başka biriyle konuştuğumu öğrenirlerse..."

Martin sandalyeleri işaret etti ve birlikte oturdular.

Bayan Hughes'un bile duyamayacağı bir fısıltıyla, "Seni tehdit mi etti?" diye sordu.

Genç kız hüzünlü gözlerle öğretmenine baktı. "Ismus herkes için bir tehdit," dedi. "Bay Baxter, Austerly Fellows'u duydunuz mu?"

"Sanmıyorum... burada öğrenci miydi?"

Shiela başını iki yana salladı. "Dün sizin kız arkadaşınızın oğlunun fuarda satın aldığı kitabın yazarı. Çocuk... çocuk henüz kitabı okumadı, değil mi?"

Martin şaşkınlıkla, "O eski kitap mı?" diye sordu. "Shiela. Neden buradasın? Başın beladaysa bence polise..."

Shiela, "Kitap," diye ısrar etti. "Çocuk kitabı okudu mu?"

Martin kızın endişesiyle afalladı. "Hayır," dedi. "Sanmıyorum. Dün akşam DVD seyrettik."

Shiela rahatlayarak iç geçirdi. "O zaman okumadığından emin olun," dedi. "Bakmasına bile izin vermeyin. Yakın, çöpe atın, ne yaparsanız yapın kitabın yakınına bile girmesin!"

"Shiela, beni korkutmaya başladın. Sen bir şey mi içtin? Sanırım bir doktora görünmen gerek."

Shiela, "Ben deli değilim!" diye bağırdı. "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum, delice olduğunu da biliyorum ama değil. Ah Tanrım, değil. Austerly Fellows'un kim olduğunu öğrenin! Sonra deli olup olmadığıma karar verirsiniz. Eve gittik, her şey orada başladı ve benim hatamdı. O zaman... Her neyse, o zaman ne düşündüğüm önemli değil. Ne yaparsanız yapın ama kitaptan kurtulun. Lütfen! Buraya bunun için geldim."

Yüzü bembeyazdı ve duyguları baskın geldiği için titriyordu. Martin ne yapacağını bilemedi. Bakışları cam panelin arkasındaki Bayan Hughes'a kaydı, kadının ağzı açıktı. Sonra Shiela birden ayağa kalktı.

"Gitmem gerek," dedi. "Burada olmamam lazım. Siz sadece söylediklerimi unutmayın, tamam mı?"

Martin, "Dur, gitme," dedi. "Müdür'ün ofisine gidip çay veya kahve, bir şeyler içeriz. Bir şeyler de yiyebiliriz. Bu konuyu etraflıca konuşalım."

Genç kız gözlerini kaçırdı. Martin'in kendisine yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu. Martin, Shiela'nın en sevdiği öğretmeniydi ve adamı uyarmak için elinden gele-

ni yapmıştı. Fakat söylediklerine inanmayabilir veya kulak asmayabilirdi, bunun için adamı suçlayamazdı. Girişi süsleyen sanat eserlerine ve duyurulara baktı, binanın tanıdık kokusunu içine çekti. Ağzının köşesinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Burada mutluydum," dedi. Sonra arkasına döndü ve dışarıya çıktı.

Martin Baxter kızın arkasından baktı, sonra Bayan Hughes'e doğru döndü.

Kadın üzgün bir biçimde başını iki yana sallayarak "Tıpkı Amy Winehouse gibi," dedi.

Matematik öğretmeni, kadının ne demek istediğini merak etti. Shiela'yla konuştuktan sonra kızın uyuşturucunun etkisinde olmadığına karar vermişti fakat paranoyaları ile mantıksız konuşmaları bu kötü alışkanlığının sonucu olmalıydı.

Sekreter, "Bütün yeteneğini boşa harcamış," dedi. "Shiela Doyle çok zeki ve parlak bir kızdı. Bu duruma düştüğünü görmek çok üzücü."

Martin, "Evet, kesinlikle," diye onayladı.

"Bahsettiği kitap neydi?"

Martin omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok," dedi. Fakat kızın ısrarcı hâli sinirini bozmuştu. Akşam, Paul'ün fuar yerinden aldığı kitaba kendisini göz gezdirmeye karar verdi.

Shiela okuldan çıkıp Felixstowe Yolu'na ve INK-XS'e doğru yürürken kendisini birinin izlediğini bilmiyordu. Haber kanallarının canlı yayın araçlarından birinin ar-

kasından siyahlar giymiş bir adam çıktı, bakışlarını kızın üzerine odakladı.

Queenie elindeki vantilatörü kapattı ve avucuna vurdu.

"Sen neler çeviriyorsun, Leydi Labella?" diye mırıldandı.

Çilingir, Beyaz Şato'daki her kapının anahtarına sahiptir ve sallanıp şıngırdayan anahtarları kemerindeki dokuz halkanın ucunda taşır. Çıngırdayan olarak bilinmesinin bir sebebi de budur. Hiçbir kapı veya kasa ona karşı koyamaz. Kilit yapmak ve açmak konusunda o kadar yeteneklidir ki Ismus onu Taht Mücevherleri'nin Koruyucusu yaptı. Mahzende rahatsız tahta bir yatağın üzerinde uyur, gece anahtarları çalmak için sessizce yanına sokulmaya çalışanları duyabilmek için etrafı yumurta ve ceviz kabukları ile çevrilidir.

13

Hankinson ve Webb, Ipswich'te geçmişi 1911'lere kadar uzanan bir avukatlık aile şirketiydi. Eski Dökümhane Yolu'ndaydı, saygı duyulan, güvenilen ve geleneksel bir şirketti. İşte ıslak zeminde kayıp düşen veya yanlış merdiveni kullandığı için yaralanan dikkatsiz insanların tazminat davalarıyla ilgilenmezdi. Boşanma davalarına bile bakmaz, sadece vasiyet, vasiyet onayı ve feragatnamelerle ilgilenirlerdi. Şirkette artık Webb'lerden kimse yoktu, sonuncusu 1954 yılında emekli olmuştu. Hankinson'lar ise kendi isimlerini sevmedikleri için şirketin ismini Hankinson ve Oğulları olarak değiştirmemişti.

Pazartesi sabahı Arnold Hankinson'un karşısında kendilerine ilk kez gelen bir müşteri, Bay Rackley vardı ve Arnold sürecin nasıl işlediğini anlatıyordu. Renksiz kariyerinde bunu belki binlerce kez yapmıştı. Kırklı yaşlarda şirketin mobilyalarıyla birlikte demirbaş listesine girmişti ve kapının yanında duran askılık kadar sıskaydı. Askılıkta duran ceketi ve şapkası çok gösterişliydi.

Cenaze ses tonuyla konuşmaya başlayınca müşterinin gözleri ağırlaşıyor ve ilgisi dağılıyordu. Ofis, dosyalar ve dolu çekmecelerden oluşan bir kütüphaneydi. Her yerde zarf ve kâğıt yığınları vardı. Büyük masanın üzerini ağır monitörü olan eski bir bilgisayar kaplıyordu. Bay Rackley daha modern bir şirkete gitmenin daha iyi olup olmayacağını merak etti.

Dışarıda bir kargaşa çıktı ve sekreter mutsuz sesini yükseltti. Bay Rackley bu durumdan memnun kaldı ve hemen sırtını dikleştirip dikkatini topladı.

Bayan Linton, "Hayır, oraya giremezsiniz!" diye seslendi. "Bay Hankinson toplantıda."

Kapının cam paneli üzerine bir gölge düşerken bir başka ses, "Beni görmek isteyecektir," diye cevap verdi.

"Binayı hemen terk etmezseniz polis çağıracağım."

Üçüncü bir ses, "Hiç iyi bir fikir değil," diye kükredi.

"Güven bana tatlım, patronun gerçekten beni görmek isteyecektir."

Kol çevrildi ve kapı açıldı.

Adam içeriye girip duvardaki soketten kabloyu sökerken Bay Henderson telefon ahizesini eline alıp iki tane 9 çevirmişti.

Yabancı, "Kaba olma, Arnold," dedi. "Çocuklara senin canına okumaları için bir fırsat verme."

Bay Henderson kalın lenslerinin ardından şaşkınlıkla adama baktı. Bu adamı daha önce hiç görmemişti. Adamın tuhaf bir görünümü vardı, kuyruklu deri bir ceket giyiyor ve zeki duruyordu. Sonra başını yana çevirdi ve sekreterine tepeden bakan iki kara suratlı adamı gördü. Yüzleri siyaha boyanmıştı. Neler oluyordu?

Çabucak, "Paramızı burada tutmayız," dedi. "Sadece birkaç kuruş, daha fazlası yok."

Ismus masanın önüne dikildi.

"Ben paranı istemiyorum," dedi. Bay Rackley'e dönüp "Senin paranı da istemiyorum," diye ekledi.

Rackley, "Kısa süre önce bankadan kredi aldım," dedi. "Param yok."

Bay Hankinson tedirgin bir ses tonuyla, "O zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

Ismus masanın üzerindeki kâğıtları kenara itti ve köşeye tünedi. "Çilingir'i istiyorum," dedi. "Çıngırdayan'ı görmek istiyorum ve çok fazla vaktim yok."

Bay Hankinson ürkek bir ses tonuyla, "Yanlış yere geldiniz," dedi.

Ismus, "Hayır, Arnold," dedi. Öne eğildi ve yüzünü avukatın suratına yaklaştırdı. "Şimdi onu bana getir!"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum! Burada öyle biri yok."

Ismus, "Çilingir'i bana ver!" diye ısrar etti. Uzandı ve kâğıtların bir kısmını etrafa saçtı. Kâğıtlar yere düştü.

Bay Hankinson, "Bunu yapamazsın!" diye itiraz etti.

"Çilingir'i bana ver!"

Bay Rackley sandalyesine sindi fakat içeriye giren deli kendisiyle ilgilenmiyordu.

Arnold, "Kameralar seni çekiyor!" dedi. "Şu anda girişi gözetleyen bir CCTV var."

"Umarım güzel çıkmışımdır."

"Polis peşine düşecek!"

Ismus uzun bacaklarını masadan indirdi ve rafların yanına gidip dosyaları sağa sola fırlatmaya başladı.

Avukat, "Bunu yapma!" diye bağırdı. "Orada yılların emeği var!"

Ismus durdu.

Sarı bir zarfı havaya kaldırıp "Sence bunlar önemli mi?" diye sordu.

Arnold, "Öyle," diye cevap verdi.

Ismus kıkırdadı ve dosyayı adamın burnunun dibinde salladı. "Hayır, değil," dedi. "Senin değerli kâğıtların ne benim ne de dünyanın umurunda."

Bay Hankinson adam konuşurken kâğıdın karardığını gördü. Koyu bir küf tabakası kâğıdın tamamını kuşatana kadar yüzeyine yayıldı. Gözlüklerini çıkarttı ve başını gördüklerine inanamayarak iki yana salladı.

Ismus sırıttı ve kararmış kâğıdı şimdi halının üzerini kaplayan diğerlerinin yanına fırlattı. Küf kısa süre içerisinde yayıldı. Her bir zarfın ve kâğıdın üzerine akan siyahlık hepsinin üzerini pis okulu bir tabaka ile kapladı. Sonra duvarlara tırmandı, çerçeveli sertifikaları ve aile fotoğraf-

larını da yedi. Hankinson'ların üç nesli kısa süre içerisinde yok oldu.

Avukat ve müşterisi gözlerine inanamıyordu. Küf kokusu dayanılmazdı fakat gözlerini tavana yayılan ve her şeyi yutan tabakanın üzerinden alamıyorlardı. Plaster ufalanırken küf tabakası kabardı ve çöktü. Gördükleri şey inanılmaz ve korkunçtu.

Yeni bir ses, "Bu kadar yeter," dedi.

Herkes kapıya doğru döndü, kısa boylu ve kel kafalı altmışlı yaşlarda bir adam eşikte dikiliyordu.

Bay Hankinson, "Baba," dedi. "Hemen dışarıya çık!"

Yaşlı adam, "Sinirimi bozma, Arnold," dedi. Kapıyı arkasından kapattı ve sert bakışlarını Ismus'un üzerine odakladı. Tavandan omzuna bir parça küf düştü ve adam hiçbir şey olmamış gibi küfü üzerinden silkeledi.

"Bu curcuna nedir?" diye sordu. "Sizi koridorun diğer tarafından duydum."

Oğlunun gözleri fal taşı gibi açıldı, eliyle Ismus'u ve şimdi tamamen siyah küfle kaplı olan odayı işaret etti.

Yaşlı Hankinson, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Ismus'un yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. "Çilingir," dedi.

Yaşlı Hankinson bir süre daha Ismus'a baktı, kendinden emindi. Bay Rackley'e döndü.

Neşeli bir ses tonuyla, "Randevunuz bu şekilde berbat edildiği için sizden özür dilerim," dedi. "Müşterilerimizin bazıları... biraz gürültücü ve sıra dışıdır."

Arnold, "Baba!" diye haykırdı.

Yaşlı adam, "Bu centilmen geçici ve radikal bir tiyatro grubunun illizyonistidir," diye açıkladı. "Hipnotizmacıdır. Dışarıdaki iki adam da postmodern palyaçolar. Edinburgh festivalinde çok iyi gösteriler sergilediler."

Ismus bu spontan konuşmaları dinlerken bir kahkaha attı. Tüm kalbiyle adamı takdir etti. Sonra doymak bilmeyen esrarengiz küf büzüştü ve tavandan indi. Duvarlardan aktı ve zeminde toplandı. Kâğıtların beyaz ve sarı renkleri yeniden açığa çıktı, zarar görmemişlerdi. Küf sanki Ismus'un ayakkabıları tarafından emildi, geriye en ufak bir iz bile kalmadı. Sadece hafif bir küf kokusu vardı.

Bay Rackley, "Televizyona çıkman lazım!" diye haykırdı. El çırptı. "Sen Derren Brown'dan çok daha iyisin! Bu, çok gerçekçiydi! Vay canına!"

Arnold Harkinson arkasına yaslandı ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Babası müşteriden nazik bir biçimde özür diliyor ve yaşadıklarının hayal kırıklığı yaratmaması için uğraşıyordu.

"Tabii ki, hizmetlerimiz için sizden bir ücret almayacağız."

Arnold, "Ama Baba!" diye itiraz etti. "Polis..."

Yaşlı adam, "Kendine gel, evlat," dedi. Bu sanatsal gösteriyi gereksiz bir drama çevirmek için uğraşma. Şimdi, illüzyonist arkadaşımı kendi ofisime alıp sizi yalnız bırakayım. Burası korkunç bir hâlde, Arnold. Senin neyin var, evlat?"

Bay Rackley'e son bir kez selam verdi ve Ismus'u dışarıya çıkarttı. Arnold Hankinson birkaç dakika kapalı kapıya baktı. Sonra odanın dört bir yanına saçılmış kâğıtlarla dosyalara baktı. "Az önce ne oldu?" diye mırıldandı.

Bay Rackley bir kahkaha attı. "Ben avukatlık bürolarının sıkıcı yerler olduğunu düşünürdüm!" dedi. "Burası Harry Hill'den daha çılgın bir yer!"

Maynard Rumbold Hankinson dışarıda sekreteri paniğe gerek olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Şirkete gelenleri tanıdığını ve sergiledikleri gösterinin ciddiye alınmaması gerektiğini söyledi.

Sekreter suratı siyaha boyanmış iki adama şüpheyle baktı, hâlâ tedirgindi.

Şüpheyle, "Her zamanki müşterilerimize benzemiyorlar," dedi. "Onları daha önce görmediğime eminim."

Bay Hankinson, "Daha önce makyajlı değillerdi," dedi. "Şimdi sakinleş ve işine devam et."

Ismus ve korumalara döndü. "Lütfen, bu taraftan."

Loş koridorun sonunda misafirlerine ofisini işaret etti. Oğlunun ofisinden biraz daha büyük bir yerdi fakat aynı şekilde dosyalar ve kâğıt kuleleriyle doluydu. Kapıyı sıkıca kapattı ve gidip masasına yaslandı. Yüzünde sahte neşesinden eser kalmamıştı. Parmaklarıyla ince bıyığını düzeltti ve üç garip adama baktı.

"Şimdi, konuya girelim," dedi.

Ismus eski bir dostuyla karşılaşmış gibi, "Çilingir," dedi. "Benim."

Yaşlı adam, "Saçmalama!" dedi.

"Ben Ismus'um. Sen Çilingir'sen neden burada olduğumu biliyor olmalısın."

Yaşlı adamın suratı sanki granitten yapılmıştı. "Gerçekten iddia ettiğin kişiysen," dedi. "Kanıtla."

Ismus, "Şimdi benimle avukat konuşuyor," dedi. "Kimsenin bilmediği gerçek ismimi kullandığımı duydun. Neler yapabileceğimi de gördün ama hâlâ üçüncü bir ispat istiyorsun. Her şeyi üçlemek çok monoton bir takıntı."

Yaşlı adam, "Göster," dedi.

Ismus parmaklarını şıklattı ve elini öne uzattı. Tesco Charlie cebinden Dans Eden Valeler'in bir kopyasını çıkartıp efendisine uzattı.

Ismus, "İşte," dedi. "Senin ve ailenin neredeyse seksen senedir beklediği gün bugün."

Bay Harkinson, "Bir kitap olduğu belli," dedi. Bakmadı. "Senden istediğim kanıt bu değil. Herhangi biri o eve girip sandıkları boşaltmış olabilir. Bay Fellows ile... herhangi biri karşılaşmış olabilir."

Ismus bir kahkaha daha attı. "Herhangi biri mi?" diye sordu. "Ne kadar inatçı ve ısrarcı bir gardiyansın. Çilingir unvanını gerçekten hak ediyorsun, Şafak Prensi'nin anahtarları ve gizli hazinelerinin sadık koruyucususun. Senden önceki büyükbaban gibi sadık ve sağlam karakterlisin."

Yaşlı adam, "Seni çok uzun süre bekledik," diye tersledi. "Bu yüzden, bize emanet edileni uygun bir biçimde kimliğini kanıtlamadan sana teslim edemem ve sabrım tükenmeye başladı. Bana göstermezsen gerçekten polis çağıracağım. Hem buraya zorla girdin hem de olay çıkarttın, ayrıca bizim şirketimize emanet edilmiş bir eve izinsiz girdiğini ve oradan kitapları çaldığını da itiraf ettin..."

Sesi azalarak yok oldu. Ismus ceketini çıkartmış ve arkasını dönmüştü.

Yanık izleri loş odada parıldamaya başladı.

Ismus, "İşte senin kanıtın," dedi. "Canlı derimin üzerine yazılmış kontrat."

Yaşlı adam, "Ismus!" diye haykırdı. "Kutsal Büyücü'yü tanımayan bu yaşlı adamı affet."

Eskiden Jezza olarak bilinen adam sırıttı ve tişörtünü giydi.

"Sen vazifeni yapıyorsun. Sen bu yüzden Çilingir'sin. Kimse seni kandıramaz."

Bay Hankinson bir dizinin üzerine çöktü ve kel başını önüne eğdi. "Çok uzun süre bekledik," dedi. "Ölmeden kutsal bilgiyi aktaracağım kişinin gelmemesinden korkuyordum. Oğlum benim için tam bir hayal kırıklığı. Damarlarında sadece bir avukatın mürekkebi var. Atalarının inancını kucaklayacak biri değil. Kutsal vazifenin benimle son bulacağını düşünüyordum."

"Zaman uygun değildi; beklediğimizden daha uzun sürdü."

"Evet, farkındayım. Çok az zaman kaldığını düşünüyorum. İşaretler çok belirgin. Kabil'in çocukları eskisine göre daha boş ve kayıp, İbrani riyakârlığı nihayet sona erdi ve Nasıralı'nın hükmü de sona erdi. Değersiz idollere tapınmak çok moda, önceden bildirildiği gibi. Yol açıldı ve boş taht bekliyor."

Ismus, "Ayağa kalk, yaşlı adam," dedi. "Her şey başladı. Dans Eden Valeler çoktan işe koyuldu. Gecikme olamaz. Ne için geldiğimi, neyi istediğimi biliyorsun."

Bay Harkinson ayağa kalktı ve dosyaların arasında duran görkemli yeşil kasanın yanına gitti.

"Hepsi burada," dedi. Heyecanla kombinasyonu girdi ve kalın metal kapıyı açtı. "Bay Fellows'un büyükbabama verdiği her şey -kâğıtlar, tapular, hesap detayları- görkemli günlerde ihtiyaç olacak her şey. Bildiğin gibi, farklı hesaplarda yüklü miktarda para var. Seksen sene dokunulmayan böyle bir meblağ çok fazla faiz getirir."

"Para için gelmedim. Şimdi ihtiyacım olan para değil."

"Tabii ki, tabii ki. Her şeyden önce neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Büyük anahtarların asılı olduğu demir bir halkayı çıkarttı ve Ismus'a uzattı.

Ismus neşeyle, "Gerçekten Çilingir'sin," dedi.

Yaşlı adam yeniden selam verdi. "Bay Fellows öyle olmasını emretti ve biz bu gizli isimlerle doğduk," dedi. "Büyükbabam babama bıraktı, babam da bana. Bize sadece bazı şeyler söylendi, kimi beklediğimiz ve nasıl tanıyacağımız. Kutsal kitaplardan hiçbiri, içindeki vahiyleri ve gerçekleri bilmemize rağmen, bize verilmedi. Ev bize emanet edilmiş olmasına rağmen kilere inmeye hiç cesaret etmedik ve bize verilen talimatlara uyduk. Umarım seni memnun etmişizdir. Seraya baktık ve çiçeklerin canlı kalmasını sağladık."

Ismus minnettarlıkla, "Elinizden geleni yapmışsınız," dedi. "Saray'da benim yanımda oturmalı, onurlu yerini almalısın." Kitabı adama verdi. Yaşlı adam dünyanın en nadide ve en değerli kalıtıymış gibi kitabı saygıyla teslim aldı.

"Teşekkürler, Lordum," diye fısıldadı. Kitabı göğsüne bastırdı.

Ismus çarpık gülümsemesini göstererek "Şimdi, benim sadık hizmetkârım," dedi. "Beni takip et ve bizimle gel. Açmamız gereken çok özel bir kapı var."

Anahtarları şıngırdatan Ismus ofisten dışarıya çıktı. Korumalar da peşinden gitti. Dans Eden Valeler'in cildini saygıyla öpen Çilingir elini kasanın içine uzattı ve büyük, siyah bir Gladstone çantayı alıp diğerlerini takip etti.

Şafak Prensi'nin Krallığı'nda büyü ve sihir hoş kokulu yaz rüzgârı veya derelerin müziği kadar doğaldır. Yine de tepelerde bazıları Eski Yol'un üzerinde gücü olmayan yerlerde yaşar. Sapkınlık içerisinde olan bu insanların kökünün kurutulması gerek. Bu hoş diyar için tehditler. Onları bulun, rapor edin, onlar iyileştirilmesi gereken bir hastalık. En iyi arkadaşınız veya ağabeyiniz bile olsa onları ihbar etmelisiniz. Ismus'un fermanı budur.

14

Martin Baxter okul kapısından dışarıya çıkarken canlı yayın minibüslerinden birinin yerini terk ettiğini ve diğerlerinin de gitmeye hazırlandığını gördü. Demek ki, yaşanan felaket artık başlıklarda değildi. Kırk bir gencin ölümünün ön sayfalardan düşmesi uzun sürmemişti; belki de başka bir yerde daha kötüsü yaşanmıştı. Daha sonra, erkek gruplarından birinin eski üyesinin bir opera sanatçısıyla nişanlandığını ve haber kanallarının ikiliyi birlikte görüntülemeye gittiğini öğrendi. İnsanlar bugünlerde böyle şeylerle ilgileniyordu.

Paul, Martin'in yolcu koltuğunda parmaklarını açıp kapatıyor, kaçınılmaz piyano dersine hazırlanıyordu.

Martin, "Günün nasıldı?" diye sordu. "İyi miydi?"

Çocuk başıyla onayladı. "Öğleden sonra her şey normaldi," dedi. "Sanki kaledeki olaylar yıllar önce yaşandı, hepsi bir rüyaydı."

Martin, "O gece gördüklerime inanamadım," dedi. "Böyle şeyler burada yaşanmaz fakat yaşandı."

"Gülen yüzleri duydun mu?"

"Evet. Komplo teorisyenleri ve kuş beyinliler için yeni bir şey."

"Fakat şaşırtıcı."

"Belki de rastgele çizilmiş desenler korkunç sonuçlarla örtüşmüştür. Gülen yüzler bir tane eksik olsaydı kimse fark etmezdi."

"Bir kişi daha ölürse yine bir anlamı kalmaz."

"Umarım bu olmaz! Bugün biraz garipsin."

Çocuk bir kahkaha attı. "Öğleden sonra Anthony Maskel ve Graeme Parker'ın yaptıkları yüzünden," diye cevap verdi. "Çok garip davranıyor ve hiçbirimizin anlamadığı şeyler söylüyorlardı. Ne oynadıklarını anlayamadım."

"Arkadaşların sana bir şey yapmadı, değil mi?"

"Senin düşündüğün gibi değil. Korkunç değildiler, tam tersine kaçık gibiydiler. Sanki beyinlerindeki devreler yer değiştirmiş ya da uzaylılar tarafından kaçırılıp serbest bırakılmışlardı."

Martin, "Fantastik bir filmdir!" dedi. "Aslında, ilk iki versiyonun ikisi de iyidir. İnsan kafası olan köpek yüzünden haftalarca kâbus görmüştüm."

"Ha ha, ben komik olduğunu düşünmüştüm! Keşke benim böyle bir köpeğim olsa demiştim."

"Sen Şey'i de komik bulmuştun! O örümcek kafa gördüğüm en korkunç şeylerden biriydi. O zamanlarda CGI da yoktu. Öyle yaratıklara alışkın değildik."

"Sevimliydi!"

"Senden umudumu kestim."

Sahil kıyısından geçen Doğu Undercliff Yolu'ndan ilerlediler. Kuzey Denizi'nin üzerini kaplayan gökyüzü bulutlu, çakıl taşlarını çekiştiren dalgalar beyaz ve köpüklüydü. Sahildeki erozyonu durdurmak, denizin muazzam gücüne karşı koymak için, sahile uzaylı heykellerine benzeyen yüzlerce sevimsiz beton şekil dikilmişti. Felixstowe'a Google Maps'ten bakınca, en yüksek çözünürlükte bile, beton dört yüzlü şekiller çirkin koyu lekeler olarak görünüyordu. Sanki resimler sansürlenmişti ya da siyah küf yığınları kasabayı ele geçirmeye hazırlanıyordu.

Martin büyük bir evin önünde durdu. Çalılar büyük bir titizlikle kesilmişti ve çimenlikler yemyeşildi, çiçek bahçesi de çok bakımlıydı. Sessiz ama görkemli bir yerdi, ne olduğunu belli eden bir tabelası yoktu, aslında Felixstowe'un en seçkin yerlerinden biriydi, Paul'ün piyano derslerini aldığı yerdi.

Çocuk kapıya koştu ve zile bastı. Martin peşinden gitti. Kapıyı dinç ve zayıf bir centilmen açtı, gerçekten adamı tasvir etmek için centilmenden daha uygun bir kelime bulmak mümkün değildi. Zinde ve pembe yüzünde hoş bir gülümseme vardı, gülümseyince soluk mavi gözlerinin etrafı canayakın ve samimi bir biçimde kırışıyordu.

Samimi bir sıcaklıkla, "Merhaba, merhaba," dedi. "Korkunç bir hafta sonuydu, değil mi?"

Paul, "Merhaba, Gerald!" diye haykırdı.

Adam, "Kendine biraz meyve suyu al," diye tavsiye etti. "Nerede olduğunu biliyorsun."

Paul sırıttı ve koşarak uzaklaştı, parıldayan özel tasarım mutfağa girdi.

Gerald, "Bir çay içer misin, Martin?" diye sordu.

Matematik öğretmeni çaya hayır diyemezdi fakat teklifi reddetmek zorundaydı. "Teşekkür ederim," dedi. "Fakat bu akşam bakmam gereken bir sürü sınav kâğıdı var."

"Siz öğretmenler çok fazla çalışıyorsunuz."

"Ah, lütfen, bunu hükümete iletir misin?"

"Ve Carol için de aynı şey geçerli. Bir hemşire ve bir öğretmen, ne güzel bir kombinasyon. Siz ikiniz birlikte baş başa vakit geçirmekte zorlanıyor olmalısınız."

"Baş başa olmasa bile vakit bulmakta zorlanıyoruz."

Gerald bir kahkaha attı. Adam yetmiş yaşına yaklaşıyor ama ellili yaşlarda görünüyordu. Bir sağlık sembolüydü ve kıyafetleri her zaman kusursuzdu, kendi yaptığı ütünün izleri dışında giysilerinde herhangi bir kırışıklık görmek mümkün değildi. Beyaz saçları her zaman bakımlıydı ve televizyonlardaki babacan aktörlere benziyordu.

Duntinkling misafir evini para kazanmaktan çok bir hobi olarak işletiyordu. Yemek yapmak ve yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanıyordu fakat evde kimin kalacağına karar verirken çok seçiciydi. Gerçekten istese sezonlar boyunca evde boş yer kalmazdı fakat durumu daha gevşek bir politika izleyebilecek kadar iyiydi, sıkıcı bir iş yapmaktansa keyifli sohbetler etmeyi tercih ediyor bu yüzden de nadiren müşteri alıyordu.

Zevkle döşenmiş misafir evinde adamın daha önce ünlü olduğunu belli eden herhangi bir işaret yoktu. Piyanosunun üzerinde birkaç resim vardı fakat evin bu kısmına Gerald gerçekten ısınmadıysa veya daha önceden Gerald'ı tanımıyorlarsa ziyaretçilerin girmesine izin verilmezdi.

Gerald, "Hafta sonunun büyük bir kısmını gazetecilerin isteklerini geri çevirerek geçirdim," dedi. "Arka tarafa bir havuz kazmak istiyordum fakat o kadar çok telefon, o kadar çok oda isteği geldi ki, hiçbir şey yapamadım. Medya mensuplarının ne kadar inatçı ve sinir bozucu olduğunu unutmuşum. Fakat avuçlarını yaladılar! O bayağı tipleri benim cennet köşesi evimde istemiyorum."

Martin, "Bugün de okulun önündeydiler," dedi.

"Haberlerde gördüm. Küçük bir kız ve annesine neredeyse saldırdılar. Benim zamanımda bu kadar kötü değillerdi."

Paul, "Gördüğün kız Molly'di!" dedi. Yarısı içilmiş meyve suyuyla gülümseyerek adama doğru döndü. "Benim sınıfımdaydı. Bugün susmak bilmedi!"

Gerald, "Tanrı yardımcısı olsun," dedi. "Şimdi, Martin'i bir bardak çay içmeye ikna edemezsek, hemen başlayalım. İşimiz bitince Paul'ü ben bırakırım. Sen git sınav kâğıtlarını oku."

Martin'e el salladı ve Paul'ü takip etmeye hazırlanırken durdu, Martin'e seslendi. "Cumartesi günü, akşam yemeği için müsait misiniz?"

Martin hevesle, "Sanırım müsaitiz," diye cevap verdi. Gerald harika bir aşçıydı ve misafirlerine sunmadan önce

yeni tarifleri akşam yemeğine davet ettiği arkadaşlarıyla birlikte denerdi. Gerald'ın masasında bir akşam yemeği herkesin dört gözle beklediği bir şeydi. "Carol gündüz saatlerinde çalışacak, bu yüzden akşam boş olacaktır, teşekkürler!"

Gerald ellerini ovaladı ve özür dilercesine Martin'e baktı. Sahte bir üzüntüyle, "Fakat ben burada olmayacağım," dedi. "O gün Evelyn geliyor ve biliyorsun biz aynı çatı altında kalamayız."

Martin'in gözleri parıldadı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Ah, harika! Benim için çok büyük bir onur. Cumartesiyi iple çekeceğim."

Gerald'ın yüzünde haylaz bir gülümseme dans etti. "Onunla tanışma vaktin gelmişti," dedi. "Fakat onu çok fazla konuşturma, ne zaman susacağını asla bilmez." Ve ardından kapıyı kapattı.

Martin arabaya dönerken kıkırdadı ve motoru çalıştırıp yola çıktı.

Gerald Benning on üç sene önce emekli olana dek çok popüler bir komedi müzikal çiftinin bir parçasıydı. İlk çıktığında çok orijinal bir gösteriydi ve türünün en iyi örneklerinden biri olarak kabul edilmişti. Otuz sene boyunca, sahne isimleri Hole ve Corner olan ikili, tiyatroları doldurmuş, kraliyet ailesini güldürmüş ve Radyo 2'de uzun seneler program yapmıştı. Sonra, partnerinin beklenmedik ölümünün ardından, Gerald oyunun sona erdiğine karar vermiş ve solo performanslarla kariyerine devam etmek istememişti. Bu yüzden şov dünyasını tamamen terk etmiş ve doğup

büyüdüğü kasabaya geri dönmüş, röportaj isteklerini geri çevirerek sakin bir yaşam sürmeye başlamıştı.

Martin şimdi hafta sonunu dört gözle bekliyordu. Kendisini Gerald ile ilk tanıştıran Carol'du. Yıllar önce Gerald'ın partnerine bakmış ve o günden sonra sıkı dost olmuşlardı. Dünyanın geri kalanı Hole ve Corner'ı unutmuş ya da onları daha sonra gelen ucuz taklitleri ile karıştırmış gibiydi. Cumartesi harika bir gece olacaktı.

Martin eve gittiğinde Carol üst katta, banyodaydı. Martin teklifi haber vermek için üst kata çıktı ve Carol da çok sevindi.

Carol, "Çok özel birisin!" dedi. "Evelyn ile tanışmama ancak dört sene sonra izin verildi. Sakın kuralları unutma ve geceyi berbat etme!"

Martin, "Etmem!" diye söz verdi. "Yıllardır bugünü bekliyorum."

Carol, "Benimle birlikte olmak başka bir motivasyonun daha olduğunu biliyordum," diye dalga geçti. Baloncukları Martin'e doğru fırlattı. "Bana bir bardak şarap getir, sadık kölem. Sabun köpüğünde keyif yapmak istiyorum."

Martin afacan bir gülümseme ile bir avuç dolusu köpüğü aldı ve kadının yüzüne buladı, Carol isyan ederken koşarak dışarıya çıktı.

Aşağı katta okuması gereken sınav kâğıtlarını çantasından çıkarttı ve yemek masasının üzerine koydu. Dikkati hemen önceki gün Paul'ün masanın üzerine bıraktığı Dans Eden Valeler'in kopyasına odaklandı. Shiela Doyle'un ürkütücü ve garip ziyareti aklına geldi.

Martin kitabı kendine çekti, yeşil ve krem rengindeki kapağa baktı. "Kızı bu kadar korkutan ne olabilir?" diye mırıldandı.

Oturdu, merakla kitabı açtı.

Etrafını kuşatan oda hafifçe kararmıştı.

Kitabın sonunda bir harita vardı: *Dans Eden Valeler'in Büyülü Krallığı.* Kırsal kesimin detaylı çiziminin ortasında etrafı hendeklerle kuşatılmış bir Orta Çağ kalesi vardı, ismi Ay Büyücüsü Şatosu'ydu. Kalenin etrafını renkli Ay Kulübesi Kasabası'nın küçük kulübeleri çevreliyordu. Küçük bir su birikintisinin yanında yeşilin üzerinde *lanetli* yazıyordu, büyülü yollar kesikli çizgilerle işaretlenmişti. Dereler, ağaçlar, orman kulübeleri, perili mağaralar, yer altı tünellerine girişler, karanlık bir ormanın kıyısı, bir cadı kulesi, haritanın kenarlarını kaplayan on üç tepenin yedisine doğru uzanan çayırlar ve otlaklar dikkat çekiyordu.

Martin, "Şu bir darağacı mı?" diye sordu. Daha yakından baktı. "Asılı bir iskelet bile var, etkileyici..."

Sayfayı çevirdi. Kitabın başındaki resimli sayfada haritayı çizen elden çıkmış zarif, dövme demirden bir tahtın çizimi vardı. Altında el yazısıyla, "Şafak Prensi dönene kadar tahtı bekliyor," yazıyordu.

Martin'in nabzı şakaklarında atmaya başladı. Alnını ovaladı. Kulaklarında belli belirsiz bir vızıltı vardı.

Martin kitabın basım bilgilerine baktı. "Cloven Yayınevi, 1936," yazıyordu. "Çok küçük bir yayınevi olmalı. Daha önce hiç duymadım."

Sonra giriş yazısını okurken kaşlarını havaya kaldırdı. "Pekâlâ?.. Austerly Fellows, Dennis Wheatley'in takma ismi

mi? Çocuklar için hiç kitap yazmış mıydı? Bu, çok kötü olur."

Sheila'nın fuar yerindeki garip adamla ilgili söylediği sözler aklına gelince kaşlarını çattı. Adam bir tür Başrahip olduğunu iddia etmiyor muydu?

Martin okumaya devam etti.

Dans Eden Valeler, içinde şövalyelik, saray romantizmi, entrikalar ve büyülerin olduğu mitolojik bir zaman diliminde uzak bir krallıkta geçiyordu. Martin'in dudakları hafifçe seğirdi. Yazılanları takip etmek oldukça güçtü, içinde garip tekrarları barındırıyordu ve bazen hiç gereği yokken kafiye peşinde düşüyor, hemen ardından o kadar karmaşık bir dil kullanıyordu ki ne dediği anlaşılmıyordu, geriye kalan zamanlarda ise içerik çocukçaydı. Çocukların bunu okumasını nasıl bekliyorlardı? Anlamlı bir bütün oluşturduğu bile söylenemezdi.

Kitap bölümlere ayrılmıştı. İlkinde Beyaz Şato ve etrafını kuşatan arazi tasvir ediliyor, bir tatil broşürü gibi çeşitli güzellikleri anlatılıyordu. Sonra her bir karakter kendisine adanmış bölümde okuyucuyla tanıştırılıyor, kim oldukları, ne yaptıkları ve maceraları anlatılıyordu. Neye benzedikleri özenle çizilmiş ve kıyafetlerine büyük zaman harcanmıştı.

Birçok kaynaktan esinlenmiş gibiydiler: En belirgin olanı iskambil kartlarıydı, eski pandomim giysileri, geleneksel folklor ve İngiliz bahar danslarından da etkilenilmişti. Arketip figürler barındırıyordu, cadı, kurtadam ormancı, güvenlik görevlisi, peri büyükanne, insan gibi konuşabilen kurnaz tilki, ozan, ökseotu kralı, dilenci kadın, ortalıkta ge-

zinen asker, yetenekli demirci ve cesur şövalye bunlardan bazılarıydı. Her zevke uygun bir şey vardı. Bazı karakterlerin kendine has sözcükleri ve cümleleri bile vardı.

Giriş sayfalarında diğer karakterlerden az bahsediliyordu fakat tek bir tanesi sürekli hikâyenin içindeydi: Kutsal Büyücü Ismus. Herkes adama saygı duyuyordu ve ağzından çıkan her şey kanundu. Sadece Joker adamla dalga geçecek veya adamı kandıracak kadar cesur veya küstahtı.

Martin kafasını kaldırdı. Öyleyse, Shiela'nın yanındaki adam kendisini Ismus mu zannediyordu? Bu, gerçekten çok garip miydi? İnsanların sevdikleri karakter gibi giyinmek ve görünmek için günler, hatta geceler boyunca hazırlandığı bilim kurgu toplantılarını hatırladı. Bu toplantılardan birinden sonra, gece otel barında kusursuz kıyafetleriyle çok inandırıcı rol yapan bir Klingon ve bir Asyalı Süpermen ile çok güzel vakit geçirmişti.

Dikkati birden dağıldı. Etrafına göz gezdirdi. Işıklar titriyor muydu? Etraf birden aydınlandı ve kulaklarındaki tıkanıklık açıldı. Sebebini bilmiyordu fakat bir şekilde, bir yerde başarısız olduğunu hissediyordu. Garip bir deneyimdi.

Martin başını iki yana salladı ve akşam DVD koleksiyonundan ne seyredeceğini düşünmeye başladı. Daha önce onlarca kez seyrettiği, öğrencilerin sınavlarını okurken arka plana uyum sağlayacak kadar tanıdık bir şey olmalıydı. Belki de *Deep Space Nines*'tan birkaç bölüm seyredebilirdi.

Kitabın geri kalanına göz gezdirdi. Saray'ın geleneklerinden bahsediyor, günlük yaşamda insanların rollerini

anlatıyordu. Ayinler, hâl ve tavırlar, şarkılar ve şarkılarla uyumlu dans adımlarıyla, eksiksiz bir dünyanın portresini sunuyordu. Bu dünyanın mutlak hükümdarı Ismus'tu ve adama delicesine âşık kadınlar hava kararduktan sonra vücutlarına özel bir yağ sürerek Ismus'a uçuyorlardı. Yağı Kupa Kraliçesi'nden alıyorlardı. Kraliçe yağın tarifini inzivaya çekilmiş Peri Büyükannesi Malinda'dan çalması için Karo Valesi'ne rüşvet vermişti.

Martin, "Hımmm..." diye inledi. Burada sürükleyici bir hikâye yoktu, heyecanlı bir sona doğru götüren çaresiz bir kovalamaca göze çarpıyordu. Sıkıcı, tekrarların bol olduğu, neler olacağı önceden tahmin edilebilen ve bazı yerleri anlaşılamayan bir eserdi. Kimsenin vaktini böyle bir kitapla boşa harcamak isteyeceğini düşünmüyordu fakat kitapta çocuklar için zararlı olabilecek bir şey de görmemişti.

Zavallı Shiela. Her ne kullanıyorsa beyni oldukça hasar görmüş olmalıydı. Kızın yardım almasını ve çok geç kalmamış olmasını ümit etti.

Carol, "Banyo suyunu içmek zorunda kaldım!" diye seslendi. Bornozuyla kapının eşiğinde belirdi.

Martin, "Ah, şarabın!" dedi. "Özür dilerim!"

Carol, "Bugün işte Başbakan'ı gördüm," dedi. Saçlarını havluyla kuvvetlice kuruladı. "Kafası gittikçe kelleşiyor ve üzerine siyah örümcek ağımsı bir şey sıkıyor."

Martin, "İmaj her şeydir," dedi. "Kamerada güzel göründüğü sürece politikayı umursama. Bir Anma Günü'nde Worzel Gummidge gibi giyindi diye basının paramparça ettiği sendikacı Michael Foot'u unuttun mu? Anıtmezar'a

getirdiği çelengin parasını kendisi ödeyen tek politikacı olduğundan bahseden olmadı. Önemli olan bu değil miydi? Bu imaj saçmalığı seksenlerde başladı ve bir daha önünde kimse duramadı."

"Martin, bahsettiğin şey yıllar önceydi, ben onları hatırlayacak yaşta değilim."

"Değişen bir şey olmadı. Şimdi *yeşil* göründükleri için Parlamento'nun etrafında bisikletle dolaşan politikacılar var, fakat sadece görünüm için. Makam araçları arkalarından geliyor, çantalarını ve bilgisayarlarını taşıyor. Her şey görüntü ve gösteri: Bugünlerde bunlar önemli. Geri kalanın bir önemi yok. İyi göründüğü ve beğeni topladığı sürece insanları peşinden sürükler. Bir sonraki parıltılı yenilik çıkana kadar."

Carol havluyu başına sardı. Bu konuşmayı daha önce defalarca kez dinlemişti ve geceyi mahvetmesini istemiyordu. "Elindeki nedir?" diyerek konuyu değiştirdi.

Martin, "Paul'e fuarda verilen kitap," dedi. Yenildiğini fark etti. Masadan kalktı ve şarabı koymak için mutfağa geçti. "Şöyle bir göz gezdirmek istedim."

"Meraklı şey!"

Martin bardağı kadına uzattı. "Biliyorum ama bugün birisi beni kitap hakkında uyardı. Fakat korkulacak bir şey yok."

Carol şarabından bir yudum aldı. "Hımmm... Sarhoş cesareti çok güzel bir şey," dedi.

Martin, "Sarhoş cesaretine neden ihtiyacın var?" diye sordu. Ardından paniğe kapıldı. "Hayır! Sığınağıma girip bir şey kırmadın, değil mi?"

Kadın adamı umursamadı. Derin bir nefes aldı ve gözleri kapattı. "Köpüklü banyomu yaparken düşündüm," dedi. "Bak, Bay Aritmetik. Senden başka kimseye bir şey ifade etmeyen nesnelerle çok fazla ilgileniyorsun ve uzay, hobbit takıntılarınla beni delirtiyorsun. İmkânın olsa bu sokağın ismini de Warp Drive veya benzeri bir şeyle değiştirirsin, ilk tanıştığımızda benden hoşlanmanın sebebi de benim Sarah Jane Smith'in gençliğine benziyor olmamdı. Fakat annem seni çok seviyor. Bu büyük mucizeyi nasıl başardın bilmiyorum. Paul seni o kadar seviyor ki bazen kendimi dışlanmış hissediyorum. Onu bir tür mini-Martin'e çevirdin! Ve şimdi de Gerald -kusursuz bir zevki ve karakteri olan Gerald- seni Evelyn ile tanıştıracak... Bu, sence de bardağı taşıran son damla değil mi?"

"Hımmm... evrensel çevirmenim arıza yaptı. Neden bahsettiğini anlayamadım."

Carol bir kahkaha attı. "Parmağına bir yüzük takıp bana ait olduğunu göstermenin zamanı geldi diyorum. Evlenmek istiyorum, seni büyük aptal!"

Martin birkaç saniye Carol'a bakmaktan başka bir şey yapmadı. Sonra tuttuğu nefesini verdi ve kadına sarıldı. Şarap her yere döküldü ama umurlarında değildi.

Carol, "Otuz altı yaşındayım, Martin," dedi. "Zaman ve benim kadınsı özelliklerim ağır adımlarla ilerlemiyor, roket hızıyla uçuyor."

"*Jedi'nin Dönüşü* veya *Thunderbirds* gibi mi?"

"Kes sesini ve dinle!"

"Tamam."

"Paul ve sen hayatımdaki en önemli insanlarsınız. Üzerinde uzun süre düşündüm, bunu gerçekten çok istiyorum, çok geç olmadan senden bir çocuk sahibi olmayı arzuluyorum."

Bardağını tezgâhın üzerine koydu, başka bir şey söylemeden Martin'in elini tuttu ve adamı yukarıya çıkarttı.

Birlikte mutlu olacakları son geceydi. Martin'in çok fazla umursamadığı kitap mutluluklarına mal olacaktı. Yaşamlarında bir dönüm noktasıydı, acı ve üzücü bir son hızla yaklaşıyordu.

15

Öğleden sonra sahil yolunda minibüse beş motosiklet eşlik ediyordu. İki tanesinin yüzlerinde elmas dövmeler vardı, birinin kaskının yanında renkli şeritler uçuşuyordu ve diğer ikisinin yüzleri siyaha boyanmıştı. Önemsiz bir devlet başkanının pejmürde korteji gibiydiler.

Minibüsü Ismus kullanıyordu ve Shiela yanındaydı. Kız ara sıra geriye dönüp arkada oturan yolcuya bakıyordu. VW'nin soluk dekoruyla kuşatılan düzgün, kömür renkli takımı içerisindeki Bay Hankinson ayaklarının dibindeki Gladstone çantasıyla dikkat çekici bir figürdü. Nerede olduğunun farkında değil gibiydi fakat elindeki kitabı okurken yüzünde rüyamsı bir ifade vardı. Çilingir'in kitaptaki çizimi adama benziyordu fakat kıyafetleri farklıydı. Orta Çağ dönemine ait uzun kollu bir gömlek, sivri uçlu ayakkabılar giyiyor ve üzerine çok sayıda anahtarın takıldığı kalın bir kemer takıyordu. Çenesini sıvazladı ve resimdeki

gibi görünmek için biraz sakal bırakmak zorunda olduğuna karar verdi.

Kimse Shiela'ya nereye gittiklerini söylemedi. Shiela bir tahminde bulunamıyor fakat Ismus'un bastırılmış heyecanını hissedebiliyordu.

Suffolk sahili savunmalarla doluydu. Birçoğu, suya uzanan setler ve beton dört yüzlü şekiller, sahili açgözlü denizden korumak içindi. Diğerleri, Martello Kulesi ve Landguard Kalesi gibi, düşmanı yenmek için inşa edilmişti. Daha yakın zamanda inşa edilen askeri üslerden geride kalanlar da araziyi lekeliyordu. RAF Bawdsey, Sovyet bombardıman jetlerini vurmaya hazır on iki Bloodhound Mark II füze istasyonunun yerini belli ediyordu. Orford Ness'teki Cobra Mist radar dizisi devasa bir vantilatörün yerdeki izlerine benziyordu. Saksonlardan Soğuk Savaş Dönemi'ne kadar, bu yapıların temeli saldırı korkusuydu fakat sonuçta yapılara karşı savaşı kazanan deniz olmuştu.

Sadece tek bir beton sığınağın farklı bir amacı vardı. Felixstowe Ferry Golf Kulübü'nün yakınında, tenha bir yolun yanında, Savunma Bakanlığı ile ilgisi olmayan bir şey vardı.

Motosikletler bir park yerinin çakıl taşlarını etrafa savurdu ve minibüs kenara çekti. Önlerinde, yarısı karaçalıların içinde gizli ve etrafı dikenli tellerle çevrili beton bir kutu duruyordu.

Ismus minibüsten indi ve Çilingir'in kendisine verdiği anahtarları havada salladı. Korumaları motosikletlerinden indi ve adamın yanında bitti.

Soytarı Rahipler minibüsün yanına gitti, yandaki kayar kapıyı açtı, yüzü sevinçle parıldayan Çilingir'i ve iki tel kesiciyi aşağıya indirdi. Shiela bir sigara yaktı ve kararlı adımlarla dikenli tele doğru yürüyen ikiliye bakarken ellerini ceketinin cebine soktu. Arkasından, Manda'nın kapısının çarpma sesi geldi.

Çilingir kendisini dinleyenlere, "Bay Fellows bunu kendisi tasarladı ve 1935 yılında kendi imkânlarıyla yaptı," diye açıkladı.

Ismus, "Başkaları da yardım etti," diye düzeltti. "Farklı toplulukların üyeleri bu projeye finansal yardımda bulundu."

"Ah, evet, Bay Fellows birçok topluluğun kurucusu ve lideriydi ve çok ikna edici biriydi."

"Hâlâ öyle."

Çilingir saygıyla, "Tabii ki öyle," dedi. "Ve firmamız o günden beri buranın güvenliğini sağlıyor." Yolun diğer tarafındaki etrafı tellerle çevrili daha büyük araziyi işaret etti. "Ulusal Miras son sekiz senede iki kez benimle bağlantıya geçti fakat ben onlara arazinin ve üzerindeki yapıların firmamıza ait olduğunu, araya girmelerinin uygun olmadığını söyledim."

"İyi iş çıkarttın."

"Ben sadece babamın ve büyükbabamın yaptığını yaptım. Bu, kutsal bir görev ve büyük bir onurdur."

Shiela minibüse yaslandı ve eskiden Tommo ve Miller olarak bildiği adamların teli kesişini seyretti.

Queenie'nin sesi düşüncelerini yarıda kesti. "Bugün nasılsınız, Leydim?"

Shiela şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Manda dikiş makinesiyle saatler geçiriyor olmalıydı. Şimdi ikilinin üzerinde uzun elbiseler vardı. Queenie'ninki beyaz dantelli siyah bir elbiseydi, Manda ise kırmızı ve altın renklerini seçmişti. Bu kıyafetleri yapabilmek için gece boyunca ayakta kalmış olmalıydılar. Hâlâ tamamen bitmiş gibi durmuyorlardı fakat kıyafetleri giymeden durmaları mümkün değildi.

Shiela, "İyiyim," diye cevap verdi. İkisiyle de muhatap olmak istemiyordu. İki kadın kendini bu deliliğe tamamen kaptırmıştı.

Queenie, "Güzel, değil mi?" diye sordu. Ses tonunda Shiela'nın kadının neyin peşinde olduğunu düşünmesine sebep olan bir gariplik vardı.

Shiela kayıtsızca, "Evet, çok güzel," dedi.

Queenie ellerini derin dekoltesinin üzerine koydu.

"Ne kadar muhteşem bir anı yaşıyoruz, değil mi?" diye sordu. Shiela'ya bakan gözleri parıldadı. "Burada olmak, bu sırrı açığa çıkartmak çok heyecan verici."

"Bu kadar yeter. Beni ilgilendirmiyor."

Diğer kadın, "Birçok şeyi sır olarak saklıyoruz, değil mi?" diye sordu.

Shiela, "Senin sorunun nedir?" diye sordu.

Queenie bir kahkaha attı ve alaycı bir biçimde yelpazesini salladı. "Benim hiçbir sorunum yok, Leydim," dedi. "Hayır, hiç yok..."

Manda'ya bakıp eliyle işaret etti, ikili beton yapının resmini çizen Ressam'a doğru yürüdü.

Shiela, "Bu ikisinin neyi var?" diye mırıldandı.

Soytarı Rahipler teli kesme işini bitirdi ve çalıları kenara iterek ardındaki alçak beton yapıyı açığa çıkarttı.

Çilingir, "Sahil boyunca bunlardan bir sürü var," diye açıkladı. "Bu yüzden de bir tane daha olması kimsenin dikkatini çekmedi. Sahillerdeki kulübeler kadar sıradan bir görüntü. Bay Fellows çok akıllı bir adam."

Shiela meraktan yoksun gözlerle yapıya baktı. Bay Hankinson haklıydı. Bunlardan en az bir düzine kadar görmüştü. Karşılarında duran beton kutu diğerlerinin aynısıydı. Çirkin, bodur ve sert görünümlü bir yapıydı. Denize bakan tarafında posta kutularınınkine benzer bir dar bir aralık vardı ve beş yüzünden birine bir kapı yerleştirilmişti. Soytarı Rahipler de şimdi kapıya giden yolu açmaya çalışıyordu. İşleri bitince kenara çekildiler ve saygıyla selam verdiler.

Ismus, "Labella," diye seslendi.

Shiela irkildi, kendisine seslenildiğini anladı. Sigarasını attı, adamın yanına gitti ve elini tuttu.

Ismus, "Birlikte gireceğiz," diye fısıldadı.

İkili dikenli tellerin açıklığından içeri girdi ve kenara yatırılmış çalıların arasından geçti. Diğerleri de peşlerinden gitti. Ismus halkadaki en büyük anahtarı seçti ve kilide soktu.

Kilit eskiydi fakat halka Ismus'a fazladan avantaj sağlıyordu, kısa süreli bir çabanın ardından kilit teslim oldu. Metal kapı içeriye doğru açıldı.

Dışarıya soğuk ve rutubetli bir hava aktı. Bu durumdan etkilenmeyen Shiela içeriye göz gezdirdi, berbat durumda

avuç içi kadar bir oda görmeyi bekliyordu. Dar aralıktan binanın klostrofobik iç kısmına sadece gri bir ışık demeti süzülüyordu fakat gördükleri kızı şaşırttı. Beton kutunun ortasında merdivenler yerin altına giriyordu.

Yanındaki Ismus'a döndü. Hemen, "Ben oraya inmem," dedi.

Ismus, "Hepimiz iniyoruz," diye ısrar etti. "Korkacak bir şey yok aşkım, burası sadece daha geniş bir salonun ayinsel girişi." Yolun diğer tarafındaki etrafı tellerle çevrili araziyi işaret etti."

Shiela, "Bu bir tünel mi?" diye sordu. "Ne için?"

Ismus kızı öfkelendiren hoşgörülü gülümsemesiyle karşılık verdi. "Bu dünyadan göçüşü, efendimiz Sürgün Prens'in diyarına gidişi sembolize eder," diye açıkladı. "Bu, sen ve diğerleri için, hem fiziksel hem de ruhani bir yolculuk."

Shiela başını iki yana salladı ve elini kurtarmaya çalıştı. "Ben yine de oraya inmem," dedi. "Buna daha fazla katlanamıyorum! Bu kadar yeter."

Arkalarında, Çilingir şaşkın gözlerle Soytarı Rahipler'e baktı. Maça Kraliçesi ve Karo Kraliçesi bir şeyler bildiklerini belli edercesine birbirine baktı.

Çilingir, "Leydi'nin neyi var?" diye sordu. "Neden itiraz ediyor?"

Ismus kızın parmaklarını o kadar sert sıktı ki elleri bembeyaz kesildi. "Sorun yok," dedi. "Leydi Labella karanlık yerlerden ve farelerden korkar, hepsi bu."

Çilingir, "Ama aşağıda fareler olamaz!" diye açıkladı. "Bay Fellows evin kileri gibi burayla da özel olarak ilgilendi."

Ismus, Shiela'ya, "Bak," dedi. "Çilingir biliyor. Aşağıda seni rahatsız edecek canlılar yok."

Kutsal Büyücü'ye bakan kız o kadar emin değildi. Ayrıca, onu korkutan karanlık veya fareler değildi. Onu ele geçirmeye çalışan deliliğe bir adım daha yaklaşacak olması huzursuz ediciydi. Sonra Ismus içeriye girdi ve Shiela'yı da beraberinde sürükledi.

Arkalarından kara suratlı korumalar geldi, ceplerinden meşaleler çıkarttılar ve Lord'larının yolunu aydınlattılar.

Ismus, "Dans Eden Valeler'in diyarına," dedi. Merdivenleri inerken korkmuş Shiela'ya yol gösterdi.

Aşağıda fareler olmayabilirdi fakat beton duvarlı tünel zifiri karanlıktı ve meşaleler bile sonunu aydınlatmıyordu. Pis kokulu deniz suyu Shiela'nın ayaklarına sıçrıyor, çorapları ıslandıkça kızın midesi bulanıyordu.

Ismus sakin bir ses tonuyla, "Bu sadece deniz suyu," diye açıkladı. Sesi tünelde bozuk ve yankılı çıkıyordu.

Shiela, "Dondurucu derecede soğuk," dedi. "Rutubet kokan kara bir cehennemde buz gibi soğuk suların içinde yürüyorum ve buraya indiğim için düşündüğümden çok daha fazla deliymişim."

Sessizce küfürler savurduktan sonra tünelde Ismus'u takip etti, deniz suyuna batıp çıkıyordu. Meşalelerin ışığı birden ürkütücü ve sırıtan bir yüzü aydınlatınca Shiela bir çığlık attı.

Sadece boyanmış bir heykeldi fakat korku gerçekti. Heykel iğrençti. Şekilsiz vücut bir maymunun kollarına ve parıltılı sarı gözleri olan kocaman bir kafaya sahipti, geniş

ve ters ağzı sivri dişlerle doluydu. Alnının ortasında iki kıvrılmış koç boynuzu vardı.

Shiela, "Bu nedir?" diye sordu.

Ismus uzandı ve elini deforme olmuş kafanın üzerine koydu.

"Mauger," dedi. "Ay Işığı Kapısı'nın Kükreyen Muhafız'ı. Buraya girenler bu korkunç gardiyanı geçmek zorundadır."

Shiela, "Hiçbir zaman GQ'nun kapağını süsleyemez," dedi.

Kutsal Büyücü'nün gözleri meşalelerin ışığında parıldadı.

"Kısa süre sonra aramızda dolaşacak," dedi. "Bunları bu dünyaya getireceğim." Yüzünde zalim bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

Arkalarında, korumalar ve maiyetin geri kalanı da Mauger'in önünden geçti.

Shiela artık Ismus'un elini daha sıkı tutuyordu. Aşağıda olmaktan en az korkunç evin kilerine inmek kadar nefret ediyordu. Meşalelerin ışığının sonunda gri bir ışığa çıkan merdivenleri aydınlattığını görünce rahatladı. Neredeyse, kendileri aşağıdayken dışarıda gece olmasından korkacaktı.

Kaygan basamakları çabucak çıktı ve kendisini yolun diğer tarafındakine eş yeni bir beton kutunun içinde buldu. Ismus yine anahtarlarını şıngırdattı ve kilide soktu. Birkaç dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı.

Genç kadın spor ayakkabılarını şapırdatarak kendisini dışarıya attı. Taze hava ve yumuşak ışığa kavuştuğu için minnettardı. Kendisine bir sigara daha yaktı ve etrafına bakındı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Yüksek beton duvarlarla kuşatılan geniş bir avludaydılar. Deniz karanfili, dam koruğu ve deve dikenleri kumların ve kış fırtınalarıyla yüksek duvarların üzerine savrulan çakılların üzerine tutunmuştu. Bu garip yerin diğer tarafında bir beton kutu daha vardı fakat bu seferki daha yüksek ve genişti, kapısı da daha önce içinden geçtikleri iki kapıdan daha büyüktü. Kapının yanındaki basamaklar düz çatıya çıkıyordu. Shiela çatının görkemli bir deniz manzarası olduğunu düşündü.

Ismus, "Bu şeyleri içmeni artık istemiyorum," dedi. Sigarayı kızın ağzından aldı ve yere attı. "Sana yakışmıyor."

Shiela öfkeyle adama baktı ama dilini ısırdı. Evi ilk ziyaret ettiğinden beri Ismus'un ağzına sigara koymadığını fark etti. Alkol de almamıştı.

Çilingir, "Çok vahşi veya otlarla kaplı değil," dedi. Dışarı çıkarken etrafına bakındı. Tünelin pis kokulu suyuna bulaşmamak için pantolonunun paçalarını yukarı kıvırmış, çorapları açığa çıkmıştı. "Buraya en son ne zaman ayak basıldığını düşünecek olursak çok da kötü değil. Bir günlük bir çalışma ile burayı eski hâline döndürebiliriz."

Shiela, "Ah, bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu. "Burası bir bahçe gibi. Deniz için gizli bir bahçe."

Ismus tiksinerek burnundan nefes verdi. "Burası bir bahçe değil," dedi. "Benim sarayımın avlusundasın, Labella! Bu otların yarın akşama kadar sökülmesini istiyorum." Öfkeyle kendisine katılan Soytarı Rahipler'e baktı, adamlar başlarıyla onayladı.

Bitkilerin içinden diğer taraftaki kapıya doğru yürüdü ve kendisini takip etmesi için Shiela'ya seslendi. Kız isteksizce emre itaat etti.

Queenie ve Manda çukur avluya adım attı, ıslanmaması için havaya kaldırdıkları elbiselerinin eteklerini hâlâ havada tutuyorlardı. Hayranlıkla nefeslerini tuttular, eksenleri etrafında dönüp neşeyle dans ettiler.

Çilingir iki korumaya dönüp "Bay Fellows yapımı her aşamasında kontrol etti," dedi. "Hatta planları kendisi çizdi. Çok yetenekli biridir. Çok farklı yetenekleri vardır."

Shiela kendisine katıldığında Ismus ellerini kapının paslanmış yüzeyi üzerinde gezdiriyordu. Kapı, boylarının neredeyse iki katıydı.

Shiela, "İçeride ne var?" diye sordu. "Açmayacak mısın?"

Ismus başını iki yana salladı ve kızın umursamaz tavrını küçümsedi. "Bu, Karanlık Kapı," dedi. "Sadece içeriden açılabilir."

Shiela, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. Fakat Ismus çatıya çıkan basamakları tırmanmaya başlamıştı.

Shiela adamın peşinden gitti.

Yukarıdan manzara muhteşemdi. Sahil önlerinde uzanıyor ve Kuzey Denizi ufka doğru genişliyordu. Shiela arkasına baktı. Yol ile aralarında avlunun duvarlarını kaplayan çalılardan bir duvar vardı. Vahşi bitki örtüsünün ardında Tommo ve Miller'ın daha önce kestiğinden daha yüksek bir dikenli tel duvarı yükseliyordu. Bulundukları yerde gerçekten gözlerden uzaktılar. Sahilden ve yoldan kimse böyle bir yerin varlığının farkına varamazdı. Shiela da böyle bir şey

beklemiyordu. Öne doğru bir adım atınca ayağı bir şeye takıldı.

Düz çatının ortasında bir çıkıntı vardı. Shiela yere bakınca betonun içine geçmiş dört çelik civatayı gördü.

Ismus kızı seyrediyordu.

"Boş Taht için," diye açıkladı. "Buraya konulması lazım, çatının üzerine, avluya tepeden bakacağı bir yere."

Shiela yavaşça, "Sürgün Prens'in geri dönüşünü beklemesi için mi?" diye sordu.

Ismus'un çarpık gülümsemesi genişledi.

Shiela korku dolu bir ses tonuyla, "Ve Karanlık Kapı'yı içeriden açacak olan da o," dedi.

Ismus, "Sevgili Labella," dedi. Kızı tebrik etti. "Çok zekisin."

Shiela, "Benim ismim Shiela!" diye cevap verdi. "Ben senin Labella'n değilim. Tanrı aşkına! Şu hâline bak, şu hâlinize bakın. Hepiniz bir psikozu paylaşıyorsunuz!"

Arkasına döndü. Bu kadardı. Artık daha fazla dayanamayacaktı. Kaçmayı denemeli ve kaçmalı, kendini bu delilikten kurtarmalıydı. Fakat yolu Tommo tarafından kapatılmıştı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, ayaklarını yere sıkıca basmış, merdivenlerin dibinde bekliyordu.

Shiela diğer taraftaki merdivenlere koştu, bu sefer de yolunu kapatan Miller ile karşılaştı.

Soytarı Rahipler'in suratları duygudan yoksundu. Boş gözlerle Shiela'ya bakarken yanaklarındaki kırmızı elmas dövmeleri işaret ettiler, mevcut durumdan hoşlanmadıklarını belli ettiler. Shiela korkarak geri adım attı.

"Gitmeme izin ver," diye yalvardı. "Hiçbir sorun çıkartmam. Kimseye bir şey söylemem."

Ismus, "Ama çoktan söyledin," diye karşılık verdi. Dört civatanın ortasında yerini aldı, yakında tahtının duracağı yerde dikiliyordu. "Bugün, ben Ipswich'teyken, biriyle konuşmak için gizlice dükkânı terk ettin. O kimdi, Leydim? Ona ne söyledin?"

Shiela, Miller'ın arkasından bir yerden Queenie'nin abartılı kahkahasını duydu ve kendisini kimin ele verdiğini anladı.

Telaşla, "Eski öğretmenlerimden biriydi," diye açıkladı. "Ona hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim!"

Ismus hoşnutsuzluğunu belli edercesine başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum," dedi. "Dün fuar yerinde konuştuğun adam mıydı?"

Shiela, "Hayır!" diye yalan söyledi.

"Öyle olduğunu biliyorum. Senin isyanın beni derinden yaraladı, Labella. Büyük Lord'umuzun yokluğunda hükmetmek için seçildim fakat sen her şeyden şikâyetçisin ve hiçbir şeyden memnun olmuyorsun. Kutsal metni okumayı bile reddediyorsun. Buna tolerans gösteremem. Sen benim eşimsin. Diğerleri nasıl beni örnek alıyorsa, sarayın kadınları da seni örnek alıyor. İnanç eksikliğine daha fazla göz yumamam."

Shiela, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Bana zarar verecek kadar deli olamazsın!"

Ismus, Soytarı Rahiplere bakıp başıyla onayladı ve adamlar öne çıkıp kızı kollarından yakaladı.

Shiela çığlık attı ama karşı koymak anlamsızdı; iki adam çok güçlüydü.

"Miller!" diye yalvardı. "Benim, Shiela! Dur. Tommo, yapma! Lütfen!"

Ismus, "Konuşamazlar," diye hatırlattı. "Ve o isimler artık ikisine de bir şey ifade etmiyor."

"Beni öldürürsen polis bunu kimin yaptığını bulur. Onlarla bu aptal oyunu oynayamazsın."

Ismus hakarete uğramış gibiydi. "Seni öldürmek mi?" diye sordu. "Sana bu melodramatik fikri kim verdi? Birinin öldürülmesini istersem Saray Katil'ine söylerim. Hayır, sevgili Labella. Ben sadece senin güzel gözlerini Dans Eden Valeler'in dünyasına açacağım. Bu sayede benim yanımda yerini alacaksın ve bu isyanlarını unutacaksın."

Parmaklarını şıklattı. Miller, Shiela'nın başını geriye yatırdı. Kız çığlık attı ve karşı koymaya çalıştı ama başaramadı.

Ismus, "Kupa Kraliçesi nerede?" diye sordu.

Manda hemen öne çıktı. "Buradayım, Lordum," dedi.

"Getirmeni istediğim şey yanında mı?"

Manda itaatkâr bir biçimde, "Burada, Lordum," diye cevap verdi.

Shiela başını yana çevirmeye çalıştı fakat Miller kafasını sıkı sıkı tutuyordu, bu yüzden kadının ne getirdiğini göremedi. Ardından Ismus'un yüzü yeniden görüş alanına girdi.

Ismus, "Kupa Kraliçesi benim seramı ziyaret etti, güzeller güzeli Labella," dedi. "Bahçe'den bize ne getirdiğini görünce çok şaşıracaksın."

Ismus elindekini kızın görmesi için havaya kaldırdı ve Shiela var gücüyle çığlık attı. Ardından Ismus'un ne yapacağını anlayınca eliyle ağzını kapattı.

Kutsal Büyücü'nün elinde çirkin, neredeyse şeffaf bir bitki vardı. Küçük bir su kabağına benziyordu fakat mumlu derisi mide bulandırıcı bir sarı-gri renkteydi. Yumuşak, aşırı olgun ve kolaylıkla ezilen bir meyveydi. Yüzeyine suyu taşmaya başlamıştı.

Shiela başını sağa sola salladı ve bakışlarıyla Ismus'a yalvardı.

Ismus, "Cennet meyvesinin suyunun tadına bakmalısın," dedi. "Tek yolu bu."

İğrenç meyveyi elinde ezdi ve pis kokulu sarı sıvının bir kısmı Shiela'nın mühürlenmiş dudaklarına sıçradı. Ismus diğer Soytarı Rahip'e baktı ve eskiden Tommo olarak bilinen adam Shiela'nın burnunu sıktı.

Shiela iki dakika boyunca nefesini tuttu ve birinin gelip kendisini kurtarması için dua etti.

Bu süre içerisinde herkes çatıya çıktı. Maça Kraliçesi yelpazesinin ardından olan biteni seyretti, Labella'nın acı çektiğini görmekten ne kadar hoşlandığını gizlemeye çalıştı.

Ressam başını yana yatırdı ve bu sahneden ne kadar güçlü bir resim çıkacağını düşündü. Gördüklerini daha sonra tuvale aktarabilmek için detayları zihnine kazıdı.

Çilingir sahneyi seyrederken heyecanla ellerini ovaladı. Bay Fellows kutsal metnin gücüne karşı koyacak insanlar olacağını öngörmüştü. Ayrıca, kutsal metnin hiç etkilemediği sapkınların ilacı da uzun zaman önce tasarlanmıştı.

Ciğerleri patlamak üzere olan Shiela'nın dudakları arasından hava sızdı. Sıkıca kapatılmış dudaklarının üzerindeki meyve suyundan kabarcıklar çıktı. Sonra her şey sona erdi ve Shiela nefes almak için ağzını açtı. Tam o anda, ciğerlerini havayla doldurmaya çalışırken, temiz olmayan ezilmiş meyvenin lapası dişleri arasına sokuldu. Shiela öğürdü ve meyveyi tükürdü. Korku dolu gözlerle suçlarcasına Ismus'a, bir zamanlar âşık olduğu erkeğe baktı.

Meyvenin suyu acıydı ve dilini yaktı. Sanki ağzına bir avuç dolusu diken sokulmuştu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın meyvenin ekşi ve dilini karıncalandıran tadından kurtulamıyordu. Sonra acılık gırtlağını yaktı ve damarlarına karıştı.

Ismus, Rahipler'e kızı bırakmalarını işaret etti.

Shiela adamların elinden kurtuldu ve yanan dudaklarının elbisesinin koluna sildi. Ardından olan oldu. Diğerleri kızın yüzünden öfkenin silinip bambaşka bir şeyle yer değiştirdiğine şahit oldu. Kupa Kraliçesi, kızın uzanıp Ismus'un elini tuttuğunu görünce keyifle kıkırdadı. Shiela adamın meyveyi ezen, hâlâ ıslak ve yapış yapış olan elini tutmuştu. Ve Shiela sıvıyı yalamaya, Ismus'un parmaklarını emmeye başladı. Bunu bitirince bir hayvan gibi yere çömeldi ve meyvenin yere tükürdüğü parçalarını yemeye başladı. Aç ağzını meyveyle doldurdu.

Kutsal Büyücü ellerini tişörtüne sildi.

"Şimdi, Labella," dedi. "Kutsal metinle bir randevun var."

Acı meyvenin son damlalarını da emen Shiela kendi parmaklarını yaladı ve yuvarlak, camsı gözlerle Ismus'a baktı.

Heyecanla, "Evet, Lord Ismus!" dedi. "Büyülü krallıkta yanında yerimi almama izin ver. Sana yalvarıyorum!"

Ismus, "Zaten oradasın," dedi. "Bu akşam Mauger'i uyandıracağız ve buraya getireceğiz. Ay Işığı Kapısı Muhafızı bizimle birlikte yürüyecek. Kapı açılmalı."

Bay Hankinson heyecanla, "Kapı açılmalı..." diye fısıldadı.

Leydi Labella başını geriye attı. "Kapı açılmalı!" diye haykırdı.

Gündüz saatlerinde mahzene yerleştirilen Ay Işığı Kapısı Muhafızı gece olunca serbest kalır. Yaratığın ismi Mauger'dir; öteki diyardan gelmiş, Şafak Prensi tarafından yakalanmıştır. Beyaz Şato'nun daha önce hiç bu kadar korkutucu bir muhafızı olmamıştır. Yaratığı bağlayan ince ip büyülüdür ve dört Kraliçe'nin saçlarından örülmüştür. Onlar yaşadığı sürece Mauger güvenli bir biçimde bağlı kalacaktır. Fakat biri veya ikisi hayatını kaybederse yaratık serbest kalacak ve krallıkta dehşet saçacaktır. Bunu sadece cadı Haxxentrot bilmekte ve bıkmadan usanmadan Kraliçeler'in ölümünü planlamaktadır.

16

Saat gece yarısını geçmişti ve hastanenin Pediyatri Bölümü diğer kısımları kadar sessizdi. Uzaktan bir sedyenin takırtısı geldi, bir solunum cihazı yumuşak bir gürültüyle tıslad, morfin pompaları ve monitörler bipledi, loş odaya düzgün ve dijital bir ritim kazandırdı. En yakındaki koridorun sonundan, hemşirelerden birinin masa lambasının ışığı geliyordu.

Hemşire Joan Olivant servis sorumlusu Shaun Preston'la sessizce konuşmaya başladı.

"Bana bir iyilik yap, Shaun," dedi. "Bir bardak çaya ihtiyacım var. Az şeker, biraz da süt istiyorum."

Genç adam inledi. Kımıldamak istemiyordu.

Hemşire Olivant adamın üzerine eğildi ve alt dudağını yalvarırcasına titretti. "Ahhh, lütfennn," diye rica etti. "Bir bardak çay için ölüyorum."

Shaun geri çekildi. Bir süredir kadının kendisine ilgi duyduğundan şüpheleniyor ve böyle çocuksu haraketler yapmasından rahatsız oluyordu. Ellili yaşlardaydı, annesi olacak kadar büyüktü, saçları beyazlamıştı ve güreşçi olacak kadar yapılıydı. Çalışanlardan Shaun kadar saygılı olmayanlar kadının arkasından, "Fil Olivant," diyordu.

Shaun sandalyesinin kenarına kaydı ve kadının dişi geyik bakışlarını umursamadı. Joan sonunda pes etti ve sandalyelerden birine oturdu. Derin bir nefes aldı, bunu yapınca kadının heybetli göğsü bir kurtarma botu gibi şişti. Ardından Başbakan hakkında bir şeyler homurdanmaya başladı.

Adamın önceden bildirilmeyen ziyareti yüzünden buzdolabındaki yarım yağlı sütlerin hepsi bitmişti. Olivant vardiyası medya sirkine denk gelmediği için mutluydu. Öğleden sonra hastaneye Başbakan, takım elbiseli korumaları ve basın mensupları doluşmuştu.

Servis sorumlusuna, "Bütün ilgiyi Yatak Yedi üzerine çekti," dedi.

Shaun, "Fiona Ellis," diye düzeltti. Joan'ın hastalara isimleriyle değil de yatak numaraları ile hitap etmesi ho-

şuna gitmiyordu. "Şaşırmadım," dedi. "En fotojenik olanı. Yanıklar ve kırıklar bir gözünün üzerinde sargı olan on iki yaşındaki sarışın bir kızla başa çıkamaz. Bu sıcak reklam kampanyası için daha iyisi ne olabilir? Fiona, Ayı Pudsey'in insan hâli gibi."

Hemşire Olivant, "Felaketi yaşamadı bile," dedi. "Olaylar yaşandığında zaten hastanedeydi."

Shaun koridora baktı. Toplamda on iki yatakları vardı. On bir tanesi geçen cuma Landguard'da yaralanan çocuklarla doluydu. Yaralıların geri kalanı hastanenin farklı bölümlerine, boş yatağı olan yerlere götürülmüştü.

Her yer sessizdi. Yatakların yanındaki dolaplara bağlanmış balonlar loş ışıkta parıldıyordu. Duvara çizilmiş Disney karakterlerinin gözlerinin beyazı loş ışıkta daha fazla ışıldıyordu. Yataklardan birinden uykulu bir mırıldanma geliyor, bir diğeri sessizce cevap veriyordu.

Shaun, "Acılarını hafifletebiliriz," diye mırıldandı. "Fakat kâbusları için hiçbir şey yapamayız. O gece yaşadıkları uzun süre rüyalarından çıkmayacak, zavallılar."

Joan, "Biraz da bisküvi iyi giderdi," dedi, yeniden çay konusuna dönerek.

Shaun, "Ben çay istemiyorum," diye cevap verdi. "İstiyorsan makineden sana soğuk bir şey alabilirim."

Hemşire, "Sen benim parıldayan şövalyemsin," dedi. "Fakat ben yine de doğum bölümüne gidip biraz süt bulabilecek miyim bakmak istiyorum. Kalmamışsa, bebeklerin biberonlarından birinden çalarım. Orada her zaman büyük bir kutu dolusu bisküvi de olur."

Ayağa kalktı ve güvenlik kapısına doğru yürüdü. Kilidi açacak büyük düğmeye basmadan önce arkasına döndü. Göz kırparak "Şanslıysan Shaun çocuk, çayıma birkaç bisküvi bandırmana izin verebilirim."

Shaun buna verecek bir cevap bulamadı fakat aklından eski Tom ve Jerry çizgi filmlerindeki yutkunma efekti geçti. Bakışlarını hemen kaçırdı. Kadının bir gün üzerine atlamasından veya kalçasını çimdiklemesinden korkuyordu. İnsan Kaynakları ile konuşmayı bile düşündü. Fakat kadının ifadesine karşı kendi sözcükleri çok fazla şey ifade etmezdi. Joan gülüp geçecek ve herkes kendisinin paranoyak olduğunu veya yok yere sorun çıkarttığını düşünecekti. Kadın o kadar uzun zamandır hastanedeydi ki kimse ona inanmazdı.

Hayal kırıklığı ile iç geçirdi, ardından nerede olduğunu hatırladı. Kendi sorunları yataklarında yatan çocuklarınkiler yanında hiçbir şeydi. Böyle yersiz endişelere kapıldığı için kendinden utandı.

Hemşire masasını terk etti, koridorda yürüdü, hastaları kontrol etti. Peter Starkey, on üç yaşındaydı ve bacağında kırık kemikler vardı. Thomas Goulden, on bir yaşındaydı, kaburgasında kırıklar ve vücudunda yanıklar vardı; Janet Harding, on dört yaşındaydı, kırık kemikleri çoktu; Jonathan Spencer, on üç yaşındaydı, sırtında üçüncü derece yanıklar vardı...

Shaun, Harvey Temple'ın yatağının yanına gelince duraksadı. Bu on iki yaşındaki çocuğun iki ayağı da alçıdaydı ve geçen cuma elbisesinin yanarak derisine yapıştığı yerlerde sargılar göze çarpıyordu.

Servis sorumlusu gülümsedi. Çocuk, kulaklıkları kulağında uykuya dalmıştı. Shaun kulaklıkları nazikçe çıkarttı ve kabloların ucundaki iPod'u geçmiş olsun dileklerini barındıran kartların yanına koydu.

Harvey hafifçe kıpırdandı ve inledi. Bu çocuk da kâbuslar görüyor, yaşadığı korkunç anları tekrar tekrar yaşıyordu. Kavga, kontrolden çıkan araç, araba kalabalığın içine dalınca atılan çığlıklar, panik, patlamalar ve ardından gelen yangın...

Shaun, "İyileşeceksin," diye fısıldadı. "Rüyanda bir şey görme, sadece uyu, Harvey."

Ardından kapının kilidini zorlayan Joan'ın güçlü parmaklarının sesini duydu.

Boş ellerle geri dönen kadına bakıp "Süt bulamadın mı?" diye sordu.

Hemşire ağır adımlarla masanın yanına gitti ve masaya yaslandı. Yüzünün bir kısmı karanlıkta kalmasına rağmen suratında garip bir ifade olduğu belli oluyordu.

Shaun, "İyi misin?" diye sordu.

Hemşire Olivant gülümsedi. Garip, boş bir gülümsemeydi.

Shaun kadına bakarken bunun yeni bir flört taktiği olup olmadığını merak etti. Kadına doğru ihtiyatlı bir adım attı. Sonra kadının ağzının kenarındaki taze sarı lekeleri ve çenesinden akan sıvıyı gördü. "Sen ne yedin?" diye sordu.

Kadının gülümsemesi daha da genişledi ve güvenlik kapısına doğru yan gözle bir bakış attı. Shaun kadının odaklandığı yere bakınca kapıyı eliyle açık tutan ve sırıtan kuy-

ruklu ceketli zayıf ve pejmürde adamı gördü. Aklına ilk gelen adamın hastanede yatan çocuklardan birinin akrabası olabileceğiydi, fakat bu saatte? Adamın görünüşü hoşuna gitmemişti. Shaun bir şey diyemeden suratları siyaha boyanmış iki adam, yabancının yanından geçti ve Shaun'u kollarından yakaladı. Biri eliyle servis sorumlusunun ağzını kapattı.

Ismus, "İşte buradayız," dedi. Ağır adımlarla koridorda dolaştı. "Bu küçük çocuklar çok huzurlu görünüyor, değil mi? Bence bu kadarı biraz fazla. Uykularında kâbuslar gördüklerine emin misin?"

Joan, "Korkunç kâbuslar," dedi. "Bazen altlarını ıslattıkları için çarşafları değiştirmemiz gerekiyor."

Ismus çok keyifliydi, ellerini ovuşturdu.

Shaun neler olduğunu anlayamadı. İki adamın kontrolünde bir şey yapması mümkün değildi. Bakışları Joan'a doğru kaydı. Mekânın sahibiymiş gibi koridorda gezinen zayıf adama bakarken hemşirenin gözleri heyecanla parıldıyordu. *Tanrı aşkına neler oluyor,* diye düşündü. Bu deli adamlar ne istiyordu? Joan kafayı mı yemişti? Bağırmak istedi ama ağzını kapatan el kafasına daha sert bastırdı ve dudakları dişlerine geçti.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca Shaun yeniden kapıya doğru baktı ve gelenin kaçık üçlüyü yakalamaya gelen güvenlik görevlisi olması için sessizce dua etti. Fakat hayır, içeriye iki kişi daha girdi ve Shaun'un umutları suya düştü. Birisi genç ve bakımsız bir kızdı. Diğeri bodur ve kısa boylu, kömür grisi üç parça bir takım giyen altmışlı yaşlarda bir adamdı.

Ismus sesini yükseltmeden, "Sessiz olun," dedi. "Ufaklıkları uyandırmak istemeyiz. Uyanırlarsa her şey berbat olur."

Bir elini havaya kaldırdı ve yaşlı adamı yanına çağırdı.

Kel kafalı avukat öne çıktı ve Shaun adamın büyük bir Gladstone çanta taşıdığını gördü. Adam çantayı yere koydu, kilitlerini açtı ve elini içine soktu.

Bay Hankinson heyecanla, "İşte burada, Lordum," diye fısıldadı. "Yıllar önce bıraktığınız gibi."

Elinde ayakkabı kutusuna benzer bir şey tutuyordu. Karton aşınmış ve geçen yılların ardından lekelenmişti.

Hankinson, "Büyükbabam sizin ortadan kaybolduğunuz geceden beri bunu saklıyor," diye devam etti. "Ardından babam, sonra da ben bu emanete sahip çıktık."

Ismus sırıttı. Kapağı açtı ve içindeki buruşuk gazete kâğıtlarını bir kenara fırlattı.

Shaun kutunun içinde ne olduğunu tahmin bile edemiyordu. Aklında korkunç şüpheler vardı. Bu deliler hastanede ne yapıyordu? Ne istiyorlardı? Çocuklara ne yapacaklardı? Ardından genç kızın meraklı gözlerle kendisini süzdüğünü gördü. Joan'ın çenesindekine benzer mide bulandırıcı sarı lekelerden kızın ağzının etrafında da vardı.

Shiela, "Karşı koyma," dedi. "Bu görkemli bir gece, eşsiz bir ana tanıklık etmek üzereyiz. Yolların önündeki engeller kaldırılacak. Yol temizlenecek. Bir köprü inşa edilecek. Böyle bir mucizeye tanıklık ettiğin için kendini çok şanslı hissediyor olmalısın. Hissedeceksin de."

Elini ceketinin cebinden çıkarttı ve kötü kokulu ezik bir meyveyi Shaun'a uzattı.

"Yumuşak bir ısırık ve ardından her şeyi göreceksin," dedi. "Benim gözlerim nasıl açıldıysa seninkiler de açılacak. Ay Işığı'nın trompetleri çalacak ve bu gri rüya solacak."

Ellerini Shaun'a doğru uzatırken parmaklarının arasından kokuşmuş damlalar yere aktı.

Ismus, "Hayır, Labella," dedi. Shaun'un gözlerindeki korkuyu fark etti. "Henüz değil. Lawrence Nightingale bir süre daha korkacak. Korku faydalıdır."

Shaun çaresizce kutudan bir nesneyi çıkartan Ismus'u seyretti. Gördüğü şey neydi, eski bir radyo mu? Bu akşam daha ne çılgınlıklara şahit olacaktı?

Ismus elini düzgün, kahverengi, bakalit yüzeyin üzerinde gezdirdi. 1930'lardan kalma antika bir radyoya benziyordu, ortasında büyük bir kadranı, ayar düğmeleri ve pirinç bir ızgarası vardı. Ceviz görünümü vermek için cilalanmıştı fakat görünenden daha fazlasıydı.

Avukat hayranlıkla, "Bir dâhinin ürünü, Lordum," dedi. "Şaşırtıcı bir icat."

Ismus, "Sadece başka bir anahtar, Çilingir," dedi. "Fakat çok daha karmaşık bir anahtar. Bunlardan daha fazlasına, daha büyük versiyonlara ihtiyacımız olacak."

Parmakları üç ayar düğmesinden birini kavradı ve düğmeyi hafifçe sola çevirdi.

Heyecanlı bir beklentiyle nefessiz, "En eğlenceli kısmı bu," dedi.

Ismus bir sonraki düğmeyi çevirdi, kasa açan bir hırsız gibi nazikti.

Harvey Temple uykusunda yine mırıldandı. Ismus çocuğa baktı ve garip aleti yatağın yanına taşıdı. Cihazın içinden bir vınlama gelmeye başladı. Harvey'in yatağı titredi.

Yandaki yataktaki Jonathan Spencer uykusunda öksürdü. Alnı kırıştı ve kâbusları kötüleşince dişlerini sıktı.

Bakalit cihazın içinde küçük bir lamba yandı ve kadranın dış halkası hafifçe parıldadı. Vınlama biraz şiddetlendi.

Ismus ayar yapmaya devam etti. Hoparlörün pirinç ızgarasından statiğin hışırtısı geldi, hışırtıyı elektronik çığlıklar ve ciyaklamalar takip etti. Yatağında bir çocuk hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ismus, "Şarj oluyor," dedi. "Bakalım işimi yarım bıraktığım o geceden geriye hangi artıklar kalmış. Neredeyse seksen sene önceydi..."

Shaun garip cihazdan bir müzik sesi gelmeye başlayınca çok şaşırdı. Otuzlardan kalma cızırtılı bir şarkıydı, şarkıyı söyleyen kadının kasvetli, uğursuz bir sesi vardı.

Bedensiz şarkıcı, "*Gözlerini kapat*," diyordu. "*Başını omzuma koy ve uyu, gözlerini kapat... Ve ben de benimkileri kapatayım.*"

Bu delilik içerisinde, şarkının sinsi ve tehditkâr bir havası vardı.

"*Gözlerini kapat. Ikimiz de koyun sayıyormuş gibi yapalım. Gözlerini kapat.*"

Bay Hankinson parmaklarıyla göğsünde trompet çaldı ve başıyla onayladı. "Ah," diye inledi. Şarkıcıyı tanıdı. "... Al Bowlly."

"Hayır." Janet Harding'in sesi birden şarkıyı bastırdı. "Işıklar -araba- bu tarafa geliyor, durmuyor!"

Shaun kızın başını yastığın içine gömdüğünü gördü. Zihninde cuma akşamının acıları ve korkuları yeniden canlanıyordu.

Janet, "Çok fazla insan var!" dedi. "Yolundan çekilemiyorum. Geliyor, geliyor!"

Kâbuslar bulaşıcı bir hastalık gibi bölümde yayıldı ve kısa süre sonra on iki çocuk uykusunda titremeye ve ağlamaya başladı. Bu sırada çalan grubun saksafon ve klarnet sesleri de havayı dolduruyordu.

"Müzik çalsın, dans etmek için rüyamsı bir şey..."

Peter Starkey bir çığlık attı ve sırtı yay çizdi. Sadece Fiona Ellis sakin ve sessizdi.

Ismus sessizce kahkaha attı. Cihazın kadranının ortasındaki iğne titremeye başladı.

Shaun bu gürültüde çocukların nasıl uyuyabildiğini anlayamıyordu. Kâbusların etkisiyle şimdiye kadar çoktan yataklarından fırlamış olmaları gerekirdi, ayrıca çıkarttıkları sesler Fiona'yı uyandırmalıydı. Zihninden bu düşünceler geçerken kızın yüzünün burulduğunu ve sağlam gözünden yaşlar akmaya başladığını gördü. Fiona da kâbuslar görüyordu. Shaun kızın neler gördüğünü bilmiyordu.

Şimdi bölümde çocukların çığlıkları ve iniltileri yankılanıyordu. Bakalit cihaz ıslığa benzer sesler çıkarttı ve ciyakladı fakat eski melodi çalmaya devam etti. Bir zilin sesi geldi ve Ismus keyifle ayağını yere vurmaya başladı.

"Sıcaklığı biraz artırmanın zamanı geldi," dedi. Biraz daha ayar yaptı. Elektriksel ciyaklamalar şiddetlendi.

Shaun derisinin karıncalandığını hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Saçlarının da havaya dikildiğini hissetti ve genç kızın omzundaki kılların da hareketlendiğini gördü. Avukatın parlak kellesindeki incecik beyaz saç telleri elektriklendi. Masanın üzerindeki bir A4 kâğıt havaya savruldu. Ardından kâğıdı bir kalem takip etti. Ataçlar dört bir yana saçıldı. Bilgisayar ekranı cızırdadı ve karardı.

Hastaların yataklarının ayak ucunda duran çizelgeler sallanmaya ve yatakların metal kenarlarına çarpmaya başladı. Plastik bir şişenin kapağı açıldı ve parlak turuncu bir sıvı dışarıya fışkırdı. Bir serum torbası kancanın ucunda sallandı. Sonra bütün ayak yerden kalktı. Bir morfin pompası titredi ve geriye savruldu.

Shaun'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Balonlar teker teker şişti ve patladı. Geçmiş olsun kartları havalandı ve kelebekler gibi duvara yapıştı. Her bir yatağı diğerinden ayıran soluk turkuaz perdeler kanatlandı ve tavana doğru savruldu. Ardından çarşaflar ve örtüler de yerinden kalktı, deve dikeni tüyü gibi havada süzüldü.

Balonlar gibi serum torbaları da şişti, ardı ardına patladı.

Yeni bir zil sesi duyuldu. Trompetler çaldı ve trombonlar kükredi.

Hâlâ uykuda olan Janet Harding çığlık attı.

Ismus'un elindeki cihaz cevap olarak ciyakladı ve kadranın ortasındaki iğne dönmeye başladı.

Çocuklar kollarını havaya kaldırdı ve yataklar yerden kalktı.

Şimdi Peter Starkey çığlık atıyordu. Jonathan Spencer da korkunç koroya katıldı. Ismus yatakların arasında dans etti ve sonunda bütün çocuklar ciyaklamaya başladı.

Shaun, Fiona Ellis'in döşeğin üzerinde havada durduğunu gördü. Kız yerden yükseldi, yükseldi, sonunda görünmez güç kızı duvara yapıştırdı, şimdi tepetaklak duvara çivilenmiş bir pozisyondaydı.

Ardından Thomas Goulden uçtu. Kolundaki serum iğnesi çıktı, havada taklalar atarak Dumbo ve Shrek'in bir duvar resmine dönüştü. Masasının yanındaki sehpa da yerden yükseldi, sürahideki su çocuğun yüzüne döküldü, fakat hâlâ uykusunda kâbuslar görmeye devam ediyordu.

Masasına yaslanan Hemşire Olivant sessiz bir hayranlıkla olan biteni seyretti. İçinde bulunduğu dünyanın gerçek olmadığını anlayınca kendisini ne kadar hafif ve uçarı hissediyordu.

Çizgi romanlar ve dergiler havada uçuşurken sayfaları hışırdadı. Tavana yapıştılar, parıltılı kâğıtlardan gürültülü bir girdap oluşturdular. Sonra geriye kalan on çocuk da yataklarından fırladı. Harvey Temple ayaklarından tutulup çekildi, alçıları büyük bir gürültüyle duvara çarptı.

Ismus çocukların korkusu ve hayal kırıklığıyla âlem yaptı. Neşeyle ekseni etrafında döndü sonra durup bakalit cihazın kadranına baktı. İğne turunu tamamlamış, zamanı gelmişti. Izgaradan gelen elektronik gürültü müziği bastırmıştı. Neredeyse kulakları sağır edecek bir gürültüydü ve şiddetini gittikçe artırıyordu. Kısa süre sonra dayanılmaz bir hâl aldı. Shaun dişlerini sıktı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Bay Hankinson elleriyle kulaklarını örttü ve Labella da aynısını yaptı. Joan titredi ve yüzünü buruşturdu, kara suratlı korumalar bile rahatsızdı. Ses kafaların içini bir matkap gibi oyuyordu, sonunda insanların duyamayacağı bir perdeye çıktı. Geriye sadece müzik ve çocukların çığlıkları kaldı.

Ismus düğmeyi çevirdi. Müzik durdu ve yerini başka bir şey aldı. Shaun'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korkunç bir kükreme duydu fakat daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Çıldırmış, bu dünyaya ait olamayacak bir kükremeydi, içinde korkunç bir nefreti barındırıyordu.

Ismus, "Dinleyin," dedi. Izgarayı okşadı. "Mauger geçiş yapmak için sabırsızlanıyor."

Koridorun ortasına yürüdü, cihazı yere koydu ve üçüncü düğmeyi çevirdi. Sonra dikkatlice geri adım attı.

Cihaz titremeye başladı. Izgaradan uğuldayan bir rüzgâr yükseldi, tavana hücum etti, havada dönüp duran dergileri ve kâğıtları paramparça etti.

Ismus geleni karşılarcasına kollarını iki yana açtı ve yüksek sesle bir kahkaha attı.

Ardından rüzgâr koğuşta esmeye başladı. Boş yatakların üzerinden geçti, çarşafları yırttı, köpük yastıklardan parçalar koparttı. Ve sonra...

Shaun'un zihnini korku ele geçirdi.

Görünmez güç yatak perdelerinden birine hücum etti. Turkuaz kumaş bir an için yaratığın etrafını sardı. Bir boğa kadar büyüktü, devasa kafasında iki kıvrımlı boynuz vardı. Perdenin kenara savrulmasıyla bir anlığına açığa çıkan korkunç surattan derin ve boğuk bir kükreme geldi.

Shaun, korkunç yaratığı görünce korumalar da mı korkmuştu yoksa bedeni saf korkuyla vücuduna yeni güç mü pompalıyordu, bilemedi. Fakat çaresizce savrulan bir tekme ve kara surata atılan bir dirseğinden ardından serbest kaldı.

Çocukları kurtarmak için yapabileceği bir şey yoktu. Hepsi buzdolabı süsleri gibi duvara yapışmıştı ve titriyorlardı. Diğerlerini uyarıp yardım çağırmalıydı. Masadan bozuk monitörü aldı ve öne atıldı, yerdeki bakalit cihazın üzerine fırlattı.

Bir parıltının ardından iki cihaz da kırıldı ve parçalarına ayrıldı. Ortama sarı, sülfürlü bir duman yayıldı. Sonra kaos başladı. Çocukları, yatakları, morfin pompalarını, yırtık dergileri, sandalyeleri ve dolapları havada tutan görünmez güç yok oldu. Her şey yere düştü. Shaun çaresizce etrafına bakındı. Bir terörist saldırının sonrası gibiydi. Koşmaktan başka ne yapabilirdi? Yardım isteyerek güvenlik kapısına koştu, düğmeye bastı, kapıyı açtı ve koridora çıktı.

Kara suratlı korumalar adamın peşinden gitti.

Ismus, "Bekleyin!" diye emretti. "Mauger'i bu spordan mahrum etmeyin."

Yeni bir kükreme koğuşu titretti. Büyük ve ürkütücü bir figür sarı dumanın içinden çıktı, geçiş yapan yaratık üzerlerine doğru gelince iki koruma kendilerini yere attı.

Pediyatri Bölümü'nün enkazıyla çevrelenen Ismus yaratığın arkasından seslendi. "Onu avla! Onu bana getir!"

Mauger'in korkunç kükremesi koridorda yankılandı.

Ismus, "Adamı geri getirince," dedi. Leydi Labella'ya döndü. "Ona cennet meyvesinden yedirin."

Shiela, "Evet, Lordum," diye cevap verdi. Meyveyi havaya kaldırdı ve bileğinden aşağıya akan pis kokulu sıvıları yaladı.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından içeriye sağa sola saçılmış çocukların iniltileri ve hıçkırıkları doldu. Hâlâ kâbuslarının içinde kapana kısılmışlardı.

Hemşire Olivant harap olmuş koğuşa göz gezdirirken, "Ne kargaşa!" dedi. Yataklar ters dönmüş, perdeler yerlerinden sökülmüştü, makineler düzensiz bir biçimde bipliyor, kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Meyve suyu ve serum karışımı bir sıvı zemine yayılıyordu.

Ismus, "Sana güvenim sonsuz," dedi. "Burada ne kadar çok çalışırsan Ay Işığı'nda o kadar zengin olursun."

Hemşire başıyla onayladı. "Neler olduğunu sorarlarsa?" diye sordu.

Ismus, "Erkek hemşirenin aklını kaçırdığını ve dehşet saçtığını söyle," diye tavsiye etti. "Adamı durdurmak için yapabileceğin bir şey yoktu. Sana seçim şansı tanımadı."

Olivant, "Yaramaz, seksi Shaun," dedi. "Bana karşı çok utangaç davrandığı için bunu hak etmişti."

Shaun Preston hayatını ve bildiği kadarıyla ruhunu kurtarmak için kaçıyordu. Köşeyi dönünce Doğum kısmının kapısını gördü. Kendisini kilitli kapıya attı, içeriye alınmak için kapıyı yumruklamaya başladı.

"Haydi! Haydi!" diye bağırdı. "Kapıyı açın!"

Kilidin vızıltısı duyulmadı. Gecenin geç saatinde kapıyı kimin yumrukladığını anlamak için camda meraklı bir yüz belirmedi. Shaun yüzünü cama dayadı ve hemşire masası-

nın boş olduğunu gördü. Görevli hemşire yerinde yoktu. Sağa doğru uzanan koridoru göremiyordu. Koridorun diğer ucunda olmalıydı. Daha yüksek sesle bağırmaya ve kapıyı tekmelemeye başladı.

En yakındaki yatakta yorgun bir yeni anne vardı, önce şaşkın sonra öfkeli gözlerle Shaun'a baktı.

"Bebekleri uyandıracaksın!" dedi.

Ve bebeklerden biri ağlamaya başladı.

Shaun, "Beni içeriye alın!" diye haykırdı.

Kadın koğuşun diğer tarafına döndü, görevli hemşireye eliyle işaret etti. Shaun kadının kendisi için *delirmiş* dediğini dudaklarından anladı.

"Acele edin! Acele edin!" diye bağırdı.

Yaklaşan ayak seslerini duydu. Görevli hemşirenin şaşkın ve meraklı yüzü camın diğer tarafında belirdi.

Shaun, "Kapıyı aç!" diye bağırdı. "Acele et!"

Hemşire tereddüt etmedi. Koştu ve düğmeye bastı. Shaun kapıyı açtı ve olduğu yerde dondu kaldı.

Koridorun diğer ucundan Mauger'in kükremesi geldi. Shaun şaşkın hemşirenin omuzları üzerinden anneler ve ağlayan, tedirgin, korkmuş bebeklerin bulunduğu kısma baktı. İçeriye girerse korkunç yaratık da peşinden gelecekti. Pediyatri bölümündeki yıkım aklına geldi ve yaratığın Doğum bölümüne vereceği zararı hayal etti.

Aynı gece ikinci kez Tom ve Jerry'deki yutkunma sesini duydu fakat bu seferki gerçekti. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Başını iki yana salladı ve geri adım attı. "Bu kapıyı kimse için açmayın," dedi. Kapıyı sert bir biçimde kapattı.

"Kimseye açmayın," diye tekrarladı. Koridorda koşmaya başladı. Korkunç güç köşeyi dönerek takibe devam etti.

Shaun, "Bu taraftan, çirkin şey!" diye bağırdı. "Gel beni yakala!"

Mauger yine kükredi. Doğum bölümünün duvardaki panosu titredi. Notlar ve duyurular dört bir yana saçıldı.

Shaun asansörlere koştu ve düğmelere bastı.

"Lanet olsun!"

Her iki asansör de zemin kattaydı. Bekleyecek vakit yoktu. Mauger üzerine gelirken hava dalgalandı. Shaun kenara çekildi ve bir otomatik satış makinesinin arkasına atladı, ardından boş bir koğuşun kapılarını tekmeleyerek açtı.

İçerisi karanlıktı. Yatakların iskeletleri üzerinde rulo yapılmış döşekler duruyordu. Gizlenecek bir yer veya başka bir çıkış yoktu.

Shaun sessizce küfretti. Otomatik satış makinesinin Mauger'in öfkesine maruz kalınca eğilip bükülme seslerini duydu. Cips paketleri, çikolatalar ve kola kutuları etrafa saçıldı.

Shaun karşı duvarın dibine sindi, iki pencere arasındaki karanlığın kaçmak için zaman kazandıracak kadar kendisini gizlemesini ümit etti. Asansörler yukarı çıkıyordu, dışarıya çıkabilirse...

Kapılar savrularak açıldı. Shaun ileriye baktı ve nefes sesini susturmaya çalıştı.

Boş koğuşun içine yuvarlanarak bir kola kutusu girdi. Yataklardan birinin altına giren kutu metal bir ayağa çarparak durdu. Shaun nabzının ensesinde attığını hissetti.

İçeriye ağır bir ayak girince yerdeki bir cips poşeti patladı. Yaratık boş koğuşa adım atarken yere saçılan cipsleri ezdi.

Shaun yaratığın gözlerini göremese de kavurucu bakışların üzerine odaklandığını hissetti. Nerede olduğunu biliyordu. Karşısında duran karanlığın bir şeytanıydı. Gölgeler güvenli değildi.

Yataklardan biri yaratık yanından geçerken titreşti. Shaun'un korkusu büyüdü.

Hayır, diye düşündü. *Beni alamaz. Alamaz.*

Habis bir hırıltının ardından karanlık titredi. Boynuzlu bir silüet açığa çıktı. Perdenin arkasında bir anlığına açığa çıkan hâlinden daha korkunçtu. Bu sefer ağzındaki dev sivri dişleri de görebiliyordu.

Kaçma ümitleri suya düştü. Artık dışarıya çıkmanın tek bir yolu vardı. Shaun derin bir nefes aldı ve harekete geçti.

"Tanrım, beni kurtar!" diye dua etti.

Mauger kükreyerek öne atıldı. Shaun Preston kenara çekildi, koşarak pencerelerden birinin üzerine doğru atıldı. Pencere camı kırıldı ve Shaun kendisini gecenin karanlığına bıraktı. Ellerine ve yüzüne cam parçaları saplanmıştı. Aşağıya düşerken etrafında parıltılı cam parçacıkları uçuşuyordu.

Yere çarpınca gelen korkunç sesi Mauger'in hayal kırıklığını belli eden kükremesi takip etti, her iki ses de Pediyatri bölümünden duyuldu.

Ismus şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. "Meyveyi kaldır," dedi. "Artık ihtiyacımız yok. Shaun geri gelmeyecek."

Bay Hankinson, "Muhteşem icada yazık oldu," dedi. Bakalit cihazdan arta kalan parçalara baktı.

Ismus, "Dediğim gibi," dedi. "Artık cihaza ihtiyacımız yok. Şimdi, ortalık iyice karışmadan Mauger'i kontrol altına alalım."

Arkadaşları ile birlikte koğuşu terk etti ve dışarıya çıkmadan önce hemşire Olivant'a son bir kez gülümsedi.

"Yarın ilk iş olarak Çilingir'i buraya göndereceğim, çocukların her birine Dans Eden Valeler'in bir kopyasını getirecek," dedi. "Bunu hak ettiler. Gerçekten hak ettiler."

Joan, "Prens seni kutsasın," diye teşekkür etti.

17

Paul sonraki güne mutlu ve huzurlu bir biçimde başladı. Bu günü hiçbir şey mahvedemezdi. Gerald önceki akşam piyano dersinin ardından kendisini eve bıraktıktan sonra, Martin ve annesi karşısına oturup niyetlerinden bahsetmişti. Neşeli çığlıklar atan Paul koltuktan aşağıya atlamış ve sevinçle havayı yumruklamıştı. Daha mutlu olamazdı. İkisinin evlenmesini uzun süredir arzuluyordu. Ayrıca bir kardeşi olmasını da çok istiyordu. Bu yüzden, bu günü veya haftayı hiçbir şey mahvedemezdi. En azından düşüncesi buydu.

Martin sabah okula giderken de benzer bir ruh hâli içerisindeydi. Carol'un hastaneden aldığı rahatsız edici çağrı bile moralini bozmadı. Erkek hemşirelerden biri kontrolden çıkmış ve çocukların kaldığı kısımda terör saçmış, ardından da kendisini pencereden aşağıya atmıştı. Neyse ki çocuklar felaketi küçük sıyrıklar, morluklar ve birkaç kırık kemik ile atlatmıştı. Fakat yaşanan olay Shaun Preston'u tanıyanlar için tam bir şoktu.

Böyle bir şey yapması beklenmeyecek tiplerden biriydi fakat kimse hakkında yüzde yüz emin olmak mümkün değildi. Hemşire Olivant basın mensuplarına adamın yanında kendisini nasıl huzursuz hissettiğini, uygunsuz bakışlara ve müstehcen tekliflere maruz kaldığını anlatıyordu. Adamı kontrolden çıkaran şeyin kendisinin ilgisiz tavırları ve resmi bir şikâyette bulunma tehdidi olduğundan emindi. Bugün hastanede yeni bir medya sirki yaşanıyordu.

Martin okul kapılarından içeriye girerken parmaklıkların önüne konmuş yeni çiçekleri gördü. Çiçeklerin ne kadar süre kapının önünü süsleyeceğini merak etti. Sonrasında yapılacak en uygun şey neydi? Barry Milligan bu gibi şeylerde iyiydi, ne yapılması gerektiğini bilirdi. TV polis kişiliğine rağmen, gerektiğinde çok düşünceli bir adam olabiliyordu.

Kendi kendine ıslıkla bir düğün şarkısı çalan Martin, Paul ile vedalaştıktan sonra öğretmenler odasına doğru yürüdü. Sabah gazetelerini okuyan meslektaşlarını görünce neşeli ruh hâli bozuldu.

"Bu, hiç iyi değil," diye mırıldandı. "Burada neler oluyor?" Erkek hemşire ile ilgili haber sabah gazetelerine çıkmış olamazdı, değil mi?

Bayan Early gazeteyi işaret parmağı ile başparmağı arasında kirli bir çocuk beziymiş gibi tutuyordu. Ön sayfalar ayın nişanına ayrılmıştı fakat 6. ve 7. sayfalar 'Kör Kütük Sarhoş: Olaylı okulun Müdürü çocuklar ölürken şişeleri ardı ardına deviriyor' kısmına ayrılmıştı. Sayfalarda, Barry Milligan'ın son birkaç gündür barda gizlice çekilmiş resimleri vardı. İki farklı barda içki içerken, elinde şişelerle marketten çıkarken

ve oturma odasının koltuğunda sızmış bir biçimde yatarken ve etrafı boş şişelerle çevrili resimleri vardı.

Martin, "Lanet olsun!" diye küfretti.

Bay Wynn, "Adam bir baş belası ve dinozor," dedi. "İşini yapmaya uygun değil. Bu nasıl bir örnek?"

Martin tiksinerek gazeteyi yere fırlattı ve öfkeyle Bay Wynn'e baktı. "Buranın dışında özel hayatımızda ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez," dedi.

Bay Wynn, "Bunu söyleyenler gizleyecek bir şeyi olanlardır," diye mırıldandı.

Martin, "Bu da neyin nesi?" diye sordu. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

Bay Wynn, Martin'i tepeden tırnağa süzdü. Burnundan nefes verdi, geniş omuzlarını dikleştirdi ve yüzünde sahte bir gülümsemeyle Martin'e baktı. Ceketini iliklediı ve odayı terk etti. Martin adamın peşinden gidip turuncu suratına bir yumruk atmak istiyordu fakat Bay Wynn tek bir yumrukta kendisini yere serecek kadar güçlüydü.

Dişlerini sıkarak "Beyinsiz kas yığını," dedi. "Git ve sırtındaki steroid noktalarını sık."

Bayan Early, "Hayatımızın en mutlu günleri," dedi.

Martin, "Barry nerede?" diye sordu.

Bay Roy, "Ofisinde," diye cevap verdi. "Telefon hatları bugün erirse şaşırmam. Ben olsam yanına gitmezdim. Köşeye sıkışan bir yaratık herkese saldırmaya hazırdır."

Martin, "Bu, hiç adil değil," dedi. "İşini çok iyi yapıyor."

Bayan Early başını iki yana salladı. "Artık bir anlamı yok," dedi. "Artık kötü şöhreti bütün ülkede duyuldu. Kimse ne

kadar iyi bir müdür olduğuyla ilgilenmiyor. Çoktan yargılandı ve suçlu bulundu. Kimliği sabitlendi. Üzerine atılan bu çamurdan asla kurtulamayacak. Sonsuza kadar Kör Kütük Sarhoş Müdür olacak. Artık dosyasına girdi, nereye gitse karşısına çıkartılacak."

Bay Roy, "Kendisini savunması imkânsız," dedi.

Martin haklı olduklarını biliyor fakat midesi bulanıyordu. Zil sesi duyuldu.

Bayan Early yerdeki gazeteye baktı. "Kelimelerin gücü böyledir," dedi. "Acı verir, hayatları mahveder ve savaşları başlatır. Tek gereken birkaç kelime." Başını iki yana salladı, öğretmenler odasını terk etti, sadece bir tanesi bile sınıfta kullanılsa kendisini mahvedecek kelimeler olduğunun farkındaydı. Dilin gücü asla küçümsenmemeliydi.

Okulun bir başka yerinde Paul Thornbury'nin mutluluğu çok daha kalıcıydı.

Arkadaşları Paul'e garip davranıyordu ve önceki gece Facebook'tan dürtmesine rağmen cevap alamamıştı. Anthony Maskel ve Graeme Parker'ın profil resimlerini neden iskambil kartları ile değiştirdiğini anlamıyor, iki çocuğun sabah kendisine nasıl davranacağını ve kendisinin ikiliye karşı nasıl bir tavır sergileyeceğini bilmiyordu. İletişimi tamamen kopartmalı mı, yoksa kendisiyle konuşurlarsa soğuk mu davranmalı emin değildi. Böyle davranıyorlarsa arkadaş olarak yanında olmayı hak ediyorlar mıydı?

Sabah herkes bahçede toplanınca arkadaşlarını gördü. İkisi de düşündüğünden çok daha iyiydi.

Paul'ü, "Merhabalar!" diye karşıladılar. Kendilerine bir mandıra ve somon çiftliği miras kalan iki kedi gibi sırıttılar.

Paul ihtiyatla, "Merhaba," dedi. "Siz iyi misiniz?"

İki çocuk gülümseyerek karşılık verdi. Normalde böyle değillerdi. Anthony genelde sözde bir hastalıktan yakınıp sızlanır, Graeme ise biraz aksi olurdu, fakat Paul de iki arkadaşını bu özellikleriyle seviyordu. Böyle değişmelerine neyin sebep olduğunu anlayamadı.

Anthony, "Biz çok iyiyiz," dedi. "Düşüncelerimizi Saray'dakilerle paylaşıyoruz."

Graeme, "Senin de paylaşmanı istiyoruz," dedi.

Paul şaşkındı. "Pastaneden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Arkadaşları güldü ve başlarını iki yana salladı. Anthony, "Sadece bir tane Saray var," dedi. Elini çantasına soktu ve bir kitabı çıkarttı. "Bu."

Paul, "Hey, ondan bende de var," dedi. "Fuardaki adam vermişti."

İkili, "Kitabı sana Ismus mu verdi?" diye sordu. "Bu, çok büyük onur."

"Kim?"

Çocuklar gözlerini kırpıştırdı. "Daha okumadın mı?" diye sordular. "Yoksa sen sapkınlardan biri misin?"

"Sapkın mı? Hayır, henüz başlayacak vaktim olmadı. Kitap güzel mi?"

Çocuklar birbirine anlamlı bakışlar attı, Paul'ün bilmediği sırları biliyor gibiydiler.

Anthony, "Güzel, yeterli bir kelime değil," dedi. "Paul, hayatta sadece bu kitabın önemi var. Çok ama çok..." Sesi azalarak yok oldu, Dans Eden Valeler hakkındaki hislerine tercüman olacak uygun kelimeleri bulamadı.

Paul sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Arkadaşları çok garip davranıyordu.

Graeme, "Seninki yanında mı?" diye sordu. "Birlikte okuyabiliriz. Tek bir ses olarak birlikte okumak çok daha güzel oluyor." İleri geri sallanmaya başladı.

Paul, "Hayır," dedi. Tedirginliği gittikçe artıyordu. "Evde bıraktım."

Anthony, "O zaman sana biz okuyalım," dedi.

Graeme, "Evet, birlikte sana okuyabiliriz," dedi. "Ve sen de bu zevki bizimle paylaşmış olursun."

Paul sınıftakilerin bu garipliğin farkında olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı fakat kimse kendileriyle ilgilenmiyordu.

İki çocuk kitaplarını eline aldı ve ilk sayfayı açıp yüksek sesle okumaya başladı.

Sonra zil çaldı.

Paul, "Kurtuldum," diye mırıldandı. Kelimenin ne kadar doğru olduğunun farkında değildi.

İlk ders tarihti. Yedinci sınıflar Orta Çağ dünyası ve Normandiya şatolarını öğreniyordu. Bu konuya itirazı olan veya büyüleyici bulmayan bir tane bile çocuk yoktu. Fakat bu sabah iki çocuk için konu çok daha büyüleyiciydi. Normalde sessiz kalmayı tercih eden Anthony ve Graeme

taşların rengi, odaların düzeni ve duvar halıları ile ilgili detaylı ve alakasız sorular soruyordu. Sanki Normandiya şatolarını daha önce gittikleri başka bir şato ile karşılaştırıyor, sanki *motte-and-bailey* tarzı ahşap yapıları, taştan kaleleri ve Normandiya kulelerini yetersiz buluyordu.

Her zaman boğaz kısmı kırmızı veya siyah fiyonklu, ütülü, beyaz bluzlar giyen ve neredeyse okuldaki bütün erkek çocukların âşık olduğu Bayan Smyth sinirlenmeye başladı.

Graeme, "Ahırda kaç tane atları olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. "Ve kaç tane av köpekleri ve şahinleri olduğunu?"

Diğer çocuklar kadının öfkeli hâline alışkın değildi. Bayan Smyth sinirlendirilecek biri değildi. Her ne kadar bir Hitchcock başrol oyuncusu kadar bakımlı ve güzel de olsa, çantada keklik biri değildi ve sadece aptallar kadını oyuna getirmeye çalışırdı. Herkes sustu ve dinledi, iki çocuğun tavırlarına çok şaşırdı, fakat öğretmenlerinin nereye kadar tahammül edeceğini ve çocuklar çok ileri gidince ne tepki vereceğini merak ediyorlardı.

Kadın ciddi bir ses tonuyla, "Nasıl bir kaleden bahsettiğinize göre değişir," dedi. "Hepsi farklıdır, içinde yaşayanların zenginliğine ve statüsüne göre değişir. Bahsettiğiniz hayvanlardan sadece çok zenginler çok sayıda barındırabilir."

Graeme gururla, "Lordum Ismus'un şatosunda kırk tane safkan atı vardır," dedi. "Hepsi asil bir soydan gelir ve şövalyeler üzerine bineceği zaman giyilecek işlemeli örtüleri vardır. Beyaz Şato'nun eş merkezli üç duvarı vardır ve Kale beş kat yüksekliğindedir..."

Bayan Smyth, "Yeter!" diye bağırdı. Kalemiyle çocuğu işaret etti. "Böyle aptal yorumlarla dersimi sabote etmeye devam ederseniz dersler bittikten sonra cezalı olarak okulda kalırsınız."

Anthony, Graeme'yi savunmak için, "Ama doğruları söylüyor!" diye araya girdi. "Dünyanın en güzel kalesidir!"

"En iyi atlara sahiptir! Ve ayrı bir binada Sinek Valesi'nin henüz bir tayken hayatını kurtardığı aygırı tutulmaktadır! Ondan daha iyi, daha güçlü ve daha asil bir yaratık yoktur!"

Anthony, "Bu doğru!" dedi. "Bütün şövalyeler Sinek Valesi'ni kıskanır ve..."

Bayan Smyth, "Sessiz olun!" diye kükredi. Ders kitabını masanın üzerine vurunca herkes yerinde hopladı. İki çocuğun nasıl aptalca bir oyun oynadığını bilmiyordu fakat daha fazla katlanmaya niyeti yoktu.

Aksi bir ses tonuyla, "Siz ikiniz beni çok kızdırdınız!" dedi. "Tek bir kelime daha ederseniz, sadece biriniz bile etse, ikinizi de cezalandıracağım."

Çocuklar öğretmen büyük bir adaletsizlik yapmış gibi şaşkındı, fakat başlarını önlerine eğdiler ve dersin geri kalanı boyunca bir daha konuşmadılar.

Sınıfın geri kalanından da konuşan olmadı. Bayan Smyth'in suratı koyu bir pembe tona bürünmüştü ve burnundan soluyordu. Graeme ve Anthony'nin saygısızlığıyla çılgına dönmüştü, herkese ders kitaplarından belirli bölümleri deftere geçirmelerini emretti.

Paul ve diğer çocuklar Graeme ve Anthony'e bakıyordu. Ne düşünüyorlardı? Şimdi kadının hoşnutsuzluğunun be-

delini herkes ödüyor ve iki çocuk hiçbir şey olmamış gibi sıralarında oturuyordu. Zil çalınca öğretmen izin verene kadar kimse yerinden kıpırdamadı, sonrasında da sessizce sınıfı terk etti.

Öğretmen, "Siz ikiniz," dedi. Graeme ve Anthony'ye döndü. "Buraya gelin."

Çocuklar başları önlerine eğik kadının karşısına dikildi.

Sert bir ses tonuyla, "Bugün ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum," dedi. "Fakat dersimde bir daha böyle aptalca hareketler istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Anthony kafasını kaldırdı ve kadının gözlerine baktı. "Sizi duyduk, öğretmenim," dedi. Korkusuz, neredeyse dalga geçer gibi bir hâli vardı. "Sizi duyduk ve sizi affettik."

Bayan Smyth şaşkınlıkla, "Ne yaptınız?" diye sordu.

"Sizi affettik."

Bayan Smyth'in ağzı açık kaldı. Şimdiye kadar kendisiyle böyle konuşan olmamıştı, özellikle de yedinci sınıflardan. Anthony kadına bakmaya devam etti. Bu yaptıkları saygısızlığın da ötesindeydi. Rahatsız ediciydi. Bayan Smyth çocuğun gözlerinin cansız bir parıltıyla ışıldadığını, oyuncak bebeklerin gözlerine benzediğini fark etti.

Sonunda, "Ağzından çıkanlara dikkat et, genç adam," dedi. "Böyle devam ederseniz ailelerinizi çağırmak zorunda kalacağım."

Anthony, "Onlar da sizi affeder," dedi. "Şimdilik."

Graeme'nin sırası geldi. Yüzünde duygudan yoksun bir ifade vardı, çok sakindi ve gözleri Anthony'ninkiler gibiydi.

Apaçık ortada olan gerçekleri dile getiriyormuş gibi, "Kendinize hâkim olamadınız," dedi. "Sadece umursamaz bir tavır içerisindesiniz."

"Evet, umursamazsınız... Şimdilik."

"Fakat bu durum değişecek."

Öğretmen sandalyesine yaslandı. Bu iki çocuk normal değildi. Mümkün olduğunca sakin bir ses tonuyla, "Dışarıya çıkın," dedi. "Sınıfı terk edin."

Birkaç saniye daha öğretmenin karşısında dikildiler, gülümsediler, ardından sınıfı terk ettiler.

"Prens sizi kutsasın," dediler.

Kapının kapatılışını seyrederken Bayan Smyth'in elindeki kalem titriyordu. Gündüz vakti, bir okulun sınıfında, belki de dünyanın en güvenli yerlerinden birinde oturuyordu fakat hiç böylesine tehdit edildiğini ve sindirildiğini hatırlamıyordu. Kendine gelip masadan kalkması beş dakika sürdü, ayağa kalktığında hâlâ titriyordu.

Paul oyun yerinde iki çocuğu bekliyor, Bayan Smyth'in neler dediğini merak ediyordu. Etrafına bakınca farklı yaşlardan farklı çocukların garip davranışlar sergilediğini gördü. Küçük gruplar hâlinde toplanmışlardı, bazıları oturdukları yerde sabah Graeme'nin yaptığı gibi ileri geri sallanıyordu.

"Deliler diyarında bir gün daha," diye mırıldandı. Beklerken bir şeyle meşgul olmak için telefonunu çıkarttı ve annesine bir mesaj atmaya hazırlandı. Merhaba demek ve yarın için eşofmanlarını yıkayıp yıkayamayacağını sormak istiyordu.

Gönder düğmesine bastığı sırada okuldan çıkan Graeme ve Anthony'i gördü. Paul çocukların yanına koştu.

"Siz içeride ne oynuyordunuz?" diye sordu. "Kadını çileden çıkarttınız."

Anthony, "Biz oyun oynamıyorduk," diye cevap verdi. "Onu eğitmeye çalışıyorduk."

Graeme, "Şatoda yaşamın nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikri yok," dedi. "Eğitilmesi gerekiyor."

Paul başını iki yana salladı. "Pekâlâââ..." dedi. Arkadaşlarıyla dalga geçti fakat bunu neden yaptıklarını anlamadı. "Size minnettar kaldı mı?"

Graeme, "Henüz değil," dedi. "Fakat uzun sürmeyecek."

Anthony, "Çok uzun sürmeyecek," diye onayladı. Arabaların arkasındaki plastik köpek kafaları gibi onayladı.

Paul, "Siz ikiniz gerçekten çok garipsiniz," dedi. "Şu kitap yüzünden mi?"

Çocuklar ters bakışlarla karşılık verdi. Anthony, "Ne dediğine dikkat et!" diye uyardı. "Dans Eden Valeler hakkında kötü bir söz söyleme. Cezan tez ve şiddetli olur. Ismus bu konuyla hemen ilgilenir."

Paul bir kahkaha attı. "Çok mutlu ve neşeli bir Ismus'a benzemiyor!" dedi.

Graeme ve Anthony'nin suratları biraz daha asıldı.

Paul geri adım attı. "Biliyor musun, Anthony?" dedi. "O aptal kitabı ve saçma sapan Ismus'unu vücudunun güneş görmeyen bir yerine sokabilirsin. Bu aptal oyundan sıkılmaya başladım. Çok sıkıcı ve çok..."

Paul cümlesini bitiremeden Anthony saldırıya geçti. Böyle bir şeyi beklemeyen çocuğu yakasından tuttu ve yere yatırdı, göğsüne çıktı.

Paul'ün şaşkın yüzüne, "Ben Anthony değilim!" diye hırladı. "Ben ahırların seyisi Aethelheard'üm."

Paul kendini kurtarmak için debelenirken boğuk bir ses tonuyla, "Kalk üzerimden!" diye bağırdı. Graeme yanlarına geldi ve Paul'ü kollarından tutup yere çiviledi.

"Ve ben de Bertolf'um!" diye bağırdı. "Lord'un köpekleriyle ilgileniyorum. Uyuz bir hayvanı görünce tanırım."

Anthony, "Teslim ol!" dedi. "Teslim ol ve küfürlerin için af dile!"

"Kalkın üzerimden, kaçıklar!"

"Sözünü geri al, korkak!"

"Ben senin!"

Anthony arkadaşının gırtlağını biraz daha sıktı ve Paul nefessiz kaldı. Mümkün olduğunca dayandı sonra başıyla onayladı.

Anthony ellerini gevşetti. "Sözünü geri alıyor musun?"

Paul, "Evet," diyerek öksürdü.

"Ismus'un güneşin aydınlattığı yerlerdeki en asil hükümdar olduğunu söyle."

Graeme, "Söyle," diye emretti. Ayaklarına biraz daha güç verdi ve Paul kollarındaki acıyla inledi.

"Ismus... güneşin... aydınlattığı... yerlerdeki..."

Anthony, "En asil hükümdardır..." diye tamamladı.

"En... asil..."

"Hükümdardır."

"Hükümdardır. Of, kollarım!"

Çocuklar Paul'ü serbest bıraktı. Graeme, "Şimdi git," diye kükredi. "Ve Lord'umuz hakkında bir daha sakın kötü söz söyleme."

Kollarını ve boynunu ovuşturan Paul sendeleyerek ayağa kalktı. Yüzü neredeyse mosmordu. Farklı duyguları bir arada yaşıyordu: Öfke, şok, utanç ve aşağılanma ama en kötüsü ve en çok acı vereni ihanete uğramış olmaktı. İki çocuğun arkadaşı olduğuna inanmıştı. Bir daha ikisiyle de işi olmazdı.

Çocuklar Paul'e son bir kez tehditkâr bakışlar attıktan sonra arkalarına dönüp uzaklaştı, ciddi bir biçimde kitaptan bölümler okuyan bir gruba katıldı.

Öğretmenler odasında, Bayan Smyth yaşadıklarını Bayan Early'e anlatıyordu.

"Karşımda... Şeytan'ın çocukları gibi dikilip durdular," dedi. "Sadece küstah değillerdi, çocuklarda anormal ve uğursuz bir şey vardı. Onlara bakamadım. Aslında, hayır, bana bakmalarına dayanamadım."

Bayan Early konuyla o kadar ilgiliydi ki örgüsünü eline almamıştı.

Her zamanki bitkin sesiyle, "O ikisi normalde çok sessizdir," dedi. "Derse katılmalarını istemek taşı sıkıp suyunu çıkartmak gibi bir şey, asla derse katılmak için gönüllü olmazlar. Sıkıntılı hâllerini seyretmek acı vericidir."

Bayan Smyth, "Müdür'den ailelerine bir mektup yazmasını isteyeceğim," dedi. "Bu kadar kolay kurtulamazlar. Barry odasından çıktı mı?"

Bayan Early olumsuzca başını iki yana salladı. "Hâlâ ofisinde, hâlâ telefonda. Bugün adamı çok fazla göreceğimizi sanmıyorum."

Tarih öğretmeni üzgün bir ses tonuyla, "Acaba bir şeyler yiyebildi mi?" diye sordu.

Bayan Early başıyla onayladı. Müdürün eğitim kariyeri sona ermek üzereydi ve günleri sayılıydı.

Birden, "Ah!" dedi. "O çocuklar öğleden sonra da benim dersime girecek."

Bayan Smyth, "Dikkatli olun," dedi. "O ikisinde bir terslik var. Hoş olmayan bir şey."

"Dersi dört gözle bekliyor olacağım. Belki bu sayede Barry'nin yerine kimin geçeceğini düşünmem."

Bayan Smyth, "Evet, bu gerçekten de üzerinde kafa patlatılması gereken bir konu," dedi.

Paul'ün bir sonraki dersi sanattı. Genelde Graeme ve Anthony'nin yanında otururdu fakat bu sefer sınıfın arkalarında boş bir yer buldu, ikisiyle de göz göze gelmemeye çalıştı.

Genelde sanat dersini severdi fakat bugün dersin sona ermesini dört gözle bekliyordu, böylece eve gidip bilgisayar veya bir DVD ile kendini kaybedebilirdi. Yapacağı ilk şey ise arkadaş listesinden Graeme ve Anthony'i silmek olacaktı.

Sanat odasında hoş bir boya kokusu vardı. Paul duvarlara bakınca geçen haftadan beri yeni resimler eklendiğini gördü. Hepsi tazeydi, şato resimleriydi. Daha dikkatli ba-

kınca hepsinin aynı şatoyu resmettiğini fark etti, beyaz bir şatoydu.

Öğle yemeği arasında sabahki gibi bir olay yaşamamak için kütüphaneye gitti. Sadece sessizce oturmak ve yalnız kalmak istiyordu. Kütüphanenin kapısını açıp içeriyi dolu görünce çok şaşırdı. İçeride farklı sınıflardan kırk kadar öğrenci vardı. Bilgisayarların başındakiler hariç boş bir sandalye yoktu. Bu durum çok garipti.

Şaşkınlığı yüzüne de yansımış olmalıydı çünkü kütüphaneci Bayan Hopwood yanına geldi.

Neşeyle, "İstersen bilgisayarların hepsi boş," dedi. "Ya da raflardan bir kitap seçebilirsin... Belki de herkes gibi kendi kitabını yanında getirmişsindir."

Paul kadının dediklerini duymadı. Masaların üzerine eğilmiş, ellerindeki kitaplara odaklanmış, nerede olduklarını unutmuş çocuklara baktı. Bazıları oturdukları sandalyede ileri geri sallanıyordu.

Kütüphaneciye bir cevap vermeden arkasına döndü ve dışarıya çıktı.

Bayan Hopwood çocuğu suçlamadı. Neler olduğunu kendisi de anlamıyordu. İçerideki öğrencilerden bazıları kütüphaneyi hiç ziyaret etmezdi ve çocukların yanlarında getirdikleri kitaplara aşırı konsantre olması sıra dışı bir durumdu. Yakından bakınca hepsinin aynı kitabı okuduğunu fark etmişti.

Otoriter bir ses tonuna bürünmeye çalışarak Sandra Dixon'a, "Ne anlatıyor?" diye sordu. "En son dedikoduları mı?"

Onuncu sınıftaki kız yaralı yüzünü Dans Eden Valeler'den kaldırdı ve boş gözlerle kadına baktı. "Ben Kupa Kızı'yım," dedi. "Ben Kupa Kızı'yım, Kupa Kızı'yım."

Bayan Hapwood tedirgin bir biçimde Sandra'dan uzaklaştı. Ardından bütün çocuklar ileri geri sallanmaya ve yüksek sesle kitabı okumaya başladı.

Kütüphaneci ortadan kayboldu. Öğle yemeği saati boyunca da rafların ardına gizlendiği yerden çıkmadı.

Öğleden sonra İngilizce dersinde, Paul her zamanki gibi Graeme ve Anthony'nin önünde oturmak zorunda kaldı. Sınıfta başka boş yer yoktu.

Fakat endişelenmesine gerek yoktu. İki çocuk otururken ona bakmadı. Anthony gözlerini kapatmış, büyülü bir rüyaya hapsolmuş gibi başını sağa sola sallıyordu. Graeme'nin yüzü de masanın üzerindeki çantanın ardına gizlenmişti.

Bayan Early gelince hemen çocuklara odaklandı. İkisi için hazırdı ya da öyle olduğuna inanıyordu.

Hemen, "Çantaları masalardan kaldırın," dedi.

Graeme boş gözlerle çantanın üzerinden öğretmene baktı.

Öğretmen, "Çanta!" diye tekrarladı.

Graeme yavaşça çantasını kaldırınca masanın üzerinde duran kitap açığa çıktı.

Bayan Early, "Onu kaldır," dedi. "Bugün kitap okuma günü değil, heceleme üzerinde çalışacağız. Sizin için çok güzel, zor kelimeler buldum."

Sınıfta çocukların inlemesi yankılandı. Bayan Early kınarcasına öğrencilere baktı. Sonra Graeme'nin söylediğini yapmadığını fark etti.

"O kitabı kaldırmanı söyledim," dedi.

Graeme söyleneni umursamadı ve kitabı okumaya devam etti.

"Graeme Parker, beni dinliyor musun?"

Graeme sayfanın sonuna kadar okuduktan sonra kafasını kaldırdı.

Boş bir ses tonuyla, "Heceleme dersinin anlamı nedir?" diye sordu. "Bütün bilgisayarlarda heceleme araçları var. Zamanımızı boşa harcıyorsunuz. Bu, edebiyat dersi. Kitap okumamız gerek, ben de okuyorum."

Bayan Early bu cevaba hazırlıksız yakalandı. Sorun çıkacağını biliyordu fakat böylesine kaba ve otoritesini hiçe sayan saygısız bir cevap beklemiyordu.

"Benimle böyle konuşamazsın!" dedi. "Dediğimi yapacaksın, genç adam. O kitabı kaldır ve ben de sana hecelemenin neden önemli olduğunu anlatayım. Böylece sohbet odalarında geri zekâlı bir köylü gibi görünmezsin."

Graeme, "Köpeklerin Efendisi'nin hecelemeye ihtiyacı yoktur," dedi. "Bir gün ben de Köpeklerin Efendisi olacağım."

Anthony, "Bir seyisin de hecelemeye ihtiyacı yoktur," diye katıldı.

Sınıfın geri kalanı nefeslerini tuttu. İki çocuk sabahki tarih dersinden de ileri gidiyordu. Paul neler olacağını görmek için hafifçe yana döndü.

Bayan Early kollarını göğsünde birleştirdi ve çocukların yanına gitti.

"Siz ikiniz bugün derslerden sonra okulda kalacaksınız, cezalısınız."

Graeme, "Kalmıyorum ve kalmayacağım," dedi. Umursamaz bir biçimde omzunu silktikten sonra kitabı okumaya devam etti. "Köpeklerin bana ihtiyacı var. Lordum, konuşan tilkiyi avlamaya gidecek."

Anthony, "Benim de atları hazırlamam lazım," dedi.

Bayan Early biraz daha yakına girdi. Yüz ifadesi sakindi. Çocukların sinirini bozmasına izin vermiyordu.

"O kitabı bana ver," dedi. Elini uzattı.

Graeme, "Git kendine bir tane al," dedi.

"Kitabı bana ver."

Çocuk mutsuzca inledi ve okumaya devam etmek için sayfayı çevirdi. Bayan Early uzandı ve kitabı tutup çocuğun elinden aldı.

Aldığı tepki şaşırtıcıydı.

Graeme, "Kitabı geri ver!" diye çığlık attı. "Kitabı geri ver! Kitabı geri ver!"

Bayan Early kitabı masasının üzerine koymak için arkasına dönmüş uzaklaşıyordu.

Graeme sandalyesinden kalktı, masasının üstüne çıktı ve kadının üzerine atladı. Havada uçtu, kadının omzuna bindi ve omzunu ısırdı.

"Kitabı bana ver!" diye haykırdı. "Kitabı bana ver!"

Bayan Early elini geriye attı ve bir şekilde çocuğu üzerinden attı. Graeme öğretmen masasına çarptı ve yere düştü.

Düşer düşmez ayağa kalktı ve Anthony de arkadaşının yanında yerini aldı.

Anthony, "Kitabı Graeme'ye geri ver!" diye haykırdı. "Kitabı geri ver!"

İki çocuk saldırıya geçerken sınıftakiler şaşkın gözlerle olan biteni seyretti. Graeme ve Anthony kadının saçını çekti, yüzüne tokat attı. Sonra küçük yumruklarını kullanmaya başladı. Molly Barnes ağlamaya başladı ve geriye kalanlar oldukları yerde donup kaldı.

Paul ne yapacağını bilemedi. Sırasına çivilenmişti. Çocuklar vahşi köpekler gibi saldırgan ve yırtıcıydı. Sonra Bayan Early'nin yardım çığlığını duydu ve yardım etmek için ayağa kalktı. Üç çocuk ve bir kız daha yardıma koştu fakat Graeme ile Anthony kendilerinden beklenmeyecek kadar vahşi ve güçlüydü. Gürültü ve kaos kulakları sağır edici bir seviyeye ulaştı. Korkunç ve ümitsiz kavga, korkan kızlardan biri yan sınıftan bir öğretmen çağırmak için dışarıya çıkıp koridorda yürüyen okul müdürüne çarpınca sona erdi.

Barry Milligan içeriye daldı. Bir saniye bile kaybetmeden kalabalığın içine daldı ve çocukları öğretmenin üzerinden aldı. Neler olduğunu bilmediği için bütün çocuklara aynı sertlikte davrandı. Erkek çocukların hepsini enselerinden tutup öğretmenden uzaklaştırdı ve duvarın dibinde sıraya dizdi. Kıza ise öfkeli bir bakış atmakla yetindi, korkmuş çocuk hemen erkeklerin yanında yerini aldı.

Sınıftaki herkesi korkutan bir ses tonuyla, "Siz!" dedi. "Hayatlarınızın en büyük hatasını yaptınız. Korkunç bir

gün geçirdim ve aslında öfkemi sizden çıkartıp canınıza okumam gerekir!"

Çocuklar güçlükle nefes alıyordu, kimse cevap vermedi. Müdürün öfkeli ve kızarmış yüzüne bakarken masum olanlar bile korktu. Anthony ve Graeme bakışlarını adamın üzerine dikti, zihinlerini ele geçiren delilik derinlerde bir yere çekildi. Titremeye başladılar.

Barry öğretmene döndü. "İyi misiniz?"

Bayan Early masasına yaslandı. Yüzünde ve kollarında kırmızı çizikler ve öfkeli mor bir tona bürünmüş tokat izleri vardı. Kendine gelmeye çalışırken masaya tutundu ve başıyla onayladı.

Barry, "Tanrım!" dedi. Kadına bakakaldı. "Burada neler..."

Duvarın dibinde dikilen çocuklara öfkeli bir bakış attı sonra tiksinerek bakışlarını kaçırdı. "Hayatım boyunca birçok şey gördüm," dedi. Yumruklarını sıktı ve gevşetti, sıktı ve gevşetti, çocuklara vurmamak için kendisine zor hâkim oluyordu. "Fakat bu... Siz hayvanlardan da kötüsünüz. Bakalım polis bu konuda ne diyecek fakat şunu unutmayın, hepinizi okuldan uzaklaştıracağım. Okul müdürü olarak son yapacağım şey bu da olsa sözümde duracağım. Sana gelince, Paul, beni çok şaşırttın, senden tiksiniyorum."

Bayan Early kendine gelince, "Bay Milligan," dedi. Nefes nefeseydi. "Hepsi değildi. Sadece Graeme Parker ve Anthony Maskel. Diğerleri... bana yardım etmeye çalışıyordu."

Barry gözlerini kıstı. "Pekâlâ," dedi. "Diğerleri yerine geçsin. Siz ikiniz, ofisime, HEMEN!"

Graeme ve Anthony sessizce sınıfı terk etti.

Müdür bir elini Bayan Early'nin omzuna koydu. Öğretmen müdürün elini omzundan çekti, kendine çok kızgın ve hâlâ şaşkındı. Durum kontrolden nasıl çıkmıştı?

"Ben iyiyim," dedi.

Barry aynı fikirde değildi. "Seninle ilgilenmesi için birini göndereceğim," dedi. "Sonra gelip bana neler olduğunu anlatman lazım."

İngilizce öğretmeni masasının üzerinde duran Dans Eden Valeler'e baktı. Neler olduğunu kendisinin bile anlayamadığını müdüre nasıl söyleyecekti?

Ay Büyücüsü'nün gizli kütüphanesi kilitlidir ve öyle de olması gerekir! Çilingir'de bile demir kapının anahtarı yoktur. İçindeki gizli bilgiler Saray ve Krallık için bile fazla ölümcül ve tehlikelidir. Parşömen sayfaların içinde kadim güçler gizlidir. Bırakın uyusunlar, rahatsız edilmeden ve sessizce. Kapılar ve kitaplar iyi bir amaç için kilitlidir. Bırakın üzerlerini toz kaplasın, örümcekler ağlarını örsün. Sakın örümcek ağlarını bozup içeriye girmeyin.

18

"Yani kadına sadece kitaplarını aldığı için mi saldırdılar?"

Paul, eve dönüş yolunda Martin'e edebiyat sınıfında neler olduğunu anlatıyordu.

"Açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğin önünden etini almak gibiydi," diye devam etti. "Hayır, daha da kötüydü. Sanki çocuklar bağımlıydı ve kitap da uyuşturucuları. Sınıfın geri kalanı gözlerine inanamadı. Kendilerini kaybettiler, resmen delirdiler. İkisini de tanıyamadım, onları daha önce hiç böyle görmedim."

Martin, "Polis geldiğinde ikisi de çok sessizdi," dedi. "Sonrasında Barry ile sohbet ettik. Ne polis ne de okul mü-

dürü çocukların söylediklerine bir anlam verebilmiş. Bu arada, çocukları almaya gelen aileleri de garipmiş. İnsanlar neden bu kadar garip davranıyor?"

Paul, "Hepsi o kitapla ilgili," dedi. "O kitapta bir terslik var."

Martin, "Çok komik," dedi. "İki gün içerisinde bunu bana söyleyen ikinci kişisin."

Paul sessizce pencereden dışarıya baktı. Kendisi bunun komik olduğunu düşünmüyordu. Çok ama çok ürkütücü bir şey olduğuna inanıyordu. Martin çocukların vahşi hâlini veya kütüphanedeki garip sahneyi görmemişti.

Martin, "Bunca şeyin arasında Barry'nin en son ihtiyacı olan şey buydu," dedi.

"Gazetelerin yazdıkları yüzünden işini mi kaybedecek?"

"Kimseye bir şey söyleme ama yerel yetkililer ve hükümet çalışanları gün boyunca adamın canına okudu. Barry'ye sessizce istifa etmesini söylediler."

"Ah..."

"Yerine olan bitenden bihaber bir ahmağı göndereceklerine şüphe yok, dili hükümetinkiyle aynı renkte biri olacaktır. Okul kısa sürede popülaritesini kaybedecek. Bekle ve gör."

"Bay Milligan bugün harikaydı, Gene Hunt gibiydi fakat daha gürültücüydü."

Martin, "Eski topraktır," dedi. "Birisi bugün ona dinozor dedi ve haklı. Bay Milligan tavşanların ve deve kuşlarının arasında bir T-rex'tir."

"O zaman sen nesin?"

"David Attenborough!"

Arabayı park yerine çektiler ve Paul koşarak odasına çıktı. Bilgisayarının başına oturdu, imleç Graeme ve Anthony'yi arkadaş listesinden silecek düğmenin üzerindeydi fakat bunu yapacak cesareti kendinde bulamıyordu. Kendisine yaptıkları onca şeye rağmen nefret etmekten çok çocuklara acıyordu. Yaşananların çocukların hatası olmadığını düşünüyordu.

Bu yüzden Google'dan ne çıkacağını merak ederek arama motoruna 'Dans Eden Valeler' yazdı. Sonuçların büyük bir kısmı okulundaki çocukların sayfalarına açılan bağlantılardı. Bir tanesi Anthony tarafından hazırlanmıştı ve doğanlarla ilgiliydi. Paul kaşlarını çattı. Anthony doğanlar hakkında ne biliyordu? Sayfaya göz gezdirince çok şey biliyor gibi göründüğünü fark etti. İçindeki detaylar etkileyiciydi ve herhangi bir yerden kesilip kopyalanmış gibi durmuyordu.

Geriye kalanlar da pazar günü kitabı satın alanların açtıkları sayfalardı. Bir tanesi hayranı olduğu karakterin kostümünü yapmak için bir günce açmıştı. Martin'in fanatikliği sayesinde, daha önce de benzer günceler görmüştü. En sevdiği karakter gibi giyinmek kostümlü oyun olarak biliniyordu ve Amerika'da daha yaygındı. Diğer dünyalara olan bağlılık gerçek bir fanatiğin bütün vaktini alabilirdi. Martin bu durumu fantezi dünyaların kurallarının açıkça belirlenmiş olmasına, gerçek dünyada ise böyle bir şey olmamasına bağlıyordu. Gerçek dünya hayal kırıklıkları ve çelişkiler içerisinde geçen bir kargaşa iken, kostümler giyip farklı ideal-

leri savunmak ve hayali dünyaların eşyalarına sahip olmak daha rahatlatıcıydı. Herkes bir şekilde kaçışın peşindeydi.

Bu kadın pazar gününden beri büyük ilerleme katetmişti. Columbine isimli bir karakter seçmişti, yoksa karakter mi kadını seçmişti, belli değildi. Kitapta sevimli bir mutfak hizmetçisiydi, yamalı giysiler giyiyor ve yanında taşıdığı zilli tef ile Joker'in istenmeyen ziyaretlerini savuşturuyordu. Kitaptaki çizimlerden biri taranıp siteye konmuştu ve kadının taklit kostümü neredeyse hazırdı. Gecesini gündüzüne katıp çalıştığı kesindi.

Paul diğer sayfalara da göz gezdirdi. Ardından bir şeyin farkına vardı. Yapması gereken çok daha önemli bir arama vardı...

İsmi yazarken içini garip bir merak ve bir parça korku kapladı.

"Austerly Fellows."

Giriş tuşuna bastı ve endişeyle bekledi.

Listedeki ilk sonuç bir Wikipedia sayfasıydı. Bağlantıya klikledi. Sayfa açıldı. Paul nefesini tuttu, yazılanları okumadan önce sayfadaki siyah beyaz fotoğrafa baktı. Keşiş cübbesi giyen bir adamın resmiydi.

"Kostümlü oyun," diye mırıldandı.

Adamın yüzü hoş değildi. Zalim ve küstah bir görünümü vardı. İnce dudaklarıyla sırıtıyor ve çatık kaşlarının altını sivri bir burun süslüyordu. Gözlerine gelince...

Paul adamın gözlerine bakmaktan hoşlanmadı. Sanki monitörü delip geçiyorlardı. Çok küçükken televizyonun karşısına oturduğunda muhabirlerin kendisini gördüğüne

inanırdı. Austerly Fellows'un, Dans Eden Valeler'in yazarının resmi de üzerinde benzer bir etki bırakıyordu. Paul saçmaladığını düşündü ve dikkatini sayfadaki yazılara odakladı.

Austerly Fellows (1879-1936) Kendine has bir tarzı olan 'Açılar Başrahibi' ve 'İç Çemberin Büyük Dükü'. Artık unutulmuş ve yerini etkisi daha az olan ucuz taklitleri almış olsa da, İngiliz bir okültist, sanatçı, yazar ve bestecidir.

Paul kazağının yakasını ağzına çekti ve dalgın bir biçimde kemirmeye başladı.

Erken yaşamı: Bir Suffolk doktorunun ortanca oğlu olarak dünyaya geldi, kendisinden büyük üvey ağabeyinin ölümüne kadar tıp eğitimi aldı, ardından okulu bıraktı [1]. O dönemde okuldan zaten atılacağı yönünde söylentiler vardı. Popüler bir öğrenci değildi. Tuhaflıkları aşırı boyutlardaydı ve o dönemde bile okült ile ilgilendiği söyleniyordu [alıntı gerekiyor].

Seyahatleri: Yeni yüzyılda Avrupa'ya seyahat etti. Kıtada hedonizm ve ahlaksızlık dolu bir yaşam sürdü, nereye gitse ardında skandallar bıraktı [2]. Kötü şöhreti yayıldı, İsviçre ülkeye girmesini yasakladı [alıntı gerekiyor].

İtalya'da ezoterik bilgi ile ilgili araştırmalarına devam etti ve birçok tarikata girdi, düzenler içerisinde çabucak yükseldi [alıntı gerekiyor]. Acımasız ve hırslı bir adamdı, kötü şöhretlerine bir yenisini ekledi, bu seferki daha uğursuz bir şeydi [3]. 1903 yılında Roma'nın yer altı mezarlarında dokuz ayin cinayeti işlendi. Şüpheler Fellows'un önde gelen üyelerinden biri olduğu ölüm tarikatı Portello Scuro'yu işaret ediyordu. Fakat kanıt bulunamadı ve tek şahit tanıklık yapamadan başı kesilerek öldürüldü [4]. Austerly Fellows 1905 yılında Vatikan'dan eski ve yasak bir metni çalmakla suçlandı. Yine kanıt bulunamadı fakat İtalya Kralı III. Victor Emmanuel ülkeyi terk etmesi ve bir daha asla geri dönmemesi emrini verdi [5].

İtalya'dan Uzakdoğu'ya gitti, gelen raporlara göre Hint mistikler ve Mısır'ın gizli rahiplerinden eğitim aldı. Kahire'de yaşarken İngiliz Şeytan olarak biliniyordu [6]. Mezarları soyduğu ve Şeytan Shezmu'nun tarikatına girdiği söylentileri yayıldı, daha sonrasında Shezmu ile çölde konuştuğunu iddia edecekti. Sonunda yetkililer ülkeyi terk etmesini istedi [7].

Paul durdu ve etrafına bakındı. Sanki birisi kendisini izliyormuş gibi tüyleri diken diken olmuştu. İçeride kimse yoktu. Ürperdi. Bu adam çatlak bir katile benziyordu. Nasıl olup da böyle bir çocuk kitabı yazmıştı? Ve ne için?

Hâlâ kazağının kenarını kemiren Paul okumaya devam etti.

İngiltere'de yaşamı: Austerly sonunda 1907 yılında İngiltere'ye döndüğünde, bugün bazıları hâlâ ayakta olan birçok gizli organizasyon kurdu [8]. Dönemin diğer okültistlerinin aksine, göz önünde olmayı sevmiyordu, o dönem yaptıkları hakkında çok az şey biliniyor. Kamu arşivinde Austerly hakkında tutulan dosyalar garip bir küflenme vakası sonunda tahrip oldu ve artık okunmaz hâldedir [9]. Yine de, 1927'de büyük bir projeye başladığı, dokuz sene üzerinde çalıştığı söylenmektedir. Projenin ne olduğu ve bitip bitmediği bilinmemektedir.

Ölümü: Ölümü de kafa karıştırıcıdır. İç Çember'in Suffolk'taki bir toplantısında gizemli bir biçimde ortadan kayboldu ve bir daha görülmedi. Yerel polis okültistlerden bir veya birkaçı tarafından öldürüldüğünü düşünmektedir fakat cesedi bulunamamıştır ve şahitlerin ifadeleri günümüze ulaşmamıştır [10][11]. Evi Ipswich'li bir avukat bürosuna kalmıştır. Adamın ortadan kaybolmasıyla akıl sağlığını yitiren genç kız kardeşi 1954 yılında akıl hastanesinde yaşamını kaybetmiştir [12].

Paul, "İğrenç," dedi. "Öyleyse, bir tür şeytana tapandı. Dokuz sene ne üzerinde çalıştı? Kitabı mı yazdı?"

Sayfayı kapattı ve arama motoru sonuçlarına geri döndü. Okuduklarını sindirmesi birkaç dakikasını aldı. Gerçekten aynı insandan mı bahsediyordu?

"Delilik," diye mırıldandı.

Listedeki sonuçlara göz gezdirdi. Bağlantılardan bir tanesi ümit vericiydi. Hemen açtı.

'Sakson Hortlaklar' isminde bir internet sitesine aitti.

Merhaba!!!
TV'deki En Lanetli'yi seven bir grup arkadaşız. (Geri dön, Derek Acorah! Bırak ellerimi kabarık saçlarının arasında gezdireyim!) Beyaz At'ta her ayın üçüncü perşembesi buluşuyor ve programı tartışıyoruz. Hayaletler, efsaneler ve korkunç olan her şeyle ilgileniyoruz, bu yüzden olağan dışı olayları araştıran küçük grubumuzu kurduk ve Sakson Hortlaklar böyle doğdu. Lanetli olduğu söylenen yerleri ziyaret ediyoruz ve kendimizce amatör ama hevesli araştırmalar yapıyoruz, sitemizi gezerken keyif almanız dilekleriyle.

Paul sırıttı. Yazının altında dört yetişkin arkadaşın resimleri vardı, kızılötesi kamera ile karanlıkta çekilmişti, yüzlerinde alaycı korku ifadeleri vardı. Çok eğleniyor gibiydiler ve Paul görünüşlerini çok sevdi. Her birinin resminin yanında kısa biyografisi, neleri sevdiği ve sevmediğine ait bir liste vardı. Araştırmalarının esas Tarihçisi Trudy Bishop isminde dul

bir kadındı. Trudy ve arkadaşları sonraki aylarda hayaletleri kovalamak için Suffolk'ta dört yer belirlemişti. Paul tarihe baktı. İnternet sitesi geçen sene kurulmuştu.

Sakson Hayaletler tarafından incelenecek ilk yer Landguard Kalesi'ydi, ardından Dunwich'teki Greyfriars harabelerini, Doğu Bergholt'taki Hara ve Av Köpekleri Hanı'nı ve son olarak da Austerly Fellows'un evini ziyaret edeceklerdi.

Paul sandalyesinde sırtını dikleştirdi. Her bir keşif yeni bir sayfada anlatılıyordu ve teker teker göz gezdirdi. Deneyimlerin raporları resimlerle betimleniyordu. Landguard sayfasını açtı: Geceyi içeride geçirmelerine izin verilmemişti, bu yüzden de gece boyunca etrafında dolaşmış ve birbirlerini korkutmuşlardı. Paul bu gece nöbetlerinin ve deneylerin ciddi veya bilimsel olmadığının farkındaydı, daha çok sıra dışı bir gece geçirip birkaç kutu bira içmek için bir bahane gibi duruyordu. Trudy ve arkadaşları kırklı yaşlarda yetişkinlerden çok gençler gibiydi. *Böyle yetişkinler de var mı,* diye düşündü. Sonra aklına Martin geldi.

Dunwich sahilindeki manastırın kalıntılarının resimlerine baktı, açgözlü deniz kasabayı ve sekiz kilisesi yalayıp yutmuştu. Trudy ve arkadaşları geceleri etrafta dolaştığı söylenen hayalet Fransisken keşişlerin resmini çekmeyi ümit etmişti fakat filmlerde hiçbir şey yoktu.

Bir de Hara ve Av Köpekleri Han'ı vardı, ismi hiç de doğaüstü olaylarla ilişkili gibi durmayan Fred isminde bir hayaletin peşindeydiler. Resimlerin birçoğunda havaya kaldırılan kadehler vardı, birinin teyzesi de gruba katılmış

ve medyum yeteneklerine sahip olduğunu iddia etmişti. Görünüşe göre başarılı bir geceydi: Yaşlı kadın barda müşterilerle uğraşmaktan ve meyve makinesinin fişini çekmekten hoşlanan bir varlık hissetmişti. Sakson Hayaletler bunu büyük bir başarı olarak nitelendirmiş ve hevesle bir sonraki keşiflerine hazırlanmıştı.

Paul dördüncü ve son sayfayı açtı. Ağaçlarla çevrili kasvetli, büyük gri bir evin resmi vardı. Altında birkaç satır yazı göze çarpıyordu.

Burası Austerly Fellows'un evi. Keşke bu eve hiç gitmeseydik. Bütün bunları hiç başlatmasaydık. Reg'in teyzesini dinlememiz gerekirdi. Bu gibi şeylerle uğraşmak çok tehlikeli. Biz bunu bir oyun gibi gördük ama Tanrım, değilmiş. Dışarıda, hiçbirimizin anlayamacağı şeyler var. Karanlık köşeleri kurcalarsanız, sonunda bir şeyi rahatsız edersiniz ve üzerinize atlar. Bu kadar aptal olduğumuza inanamıyorum.

Çok üzgünüm, Geoff. Seni çok özledik.

Trudy

Sayfa beş ay önce yayınlanmıştı. Paul çirkin evin resmine bir daha baktı. O akşam evde neler olmuştu? Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Paul hemen Facebook'tan bir arama yaptı ve işte karşısında duruyordu: Trudy Bishop. Yüksek Sokağı'nda bir emlakçıda çalışıyordu. Paul hiç düşünmeden kadına bir mesaj attı.

Merhaba,

Beni tanımıyorsunuz ama ben sizin Sakson Hayaletler sitenizi ziyaret ettim. Size birkaç soru sorabilir miyim? Austerly Fellows hakkında öğrenmek istediğim şeyler var.

Teşekkürler,
Paul Thornbury

Kadının kısa sürede bir cevap vermesini ümit etti. İşini bitirdikten sonra ayağa kalktı ve aşırı tuzlu lazanyadan bir tabak daha yemek için aşağı kata inmeye niyetlendi fakat yatağının ucunda duran Dans Eden Valeler'i gördü. İçeriye girdiğinde kitabı görmemişti. Sabah okula giderken de kitabı yatağın üzerine bıraktığını hatırlamıyordu. Belki de annesi koymuştu. Belki de koymamıştı.

Paul şüpheyle kitaba baktı, neredeyse yerinden kıpırdamasını bekliyordu. Artık kitap hakkında ne söylense inanacaktı. İlk gördüğü zaman çok çekici gelen yeşil ve krem renkli soluk kapak artık midesini bulandırıyordu. İçindekilerin insanlara ne yaptığını bildiği için kitabı tehlikeli ve hilekâr buluyordu. İçindeki şeytanı gizleyen neşeli bir maske gibiydi.

Gözleri kapandı.

Sonra tek bildiği şey yatağın üzerinde oturduğu ve kitabın elinde olduğuydu.

Bunu nasıl ve neden yaptığını bilmiyordu. Austerly Fellows'un eserine baktı ve tüyleri bir kez daha diken diken

oldu. Neredeyse ensesine değen soğuk bir nefesi hissedecekti.

Çaresizce yutkundu ve gözlerini kitaptan kaçırmaya çalıştı. Kapıya bakmak ve dışarıya çıkmak istiyordu fakat kitap buna izin vermedi.

Yavaşça, sayfaları açmak zorunda kaldı.

Haritayı gördü. Çizimdeki nesneler hareket ediyor gibiydi. Surların tepesindeki flamalar dalgalanıyor; dar ağacındaki adam sallanıyor; cadı kulesinin etrafını kuşatan ağaçların tepeleri rüzgârla dans ediyordu.

Paul'ün genç ve titreyen parmakları ilk sayfayı çevirdi ve boş tahtın resmiyle karşılaştı. Ardından Bay Fellows'un giriş yazısını okudu.

Bir sayfa daha çevirdi. Birinci bölüme geldi.

Annesinin sesi mutfaktan geldi. "Gel ve al!"

Büyü bozuldu. Paul bir çığlık attı ve elini ısırmış gibi kitabı bir kenara fırlattı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Kitap kendisini neredeyse ele geçirecekti. İlk cümleyi okusa Graeme ve Anthony gibi kendinden geçecek ve kaybolacaktı.

Dans Eden Valeler sayfası açık ama yere bakacak şekilde halının üzerindeydi. Paul kitaba bakmaya tahammül edemiyordu. Kötü adam ne yapmıştı? Austerly Fellows kitabın sayfalarına nasıl bir kötülük akıtmıştı? Kalemine hangi şeytanın elleri kılavuzluk etmişti?

Paul ürperdi ve bir çığlık daha attı. Kitap hareket etmişti. Bakmadığı bir anda ters dönmüştü. Şimdi açık sayfaları görünüyor ve Karo Valesi'nin bir çizimini sergiliyordu. Paul karakterin kendisine benzediğini düşündü.

Paul ayaklarını yerden kaldırdı ve yatağın üzerine çekti.

"Martin!" diye bağırdı. "Martin!"

Cevap gelmedi. Matematik öğretmeni sığınağında kulaklıklarını takmışsa kendisini duyamazdı.

Paul kapıya doğru baktı ve annesini çağırmaya hazırlandı fakat kitabın yeniden hareket ettiğini sezdi. Bu sefer halıyı yarılamıştı. Yatağa çıkmaya, kendisini okutmaya çalışıyordu.

Paul, "Hayır!" diye fısıldadı.

On dakika sonra Carol bir kez daha evin iki erkeğine seslendi. Çayları masada soğumaya başlamıştı. Cevap gelmedi. Hastanede yine cehennem gibi bir gün geçirmişti. Basın yine her yerdeydi, Shaun Preston'u tanıyanlarla röportaj yapmaya, adamın karanlık sırlarını açığa çıkartmaya çalışıyordu. Carol çok yorgundu, hayatındaki erkeklerle uğraşacak hâli yoktu. Öfkeyle üst kata çıktı, ikisini birden kulaklarından tutup aşağıya indirmeye hazırdı.

Oğlunun odası boştu. Sığınakta olduğunu düşünerek diğer odaya girdi.

Martin pencerenin önünde durmuş bahçeye bakıyordu. Kulağında kulaklıklar vardı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyor?" diye sordu. Carol adamın yanına gitti ve aşağıya baktı.

Paul bahçedeydi. Hiç kullanmadıkları paslı barbekü yü verandaya çıkartmış ve eski gazetelerden bir ateş yakmıştı.

Meraklanan çift aşağı kata indi.

Carol verandaya çıkarken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Paul uzun barbekü demiriyle gazete kâğıtlarını dürtüyordu. Yukarıya duman ve parıldayan küller yükseliyordu.

Martin çocuğun yanına yürürken, "Paul," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Çocuk diğer elini havaya kaldırdı. Dans Eden Valeler'in kopyası elindeydi. Üzerini defalarca kez bantlamış, kitabı açılmayacak şekilde paketlemişti. İşini şansa bırakmıyordu.

"Bunun yakılması lazım," dedi. "Güvenli değil."

Carol ve Martin çocuğa baktı, ikisi de endişeli ve şoktaydı.

Annesi, "Bir kitabı mı yakacaksın?" diye sordu.

Paul, "Evin içinden durması çok tehlikeli," diye cevap verdi. "Bu kötü bir şey, anne. İnsanlara kötü şeyler yapıyor."

Martin öne doğru bir adım daha attı. "Paul," dedi. "Korkunç bir gece geçirdiğini biliyorum. Neden içeriye girip bunun üzerinde konuşmuyoruz? Bunu yapmana gerek yok."

Çocuk ciddi bir biçimde, "Evet, var," diye cevap verdi. "Bu şey bizi ele geçirmeden bunu yapmam gerekiyor. Yakılması gerek! Şeytani bir kitap!" Kitabı alevlerin içine atmaya hazırlandı.

Martin, "Ama ben kitabı okudum, Paul," dedi. "İçinde zararlı bir şey yok, arkadaşlarının sana saldırmasına sebep olacak hiçbir şey yok. Sadece eski tarz sıkıcı bir çocuk kitabı."

Çocuk tereddüt etti. Şüpheyle, "Okudun mu?" diye sordu.

"Sıkılacak kadar."

"Yemin et."

"Jedi'nin onuru adına."

"Oturduğun yerde ileri geri sallandın mı?"

"Ne? Bana Status Quo'dan şarkılar çalmadı."

Paul diğer tarafa dolaştı, kitap ile ailesinin arasına girdi.

"Ve ismin hâlâ Martin mi?" diye sordu.

Carol sinirlenmeye başladı. "Yeter," dedi. "Sana ne oldu? Ateşle oynamazdın. Hemen şimdi içeriye gir."

Çocuk, "İsmin hâlâ Martin mi?" diye sordu. Annesini umursamadı.

Martin başıyla onayladı. "Öyle olduğunu biliyorsun," dedi. Çocuk için endişelenmeye başladı.

"O zaman, Ismus'un geri zekâlı bir kaçık olduğunu söyle."

"Ne?"

"Ismus geri zekâlı kaçığın tekidir de, söyle!"

Martin çocuğu eğlendirmenin uygun olacağını düşündü. "Ismus geri zekâlı kaçığın tekidir."

Paul rahatlayarak iç geçirdi. Bu kanıt yeterliydi. Tiksinerek elindeki bantlanmış kitaba baktı, eseri alevlerin içine attı.

Carol, "Kitabı yakmak zorunda değildin!" dedi. "Bir hayır kurumuna verebilirdik."

Çocuk başını olumsuzca iki yana salladı, kapağın kenarının kararışını ve dumanın yükselişini seyretti. Bantlar büküldü ve eridi, kitap kendiliğinden açılmadan Paul gözlerini kaçırdı. Aliens'taki Sigourney Weaver'dan bir alıntıyla, "Emin olmanın tek yolu buydu," dedi.

Carol ve Martin ne diyeceklerini bilemedi. Paul daha önce hiç böyle garip davranışlar sergilememişti.

Sayfalar tutuşmaya başlayınca barbeküden çatırtılar gelmeye başladı. Alevler zümrüt yeşili bir renge büründü, ardından koyu kırmızıya dönüştü, sonra rengârenk bir sütun gökyüzüne yükseldi.

Herkes geriye sıçradı. Bir kükreme ile etrafa mor kıvılcımlar saçıldı. Bahçe gözleri kamaştıran bir parıltı ile aydınlandı. Paul yüzünü elleriyle kapattı fakat gözlerini kapatmadan önce alev sütununda yükselen bir şey gördüğünü düşündü. O kadar parlaktı ki görüntüsü birkaç saniyeliğine retinasına kazındı ve çocuğu korkuttu. Paul yere düştü.

Ve sonra her yer karardı. Bahçede serin bir rüzgâr esti. Alevler söndü ve barbeküden yağlı kara bir duman yükseldi. Geriye sadece küller kalmıştı.

Carol ve Martin yüzlerini sildi. Carol oğlunun yanına çömeldi ve bir yerinin yanıp yanmadığını anlamaya çalıştı.

Paul, "Gördünüz mü?" diye sordu. Annesinin elinden kurtuldu ve barbekünün yanına gitti. Külleri demirle eşelerken ürperdi.

Carol, "Neyi gördük mü?" diye sordu. Endişesi yerini öfkeye bıraktı. "Bizi öldürebilirdin. Sen aptal bir çocuk değilsin, bunu neden yaptın?"

Paul şaşkın gözlerle annesine baktı. "Neyi? Neyi neden yaptım?"

Martin, "Havai fişek," diye cevap verdi. "Barbekünün içine neden havai fişek koydun? Tanrım, Paul. Yüzümüzde patlayabilirdi."

Carol, "Senin gibi dikkatsiz aptallar yüzünden her kasım ayında hastanede kaç tane korkunç yanıkla uğraşıyoruz,

biliyor musun?" diye bağırdı. "Bunu yaptığına inanamıyorum! İnanamıyorum! Havai fişeği nereden buldun?"

Paul şaşkın gözlerle annesine baktı. "Bulmadım!" diye itiraz etti. "Havai fişek yoktu. Kitabın kendisiydi!"

Martin sert bir ses tonuyla, "Paul!" dedi. "Yalan söyleme."

Paul, "Bana neden inanmıyorsunuz?" diye sordu. "Daha önce hiç tehlikeli şeylerle ilgilendiğimi gördünüz mü? Dans Eden Valeler'di, yemin ederim!"

Yetişkinlerin yüz ifadesi, doğruyu söylüyor olsa bile ona asla inanmayacaklarını belli ediyordu. Kabullenmesi güç bir şeydi. Paul durup düşündü, gerçekten alevlerin içinde bir şey görmüştü. Ailesini veya bir başkasını buna inandıramazdı.

Martin, "İçeriye gir," diye emretti.

Çocuk kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ne gördüğünü biliyordu. Gerçek olduğunu biliyordu. Alevlerin ortasında gökyüzüne doğru yükselen bir figür vardı. Boynuzlu bir figürdü.

İşte geliyor, hepsinin en iyisi. Güçlü ve uzun boylu Sinek Valesi. Şövalye gibi ve çok cesur. Bütün hayvanlar ve kadınlar ona hayrandır.

19

Felixstowe'daki iskele bir zamanlar Doğu Anglia'nın en uzunuydu. 1905 yılında ilk açıldığında Kuzey Denizi'ne doğru 800 metre uzanıyordu, ucunda buharlı gemilerin yanaşabileceği yerler de vardı. Yolcuları sahile getirip götürmek için elektrikli bir tramvayı bile vardı. Şimdi geriye sekizde birinden daha azı kalmıştı, güvensizdi ve halka kapalıydı. Sahildeki eğlence parkında parıltılı ışıklar hâlâ yanıp sönüyordu fakat suyun üzerindeki kalas otoyol bir daha hiç açılmayacaktı. İskele zamanla ya deniz ya da insanlar tarafından yıkılacaktı.

Eğlence parkı eğimli arazide beton sütunların üzerine inşa edilmişti. Sütunların dibine vuran dalgalar sabırlı bir biçimde betonu kemiriyordu.

Bu akşam, parkın yeşil yosunlu yükseltilmiş zeminin altında, karanlığın içinde yalnız bir figür oturuyordu.

Conor Westlake sıkıldığı zaman buraya gelirdi.

Islak ve pürüzsüz kumların üzerine oturup denize bakmayı çok severdi. İskelenin ahşap direkleri tam önünde sıralanıyor ve ufka doğru uzanan iki tarafı sütunlu bir koridor oluşturuyordu. Buraya oturduğu zaman zihnini direklerle birlikte ufka doğru gönderir, bedenini ve sorunlarını geride bırakmaya çalışırdı. Direklerin sonundaki ışığa doğru seyahat eder ve her şeyden kaçardı.

Conor Westlake için huzurlu bir gün değildi. Owen Williams, Kevin Stipe'nin ailesinin oğullarının cenazesinde tabutu taşımak isteyip istemediğini sorduğunu söylemişti. Felaket'te ölen çocukların büyük bir bölümü sonraki pazar toprağa verilecekti. Sabah da ölenler için özel bir ayin yapılacaktı. Owen ne yapacağını bilemiyordu. Teklifi reddetmek istemiyordu ama içinde arkadaşının olduğu bir tabutu taşımak konusunda da kararsızdı.

Conor arkadaşının endişelerini suçlu bir kalple dinledi. Kevin'in ailesine oğullarının diğer çocukları kurtarmaya çalışırken öldüğü söylenmeliydi. Bir kahraman olarak ölmüştü. Conor bu sırrı daha fazla saklayamacaktı. Aileye ve polise bildiği her şeyi anlatmak zorundaydı. Ertesi gün yapacağı ilk iş polisi arayıp ifade vermekti.

Zihni bu düşüncelerle meşgul olduğu için okuldaki garipliklerin de farkına varmamıştı. Öğlen arasında top oynayan çocukların büyük bir kısmı sahanın kenarında ellerindeki kitapları okuyordu, bunun üzerinde çok fazla düşünmemişti. Bayan Early'e yapılan saldırıyı da duymamıştı.

Telefonunu çıkarttı ve Emma Taylor'un numarasını çevirdi. Söyleyecekleri ile teselli olacak yas tutan insanlar

vardı. Emma ise etrafını kuşatan direkler gibi duygudan yoksundu. Kevin vicdanını rahatlatmak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Aramayı sonlandırdı ve seri hamlelerle tuşlara basıp kıza bir mesaj yazdı. Kıza bir borcu yoktu fakat bencil ineği uyarmanın kimseye bir zararı olmazdı.

Kime: Emma
Bu kadar yeter. Polislere her şeyi anlatacağım.

Emma istediği kadar ağlayabilir, sızlanabilir ve kendisine küfredebilirdi fakat bu sırrı içinde daha fazla saklayamayacaktı. Mesajın zarf şeklindeki ikonu ekrandan kayboldu. Zarfın direklerin arasındaki koridordan geçtiğini ve Emma'ya doğru uçtuğunu hayal etti.

Hava neredeyse kararmıştı. Uzakta konteyner gemilerinin ışıkları yanıp sönüyordu ve Conor gemilere bakarken çenesini dizlerine yaslayıp güvertelerden birinde olmayı diledi. Burada kendisini nasıl bir yaşam bekliyordu? Küçüklüğünden beri profesyonel bir futbolcu olmayı hayal etmişti. Şöhret, para, arabalar, ilgi, dergiler bu inanılmaz yaşama sahip olmayı çok arzuluyor, bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu. Pahalı takım elbiseler giyip reklam anlaşmaları imzalamak, en seçkin partilere davet edilip A sınıfı film yıldızlarıyla bir arada olmak, kendisi gibi çocukların hayranlığını ve kıskançlığını kazanmak istiyordu. Maçlarda on binlerce kişinin ismini bağırmasını ve yeteneklerine saygı duymasını arzuluyordu. Özel ve eşsiz biri olmak, medyanın ümitlendirdiği ve söz verdiği her şeye sahip olmak istiyordu.

Evet, bunlara açtı. Kendini bildi bileli bu elmas yaşamın peşindeydi. Bütün hayallerini ve umutlarını bunun üzerine kurmuştu.

Conor gözlerini kapattı. On beş yaşında Birinci Lig'de oynayacak kadar yetenekli olmadığını fark etmişti. Daha küçük takımlarda bile oynayacak kadar yetenekli değildi. Geriye ne kalmıştı? Hiçbir şey. Başka hiçbir rüya aslının yerini tutamazdı ve bunun farkına varmak kendisini mahvediyordu. Parıltılı ümitleri kaybolup gitmişti ve evren artık tahammül edilmez bir yerdi. Sonsuza kadar bu yokluğun ortasında, gri ve boş bir köşede oturacaktı. Neden?

Bir süre daha oturduğu yerden kalkmadı. Telefonu öfkeli bir arı gibi titreşip mesajına cevap geldiğini haber verince hiç şaşırmadan cihaza baktı. Sonra telefonunu kapattı.

"Ne hâli varsa görsün," diye mırıldandı.

Göz ucuyla bir hareketliliğin farkına vardı ve başını yana çevirdi. Sahilde birisi vardı.

Bir kızdı, kendi yaşlarındaydı, uzun bir yaz elbisesi giyiyordu, üzerinde pembe ve sarı çiçekler vardı. Beline soluk pembe bir kuşak bağlamıştı. Pamuklu giysi herhâlde bu serin yaz havası için fazla inceydi. Fidan boylu bir kızdı, uzun ve siyah saçlarını kafasının tepesinde toplamıştı. Ayakkabılarını sahilde bırakmış şimdi sığ dalgaların içinde dans ediyor, kollarını havaya kaldırıyordu. Yüzü kararan göğe dönüktü.

Conor büyülenmiş gibi kıza baktı. İskelenin gölgesine sindiği için kız birisinin kendine baktığının farkında değildi.

Conor gülümsedi. Kızın dünya umurunda değilmiş gibi bir hâli vardı. Ayaklarının altında ıslak kumla dans etmek kızı mutlu etmek için yeterliydi. Çok masum ve çocuksu görünüyordu, fakat donuyor olmalıydı. Kız, Conor'un bilmediği bir şarkıyı mırıldanıyordu. Conor sesin sahibini tanıyınca çok şaşırdı.

Şaşkınlıkla, "Sandra Dixon!" diye mırıldandı.

Kız ekseni etrafında dönerken duraksadı ve ismini kimin söylediğini görmeye çalıştı. Conor gizlendiği yerden çıktı ve kız suya doğru birkaç adım geriledi.

Conor, "Burada ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Kız boş bakışlarla karşılık verdi. Kızın gözlerindeki gariplik Conor'a uyurgezer olup olmadığını düşündürttü.

"Üşümüyor musun?"

Kız başını iki yana salladı ve dalgaların önceki temmuz giydiği nedime kıyafetinin eteklerini ıslatması için suya biraz daha girdi. Sahip olduğu tek uzun elbiseydi.

Conor kızın çıplak kollarına baktı. Tüyleri diken diken olmuştu ve titriyordu.

"Üşümüşsün!" dedi. "Hastalanıp öleceksin."

Kız birden, "Lord Ismus için dans ediyorum!" dedi. "Benim kendimi kutsayacak cennet meyvem yok. Fakat şarkı söyleyip dans edersem beni fark edebilir ve yıldız ışığından geçirip Büyük Âlem'e götürebilir."

"Sen ancak zatürre olup hastaneye gidersin."

Kız kafasını yukarı kaldırdı, beklenti ve özlemle gökyüzüne baktı. "Dans etmeliyim," dedi. "Kupa Kızı Saray'daki bütün kadınlar içerisinde en zarif dans edenidir."

Conor, "Sudan çık!" dedi.

Sandra cevap vermedi, söylenenin aksine bileklerine kadar suya girdi.

Conor, "Senin peşinden suya giremem!" dedi.

Kız sallandı ve suda sağa sola eğildi. Sonra ekseni etrafında döndü, kollarını gökyüzüne kaldırdı, sarhoş bir balerine benziyordu.

"Bütün erkeklerin kalbini tutsak etmeliyim," dedi. "Al kelebekler gibi onları yakalamalıyım. Onları büyülemeliyim. Sarayın erkekleri bana hayran kalmalı."

Conor'un endişesi yerini korkuya bıraktı. Su şimdi kızın beline geliyordu. Kıza ne olmuştu? Zeki olması gerekiyordu, değil mi? Belki de Emma tarafından tartaklanınca vücudu kadar beyni de hasar görmüştü.

Conor, "Lanet olsun," diye küfretti. Ceketini çıkarttı ve pantolonlarını kuru kumların üzerine bıraktı. "İkimiz de zatürree olacağız."

Çocuk suya adım attı, keskin soğuk yüzünden nefesini tuttu. Kız buna nasıl dayanıyordu?

Sandra, Conor'u görünce ellerini çocuğa doğru uzattı ve biraz daha derine gitti.

Conor, "Dur!" diye haykırdı.

Sandra, "Dans etmeliyim!" dedi. "Ismus beni fark etmeli!"

Conor dişlerini sıkarak "Ismus'un canı cehenneme!" dedi.

Sandra bir çığlık attı ve çocuktan uzaklaştı. Dalgalar şimdi sırtına çarpıyordu. Kısa süre sonra omuzlarına çıkacaktı.

Conor durdu. Her adımında kız daha da uzaklaşıyordu.

"Pekâlâ!" dedi. "Daha yakına girmeyeceğim."

Kuzey Denizi'nin uçsuz bucaksız karanlığında kızın tebeşir beyazı yüzü çarpıcı bir biçimde göze batıyordu. Rüya gören camsı gözleriyle gece gökyüzüne baktı, ümitle bir şeyler aradı.

Conor çaresizce etrafına bakındı. Gezi yolu boştu. Sahil boyunca direklere asılmış renkli ışıklar sayesinde kendilerinden başka kimsenin olmadığı belli oluyordu. Ne yapabilirdi? Kıza nasıl ulaşabilirdi? Sonra gözlerine kızın sahilde bıraktığı ayakkabılar takıldı. Yanında bir kitap vardı.

"Dans Eden Valeler!" dedi. Kız hemen Conor'a doğru döndü.

"Kutsal metni biliyor musun?"

"Onlardan birini satın almıştım."

Kız neşeyle çığlık attı. "Ne kadar görkemli bir hikâye, değil mi?"

"Bilmiyorum, okumadım."

"Okumalısın!"

"Neden okuyayım? Sen sudan çıkmıyorsun."

"Ama seni kurtaracak!"

"Kurtarılmaya ihtiyacı olan ben değilim!"

"Sen karanlık bir umursamazlık içerisindesin. Kitabı oku ve Işık'a adım at, Şafak Prensi'nin sadık kullarından biri ol. Burası, sadece gri bir uyku dünyası. Gözlerini gerçek yaşama açmalısın."

"Sen buraya bir gel, düşünürüm."

"Söz mü?"

"Söz."

Sandra öne bir adım attı ama kaygan bir taşa basınca ayağı kaydı ve dalgaların içinde gözden kayboldu.

Conor kızın beyaz yüzünün suyun altında gözden kayboluşunu seyretti.

Yüzme biliyor muydu? Hiçbir fikri yoktu. Bir süre sonra kızın başı suyun üzerine çıktı, fakat sahilden biraz daha uzaklaşmıştı ve suda çırpınıyordu. Fazla derindeydi ve ayakları yere basmıyordu.

Conor, "Lanet olsun, biliyordum!" diye söylendi.

Vahşi ve öfkeli bir çığlıkla dalgaların içine daldı ve kendini soğuk suya bıraktı.

Sandra'ya ulaştığında, kız suyun içinde çılgınca debeleniyordu. Kızın eli Conor'un yüzünde patladı. Conor sakin olması için kıza bağırdı.

"Ben Kupa Kızı'yım! Ben Kupa Kızı'yım!" diye haykırıyordu.

Conor kızı yakaladı ve sahile doğru çekmeye başladı. Bir süre sonra kıyıya çıktılar, sırılsıklamdılar, üzerlerindeki kıyafetler titreyen bedenlerine yapışmıştı.

Soğuğun daha yeni farkına varıyormuş gibi, "Ço... ço... çok... üşüdüm," dedi.

Conor ceketini kızın omzuna attı.

Kız, "Ç-çok teşekkür ederim," dedi. Cekete sarıldı.

Conor, "Seni eve götürelim," dedi. Pantolonunu giyerken kıza ayakkabılarını verdi. Conor daha önce hiç bu kadar üşümemişti fakat kız mavileşmişti. "Koşarsak, biraz ısınırsın," dedi.

Sandra bir kez daha gökyüzüne baktı. "Lordum orada değil," dedi. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Âlem'e bensiz gitti."

Conor, "Haydi!" diye seslendi.

Sandra kitabını eline aldı. "Bu sayfalarda seni huzur ve neşe bekliyor," dedi.

Conor sabırsızca, "Ben kitap okumam," dedi. "Artık sayfalarını bile boyamıyorum."

Kıza kendi kelimeleriyle karşılık verdi.

Sandra, "Okuyacağına söz vermiştin," dedi.

"Hayır, vermedim."

"Gecenin karanlığı şahidimdir, verdin."

"Üzerinde düşüneceğimi söyledim, sersem! Sesim daha fazla kalınlaşmadan buradan gidebilir miyiz? Beckham gibi futbol oynamak istiyorum onun gibi konuşmak değil. Burada pirinçten bir eşek gibi dikiliyorum."

Kız kahkaha atınca siniri daha da bozuldu. Sandra, Conor'u işaret etti. "Seni tanıyorum," dedi. "Sen kızları kurtarmak için suya ve ateşe meydan okuyan, hayvanların ve kuşların sevgilisisin. Sen Sinek Valesi'sin."

Conor, "Buradan gitmemize yardımcı olacaksa Sünger Bob bile olurum!" dedi. Hoplayıp zıpladı, kollarını ovaladı.

Cilveli bir gülümsemeyle, "Bana yolu göster, Şövalye," dedi.

Conor o kadar üşümüş ve o kadar öfkeliydi ki, kızın ne dediğini bile duymadı. Son birkaç günde ikinci kez birisinin hayatını kurtarıyordu. En azından Sandra kendisine teşekkür etmişti. Emma bunu bile yapmamıştı.

Eve dönüş yolları bir süre birlikte gitti, ikisi de damarlarındaki kanı ısıtmak için koşuyordu.

Ayrılıp farklı yollara gitme zamanı geldiğinde, Sandra ceketi Conor'a geri verdi ve çocuğu zarif bir biçimde selamladı.

Conor kızın saçmaladığını düşündü ve arkadaşlarının hiçbirinin yaşadıklarını duymamasını arzuladı.

"Doğrudan eve gideceksin, değil mi?" diye sordu. "Sahile veya başka bir yere kaçmayacaksın, değil mi?"

Sandra çok saçma bir şey söylemiş gibi Conor'a baktı. "Ben Krallar'dan birinin kızıyım," dedi. "Sence uygun olanın ne olduğunu bilemez miyim?"

Conor, "Ah, nasıl istiyorsan öyle olsun," dedi. Kızın oyunlarından sıkılmaya başlamıştı.

"İyi geceler, cesur Şövalye. Yarın görüşürüz."

Conor başını iki yana salladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Eve döndüğünde TV'nin ışığıyla aydınlanan oturma odasını koşarak geçti ve üst kata çıktı, sıcak bir duş aldı. Korkunç soğuk kemiklerine kadar işlemişti ve yeniden normale dönmesi biraz zaman aldı.

Sonrasında, eşofmanlarını ve terliklerini giydi, yatağına uzandı ve tavana baktı. Dixon kızı gerçekten kafayı yemişti. Böyle bir şey yapacağı hiç aklına gelmezdi. Hep çok durgun ve sıkıcı bir hâli vardı. Neden hep o ucuz kitaptan bahsedip duruyordu?

Conor doğruldu ve pazar günü fuar yerinden satın aldığı kitabı nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı. Birkaç dakikalık aramanın ardından bir köşeye atılmış kıyafetlerin altında

aradığını buldu. Yatağına oturdu ve ilk sayfayı açıp okumaya başladı.

Sıcak, yükselen güneş ensesini kavuruyordu. Mükemmel bir yaz günüydü. Gökyüzü daha mavi olmamıştı, güllerin tatlı ve şerbetimsi kokusu parıltılı ve durgun havaya dağılıyordu. Soğuğa ilişkin bütün anılar zihninden silindi ve gözlerini güneşin parıltısından koruyan kenarları altın işlemeli avcı şapkasını taktığına sevindi. Dans Eden Valeler avlanıyordu. Iyi eğitilmiş kuşlarını uçurarak kırsal kesimde at biniyor, tavşan ve güvercin avlıyorlardı.

Genç asiller ve maiyetleri şatafatlı bir görüntü sergiliyordu. Saray'da çok moda olan sarkık kollu zengin, kadife kıyafetlerini giymişlerdi. Boyunlarındaki zincirlerin ve taçlarının altınları güneşin altında parıldıyordu. Atları da renkli ve süslemeli giysiler içindeydi, Kraliyet Evleri'nin armalarını taşıyorlardı ve ayakları da taşıdıkları armayla aynı desene boyanmıştı. Görkemli topluluğu seyreden köylüler yaşadıkları topraklar içinde böyle soylu insanları barındırdığı için gururluydu.

Soyluların arkasında, hevesli seyisler taze avlarla ilgileniyor, cansız bedenleri yük hayvanlarının eyerlerindeki kancalara takıyordu. Kilerler akşam dolacaktı. Aşçıbaşı çok sevinecekti.

Dolgun bir tavşan birden önlerine çıktı ve Maça Kızı zırhlı eldivenli eliyle şahinin başındaki örtüyü çekip aldı. Kuşun kayısı renkli gözleri alev alev yandı ve sahibi kuşu havaya fırlattı.

Şahin göğe yükseldi ve zarif bir biçimde şaşkın tavşanın üzerine doğru süzüldü. Kuş sivri pençelerini yumuşak tüylerin ve etin içine geçirdi, yakalanan av çaresizce kıvrandı.

Maça Kızı, "Bana getir!" diye seslendi. Atını mahmuzladı ve yumruğunu öne uzattı. "Bana getir, Accipiter!"

Kuş kanatlarını açtı ve kıza geri dönmeye çalıştı, avı hâlâ pençelerinin arasındaydı. Fakat kuş çok ağırdı, yerden bir türlü kalkmıyor ve sürekli kıvranıp duruyordu. Tavşan düşmanını teklemiyor ve mücadele ediyordu. Boynunda bir şahinle seke seke uzaklaşmaya çalışan tavşanın görüntüsü avcı kuşa hiç yakışmıyordu.

Kupa Kızı bir kahkaha attı. "Yeni bir spor!" dedi. "Bundan sonra tavşan yarışları düzenleyelim. Sırtlarına birer fare koyar ve farelere minik kıyafetler giydiririz."

Maça Kızı, "Accipiter!" diye haykırdı.

Sinek Valesi, "Av kuş için çok büyük!" dedi. "Ondan çok fazla şey bekliyorsun. İki yaratık da strese girdi."

Kız, "Benim şahinim en iyisidir!" diye cevap verdi. "Başaracak."

Tavşan silkindi ve sıçradı, avcıdan kurtulmaya çalıştı. Fakat Accipiter avına sıkı sıkı tutunmuştu. İki hayvan yolun kenarındaki çukurun içine yuvarlandı. Tavşan çalıların arasındaki bir deliğe girdi. Kuş dilenler tüylerini parçalayınca bir çığlık attı, güçlü kanatları dalların arasına takıldı. Ve tavşan serbest kaldı. Yandaki tarlaya girdi ve arpaların arasında gözden kayboldu. Kısa süre sonra aldığı yaralar yüzünden kan kaybından ölecekti.

Accipiter hâlâ çalıların arasındaydı, kanatları yırtılmıştı. Seyis Aethelheard hemen kuşun yardımına koştu fakat yaralı kuş adamın kendisine dokunmasına izin vermedi. Eğri gaga öne atıldı ve seyis çaresizce geri çekildi.

"Bu, delilik!" dedi. "Kendisine yardım etmeme izin vermiyor!"

Sinek Valesi atından indi ve korkmuş kuşun önünde eğildi.

Rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Sakin ol," dedi. "Sakin ol. Ben buradayım. Artık korkma."

Panik dolu ciyaklamalar sona erdi ve Accipiter'in parlak kayısı renkli gözleri yalvarırcasına Sinek Valesi'nin üzerine odaklandı.

Genç adam eldivenini çıkarttı ve elini öne uzattı.

Aethelheard, "Dikkat edin, Lordum!" dedi. "Gagası elinizi tereyağıymış gibi delip geçer."

Sinek Valesi, "Bana zarar vermez," dedi. "Sakin ol, Accipiter, sakin ol."

Şahin debelenmeyi bıraktı ve genç adamın işaret parmağıyla başını okşamasına izin verdi.

Sinek Valesi, "Şimdi," dedi. "Seni şu dikenlerden kurtaralım."

Aethelheard zarif bir biçimde şahini çalıların arasından çıkartan ve kuşu çıplak bileğinde taşıyan asile bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. İkili arasında kusursuz bir güven vardı.

Seyis, "Daha önce böylesini görmedim!" dedi. "Bu harika bir şey, Lordum."

Sinek Valesi, Maça Kızı'nın karşısına dikildi ve kuşu kızın bileğine aktardı.

"Sadık avcınız size geri döndü, Leydim," dedi. "Gelecekte kendinize neyi av olarak seçtiğinize dikkat edin. Fazla hırslısınız."

Yüzünde neşeli bir gülümsemeyle atı Urlwin'e bindi. Maça Kızı bileğindeki kuşa baktı. Tüylerinin büyük bir kısmı parça-

lanmıştı ve yeniden sarayın en iyisi olması için biraz zamana ihtiyacı vardı. Çok üzücü bir sahneydi. Bir kez daha kuşun başını örtmek için başlığı havaya kaldırdı. Sonra fikir değiştirdi ve yavaşça kuşun boynunu okşadı.

Aethelheard hayal kırıklığıyla, "Leydim!" dedi. "Accipiter zamanla eski gücüne kavuşacaktır."

Kız seyise ters bir bakış attı. "Benim yanımda sesini yükseltmeye cesaret mi ediyorsun?"

Aethelheard başını önüne eğdi. "Hayır, Leydim!" diye mırıldandı.

Yüzünde tiksindiğini belli eden bir ifadeyle ölü şahini çukurun içine attı. "Gel, Vale!" diye seslendi. Atını diğer tarafa çevirdi. "Bu spordan sıkılmaya başladım. Beyaz Şato'ya geri dönelim ve hoşuma gidecek bir şeyler yapalım."

Sinek Valesi şaşkınlık ve öfkeyle kıza baktı. Maça Kızı diğer asillerin yanına gitmişti ve acımasız kız şimdi Kupa Kızı'nın esprileriyle kahkahalar atıyordu.

Aethelheard çukurun içine girdi ve Accipiter'in cansız bedenini eline aldı. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak kuşun tüylerini okşadı.

Sinek Valesi, "Üzgünüm," dedi. "Bunun olmasına izin vermemeliydim."

Genç seyis başıyla onayladı ve akan gözyaşlarını koluna sildi.

Maça Kızı sabırsızca, "Çabuk ol, Vale!" diye seslendi. "Gitmek için sabırsızlanıyoruz!"

Sinek Valesi kıza doğru öfkeli bir bakış attı. Henüz Ay Büyücüsü'ne ve daha da önemlisi, kızın yanına dönmeye ha-

zır değildi. Atını diğer tarafa çevirdi ve mahmuzladı, hızla uzaklaştı.

Maça Kızı arkasından, "Vale!" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Sinek Valesi kızı duymadı. Şimdi kendisiyle Maça Kızı arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyor ve atı dörtnala koşturuyordu. Kafasındaki şapka uçtu ama umurunda değildi. Yanından ağaçlar ve çalılar geçip gitti. Köylülerin kulübeleri bulanık bir görüntüden ibaretti, kristal berraklığındaki dereleri atı kolaylıkla aştı. Yolların ve tarlaların üzerinde Urlwin uçarcasına koşmaya devam etti, Korunan Kapı'dan geçti ve ardından tepelerin ortasındaki vadiye adım attı. Artık Şafak Prensi'nin diyarında değillerdi.

Burada arazi daha haşindi ve fakir toprak büyük taşlardan sabanlarla sürülmüştü. Çimenler bakımsızdı ve çalılar on üç tepenin ardında kükreyen fırtınalar yüzünden biçimsizdi. Burada orman tehlikeliydi, içinde haydutlar ve yol kesiciler yaşardı. Büyülü Krallık'ın dışında vahşi adamlar ve katiller kol gezerdi, başka yaratıklar da vardı. Konuşan tilkinin krallığın dışından geldiği ve ovalarda ehlileştirilemeyen vahşi atların yaşadığı söylenirdi.

Bunların hiçbiri Sinek Valesi'nin aklında yoktu. Özgürdü, aşırı büyümüş çalıları ve cılız ağaçları geride bıraktı, açık arazide dörtnala atını sürerken rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor ve kulaklarında uğulduyordu. Uğultu yerini kükremeye bıraktı ve atın toynakları altındaki toprak yumuşayarak kumlandı. Bir çığlık atarak tehlikenin farkına vardı ve dizginlere asıldı, hayvanı durdurmaya çalıştı.

Urlwin itaat etti ve güçlükle de olsa tam zamanında durmayı başardı.

Sinek Valesi öne eğildi ve atın başını kulaklarının ortasından öptü. "Teşekkürler," dedi. Atın terlemiş boynunu sıvazladı. "Şuraya bak, dostum." At başını geriye attı ve toynaklarından birini yere vurdu.

Atından inen asil ileriye baktı. Uçurumun hemen kenarında durmuşlardı. Birkaç metre ötede arazi birden alçalıyordu. Ardında sadece Gümüş Deniz vardı. Dalgaların ardında nasıl garip diyarların var olduğunu merak etti.

Asilzade uçuruma doğru bir adım daha attı. Ayakları yumuşak ve kumlu toprağa battı, kenardan aşağıya göz gezdirdi. Aşağıdaki kayalıklara kadar ürkütücü bir boşluk uzanıyordu.

Deniz havası temizdi ve yüzünü serinletti. Rüzgâr içinde başka sesleri de mi barındırıyordu? Başını yana çevirdi ve uzakta, uçurumla ormanın arasındaki çimenlikte gördüğü en güzel atların dolaştığını gördü. Eşkin gidiyor, oyunlar oynuyor, birbirlerine kişniyorlardı.

"Ehlileştirilemeyen atlar," diye mırıldandı. "Çok güzeller."

Kısraklara sadece güney rüzgârının hükmettiği söylenirdi ve buna şüphesi yoktu. Beyaz Şato'nun ahırlarındaki hayvanlara benzemiyorlardı. Kendi zarif aygırı bu hayvanların yanında köylülerin at arabasına koştuğu atlara benziyordu. Bu atların hiçbiri dizginlenemez ve eyerlenemezdi. Sürünün içinde annelerinin yanında koşturan dört tayı gördü. Yaz güneşinin keyfini çıkartıyor, bacaklarını mutlu bir biçimde yukarı kaldırıp indiriyorlardı.

Birden ayakları dibindeki toprak bayat bir bisküvi gibi ufalandı. Sinek Valesi korkuyla geri sıçradı, ufalanan toprak aşağıya, kayalıkların ortasındaki tuzlu su havuzlarının içine düştü.

Sinek Valesi uçurumdan uzaklaştı. Kenarda dikilmek çok tehlikeliydi. Az önce üzerinde durduğu toprağın gözden kaybolduğunu görüp, birkaç saniye sonra suya düşme sesini duyunca ürperdi.

Beyaz Şato'ya geri dönme vakti gelmişti, atının yanına yürüdü.

Bir ses, "Ne güzel bir gün, değil mi, Lordum?" diye sordu.

Asilzade şaşırdı ve arkasına dönerken kimin konuştuğunu merak etti.

"Fakat Krallar'dan birinin oğlunu on üç tepeyle çevrili güvenli topraklardan bu tehlikeli yere getiren şey nedir?"

Sinek Valesi biraz uzaktaki rüzgârla şekillenmiş ağaca baktı. En alt dallardan birinin üzerinde büyük bir tilki oturuyordu. Hayvan meraklı gözlerle Sinek Valesi'ne bakıyordu ve yüzündeki gülümseme asilzade prensin görmeyi hayal ettiği bir şey değildi.

"İnsan gibi konuşan bir tilki!" dedi.

Hayvan dalga geçercesine, "Ah, çok zekisiniz, Lordum," dedi. "Beni nasıl tanıdınız?"

Asilzade kendine hâkim olamayıp kahkahayı bastı. "Lordum Ismus seni diyarın düşmanı ilan etti!" dedi.

Tilki kayıtsızca, "O zaman sizin diyarınızda olmamamız isabet olmuş," diye cevap verdi.

"Senin cadı Hexxentrot ile iş birliği yaptığını söylüyor."

"Yılanları ve yarasaları olan şu zehirli yaşlı bunak mı? Hiç sanmıyorum! Beni daha fazla yorma ve şu belindeki kısa kılıca uzan. Sen kınından çekmeden ben uzun çimenlerin arasında gözden kaybolmuş olurum."

Sinek Valesi, "Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok," dedi. Ellerini iyi niyetini belli edercesine havaya kaldırdı.

Tilki ilgiyle delikanlıya baktı. "Öyleyse duyduğum hikâyeler yalan değilmiş," dedi. "Sen gerçekten kuşların ve yaratıkların dostuymuşsun."

"Öyle olmaya çalışıyorum."

"O zaman, Asil Sinek Evi'nin oğlu, beni iyi dinle. Kötü Çoban geri döndü. İki gece önce bizim bulunduğumuz yere çok yakındı ve şimdi de çok uzakta olamaz. Sana yaklaşmasına izin verme. Onu azarla. Ona taşlar fırlat. Söylediklerine kulak asma. Çünkü deliliğini sana da bulaştırır ve ruhunda hiç dinmeyecek bir çığlığı başlatır."

Sinek Valesi alarma geçti. "Kötü Çoban hakkında anlatılan korkunç hikâyeleri duydum," dedi. "Ismus'un esas avlaması gereken kişi o."

Tilki yüzünde bilge bir gülümsemeyle, "Avlayacak," dedi. "Zamanla onu da yapacak. Kötü Çoban tamamen sürülecek. Fakat Joker beni kendine rakip olarak görüyor ve hepsinden önce benden kurtulmak istiyor. Onu zekâyla alt edebilecek tek kişi benim. Kutsal Büyücü'nün kulağına benim hakkımda kötü sözler fısıldamasına şaşırmadım. Ben zararsızım, değil mi?"

Vale başıyla onayladı. "Joker kelimeleri büyük bir ustalıkla ve titizlikle dokur."

Tilki, "Ve ben de onun sayesinde bu durumdayım," dedi.

"Joker, Saray'da hepimizle uğraşır, bu doğru. Yine de uyarın için teşekkür ederim, tilki. Burada daha fazla kalmayayım. Yardımıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Tilki kuyruğunu arkasında salladı. "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. Tavuk çiftliğindeki güzelleri ziyaret etmek için defalarca kez pencerelerinizin altından sürünerek geçtim... Dur bekle!"

Kulakları kafasına yapıştı ve etrafına bakındı.

"Sürü bu tarafa geliyor," dedi. "Benden sana bir tavsiye daha, prensim, hayvanlar buraya gelmeden git. Vahşi atlara uzaktan bakmanın güzel olduğunu düşünüyor olabilirsin ama onlar insanları ve kendilerinden başka hiçbir yaratığı sevmez. Isırır, tekmeler ve ezip geçerler. Ben de kalmasam iyi..."

Tilki cümlesini bitirmeden ortadan kayboldu. Güneş ışığında bakır renkli bir parıltı açığa çıktı ve daldan dala sıçradı. Krem uçlu kuyruk uzun çimenlerin arasında gözden kayboldu ve tilki gitti.

Sinek Valesi gülümsedi. İnsan gibi konuşan tilkiyle karşılaşmayı hep istemişti. Bir gün yine yollarının kesişmesini arzuladı.

Elini atının yanına koydu, ayağını üzengiye geçirdi ve bir kez daha eyerde yerini aldı.

"Haydi eve dönelim, Urlwin," dedi.

At başıyla onayladı ve uçurumun kenarından uzaklaşarak çimenlerin ve çalıların arasına çekildi. Sinek Valesi kendine hâkim olamayıp geriye baktı. Atlar harika yaratıklardı. Sadece

yeteneğinin bu hayvanlar üzerinde işe yarayıp yaramayacağını görmek için kalmayı düşündü fakat kendi atının huzursuz olduğunu hissediyordu. Vahşi atlar tarafından ısırılmak ve tepilmek istemiyor, bu yüzden hızla uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Sinek Valesi atının isteğini yerine getirmek üzereyken her şey bir anda değişti.

Çalıların ve bükülmüş ağaçların sıklaştığı yerden kara bir duman yükseldi. Ağaçlar ve sık çalılar yanıyordu. Sürünün mutlu ve tasasız kişnemelerinin yerini korku dolu sesleri aldı ve atlar çatırdayan alevlerden uzaklaştı. Sonra çalıların arasından, elinde hâlâ yangını başlatmak için kullandığı meşaleyi tutan, zayıf bir figür çıktı.

Sinek Valesi korkuyla nefesini tuttu. Elinde meşaleyi tutan Kötü Çoban'dı.

Uzun boylu bir adamdı, saçları darmadağınıktı ve üzerine kirli gri bir cübbe giymişti. Ağza alınmayacak küfürler savurarak, elindeki meşaleyi bırakmadan koşmaya başladı, sürünün ortasına daldı. Hayvanların kuyruklarını ve yelelerini ateşe verdi.

Sinek Valesi öfkeyle, "Kötü adam!" diye bağırdı.

Hayvanlar dehşete kapıldı. Çığlıklar attılar ve ürkerek kaçtılar. Şeytani alevlerden kaçmak için, bazıları uçurumdan aşağıya atladı ve çığlıkları kayalara çarpana kadar duyuldu.

Sinek Valesi kılıcını çekti ve atını mahmuzladı. Bir savaş narası attı ve atını dörtnala sürünün üzerine sürdü. Kötü Çoban ile savaşmak ve vahşi atların diyarını bu iğrenç varlıktan sonsuza kadar kurtarmak istiyordu.

Panige kapılmış sürü deli adamı geride bıraktı. Kötü Çoban zalim bir mutlulukla sebep olduğu kargaşaya göz gezdirdi. Sakallı başını geriye attı ve çılgın bir kahkaha attı. Sonra sürünün içinden geçerek üzerine doğru gelen Sinek Valesi'ni gördü, kahkahaları daha da şiddetlendi.

Ateş kuru çalıların ve otların arasında korkunç bir hızla yayıldı. Bir tarafta alevler diğer tarafta uçurum olduğu için yol çok dardı. Urlwin ve Sinek Valesi'nin etrafı korkmuş atlarla çevriliydi ve düzgün bir hat üzerinde ilerleyemiyorlardı. Ehlileştirilemeyen hayvanlar kaçmak için o kadar çaresizdi ki, aralarındaki yabancı atı ve binicisini fark etmedi, birbirlerini itip kakmaya devam etti. Korku ve dehşet ile toynakları kumlu zemini dövüyordu.

Kişneyen akıntıya karşı at binmek neredeyse imkânsızdı. Sinek Valesi kendisini işaret parmağıyla gösterip alaycı kahkahalar atan Kötü Çoban'a bakmakla yetindi. Adam meşalesini bir kenara fırlattı ve arkasına dönüp uzaklaştı, kısa sürede gözden kayboldu.

Asilzade, "Bir gün seni yakalayacağım!" diye yemin etti. Fakat şimdilik tek endişesi eyerin üzerinde kalmaktı. Sonra, korku içerisinde, Urlwin'le birlikte kayıp gittiğini hissetti. Artık alevlerin yerini yeni bir tehdit almıştı.

Atların toynaklarıyla dövülen yumuşak toprak iyice zayıflamıştı. Şimdi uçurumun kenarındaki toprağın tamamı kaymak üzereydi.

Asilzade dizginlere asıldı, Urlwin toynaklarının altında titreyen ve bükülen çukurdan uzaklaştı. Toprak kaymaya devam etti. Delikler ve hendekler açıldı. Atlar dengesini kaybetti ve tökezledi. Çığlıklar şiddetlendi.

Urlwin yenilenen bir enerjiyle çok sevdiği efendisini tehlikeden uzaklaştırmaya çalıştı. Burnundan nefes verdi, etrafını kuşatan vahşi atları itti. Fakat işe yaramıyordu.

Derin bir gümbürtü ile toprağın büyük bir kısmı gözden kayboldu. Üzerindeki atlar da birden yok oldu. Sonra büyük bir parça daha koptu ve aşağıdaki kayalıkların üzerine daha fazla at düştü. Urlwin'in ayakları dibindeki toprak ufalanıyordu. Aygır son bir çabayla ön ayaklarını titreyen toprağın içine soktu ve Sinek Valesi'ni üzerinden attı. Asilzade havada uçtu, sürünün üzerinden geçti ve uzun çimenlerin üstüne kondu.

"Urlwin!" diye çığlık attı. Hemen ayağa kalktı. "Urlwin!"

Ürkmüş sürünün tepmesinden korkmayan Sinek Valesi sadık atını kurtarmak için öne atıldı.

Toprak titredi ve büyük bir parça daha serbest kaldı. Urlwin'in gururlu başı şaha kalkınca bir an için göründü, sonra diğer atlarla birlikte gözden kayboldu.

Sinek Valesi, "Hayır!" diye haykırdı. "Urlwin! Urlwin!"

Uğursuz bir gümbürtüyle atların bir kısmı daha soğuk suları boyladı. Geriye sadece küçük bir grup kalmıştı ve alevler yaklaşıyor, kaçış yolunu kapatıyordu.

Kayarak yok olarak uçurum kıyısında korku ve duman hâkimdi. Geriye kalan atlar çaresizce daireler çiziyor, ayakları yere vurdukça toprağın kaymasını hızlandırıyordu.

Sinek Valesi ayakları altındaki toprağın kaydığını hissetti ve dengesini kaybetti. Şimdiye kadar kopan en büyük parça aşağıya düştü. Genç asilzadenin ayakları boşluğu dövdü. Sahile yayılan katliam ve yıkımın üzerine düşmeden önce kendisini uzun bir düşüş bekliyordu. Bükülmüş ağaçların dallarından

birini son anda yakaladı ve kendisini yukarıya çekti, fakat kumlu toprak kaymaya devam ediyordu. Öne atıldı, yanan çalıların dumanı içine girdi, bitkilerin köklerinin toprağı sıkılaştırmış olmasını ümit etti. Fakat yaklaşan alevlerin sıcaklığı dayanılmazdı ve bulunduğu yerde uzun süre kalamayacağını biliyordu.

Endişeyle bir çıkış yolu aradı. Ve buldu. Çalılar ve ağaçların arasında doğal bir tünel oluşmuştu. Kara dumanla doluydu ama alevler şimdilik tünele ulaşmamıştı. Dumanlı tünele ulaşabilirse diğer tarafta güvende olabilirdi.

Kalbi ümitle doldu ve öne atıldı. Kaçış yolu karşısındayken bir ses duydu ve dönüp arkasına baktı.

Kayan toprağın kıyısındaki dar bir burnun üzerinde ehlileştirilemeyen atların sonuncusu titriyor ve korkmuş başını sağa sola sallıyordu. Bir taydı. İki haftalıktan daha büyük olamazdı. Sopaya benzeyen uzun bacakları çarpıktı ve büyük kulaklarını vahşice sallıyordu. Az önce annesinin merhametsiz kayalara düşüşünü seyretmişti ve üzerinde durduğu çıkıntı da eğilmeye başlamıştı.

Sinek Valesi bu görüntüye dayanamadı. Dumanlı tünele şimdi girerse kendisini kurtarabilirdi fakat tay ölecekti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Parmak uçlarında çıkıntıya doğru ilerledi, elini öne uzattı. Tay fal taşı gibi açılmış korku dolu gözlerle asilzadeye baktı.

Sinek Valesi, "Sakin ol," diye mırıldandı. "Bu taraftan. Tamam, korkma."

Tay irkildi ve toprak ufalandı. Tay kaydı ve sadece ön bacakları çıkıntının üzerinde kalmayı başardı.

Hüzünle kişnedi ve kendini boşluğa bıraktı.

Vale öne atıldı. Tayı boynundan ve omuzlarından yakaladı, ardından kaburgalarının altını sıkıca kavradı ve hayvanı yeniden yukarıya çekti. Birlikte mücadele ettiler ve sağlam zemine doğru geri çekildiler. Kum altlarından akıp gidiyordu.

Bir süre oldukları yerde kaldılar, ikisi de nefes nefese ve bitkindi. Ardından Sinek Valesi ayağa kalktı.

"Burada kalamayız!" dedi. "Alevler kaçış yolumuzu kapatmak üzere. Gel, bu taraftan."

Tay iri, kahverengi gözleriyle kurtarıcısına baktı. Yüzünden yaşlar akıyordu. Sinek Valesi gözyaşlarına dumanın sebep olduğunu düşündü fakat sonra kalbini burkan sesleri duydu.

Aşağıya düşen atların hepsi ölmemişti. Bazıları hâlâ hayattaydı. Fakat keskin kayalarla çevrili havuzlara düştükleri için dışarıya çıkamıyorlardı, bazıları ise kumların üzerine düşmüştü. Yaşadıkları dehşet hâlâ bitmemişti.

Vale, "Sesleri dinleme," dedi. Elleriyle tayın titreyen kulaklarını kapattı. Zarif bir ses tonuyla bir şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Sakinleş, sesleri duyma. Sakinleş, gitmene izin vermem. Benimle kal, geriye bakma. Benimle gel, benimle gel. Korkma. Sakinleş, sakinleş."

Tay ayağa kalktı ve adamın kendisini uçurumun kıyısından uzaklaştırmasına izin verdi. Sinek Valesi şarkısına devam etti, gözlerini korkmuş hayvanın gözlerinden ayırmadı. Alevler şimdi tüneli yalamaya başlamıştı. Duman bulutu daha da yoğunlaşmıştı.

Şarkısına devam eden Sinek Valesi tayı etraflarını kuşatan dumanın içinden tünelin diğer tarafına çıkarttı.

Conor Westlake başını yastığa koydu, sayfalardan yükselen duman yüzünden öksürüyordu. Eliyle yanan gözlerini ovaladı. Sonra uykuya daldı, çok yorgundu. Dans Eden Valeler'i sıkı sıkı elinde tutuyordu.

"Ben Sinek Valesi'yim," diye mırıldandı. "Ben Sinek Valesi'yim."

20

Paul
O adam hakkındaki sorularını cevaplamak istemiyorum.
Bana bir daha mesaj atma.

Trudy Bishop

Paul Thornbury ertesi sabah ilk iş olarak e-postalarını kontrol etti. Trudy'nin cevabı kısa ve kabaydı. Paul yabancılardan aldığı rencide edici mesajların kendisini neden rahatsız ettiğini merak etti. Etmemesi gerekirdi ama ediyorlardı. Hoş değildi. Bazıları yazdıklarını başka bir insanın okuyacağını unutuyordu. Siberuzayın soğuk dünyasında biraz medeniyet ve kibarlık fena olmazdı.

Kadına derdini anlatmak için yeni bir e-posta göndermenin anlamsız olacağını biliyordu. Belki de yapabileceği başka bir şey vardı. Fakat önce annesi ve Martin ile yüzleşmeliydi.

Önceki akşam bir testti. Barbeküye havai fişek koyduğuna inandıkları için uzun süre vaaz çekmiş ve Paul'ü kınamışlardı. Sonra da çocuğun aklından neler geçtiğini anlamaya çalışmışlardı. Paul'ün psikolojik desteğe ihtiyacı var mıydı? Büyük Felaket'te yaşadığı şokun bir semptomu muydu? Paul'ün piromani merakının Landguard'da şahit olduğu korkunç patlamalarla ilgisi olduğunu düşünüyorlardı.

Yetişkinler konuşurken Paul sessizce koltuğunda oturmuştu. Duygularını anlamaya çalışıp her şeyi yanlış anladıkları zaman da, kendisine bağırdıklarında da, yerinden kıpırdamamıştı. Söyleyebileceği bir şey yoktu. Dans Eden Valeler'den bahsetmeye çalıştığında psikoanaliz başlıyordu. Sonunda, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair söz vermiş ve yatmadan önce ailesi tarafından kucaklanmıştı.

Kahvaltıda da durum önceki akşamdan farksızdı. Annesi, her şeyi kendisiyle paylaşabileceğini söylüyordu. Fakat Paul'ün paylaşmak istediği tek şeyi, esas önemli olan konuyu dinlemeye tahammülü yoktu.

Bu yüzden sessizce mısır gevreğini yedi. Her kaşıkta dikkatle incelendi. En kötünün daha başlamadığını biliyordu. Okula gidene kadar arabada Martin tarafından sorguya çekilecekti.

Seyahat bir türlü bitmek bilmedi. Matematik öğretmeninin samimi konuşmasını pek dinlemedi. Paul sadece on bir yaşındaydı. İnsanların kendisini dinlemesini ve ciddiye almasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu. Gerçek yaşam Martin'in bilim kurgu DVD'leri gibi olsaydı elinde şaşırtıcı

bir kanıt olur ve yetişkinler kitabın şeytani bir eser olduğuna inanmakta zorlanmazdı. Fakat durum böyle değildi. Kimse ona inanmıyordu. Ne yapabilirdi? Etrafında olup biteni nasıl durdurabilirdi? Annesi kendisini dinlemiyorsa gidip bu konuyu polisle paylaşamazdı...

Paul ümitsiz bir durumda olduğunun farkındaydı. Fakat her şey daha da kötüye gidecek, daha fazla insan kitabı okuyacak, değişecekti. Hastalık nereye kadar yayılacaktı?

Bütün bunlarla tek başına savaşması mümkün değildi.

Okula vardılar, Paul yol boyunca Martin'in söylediklerini dinliyormuş gibi görünmesini sağlayacak doğru sesleri çıkartmıştı. Okula adım atınca rahatladı.

Anthony ve Graeme doğal olarak okulda değildi, bu yüzden yoklama alınıp duyurular yapılırken tek başına oturdu.

Paul'ün dikkatini sınıftaki üç kız çekti. Küçük Molly Barnes ortada oturuyor, diğer ikisine önceki akşam okumaya başladığı bir kitabı gösteriyordu. Üçü de sandalyelerinde ileri geri sallanıyordu.

Bununla nasıl savaşabilirdi?

Martin öğretmenler odasında Bayan Early'nin okulda olmadığını ve belki de haftanın geri kalanında okula gelmeyeceğini öğrendi. Kadın saldırıdan itiraf ettiğinden daha fazla etkilenmişti.

Kimya öğretmeni Bay Hitchin, "O ikisinin yaptığıyla aynı şey olmadığını biliyorum," dedi. "Fakat birçok öğrenci çok garip davranmaya başladı. Bu durumu benden başka fark eden oldu mu?"

Birisi, "Bence Felaket'e gösterilen bir reaksiyon," dedi.

Martin kulak kabarttı.

"Polisin getirdiği danışman ne demişti?" diye sordu. "Kadını etrafta pek görmüyorum. Adı neydi?"

"Sanırım Clucas bir şeydi."

"Angela, değil mi?"

"Ben Ayleen olarak hatırlıyorum."

"Pekâlâ, her neyse, bence Paul kadını ziyaret edip önceki cuma akşamı yaşadıklarını etraflıca konuşsa iyi olur."

"O Angela Clucas benim sinirimi bozmaya başladı!" İçeriye giren Barry Milligan'ın boğuk sesi duyuldu. "Bismarck'ı batırmaya yetecek kadar bitki çayı içti ve bütün hafta boyunca toplam yedi çocuğa Jaffa kekler dağıttı. Bunu kendim de yapabilirdim."

Bay Wynn iğneleyici bir ses tonuyla, "Fakat sen bitki çayı içmiyordun, değil mi?" diye sordu.

Müdür, "Sen gidip biraz güneşlensen olmaz mı?" diye karşılık verdi. Adam, Barry'yi duymazdan geldi.

Barry, "Ne tavsiye ettiğini biliyor musunuz?" diye sordu. "Grup terapi seansları. Müzik odasına el koydu ve her defasında yarım düzine çocuğu içeriye alıp deneyimlerini paylaşmalarını ve resimler çizmelerini isteyecekmiş. Çocuklara şiir okumak istiyormuş."

Bayan Yates, "Bence bu harika bir fikir," dedi. "Bazı çocuklar kadının yanına giderken görülmek istemeyebilir. Birkaç kişinin birden gitmesi çok da kötü bir şey değil ve daha rahat açılabilirler. Kadın eğitimli bir profesyonel, ne yaptığını biliyordur."

Barry omzunu silkti. "Bu etrafta dolaşıp duran, *Prens sizi kutsasın* olayı her neyse," dedi. Kendine biraz siyah kahve koydu. "Kadına da bulaşmış olmalı. Çocuklara nasıl neşeli şiirler okuyacağını ancak Tanrı bilir fakat İsa'nın gökyüzünden inip hiçbirimizi kutsayacağını sanmıyorum."

Martin, "Sen kadınla bir konuş, Barry," dedi. "Paul'e zaman ayırabilir mi sorar mısın?"

"Sorarım, tabii eğer Paul'e bir faydası olacağını düşünüyorsan. Önümüzdeki hafta gitmiş olacak. Bu hafta sonu yapılacak törenin ardından yeniden normale döneceğimizi düşünüyorum."

Bay Wynn, "Seninle ne zaman vedalaşacağız?" diye sordu.

Barry, "Senin aylak koçluğunda takımımız bir kupa kazanmadan çok önce," diye cevap verdi. "Sana hiç isminin çok ironik olduğunu söyleyen oldu mu?"

Spor öğretmeni kaşlarını çattı ve öğretmenler odasını terk ederken homurdandı.

Barry alaycı bir biçimde, "Benim söylediğim bir şey sinirini mi bozdu?" diye sordu. "Bu kadar çok kası olan biri nasıl olur da bu kadar ince derili olur? Sizce aşırı bronzlaşmasının bir yan etkisi mi? Sizce de mandalinaya benzemiyor mu?"

Martin, "Öyleyse Paul'ün ismini bugünkü listeye ekleyecek misin?" diye sordu.

"Eklerim. Paul ve beş arkadaşı öğleden sonra kadının yanına gider, kadın da onları kutsar."

Martin teşekkür etti, on bir yaşındaki çocuğu nasıl bir tehlikenin içine attığının farkında değildi.

Çocukların yaşanan felaketin travmasını atlatmasına yardım etmek için gönderilen Anthea Clucas sabah seansında on sekiz çocuğu gördü. Müzik odasından çıkarken on sekiz çocuğun da göz bebekleri eskisi gibi değildi.

Sandra Dixon'un sabah ateşi vardı, bu yüzden annesi kızı okula göndermedi. Kızın nedime elbisesinin neden sırılsıklam yerde durduğunu anlayamamıştı. Kızdan mantıklı bir cevap da alamıyordu. Sadece kitabıyla yalnız kalmak istiyordu. Belki de bir doktor çağırmalıydı.

Sandra annesinin doktor tavsiyesine, "Hayır, gerek yok," diye cevap verdi. "Sen yanımda kalıp bana kitabı okursan çok daha kolay iyileşirim."

Bayan Dixon, "Bunun için fazla büyüksün!" dedi. "Debbie ile konuşmadın mı? Dün akşam arayıp neden ortalıklarda görünmediğini sordu. Siz ikiniz çok yakın arkadaştınız..."

Sandra, "Lütfen," diye ısrar etti. "Sadece bir veya iki sayfa. Beni çok rahatlatacak ve eminim seni de."

Ve annesi kızının yatağının yanına oturup kitabı okumaya başladı...

Emma Taylor endişeli bir gece geçirdi, uykusuzluk kendisini her zamankinden bitkin ve asabi hissetmesine sebep oldu. Evden çıkana kadar polisin gelip kapıyı çalmasını bekledi. Düşüncesiz Conor kendisini ispiyonlamış mıydı? Okula da bu sorunun cevabını öğrenmek ve henüz polisle konuşmadıysa çocuğun fikrini değiştirmek için gitti.

Sınıfta çocuğu bir masanın başında otururken buldu, normalde elinden düşmeyen futbol dergilerinden biri yerine gerçek bir kitap okuduğunu görünce çok şaşırdı. Conor'un omzuna bir yumruk attı.

"Beni ispiyonladın mı?" diye hemen konuya girdi. Çocuk kafasını kaldırdı ve boş gözlerle Emma'ya baktı.

Emma, "Senin neyin var?" diye sordu. "Hem okuyup hem düşünemiyor musun?"

Karşısında duranın kim olduğunu hatırlayınca, "Sen Maça Kızı'na benziyorsun," dedi.

"Neye?"

Sesini yükselterek "Sen Maça Kızı'sın," dedi.

"Ağzından çıkan sözlere dikkat et!"

"Maça Evi'nin zalim kızıyla ilgilenmiyorum."

"Benim de senden çok hoşlandığım söylenemez."

"Git buradan. Ben asil Accipiter'e yaptıklarından sonra sana hâlâ kızgınım."

Emma'nın alnı kırıştı. "Geri zekâlı. Eski püskü bir Fiesta'nın içindeydim ve benim hatam değildi."

"İyi eğitimli bir av kuşuydu. Senin katil ellerin için fazla iyiydi."

"Sen bir şey mi içtin? Tek bilmek istediğim şey aynasızları arayıp aramadığın. Kapımı çalacaklar mı çalmayacaklar mı?"

Conor sandalyesine yaslandı, bunu yaparken okul ceketinin yakasına iliştirdiği iskambil kartının görünmesini istiyor gibiydi.

Kart, bir Sinek Valesi'ydi.

"Eylemlerin ve kaprisleri kendi karanlık ödülünü bulacaktır," dedi. "Bir gün komploların ve planların hedefini şaşıracak ve kendi ördüğün ağlara yakalanacaksın."

"Bu bir hayır mı?"

"Dikkat etmen gereken bir uyarı." Ve ardından dikkatini yeniden kitaba odakladı.

Emma olduğu yerde dondu kaldı, şaşkındı ve söyleyecek bir şey bulamıyordu. Çocuk neden bahsediyordu? Kendisini tehdit mi ediyordu? İlk dersin başlangıç zili çaldığında sorularına hâlâ bir cevap bulamamıştı.

Öğlen arasında Conor ile yeniden konuşmak için futbol sahasına gitti fakat çocuk sahada değildi ve sadece üç kişi bir futbol topunu tekmelemekle meşguldü. Oyun sahasının etrafında dolaşırken ceketlerin ve gömleklerin yakasına iliştirilmiş iskambil kartları dikkatini çekti. Birçoğunda sadece sayılar vardı, ara sıra resimli olanlara da denk geliyordu. Kartların öneminin ne olduğunu anlamadı. Emma genelde modayı ve çılgın akımları yakından takip eder, hangisinin saçma hangisinin popüler olduğuna karar verirdi. Yeni gruplardan biri dikkatinden kaçan bir albüm mü çıkartmıştı? Belki de sporla ilgili bir şeydi, eğer öyleyse umurunda değildi. Conor'un bir takıma sadakatini göstermesi iyi bir şeydi fakat bunu iskambil kartları ile yapmak garip bir yöntemdi.

Sekizinci sınıflardan bir çocuğun bozuk çeşmenin yanında tek başına dikildiğini gördü, çocuğun yanına gitti ve ceketindeki karo beşlisini işaret etti.

"Bu da neyin nesi, salak?" diye sordu. "Bunu neden taktın?"

Olduğu yere sinmek yerine, çocuk karşısına dikilen kıza boş bakışlarla karşılık verdi.

"Ben Karo Evi'nin sadık bir hizmetkâriyım."

"Nesin?"

"Bugün Batı Kulesi'nde bir kargaşa çıktı," dedi. "Lordum, Bacak, Kupa Kralı'nın İyileştiren Yakutu'nu çaldı. Majesteleri'nin güzel kızı kendisini öpmezse yakutu nereye gizlediğini söylemeyeceğini dile getirdi. Saray karıştı ve Kupa Kızı pazar yerindeki bir lahana gibi takas edilmeyeceğini söyledi. Ben göz önünde olmasam iyi olur çünkü herkesin sinirleri çok bozuk."

Emma, "Bu saçmalıklar televizyondan mı?" diye sordu.

Çocuk, "Bu, gerçeğin ta kendisi," diye cevap verdi. "Güvenlik görevlileri bile bunu konuşuyor. Ah, ne skandal! Ismus bunu duyunca Bacak uçarak kaçsa iyi olur."

Çocuk anlattıklarına o kadar inanıyordu ki siniri bozulan Emma uzaklaştı.

Çocuk, "Prens seni kutsasın," diyerek yeniden rüya âlemine daldı.

Emma oyun sahasına göz gezdirdi. Etrafta tek başına dikilen başka çocuklar da gördü, hepsinin suratında az öncekininki gibi kendinden geçmiş bir ifade vardı. Fakat küçük gruplar hâlinde bir araya gelip kitap okuyanlar da vardı. Hepsinin üniforması üzerinde iskambil kartları vardı. Emma daha önce böyle bir şey görmemişti. Her ne oluyorsa, doğal değildi ve hoşuna gitmedi. Ashleigh ve Keeley'in yanında olmasını arzuladı. Bu ürkütücü ortamda bile gülecek bir şey bulmayı başarırlardı. Emma kızları bu kadar öz-

leyeceğini hiç düşünmemişti. Gömülecekleri gün kendisini nasıl hissedeceğini merak etti.

Paul Thornbury, Martin'den aldığı mesaj sayesinde, öğleden sonra son seansta beş çocukla birlikte psikolojik danışmanı göreceğini öğrendi. Paul bunu okuyunca gözlerini devirdi. Martin hâlâ havai fişeklere bulaşmaması için Felaket hakkında konuşması gerektiğine inanıyordu. Neden kimse kendisini dinlemiyordu? Psikolojik danışman Bayan Clucas'ı düşündü ve nasıl biri olduğunu merak etti. Yetişkinlerden birini kendi safına çekebilirse kendisini yalnız ve işe yaramaz hissetmezdi.

Oyun sahasının kenarında dikilirken Paul de çocukların yakalarını süsleyen iskambil kartlarını gördü ve ilk kez kitabın kaç tane çocuğu etkilediğini fark etti.

"Ya da hasta ettiğini," diye mırıldandı.

Hızla yayılan bulaşıcı bir hastalık gibiydi. Öğretmenler bile iskambil kartı takma çılgınlığını görünce çaresizce çenelerini sıvazlıyordu. Öğretmenler odasında bu konuyu masaya yatırdıklarında, Bay Roy kartların hemen yasaklanmasını tavsiye etti.

Coğrafya öğretmeni, "Geçen yıllardaki Pokemon çılgınlığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Bu koleksiyon ve takas kartları iyi değil. Hile yapmayı, kabadayılığı teşvik ediyor. Küçükler büyükler tarafından kandırılıyor."

Bayan Smyth, "Fakat bunlar koleksiyon kartları değil, yanılıyor muyum?" diye sordu. "Anladığım kadarıyla, bir tür kimlik sembolü."

Bay Roy, "Ve bir de Çılgın Kemikler vardı," diye devam etti. "Bu şeyler kısa sürede kontrolden çıkabiliyor."

Bayan Smyth, "Bence çocuklar çok daha sessiz ve sakin," dedi.

Barry Milligan, "Bu hafta sonu bitene kadar bekleyin," dedi. "Bırakalım istediklerini yapsınlar. Kimseye zararı yok, değil mi? Kimse birbiriyle kavga etmiyor. Bu sabah dediğim gibi, cenazeler ve tören sona erdikten sonra, her şey normale döner."

Ve iskambil kartları çocukların yakalarında kaldı.

Öğleden sonra, son seans vakti geldiğinde, Anthea Clucas müzik odasına giren Paul'ün sınıfından gelen küçük gruba baktı. Çocuklar kadının önünde yarım daire yapacak şekilde sıralanmış sandalyelere oturdu. Hiçbirinin yakasında iskambil kartı yoktu. Clucas beklentiyle kendisine bakan çocuklara gülümsedi. Sonra elindeki kitabı havaya kaldırdı ve Dans Eden Valeler'i okumaya başladı.

Çocuklar birkaç dakika sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandı. Sonra kelimelerin gücü etkisini gösterdi ve beş çocuk da hayal dünyasında kayboldu.

Aynı anlarda, Paul Thornbury birkaç kilometre uzakta, Hamilton Yolu'nda yürüyordu. Gereksiz gördüğü bir terapiden uzaklaşmak için kaçmayı tercih etmişti. Daha acil olarak konuşması gereken biri vardı. Öğleden sonraki okul kaçamağı Paul'ü kurtaran şeydi.

Emlakçının ofisine ulaşması uzun sürmedi. Penceredeki evlerin resimlerine baktı, aralarından içerideki masalara göz

gezdirdi. İçeride üç kişi vardı ve aradığını hemen buldu. Yüzünde kararlı bir ifadeyle, kapıyı açtı ve içeriye girdi.

Trudy Bishop klavyesinin tuşlarına basmakla meşguldü. Trimley, St. Mary'deki bir ev için gelecek aramayı beklerken internette dolaşıyordu. Masasına bir gölge düştü ve hemen ABBA severler sayfasını kapattı, kafasını kaldırdı. Önünde genç bir çocuk dikiliyordu.

"Merhaba?" dedi. Çocuğun yanında bir yetişkin olup olmadığını anlamak için kapıya doğru baktı.

Çocuk cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Adım Paul," dedi.

Kadın tecrübeli ama şüpheci bir gülümsemeyle, "Trudy," dedi. Gözlükleri olan kısa boylu, şişman biriydi. Masası çok derli toplu değildi, üzerinde yarısı yenmiş bir paket Monster Munch ve çekmecesinde kremalı çörekler duruyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Çocuk bakışlarını kadının üzerinden ayırmadı. Önemli bir sırrı dile getiren bir gizli servis ajanı gibi, "Bir e-posta göndermiştim," diye fısıldadı. Kaşlarını oynattı.

Trudy'nin profesyonel maskesi bir anlığına düştü, yakın zamanda katıldığı arkadaş sitesi ve üyelerden birinden aldığı garip mesajlar aklına geldi. Fakat yazıştığı kişilerden biri bu çocuk olamazdı, değil mi? Fakat söz konusu olan internet ise hiçbir şeyden emin olmak mümkün değildi.

"Dört çeker bir aracı ve bir boğa yılanı olan Oğlak sen olamazsın, değil mi?" diye sordu.

"Ne?"

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Paul tedirgin bir biçimde etrafına bakındı "Dün akşam," dedi. "Austerly Fellows ve senin internet siten hakkındaydı. Bu sabah bana cevap yazmışsın ve..."

Kadının yüz ifadesi hemen değişti. "Onu bana sen mi gönderdin?" diye sordu. Çok şaşkındı. E-postayı bir çocuk mu göndermişti? "Sana benimle bağlantı kurmamanı söylemiştim. Buraya gelmeye nasıl cesaret edersin? Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ama adam hakkında seninle konuşmam lazım! Beni dinlemek zorundasın. Kimse dinlemiyor ve ben çok korkmaya başladım! Önemli, gerçekten çok önemli!"

Trudy çocuğun doğruyu söylediğini anladı. Göz ucuyla, ne yaptıklarını anlamak için iş arkadaşlarına baktı. İşlerine devam etmelerini söylercesine elini havada salladı.

Paul'e dönüp "Sana beş dakika veriyorum," dedi. "Ama burada olmaz." Ayağa kalktı ve Paul kadınla birlikte dışarıya çıktı.

Çalışanlardan biri, "Senin için biraz fazla genç değil mi, Trudy?" diye dalga geçti. Trudy düşüncelere daldığı için söyleneni duymadı.

Kaldırımda dikilirken, "Beş dakika, çocuk," diye tekrarladı. "Ve kapıma dayandığın için bu kadarı bile fazla sayılır. Gerçekten çok inatçısın."

"Ne yapacağımı bilemedim. O evde neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Neden? Seni ne ilgilendirir?"

"Çünkü şu anda korkunç şeyler oluyor, korkunç ve kötü şeyler. Hepsi Austerly Fellows'un yüzünden."

Trudy bir anlığına gözlerini kapattı. "O adamla ilgili her şey korkunç ve kötüdür," dedi. "Her neye bulaştıysan, bırak ve kaç. O eve gitmeyi planlıyorsan, sakın gitme. Kaç yaşındasın, on iki mi?"

"On bir."

"Ah, Tanrı bana güç versin! Senden daha yaşlı iç çamaşırlarım var. Bak, o evden uzak dur, anladın mı?"

Paul, "Nerede olduğunu bilsem bile asla o eve gitmem!" diye söz verdi. "Ben sadece bu Fellows delisi ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum. İnternette çok fazla şey yoktu."

Trudy kararlı bir ses tonuyla, "Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyidir," dedi. "Yaşadığı dönemde tehlikeli bir adamdı, öldükten sonra -eğer öldüyse- daha da tehlikeli bir adam oldu. Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Wikipedia'da Şeytan'a tapan biri olduğu yazıyordu."

"Bunun ne olduğunu anlayabiliyor musun? Ellerinde çatallarla ortalıkta koşturan kırmızı bilgisayar oyunu şeytanlarından bahsetmiyoruz. Bir Cadılar Bayramı kostümü de değil. Çok ciddi, kötü ve tehlikeli bir şey."

Paul başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi. "Bunların farkındayım."

Kadın, "O zaman Fellows'tan uzak dur," diye uyardı. "Senin ailen nerede? Neden senin bu işe bulaşmana sessiz kalıyorlar?"

Paul sabırsızca, "Onlara söylemeye çalıştım ama kimse bana inanmıyor!" dedi. "Kimse, ama kimse."

Trudy elini saçları arasında gezdirdi. "Ben olsam ben de inanmazdım," dedi. "Tabii o geceyi yaşayana kadar."

Paul, "Fellows'un hâlâ yaşadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Wiki'de ortadan kaybolduğu yazıyordu. Bunca zaman sonra hâlâ ortalıkta dolaşıyor olamaz, değil mi?"

Trudy, "Bir şey dolaşıyor," diye cevap verdi. Sesini iyice alçaltti. "Bir şey yaşıyor ve o evde. İçeride her ne varsa onu koruyor."

"Size ne olduğunu anlat, lütfen. Yardımı olabilir."

Trudy gözlükleri altından gözlerini ovaladı. "İnternet sitesini gördün," dedi. "Neyin peşinde olduğumuzu biliyorsun. Korkarak vakit geçirmek istiyorduk. Ne kadar aptal olduğumuzun farkında değildik: Ben, kamerasıyla Geoff, Reg, Keith ve Reg'in teyzesi Doreen. Doreen psişik güçleri olduğunu söylerdi. Hava durumunu John Keetley'den daha iyi tahmin ederdi, kayıp saatleri veya araba anahtarlarını bulmak konusunda çok yetenekliydi. Her neyse, park yerine adım attığımız anda, paniğe kapıldı. Daha fazla gitmek istemiyordu. Evin *dolu* olduğunu ve bizi beklediğini söyledi. Tam olarak söylediği buydu. Onun içeride olduğunu ve evi hiçbir zaman terk etmediğini söyledi. Karanlık ve küfler hakkında konuşmaya başladı. Geoff kadını filme çekti ve hepimiz gülmeye başladık. Ah, Tanrım, kadına gerçekten de güldük..."

Trudy'nin ağzı kurudu, dudaklarını diliyle ıslatmaya çalıştı.

"O kadar korkmuştu ki kadını park yerinde arabanın içinde bıraktık. Bize gitmememiz için yalvardı fakat dinlemedik. Çok aptalmışız. Ne yaptığımızın farkında değildik, ne hissedeceğini merak ederek elini ateşe uzatan çocuklar

gibiydik. Eve doğru yürüdük, kıkırdıyor, birbirimizi korkutuyorduk. Ne kadar cahilmişsiz."

Yanlarından bir otobüs geçti ve Trudy devam etmeden önce otobüsün uzaklaşmasını bekledi. "Ve ön kapıya ulaştık. Büyük bir evdi. Resmi gördün mü?"

"Sitedeki, evet."

"O zaman eski bir yer olduğunu ve pencerelerin tahtalarla kapatıldığını fark etmişsindir. Birkaç resim çektik ve genç serseriler gibi içmeye başladık. Geoff bu arada bizi filme çekti. Aptalca eğleniyorduk, aslında hepsinin anlamı buydu. Benim yaşımda, eşinden boşanmış iki çocuklu bir anneysen, anlarsın. Ve sonra... biri eve girmeyi ve ruh çağırma seansı düzenlemeyi teklif etti. Bu dâhiyane fikri ortaya atan bendim. Herkesi gaza getirdim. İyi işti, Trudy."

Kadın sustu ve caddeye göz gezdirdi. Öğleden sonra çok sessizdi. Yolda sadece birkaç araç vardı. Okulların dağılmasına daha vardı ve dükkân sahipleri uyuşuk bir gün geçiriyordu. Trudy yine gözlerini ovaladı. Yanlarından turuncu ve krem renkte bir minibüs geçti.

Paul öne eğildi. "Siz orada?" diye sordu. "Siz orada seans yaptınız mı?"

"İçeriye giremedik. Reg ön kapıyı denedi ama açılmadı. Geoff kamerayı bana verdi ve arkadan bir giriş yolu ararken kendisini filme çekmemi istedi. Reg, Keith ve ben, evin yanından arkaya dolaşan Geoff'u seyrettik. Köşeyi dönüp kayboldu ve bekledik, içeriye girmenin bir yolunu bulup ön kapıyı bize açmasını bekledik. Ve sonra..."

"Sonra?"

Trudy'nin gözleri sulandı. "Bir çığlık geldi," dedi. "Geoff'un çığlık attığını duyduk ama ses durmadı. Devam etti. Çığlık atıyor, atıyor, susmuyordu. Yanına koştuk, binanın arkasındaydı, çığlık atıyor ve üzeri küf kokuyordu, sanki bir mezardan yeni çıkmıştı."

"Ne oldu?"

"Hemen orayı terk ettik, bu oldu."

"Ama neydi? Neden korkmuştu?"

Trudy gözlerini kırpıştırdı ve başını iki yana salladı. "Bilmiyoruz," dedi. "Geoff kimseyle konuşacak durumda değildi, sürekli çığlık atıyordu. Neredeyse altı ay oldu. Onu hemen hastaneye götürdük, tedavi etmeye çalıştılar. Her ne gördüyse aklını kaçırmıştı. O günden beri de güvenlikli bir bölümde yatıyor. Doktorlar neler olduğunu anlayamıyor ve yardım edemiyor. Tek yapabildikleri ona sakinleştirici vermek ve tüplerle beslemek. Kendine gelse bile asla konuşamayacak. Çığlıkları ses tellerini parçaladı. İşte bu yüzden Austerly Fellows hakkında konuşmak istemiyorum. O iğrenç evde her ne varsa artık, Geoff'a bunları yaptı."

"Polis ne dedi?"

Kadın, "Ben bir emlakçıda çalışıyorum!" dedi. Arkasındaki ofisi işaret etti. "Biz gizlice evlere girmeyiz. Polise bir şey söylemedik. Ayrıca, ne söyleyecektik? Bize inanmazlardı. Belki de eve tekrar götürürlerdi, ki bunu yapmaya hiç niyetim yok. Elim yandı ve dersimi aldım."

"Öyleyse içeriye kimse girmedi mi? Soruşturma başlatılmadı mı?"

Trudy, "Oradaki her neyse onunla savaşamazsın!" dedi. "En azından bu ülkenin kanunlarıyla bunu yapamazsın. Bizimkilerden daha eski, daha güçlü kanunlar var. Mavili çocukların hiç şansı yok."

"O zaman o evde gerçekten kötü bir varlık olduğuna inanıyorsun."

"Ah, inanmıyorum, biliyorum."

Paul rahatlayarak iç geçirdi. En azından konuşabildiği, anlatacaklarının saçma olduğunu düşünmeyecek birini bulmuştu.

Ciddi bir ses tonuyla, "Austerly Fellows'un bir kitap yazdığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Bir çocuk kitabı?"

Trudy kalın lenslerinin ardından çocuğa baktı. "Ne yapmış?"

"Bir çocuk kitabı. Geçen pazar günü fuar yerinde garip bir adam kitabın kopyalarını satıyordu."

Trudy şaşkınlıkla, "Çocuk kitabı mı?" diye sordu. "O kötü adam, o satanist, bir çocuk kitabı mı yazmış? Buna..."

"Bu doğru! Okuldaki çocuklar bu kitabı okuyor ve kitap onlara bir şey yaptı, garipleştiler ya da kitap onları ele geçirdi. Sanki zihinlerin kontrolünü eline alıyor. Benim satın aldığım kitap kendisini okutturmaya çalıştı ama ben okumadım. Yalan söylemiyorum, kendisini okutturmaya çalıştı. Ben kitabı yaktım ve bir şey... bir şey alevlerin içinden gökyüzüne yükseldi. Boynuzları olan bir figürdü. Gökyüzüne çıktı. Bunu gören tek kişi bendim ve şimdi kimse beni dinlemiyor, bu arada her geçen gün kitabın etkisi altına aldığı çocukların sayısı artıyor. Gittikçe kötüleşiyor."

Kadın yüzünde saf korkudan yapılmış bir ifadeyle Paul'e baktı.

Paul, "Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Doğru, söylediklerimin her kelimesi doğru."

Trudy endişeyle sağına soluna baktı. "Evet," dedi.

Paul neredeyse kadına sarılacaktı. Minnetle, "Teşekkürler!" dedi. "Çok teşekkür ederim!"

Kadın, "Sana inanıyorum," dedi. "Fakat buraya gelip bunları bana neden anlattığını bilmiyorum. Benim yapabileceğim bir şey yok."

Çocuk hevesle, "Annem ve babamla konuşabilirsin," dedi. "O zaman beni dinlerler. Gazetelere gidip kitabı yasaklatabilir veya çok geç olmadan yok edilmesini sağlayabiliriz."

Kadın saatli bir bombaymış gibi Paul'den uzaklaştı.

Paniğe kapılarak "Hayır," dedi. "Git buradan! Beş dakikan doldu. Şimdi git, küçük çocuk. Ben bu işe karışmak istemiyorum. Ben yandım, beni duymadın mı? Bir daha bu işe bulaşmayacağım."

"Ama–"

"Git!"

"Bana yardım etmelisin!"

"Ve burnumda tüpler, kollarımda ve bacaklarımda kayışlarla Geoff'un yanında yerimi alayım, çığlıklar atayım, öyle mi? Hiç sanmıyorum."

"Lütfen! Bunu tek başıma yapamam!"

"Yardım etmemi mi istiyorsun? Mümkün değil, çocuk. Hiçbir şey yapamam ve seni bir daha görmek istemiyorum.

Ama şunu söyleyeyim, bildiklerini unut, sorular sormayı bırak, belki böylece yanmadan kendini kurtarırsın. Austerly Fellows ölmedi. Bir şekilde o evde yaşıyor. İçerisi onunla dolu, bu yüzden ona bulaşma! İlgisini üzerine çekme. Senin farkına varmasın. O yaratığın seninle veya ailenle ilgilenmesini istemezsin. Fakat en önemlisi -hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım- beni bu işe bulaştırma. Bu konuşmayı hiç yapmadık, tamam mı?"

"Ama kitaplar?.."

Trudy, "Beni ilgilendirmiyor," dedi. Kapıya doğru geriledi. "Acı çekmek istemiyorsan seni de ilgilendirmesin. Buna karşı savaşamazsın ve bu savaşı asla kazanamazsın."

Kadın nefes almakta güçlük çekiyordu, korku yüzünün rengini alıp götürmüştü. Çocuktan kurtulmak için ne yapabilirdi? Aptal internet sitesini neden kapatmamıştı?

"Herhâlde önemli bir şey değildir," dedi. Endişesiz görünmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Bahsettiğin kadar ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Öyle! Sana yalvarıyorum!"

Trudy başını iki yana salladı. "Buraya bir daha gelme!" dedi. "Beni yalnız bırak!"

İçeriye daha hızlı giremezdi. Ofisine girdi ve masasına koştu. Bilgisayar ekranına odaklandı ve dışarıya bakmadı. Alnını cama yapıştırıp kendisine bakan çocuğu görmek istemiyordu.

Paul birkaç dakika sonra pes etti. Artık tek başınaydı: Hayal edemediği veya anlayamadığı güçlere karşı küçük bir çocuk ne yapabilirdi?

Emlakçıyı geride bıraktı ve ayaklarını sürüyerek dükkânların önünde yürüdü, nereye gittiği umurunda değildi. Ne yapabilirdi? Belki de Trudy haklıydı. Fakat oturup hiçbir şey yapmadan okulun geri kalanının da zombileşmesini seyredecek miydi? Böylesi daha mı güvenliydi? Şeytani etki daha da yayılacaktı. Kimse kaçamayacaktı. Korkunç evi, nerede olduğunu ve içinde neleri barındırdığını düşündü. Trudy'nin arkadaşı Geoff'a neler olmuştu? Paul hayatı boyunca, yaşadıklarını anlatan Trudy kadar korkmuş bir insan görmemişti.

Kaldırımda yürürken düşüncelere öylesine dalmıştı ki yanından gelen aracı fark etmedi. Kapıların açıldığını, araç durunca kapıların kapandığını duymadı. Sadece önünde bir çift sivri uçlu siyah kadife ayakkabı görünce kafasını kaldırdı ve önünde dikilen adama baktı.

Ismus yüzünde aşağılar bir gülümsemeyle, "Ah, karşımda duran büyücüler hakkında bir kitap isteyen ve kitabı yakan çocuk değil mi?" diye sordu.

Altın boruların berrak sesi duyuldu, havlayan köpekler köyün içinden geçti ve atlar peşlerinden gitti. Kraliyet Avı başladı.

21

Paul şaşkınlıkla bir çığlık attı. Kaçmak için yana hamle yaptı ama suratı kara iki adam yolunu kapattı. Biri Paul'ü yakasından tuttu ve Ismus'a döndürdü.

Ismus, "Neredeyse yüz yıl önce," dedi. "... Uzun zaman önce... büyük bir planı ve aptal bir bıyığı olan gürültücü bir Avusturyalı vardı. O da bir kitap yakıcısıydı. Fakat yaktıklarının hiçbiri seninki kadar önemli eserler değildi, evlat."

Adamın gelinciğe benzer yüz hatları öfkesini güçlükle kontrol ettiğini gizleyen bir maskeydi. Gözlerini kısıp önünde duran çocuğa baktı.

Adam konuşmaya devam etti. "O saçma, işe yaramaz plan için çok fazla zaman ve efor harcandı," dedi. Çocukla yüz yüze konuşmak için eğildi, kötü kokulu nefesini çocuğun suratına verdi. "O eski günlerde, Lord'umuzun ilgisini çekmek için bir nevi rakiptik diyelim. Onun gürültülü

kampanyasına karşın benim çok daha etkili ve çok daha kurnazca bir planım vardı. O ve planı, Şafak Prensi için ne büyük hayal kırıklığıydı. Başarısız olacağını biliyordum. Savaşlar işe yaramaz -herkesi fethedemez, zorla her yeri ele geçiremezsin- uzun vadede alacağın zevkler bunun neresindedir? Kalem gerçekten daha etkilidir ve kusursuz kontrol çok daha fazla keyif verir."

Çocuk, "Sen kafayı yemişsin!" diye bağırdı. Yardım istemek için etrafına bakındı. Midesine bir korku düğümlenmişti. Ana yoldan sapıp ara sokaklardan birine girdiğini fark edince hayal kırıklığına uğradı. Görünürde başka kimse yoktu. Paul mücadele etti ama kara suratlı adam kendisini sıkı sıkı tutuyordu.

"Bırak gideyim! Sen de kimsin?"

Ismus, "Benim kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Dün akşamın ve bugünün tamamını beni düşünerek geçirdin. Gururum okşandı."

Paul, "Sen o değilsin!" dedi. "Sen Austerly Fellows değilsin! Olamazsın!"

Adam, "Ben Kutsal Büyücü'yüm," dedi. Yüzünde çarpık bir gülümseme dans etti. "Ve kibritlerle oynayan insanlar bunun bedelini ödemeli. Kutsal metni, benim kutsal eserimi bana hissettirmeden yakabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi? Dans Eden Valeler benim sporlarım, evlat. Öğrendiğim her şeyi, ben olan her şeyi onların içine koydum. Dokuz yıl çalıştım, o dokuz yıl, yıkılmış ve unutulmuş uygarlıklar da dâhil olmak üzere birçok eski inancın öğretilerini ve gerçeklerini bir yaşam boyu incelemiş olma-

nın doruk noktasıydı. Her kitap içinde uyuyan bir tohumu barındırır ve benim bir parçamdır."

Paul bir çığlık daha attı ve Ismus yine kahkaha attı.

"Seni kimse kurtaramaz, kimse günahlarını affedemez," dedi. "Bunlar için yanlış zamanda yaşıyorsun. Geriye şampiyonlar kalmadı. Bu modern dünya çürümüş bir gübre yığınına dönüştü. O kadar aşağılık bir yer ki insanlar sorgusuz sualsiz her şeyi kabullenmeye hazır. Kartondan kahramanlarınız var, kusursuz dişleri ve İtalyan takımları olan kafasının içi boş ilgi delileri var. Madde yok, değer yok, sadece etiketler var. Prestij ve alkış hak etmeyenlerin üzerine yağıyor, bu arada gerçekten değerli ve erdemli olanlarla dalga geçiliyor, aşağılanıyor. Benim Dans Eden Valeler'imin kök salması için ne kadar verimli bir toprak."

Durdu ve çocuğun yüzündeki korkuyu izledi. "Sana neler olacağını söyleyeyim," dedi. "Önce, birlikte bir seyahate çıkacağız. Sonra, sen sakin bir biçimde otururken ben sana kitap okuyacağım. Bu, güzel olmaz mı? Üç bölüm yeterlidir. Senin tamamen etki altına alındığından emin olmak için... Biraz da cennet meyvesi. Bu çok hoşuna gidecek, evlat, söz veriyorum."

Paul, "Sen delisin, hepiniz delisiniz!" diye bağırdı.

Ismus sırıttı ve işaret parmağıyla çocuğun şakağına dokundu. "Sen kullandığın kelimelerin anlamını bilmiyorsun," diye kıkırdadı. "İstersem aklını tamamen başından alırım. Keşke akıl sağlığı kalenin üzerine kurulduğu toprağın ne kadar kaygan olduğunu bilseydin."

Paul, Trudy'nin arkadaşı Geoff'u düşündü ve olumsuzca başını iki yana salladı.

Ismus, "Yine de, hepimiz için çok eğlenceli bir deneyim olacak," dedi. "Biliyor musun, Şafak Prensi'nin diyarına adım atınca bir daha asla orayı terk etmek istemeyeceksin. Buradaki yaşamın gri bir angarya olduğunu anlayacaksın ve Dans Eden Valeler'i okumadan geçirdiğin her dakika işkenceye dönüşecek. Her bir kutsal kelime senin için oksijen olacak. Sadece kitapta renklerin ve tatların bir anlamı olacak, orası öyle parlak öyle yoğun bir deneyim sunuyor ki geriye kalan her şey bayat ve anlamsızdır. Fakat sen kitabını yakacak kadar aptal olduğun için sana yeni bir kopya verilmeyecek. Ah, evet, bunu gerçekten yapacağım. Elinde bir kopya olmayınca ne yapacaksın? Hiçbir fikrim yok ama öğrenmesi çok eğlenceli olacak."

Paul meydan okurcasına, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordu.

"Ne, ne düşünüyorsun?"

"Docs marka ayakkabı giydiğim için çok mutluyum!"

Paul meydan okurcasına bir çığlık attı ve Doc Martens ayakkabısının topuğuyla Ismus'un ayağına bastı. Kutsal Büyücü acıyla kükredi ve korumalar adamla ilgilenmek için öne atıldı.

Paul birinin kaburgalarına dirseğini geçirdi. Sonra aralarından geçti ve koşmaya başladı. Ana yola doğru var gücüyle koştu.

Ismus, "Beni boş verin!" dedi. "Çocuğu yakalayın! Çocuğu yakalayın!"

Sekerek minibüsün yanına gitti ve kapının eşiğine oturup ayağını ovaladı. Öfkeyle dişlerini sıktı ve yüzünde siyah küf tanecikleri belirdi.

Paul, Hamilton Yolu'na çıktı. Arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyor ama daha hızlı olduğunu biliyordu.

Boş vaktinin tamamını bilgisayar karşısında geçiren biri için çok da kötü değil, diye düşündü.

Dükkânlar ve esnaf yanından akıp gitti. Tekerlekli pazar arabalarını iten ve ayaklarını sürüyerek yürüyen emeklilerin arasından geçti, bir direğe bağlanmış köpeğin üzerinden atladı. Sonra, gördüğü şey ümitlerini tazeledi. Yolun kenarında bir polis arabası vardı ve iri yarı bir polis memuru bir kadına yön tarif ediyordu.

Paul yavaşladı ve arkasına baktı. Kara suratlı korumalar hâlâ peşindeydi fakat adamlar kendisini yakalamadan polislere her şeyi anlatabileceğini düşünüyordu. Kitaptan veya Austerly Fellows'dan bahsetmeyecek, sadece kendisini bir minibüse bindirmeye çalıştıklarını söyleyecekti. Çılgın Ismus karakterini yakalatmak ve içeriye tıkmak için bu kadarı yeterliydi. Daha iyisi olamazdı.

Yanlarını tuttu çünkü böğründe bir sancı başlamıştı, ağır adımlarla polislerin yanına gitti.

"... Ve sonra Cobbold Yolu'ndan sağa dönün, göreceksiniz, Madam."

Kadın minnetle, "Teşekkürler, memur bey," dedi.

Polis kadının arkasından el salladı. "Prens sizi kutsasın," dedi.

Bu iki kelimeyi duyunca Paul olduğu yerde dondu kaldı.

Yenilenmiş ümidi ve cesareti çabucak yok oldu. Yüzü düştü. Polis arkasına döndü ve camsı gözlerle Paul'e baktı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Paul konuşamayacak kadar çok korkmuştu. Memurun beyaz gömleğinin cebindeki iskambil kartı belli belirsiz görünüyordu. Başını olumsuzca iki yana salladı ve geri adım attı.

Memur sorgularcasına çocuğa baktı. Sonra kafasını kaldırdı ve sokağa baktı, üzerine doğru gelen iki korumayı gördü.

Paul'ün arkasına dönmesine gerek yoktu, adamın neye baktığını biliyordu. Polis memurunun yüzünde tuhaf bir farkındalık belirdi.

"Benimle gelsen iyi olur, evlat," dedi. "Karşı koyma. Arabaya bin."

Çocuğun omzundan yakalamak için elini öne uzattı ama Paul kaldırımdan aşağıya atladı ve koşmaya başladı. Arabalardan biri ciyaklayarak frene bastı ve korna sesi duyuldu. Şoför küfürleri ardı ardına sıraladı ama Paul koşmaya devam edip köşeyi döndü. Böğründeki sancı rahatsız ediciydi ama durmadı.

Daha önce başı hiç belaya girmemişti. Annesi Paul'e kanuna saygı duymayı öğretmişti. Fakat şimdi, adi bir suçlu gibi polisten kaçıyordu. Eve gitmesi gerektiğinin farkındaydı fakat yollarda görünmeyi riske edemezdi. Bahçelerden ve evlerin arkalarından geçmek, çitlerin ve çalıların üzerinden atlamak zorundaydı. Ve sonra? Güvenebileceği kimse yoktu. Konuşabileceği kimse yoktu. Annesi ve Martin kendisine inanacak mı, yoksa önceki akşamki havai fişek faciasını

unutturmak için yalan söylediğini mi düşünecekti? Paul ikinci seçeneği daha olası görüyordu.

Yaklaşık bir saat boyunca koştu ve saklandı, kasabanın içine doğru, evlerine doğru yavaş yavaş ilerledi. Şüpheli bir araç görünce bir duvarın veya posta kutusunun arkasına saklanıyor, çalıların arasına gizleniyordu.

Bir defasında bir polis arabası gördü. Kurtbağırların arasından bakınca önceki polis aracı olmadığını gördü. İçinde iki farklı memur vardı. Yanlarına gidip derdini anlatmalı mıydı? Yoksa bunlar da olayın bir parçası mıydı? Paul çalıların arasına sindi ve sessiz kaldı.

Yaşadığı sokağa ulaştığında hava kararmaya başlamıştı. Dikkatlice köşeden kafasını uzatıp sokağa göz gezdirdi. Her şey normal görünüyordu. Volkswagen veya polis araçları görünürde yoktu. Nerede yaşadığını biliyor olamazlardı, değil mi? Fakat ürkütücü sıska adam kitabı yaktığını nasıl biliyordu? Göğe yükselen alevli figür aklına gelince bütün kitaplarda sayfaların içine gömülmüş veya kelimelerin içine işlenmiş birer yaratık olup olmadığını merak etti.

Eve ulaştığı için mutluydu, kapıya doğru koştu. Sonra komşulardan birinin çitlerinin ardından açığa çıkan Ismus önünü kesince tökezleyerek durdu. Paul endişeyle etrafına bakındı. Minibüs köşeyi dönüyordu.

Paul, "Bir şey yaparsan avazım çıktığı kadar çığlık atarım!" dedi. "Burada kolaylıkla kurtulamazsın."

Adam alaycı bir kahkaha attı. "Ah, sadık komşuların dehşeti ve zulmü," diye dalga geçti.

"Benden uzak dur!"

Ismus, "Düşündüm de," dedi. "Yeni bir gerçeğin farkına vardım, hoşuna gidecekse buna bir epifani diyebiliriz. Seninle ne yapacağım konusunda fikir değiştirdim. Biliyor musun, Lord'umun Krallığı'nda sana nasıl bir görev verildiğini biliyorum. Şimdiye kadar bu görevi üstlenen olmadı, gerçi olsa da fark etmez çünkü her bir saray mensubunun sadece bir tane esas temsilcisi vardır. Tek bir gerçek form vardır ve diğerleri onu örnek alır. Sen de bu olacaksın, evlat. Buna... çok uygun olduğunu ispatladın. Bu huysuzluk ve inatçılık sona erince, kutsal sözcükleri kucaklayınca, gel beni bul. Bedeli yanında getir, belki o zaman sana Dans Eden Valeler'in bir kopyasını veririm."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Henüz değil ama anlayacaksın ve ben seni bekliyor olacağım."

Çocuk, "O kitabı asla ama asla okumam!" diye haykırdı.

Ismus yüzünü ekşitti. Minibüs durdu ve içine bindi, kadife ayakkabısının içindeki yaralı ayağını sadece hafifçe sendelemesi ele veriyordu.

"Sadece, sabrımı fazla zorlama," dedi. "Kutsal Varlığım'a bir daha zarar vermeye çalışırsan seni ölmekten beter ederim."

Direksiyonun başındaki kara suratlı adama bakıp başıyla onayladı ve minibüs uzaklaştı. Volswagen köşeyi dönene kadar Ismus karanlık gözlerini Paul'ün üzerinden ayırmadı.

Paul derin bir nefes aldı. Soğuk terler döküyordu. Anahtarını buldu ve evin içine girdi, telaşla kapıyı arkasından kapattı.

Martin'in başı yemek odasından dışarıya uzandı.

Sert bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi. "Bu öğleden sonra nereye kayboldun?"

Paul inandırıcı bir yalan bulamadı. "Annem nerede?" diye sordu.

"Çoktan işe gitti. Vardiyası değişti ama sen konuyu değiştirme. Neredeydin?"

Paul inledi. "O aptal danışmanı görmek istemedim."

Martin, "Bu yeni tavırların hoşuma gitmiyor," dedi.

Paul tartışamayacak kadar çok yorgun ve stresliydi. "Bir daha olmaz," dedi.

Martin, "İkimiz de senin için çok endişelendik!" dedi. "Telefon edebilir veya mesaj atabilirdin. Seni okulda bulamayınca ne yapacağımı bilemedim. Beni şaşırtıyorsun. Nereye gittin?"

"Şehir merkezine."

"Şehir merkezine mi? Neden?"

Paul her şeyi anlatmak, Trudy'den, Ismus'tan ve polislerden bahsetmek istiyordu. Fakat kendisi bile şimdi normal bir yerde dikilirken yaşadıklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Martin'in kendisine inanmasını beklemek aptallık olurdu.

Martin, "Başbelası bir 10. Sınıf öğrencisinden beklenen tavırları sergiliyorsun," dedi. "Sen bu değilsin, ya da ben öyle olmadığını düşünüyordum."

"Özür dilerim, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Anneni bir daha bu kadar meraklandırma! Belki onlara gitmişsindir diye Gerald ve büyü-

kanneni aradı. Ben ikisini de arayıp eve geri döndüğünü söyleyeyim, sen de... Sen de Carol'u arayıp özür dile."

Paul başıyla onayladı ve çantasından cep telefonunu çıkarttı. Öğleden sonra telefonu hiç aklına gelmemişti. Okulu terk ettikten sonra telefonunu açmayı bile unutmuştu. Martin ve annesine ait sekiz cevapsız çağrı ve beş mesajın uyarıları ekranda belirdi. Paul suçlu gözlerle ikonlara baktı fakat ortada çok büyük bir tehdit vardı. Kendisini dinleselerdi, anlayacaklardı.

Çocuk annesini aramaya hazırlanırken duraksadı ve ne kadar aptal olduğunu düşünüp telefonu alnına vurdu. Güvenebileceği bir yetişkin, hiçbir zaman sesini yükseltmeden her zaman kendisini tarafsızca dinleyen iyi bir dostu vardı. Martin şimdi telefonda bu kişiyle konuşuyordu, piyano öğretmeni harika insan Gerald ile.

Yirmi dakika sonra, annesine ne kadar üzgün olduğunu anlatan sesli bir mesaj bıraktıktan sonra, Gerald'a bir mesaj gönderdi.

Kime: Gerald
Merhaba! Yarın okuldan sonra sana gelebilir miyim?
Başım belada + konuşmamız lazım.

Hemen bir cevap geldi.

Kimden: Gerald
Tabii ki! Yapabileceğim bir şey varsa...
Ama burada olacağını annene haber ver!

Gerald'ın bu kadar hızlı mesaj yazabilmesi ve hiçbir imla veya yazım hatası yapmaması Paul'ü hep şaşırtmıştı. Basit bir 'teşekkür' mesajı gönderdi ve bilgisayarına döndü. Google'da yaptığı 'Dans Eden Valeler' araması bu sefer iki misli sonuç verdi. Gerald'ın ne yapılacağını bilmesi için dua etti.

Aynı gece geç saatlerde, kasabanın büyük bir kısmı yatağındayken, deniz kenarında avare bir hacılık yolculuğu başladı. Otuz kadar figür vardı. Hepsi dişiydi: Farklı yaşlardan kızlar ve kadınlardı. Aileleri veya kocalarının haberi olmadan dışarıya çıkan hacılar Felixstowe Vapur Golf Kulübü yakınındaki beton kutuya doğru yürüyordu. Kuzey Denizi'nden esen soğuk rüzgârla dalgalanan gecelikler giyiyorlar, çıplak ayaklar asfaltın, kumların ve çakıl taşlarının üzerinde yürüyorlardı. Gözleri yarı kapalıydı, rüyada dans eder gibi ağır adımlar atıyorlardı.

Eski sığınağın kapısında kadınları iki Soytarı Rahip bekliyordu. Üzerlerinde yeni dikilmiş farklı renklerde elmas yamalardan yapılmış cübbeleri vardı. İkisinin de elinde demir bir çubuk vardı ve kadınlar yaklaşırken sessizce başlarını önlerine eğdiler.

Beton yapının etrafındaki çalılar ve dikenli teller tamamen temizlenmişti. İçeride yüzlerce mum yanıyordu ve girişte eskiden Shiela Doyle olarak bilinen kız dikiliyordu, kollarını iki yana açmış gelenleri karşılıyordu.

Yüce Rahibe Labella'nın üzerinde beyaz ve mor, uzun bir gece elbisesi vardı. Saçlarına altın teller sarılıydı ve al-

nındaki gözyaşı şeklindeki ametist taş mumların ışığında parıldıyordu.

Kadınlar ve kızlar toplanmaya başlayınca, "Hoş geldiniz, kardeşlerim," dedi. "Kutsal Büyücü avluda sizleri bekliyor. Gelin, içeriye girin."

Kadınlar içeriye doldu, merdivenleri indi ve aşağıdaki tünelde yürüdü. Birçoğunun geceliğine iskambil kartları iğnelenmişti fakat bazılarında yoktu. Bu yüzden Labella her birine, hangi Kraliyet Evi'ne veya Beyaz Saray'ın hangi çeyreğine ait olduklarına göre, birer iskambil kartı verdi.

"Kartları takmazsanız Mauger geçmenize izin vermez," dedi. "Yolu koruyor ve her zaman tetiktedir. Ama ona bunları gösterirseniz geçmenize izin verir."

Sona kalan figürler otuzlu yaşlarda iki kadın ve sabahlık giymiş genç bir kızdı. Labella her birine birer iskambil kartı verdi ve içeriye aldı.

Camsı gözleri mumların ışığıyla parıldayan Sandra Dixon ve annesi hevesle merdivenleri indi.

Yüce Rahibe yola göz gezdirdi. Daha yüksek duvarları olan yapı hâlâ çalıların arasında gizliydi. Yakılan meşalelerin altın renkli ışığı çalıları ve iğnemsi yapraklarını aydınlatıyordu. Bir davul çalmaya başladı, bir flütün sesi geldi ve neşeli kahkahalar duyuldu.

Yüce Rahibe, "Kupa Kraliçesi o kadar çok cennet meyvesi getirdi ki," diye mırıldandı. "Hepinize yetecek kadar var, bayanlar. Evlerinize ve ocaklarınıza geri dönünce gereğini yapın. Şafak Prensi ve onun Kutsal Büyücü'sü Muhteşem Ismus adına!"

Soytarı Rahipler saygıyla kızın ellerini tuttu. Birlikte tünelden geçtiler ve avluya çıktılar. Yüksek duvarlı sığınağın içinden müzik sesi ve vahşi kahkahalar yükseliyordu. Sesler sahile kadar taştı ve sahili döven dalgaların gürültüsüne karıştı.

İşte Koleksiyoncu Vale geliyor, onda olmayanları saklayın. Avucu kaşınıyor ve büyünün etkisinden kurtulamıyor. Cadının lanetiyle değerli şeylerin peşinde. Pahalı eşyalarınızı eli kaşınan bu adamdan saklayın, yoksa asla geri alamazsınız.

22

Barry Milligan ertesi sabah öğretmenler odasının penceresinden dışarıya baktı, okula ilk gelen öğrencileri seyretti. Martin Baxter yanında dikiliyordu. Diğer öğretmenlerin hiçbiri henüz okula gelmemişti, bu yüzden oda, su ısıtıcı ve geriye kalan her şey ikisine aitti. Paul'ün garip tavırlarını tartışıyorlardı.

Müdür, "Neşeli Clucas ile sohbet etmeyi reddediyor, öyle mi?" diye sordu.

Martin, "Bazen annesi kadar inatçı oluyor," dedi. "Bir sorunu olmadığı için buna gerek kalmadığını söyledi."

Barry, "Kendini beğenmiş yaramaz," dedi. "İstemediği bir şey olduğu zaman her defasında ortadan mı kaybolacak? Bütün çocuklar bunu yapsa burada sadece öğretmenler kalır, birer limon gibi dikiliriz."

"Biz onunla iletişim kuramıyoruz. Bu akşam bir dostunu görmeye gidecek. Belki de bizim başaramadığımızı Gerald başarır. Paul'e neler olduğunu anlayamıyoruz. Çok iyi bir çocuktur, bunu sen de biliyorsun."

Müdür söylenenleri dinlemiyor gibiydi. Dalgın bir biçimde pencereden dışarıya bakıyordu.

Martin uzun sessizliği, "Sen iyi misin?" diyerek bozdu.

Barry irkildi ve Martin'e baktı. Gözlerindeki sert TV dedektifi parıltısı gitmişti.

"Dün akşam yetkililerle görüştüm," dedi. "Ya da onlar benimle konuştu diyelim."

Martin şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ve?" diye sordu.

Müdür kısık sesle, "Pazartesi burada olmayacağım," dedi. "En kısa süre içerisinde gitmemi istiyorlar."

"Bunu yapamazlar!"

"Görünüşe göre, yapabiliyorlar. Okulun ismini ve öğretmenlik mesleğini lekeledim, bu yüzden bana ne istiyorlarsa yapabilirler. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Yerime birini bulmuşlar ve ben gidince önümüzdeki hafta hemen işe başlayacak."

Martin ne diyeceğini bilemedi. "Bu korkunç bir şey," diye mırıldandı. "Sen ne yapacaksın?"

"Eğitim sektöründe başka bir iş bulamayacağım kesin. Fakat biliyorsun, çok rahatladım. Artık midemi bulandırmaya başlamıştı. Hükümet işimizi doğru düzgün yapmamıza izin vermiyor. Sınavları kolaylaştırdılar, eskisine göre daha fazla öğrenci sınavlarda başarılı olduğu için de müdaheleleri yerindeymiş gibi duruyor. Bu bir şaka,

Martin, hepsi kötü bir şaka. Ben bunun içinde olmaktan sıkıldım."

Martin, "Üzgünüm," dedi. "Sen ne yapacaksın? İyi olacak mısın?"

"Şimdilik bu hafta sonundan sonrasını düşünmüyorum. Ne yapacağımı düşünmeden önce, ölen çocukları toprağa verelim ve onlara karşı son vazifemizi yerine getirelim."

"Zor bir gün olacak."

"Çok kolay olmayacağı kesin."

Martin, "Evet," diye onayladı. "Barry, seni çok özleyeceğiz, biliyorsun."

Müdür öksürdü ve burnunu çekti.

"Benim gidişimi sır olarak sakla, eski dostum," dedi. "Douggy Wynn gibilerin sevinmesini istemiyorum. Tören, kartlar veya pastadan çıkan tavşan kızlar istemiyorum. Kimseye söyleme. Bırakalım pazartesi sabahı sürprizi kendileri öğrensinler."

"Emin misin?"

"Ah, evet."

"İyi olacağına emin misin?"

"Cumartesi sabahı iyi olacağım. Tribünde tapınıyor olacağım. Ragbi hâlâ benim, onu benden alamazlar. Takımımın formasını giyeceğim, yüzümü renklerine boyayacağım ve cennette olacağım."

Martin gülümsedi. "Ve benim takıntımın garip olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bay Spock gibi giyinmek mi? Evet, bu çok garip, Martin."

"Kulakları hiç takmadım! Hiçbir zaman!"

"Ah, ama takacaksın, bahse girerim bir gün takacaksın."

Martin gülerek, "Yapışkanlara alerjim var," dedi. "İnsanların toplantılarda neler yaptığını bilsen şaşırırsın. Kostümler ve makyajlar inanılmaz olabiliyor."

"Ah, çok üzücü, değil mi?"

"Görsen, çok fazla zaman harcıyorlar. Birçoğu servet harcıyor."

"Bunca şeyi nereden buluyorlar?"

"Bazıları kendisi yapıyor. Diğerleri internete bakıyor ve birilerine parayla yaptırıyor. Bazen orijinalinden bile iyileri ortaya çıkıyor."

Barry omzunu silkti ve pencereden dışarıya baktı. "Hepimiz bu kirli dünyadan bir şekilde kaçıyoruz," dedi. "Merhaba, bunlar ne yaptığını sanıyor?"

Kapıdan içeriye giren bir grup çocuğa bakıyordu. Bir tür Orta Çağ dansını sahneliyor gibiydiler. Çiftler hâlinde adım attılar, durdular, eksenleri etrafında döndüler ve eşlerine selam verdiler. Sonra taraf değiştirdiler ve aynı rutini tekrarladılar.

Barry, "Şunlara bak," dedi. "Neye benzediklerini düşünüyorlar? Biliyor musun, pazartesi düşündüğümüz kadar çabuk gelmeyebilir."

Bütün çocukların yakasında bir iskambil kartı vardı fakat ceketlerine de bir şey yapmışlardı. Kıyafetlerin kolları yanlarında boşlukta sallanıyor ve elleri kumaşın altından bir yerden çıkıyordu.

Barry, "Neler oluyor?" diye sordu.

Martin bir süre kaşlarını çattı. Sonra ne yaptıklarını anladı.

"Kolların dikişlerini kesmişler!" dedi. "Neler oluyor?"

Barry, "O saçma sapan kitap yüzünden," dedi. "Graeme Parker ve Anthony Maskel'in okuldan uzaklaştırılmasına sebep olan. İçindeki çizimler böyleydi. Ceketlerin kolları aynen böyle sarkıyordu. Ah, Bayan Early beni aradı ve bugün okula geleceğini söyledi. Başına gelenler yüzünden okuldan daha fazla uzak kalmak istemiyormuş. Kadın için iyi olacak."

Martin, "Dans Eden Valeler," dedi. "Bu aptal kitabın nesi var? Sen okudun mu, Barry?"

Müdür kaşlarını çatarak "Bana çok anlamlı gelmedi," dedi. "Ben Joker isminde bir karakteri anlatan bölümü okudum, adamın bir atı bile yoktu. O dönemde ragbi diye bir şey de yokmuş. Benim tarzım bir kitap değil."

Martin son birkaç günü düşünerek "Bu kadar popüler olması çok garip," dedi. "Paul de garip davranmaya başladı, kitabın tehlikeli olduğunu söyledi. Daha öncesinde de Shiela Doyle kitap hakkında beni uyarmıştı..."

Barry, "Kelimeler ve sözler," dedi. "Gelip geçerler. Ben kitapların neden bu kadar popüler olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim şey bunun uzun sürmediği. Aileleri ceketlerine yaptıklarını görünce çok mutlu olmayacak. Çocuklar azar işitecek."

"Böyle bir şeye izin veremeyiz, değil mi? Kollarının etrafta uçuşmasına ve koltuk altlarından kollarının görünmesine göz yumamayız."

Barry bir kahkaha attı. "Neden olmasın? Dün dediğim gibi, çocuklar bu hafta istediğini yapabilir. Teknik olarak üniformaları hâlâ üzerinde. Yeni müdür iyi biriyse, ki bununla ilgili ciddi şüphelerim var, işe başladığı zaman bu konuyla ilgilenir. Bırakalım sarkık kollar onun başını ağrıtsın. Benim için sorun yok."

Martin, "Of!" diye inledi. Barry sırıttı.

Martin, "Sen çok hain bir moruksun," dedi.

Barry, "Moruk, bitkin ve hayatının sonbaharında bir adamım," diye onayladı.

İçeriye bir öğretmen girdi, ardından iki tane daha geldi. Okul başlıyordu.

Martin'in ilk dersi 10. sınıflarlaydı. Masasına oturdu, bu korkunç kalabalıkla ne zaman aynı derse girse hissettiği ümitsizliğe kapıldı. Fakat çocuklar sınıfa sessiz girerek Martin'i şaşırttı. Hemen oturup yerleştiler.

Martin çocuklara baktı. Yirmi yedi çocuğun yirmi bir tanesi üzerinde bir iskambil kartı taşıyordu ve kartlı olanların büyük bir kısmı da ceketlerini kolları boşlukta sallanacak şekilde modifiye etmişti. Bu çocukların hepsi harika bir rüyada yarı uykudaymış gibi dalgın bir yüz ifadesine sahipti. Sandra Dixon da gelmişti. Her zamankinden daha solgundu ve gözlerini zor açık tutuyordu.

Matematik öğretmeni her zamanki şakacı ses tonuyla, "Günaydın, millet," dedi.

Kart takanlar kibarca, "Günaydın, efendim!" diye cevap verdi. Sınıf arkadaşları bir şey söylemedi ama şüpheyle kart takanlara baktı.

Martin, Conor Westlake'in de ceketine bir kart iliştirdiğini görünce çok şaşırdı. Çocuğunki Sinek Valesi'ydi. Conor kitabı okumuş olabilir miydi? Çocuk kafasızlar tayfasındandı. Martin artık okuldaki çocuklara neler olduğunu anlayamıyordu.

"Aileleriniz üniformalarınıza ne yaptığınızı biliyor mu?" diye sordu.

Çocuklardan biri, "Başka ne yapabilirdik?" diye cevap verdi. "Saray geleneği böyledir."

"Senin göreceğin en büyük saray, Westlake, içinde yargıçların olduğu bir mahkeme salonudur."

Beş çocuk güldü. Diğerleri boş gözlerle öğretmene bakmaya devam etti.

Conor, "Tek yargıç Ismus'tur," dedi.

Martin bir şey söylemeye hazırlanırken dikkati Owen Williams'a kaydı. Kızıl saçlı çocuk yüksek sesle sakız çiğniyor, çenesi kalkıp iniyordu.

Martin, "Çöp tenekesine," dedi.

Owen kibarca, "Daha sonraya saklasam olmaz mı?" diye sordu.

Martin karşısında duranın Owen olduğundan emin olmak için çocuğa odaklandı. Gangster rapçi nereye gitmişti? Sonra Owen'in de bir iskambil kartı olduğunu fark etti, karo üçlüsüydü. Bir anlamı olup olmadığını merak etti.

"Hayır, Owen," dedi. "Hemen şimdi çöpe gidiyor."

Çocuk normalde sızlanır, itiraz eder, başını iki yana sallardı fakat bu sabah farklıydı.

"Nasıl isterseniz," dedi.

Sakin bir biçimde yerinden kalktı, çöp tenekesinin yanına gitti, ağzındakini iyice emdikten sonra çıkarttı.

Martin gri ve sarımsı bir şey gördü. Hizmetlilerin önceki akşam çöp tenekesinden almadığı kalem talaşları ve kahverengi elmaların arasına lifli bir lokma düştü.

Owen masasına geri döndü. Martin çocuğun dudaklarının yediği şeyin rengine bulandığını gördü.

Emma Taylor'un her zamanki gibi geç ve gürültücü bir biçimde içeriye girmesi rahatlatıcıydı.

"Saatin alarmı çalmadı ve annem televizyonda idrar yolu enfeksiyonu konusunda konuşan şişman ineği dinlemeye daldığı için fark etmedi," dedi. Her zamanki yerine oturdu.

Çantasını karıştırdı ve ilk kez, kitaplarını çıkarttı. Sonra sınıftaki garip atmosferin farkına vardı ve etrafına bakındı.

Kayıtsızca, "Yine kim öldü?" diye sordu.

Kitaptan etkilenmemiş beş çocuk kızın duyarsızlığına şaşırdı. Felaket'te arkadaşlarını kaybetmiş biri böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdi? Martin öfkeyle kıza baktı. Emma diğerlerinin göz kırpmadığını fark etti. Pazartesi sabahı kızıl saçlı Owen, Kevin Stipe'nin boş yerinin yanına oturmuş olamazdı. Bugünse, akne lekeli yüzündeki boş ifadeye bakınca Kevin'in ismini bile hatırladığı şüpheliydi.

Ders başladı. İki arkadaşı olmayınca, Emma sadece denklemlerin ne kadar zor olduğundan yakınmak ve *ceketlerini boğazlayan kaybedenler* ile dalga geçmekle yetindi. İskambil kartlı yirmi iki çocuk da, ne kadar provoke edilirlerse edilsinler, kızın şakalarına bir cevap vermedi. Sessizce

dersi takip ettiler. Martin endişeyle çocuklara baktı. Bu normal değildi.

Dersin sonlarına doğru, Martin ödevi yazdırırken, Emma sırasına çökmüş, asık suratla elindeki kalemi bir sigaraymış gibi emmeye başlamıştı.

"Bunu yapamam," dedi. "Çünkü anlamadım."

Öğretmen, "Herkes anlıyor," dedi. "Belki de ben anlatırken dinleseydin yapabilirdin."

"Dinledim!"

"Hayır, dinlemedin, dergindeki Paris Hilton'a gözlük ve sakal çizmekle meşguldün."

"Siz saçmalayıp duruyordunuz, bir şey anlamadım. İşe yaramaz bir öğretmensiniz."

"Her zaman bu kadar kaba ve küstah olmak zorunda mısın?"

"Sadece dürüstüm."

"Hayır, zehirli ve küstahsın. Arada büyük fark var, Emma."

"Ben sadece benim, değil mi?"

"Neden sen olmanın gurur verici bir şey olduğunu düşünüyorsun. Hâlbuki öyle değil. Sen kalın kafalı bir ahmaksın. Dene, belki başka bir şey olursun."

"Benimle böyle konuşamazsın!"

"Konuşabileceğimi biliyorsun, öğretmen benim."

"Bana hiçbir zaman bir şey öğretmedin."

Martin bir kahkaha attı. "İlk kez aynı fikirdeyiz," dedi. "Bu okula geldiğinden günden beri sana tek bir şey öğretmedim. Bu yaz da sınavlarında başarısız olacak ve tamamen anlamsız bir yaşam sürecek olmanın sebebi de bu."

"O zaman bana nasıl yapacağımı göster."

"Otuzluğun var mı?"

"Efendim?"

"Özel dersin saati otuz pound. Kendimi tekrar ederek vaktimi boşa harcayamam. İlk defasında dinleyecek sağduyuya veya ahlaka sahip değilsen boş zamanımı senin için karşılıksız harcayamam."

Kitaptan etkilenmemiş olanlardan birkaçı güldü ama Emma ilgisiz bir yüz ifadesi takındı ve omzunu silkti.

Zil çaldı. Beş çocuk hemen ayağa fırladı. Kart takanlarsa hep birlikte yerinden kalktı ve sınıfı boşalttı.

Emma öğretmene, "Omo mu persil mi kullanmışlar?" diye sordu. Şimdi anlamama sırası Martin'deydi. Emma kitaplarını çantasına koydu.

Sesini yükseleterek "Beyinlerini hangisiyle yıkadıklarını soruyorum," dedi. "Kalın kafalı olabilirim ama bu içler acısı kaybedenler gibi beyinsiz bir zombi değilim. Sizin ve bu sevimsiz kasabanın geri kalanının uyanıp kapuçino koklaması lazım çünkü bu... hiç de normal değil. Yolumdan çekilin, kaybedenler."

Martin kızın güzel bir noktaya parmak bastığını biliyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kitaplarını topladı, çantasına koydu ve çocukları takip ederek dışarıya çıktı. Kapının eşiğinde duraksadı, Sandra Dixon hâlâ içerideydi. Seslenip kıza acele etmesini söyleyecekti fakat gördüğü sahne ile nefesini tuttu.

Kız ağır adımlarla sınıfı geçti ve çöp tenekesinin yanında dikildi. Bir süre tenekenin içine baktı. Sonra eğildi, elini

çöpün içine uzattı ve Owen'in ağzından çıkarttığı şeyi aldı. Parmakları arasındaki kaygan şeyin üzerinde hâlâ Owen'in tükürüğü vardı. Üzerine kalem talaşları yapışmıştı fakat bu görüntü bile kızı durdurmadı. Hiç tereddüt etmeden nesneyi ağzına attı ve çiğnemeye başladı, mutlulukla gözlerini kapattı.

Martin bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı ve midesi bulanıyordu. Koridor duvarına yaslandı, Dixon kızı öğretmeni fark etmeden koridorda uzaklaştı.

Martin, "Tanrım," diye fısıldadı. "Burada neler oluyor?"

Ders arasında Paul oyun sahasının kenarında oturmuş diğer çocukları seyrediyordu. Kart takanların sayısı önceki güne göre iki misliydi. Ya gruplar hâlinde toplanmış iğrenç kitaptan bölümler okuyor ya da dans provaları veya saray dedikoduları ile vakit geçiriyordu. Bazılarının dudaklarında mide bulandırıcı sarımsı-gri bir şey vardı. Paul bunun ne olduğunu anlayamadı.

Paul, gidip Gerald'ı görebilmek ve adama her şeyi anlatabilmek için günün sona ermesini arzuladı. Adamın kendisini dinleyeceğine emindi.

Yakından bir ses, "Paul," dedi. Çocuk kafasını kaldırdı ve Martin'i gördü.

Paul, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "O danışmanı görmeye gitmeyeceğim!"

"Sakinleş, biliyorum. Ben sadece... kitap hakkında söylediklerini düşünüyordum."

Paul ayağa kalktı. "Kitaba ne olmuş?" diye sordu.

"Önceki gece yaktığın kitap hakkında annene ve bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordun."

"Ne bilmek istiyorsun? Fikrini değiştiren nedir?"

Martin, "Etrafına bir baksana!" diye tısladı. Kitaptan bölümler okurken ileri geri sallanan çocukları işaret etti. "Burada bir gariplik var."

"Ve araya girmeden beni dinleyecek misin?"

"Birçok eksiğim olabilir, Paul, ama ben sağduyulu bir adamım. Bu şey, her neyse, beni korkutmaya başladı."

Çocuk, "Kulübe hoş geldin," dedi. "Hiçbir fikrin yok."

"Beni aydınlat."

Ders arasının bittiğini haber veren zil çaldı. Paul çantasını eline aldı. Açıklamasına fırsat vermediği için Martin'in kendisini kötü hissetmesini istiyordu.

"Biliyorsun," dedi. "Sana bir uzaylı istilasıyla karşı karşıya olduğumuzu söyleseydim bana hemen inanırdın. O fantezi filmler ve koleksiyonunla o kadar çok vakit geçiriyorsun ki, burnunun dibinde olan gerçekleri bile göremedin."

"Ne demek istiyorsun?"

Paul kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Uzaydan gelen yaratıklar hakkında bir sürü film çevrildi," dedi. "Fakat gerçek tehlike uzay değildi. Eski zamanlarda insanlar bunu biliyordu fakat bilim onlara bunun aptalca olduğunu söyledi." Yeri işaret etti. "Ayağımızın dibinde, Martin. Aşağıda bir yerlerde, tehlike oradan geliyor."

Matematik öğretmeni çocuğa odaklandı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Uzaylılar diye bir şey yok. Asla da olmadı, sadece başka tarafa bakıp unutmamız için uydurulan bir şeydi. Yaratıklar zaten bizimle, Martin, aşağıda. Hep buradaydılar ve o kitap, o uğursuz kitap, bir şekilde onlarla bağlantı kuruyor."

Martin, "Paul," dedi. "İma ettiğin oysa, şeytanlar veya kötü ruhlar diye de bir şey yoktur."

Çocuk, "Evet, var," diye itiraz etti. "Olmadıklarını söyleyen teleskoplar, bilgisayarlar ve uydulardan da önce buradaydılar. Ben barbeküden birinin göğe yükseldiğini gördüm. Gördüm. Havai fişek değildi. Senin saçmalık veya batıl inanç olarak düşündüğün her şey, gerçekti. Şeytan dışarıda bir yerde. Bu kitaplardan her birinin içinde. Neler olduğunu görmek için tek yapman gereken şey bu okula bir bakmak."

Martin ne diyeceğini bilemedi. Çocuk kendinden emin ve çok ciddiydi. Herhâlde, Carol ile çocuğun durumunun ne kadar kötü olduğunu anlayamamışlardı.

Şimdi oyun sahasında yalnızdılar. Herkes bir sonraki ders için içeriye girmişti. Paul, Martin'in kendisine inanmadığını gördü ve bu duruma hiç şaşırmadı.

"Şimdi İngilizce dersim var," dedi. Uzaklaştı.

Martin arkasından, "Öğle yemeğinde konuşmamıza devam edelim," dedi.

Çocuk, "Ne anlamı var?" diye sordu. "Gözlerinin önünde duruyor ama sen inanmak istemiyorsun. Kitabı yazan adamın ismini Google'dan arasan bir başlangıç yapacaksın."

"Öğle yemeğinde öğretmenler odasına gelip beni bul."

Paul arkasına döndü. Martin'in hatası değildi. Adam elinden geleni yapıyordu. Sırıttı.

"Pekâlâ, Obi-Wan," dedi. "Fakat sandviçlerini ben yerim, haberin olsun!"

Martin de gülümseyerek karşılık verdi. "En azından bana Jar-Jar demedin," dedi. "Bu, iyiye işaret."

Bakışları ayakları dibindeki gri asfalta odaklandı ve ayağıyla yere vurdu.

"Yumuşama, Baxter," diye mırıldandı. "Bunun çok mantıklı ve uygun bir açıklaması olması gerek."

Paul hemen bir sonraki dersine girdi. Çocuk içeriye girerken diğerleri yerini çoktan almıştı. Paul masanın başında Bayan Early'nin oturduğunu görünce mutlu oldu. İngilizce öğretmeninin yüzünde hâlâ Anthony ve Graeme'nin saldırısından kalan çizikler vardı. Uzun kollu elbisesi diğer yaralarını gizliyordu. Bütün çocuklar kadının üzerindekinin aylardır ördüğü şey olduğunu anladı. İçinden parıltılı mor iplikler geçen siyah yün çok tanıdıktı. Görünüşe göre yünden geriye kalanla da kendisine bir saç filesi örmüştü. Bu hâliye çok eski moda ve ağırbaşlı duruyordu.

Paul, "Geç kaldığım için özür dilerim, öğretmenim!" dedi.

Kadın, Paul'e bakıp gülümsedi. "Sadece birkaç dakika," dedi. "Ayrıca, sen geçen gün benim yardımıma koşanlardan biriydin. Henüz seni ödüllendirmedim."

Kızlardan biri, "Geri dönmenize çok sevindik, Bayan Early," dedi.

Kadın samimi bir ses tonuyla, "Teşekkürler," dedi. "Öyleyse, bugünkü dersi eğlenceli hâle getirelim. Test, okuduğunu anlama veya yazılı ödev yok."

Çocuklar neşeyle haykırdı, en azından ceketinde iskambil kartı olmayanlar böyle yaptı. Paul'ün sınıfında hastalıklılardan on iki tane vardı.

Dans Eden Valeler'in kaç kişiyi daha ele geçirdiğini sabah okula gelince fark etmişti. Bu kelimenin çok uygun olduğunu düşündü. Şeytani kitap gerçekten de ruhları ele geçiriyordu.

Küçük Molly Barnes ve iki arkadaşı, ayrıca önceki gün danışmanı görmeye giden beş kişi ve dört öğrenci daha, kitabın etkisindeydi. Kartların üzerinde farklı renkler ve rakamlar vardı fakat yedinin üzerinde bir sayı görmüyordu ve resimlilerden yoktu. Paul, Molly'nin dudaklarında daha önce birkaç çocukta daha gördüğü doğal olmayan rengi gördü. Sanki bir yandan kalemini kemirirken bir yandan da parlak bir lolipop yemiş, ikisini de yüzüne gözüne bulaştırmıştı.

Gillian Gregor, "O zaman ne yapacağız?" diye sordu.

Bayan Early herkese, "Size kitap okuyacağım," dedi. Yüzünde rüya âlemindeymiş gibi bir gülümseme vardı. "İlham verici ve harikulade bir eser. Gözlerinizi kapatın ve uzun zaman önce bir dâhinin elinden çıkmış kelimelerin gücü sizi büyülü bir diyara götürsün."

Terry Farnham huysuzca, "Öğk... Shakespeare," diye homurdandı.

Öğretmen, "Hayır," dedi. "O değil. Artık ona ihtiyacımız yok."

Paul'ün tüyleri diken diken olmaya başladı. Kitabı yaktığı akşam odasında da aynı hisse kapılmıştı.

Bayan Early iyimser bir gülümsemeyle çocuklara baktı. Gözleri her zamankinden daha karanlık ve camsıydı.

"Buna bayılacaksınız," dedi.

Masasında açık bir kitap vardı. Saldırıdan sonra çocuklardan aldığı kitaptı, olaydan sonra kitabı okuyup neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. İlk sayfayı çevirdi ve okumaya başladı.

Paul'ün kalbini korku sardı.

"Gümüş Deniz'in ötesinde, dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde, Şafak Prensi'nin harikulade krallığı yatıyordu..."

Kadın sakin ve melodik sesiyle kitabı okumaya başladı, iskambil kartlıların yüzü aşırı sevinçle aydınlandı. İleri geri sallanmaya başladılar. Diğerleri şaşkınlıkla arkadaşlarına baktı. Bayan Early okumaya devam etti. Pencerelerden içeriye süzülen güneş ışığı azaldı ve sınıfın köşelerine gölgeler doldu.

Paul gözlerini ovuşturdu ve uyanık kalmaya çalıştı.

"Hayır," diye mırıldandı. "Bu..."

Şimdi taş bir geçidin içinde sürünüyor, üzerinde yatay kırmızı ve altın renkli çizgileri olan kadife bir tunik giyiyordu. İki göz deliği olan siyah ipekten bir maske yüzünü gizliyordu. Ay Büyücüsü'nde gece yarısıydı. Batı Kulesi'ne, Kupalar Kraliyet Evi'ne doğru ilerliyordu. Duvarlara renki halılar asılıydı ve demir dirseklerdeki meşaleler galerilere çok koyu morlukta gölgeler düşürüyordu.

Kubbeli bir kemerin altından geçerken surların üzerine çıktı. Gece yarısı havasında ağır ama güzel bir koku vardı: yasemin ve şebboylar. Kupa Kraliçesi'nin bahçesi üzerinde altın ve gümüş pervaneler vals yapıyordu. Tam ileride, surların köşesinde, Batı Kulesi yükseliyordu. Parlak beyaz taşlar ay ışığında parıldıyor ve Kupalar'ın armasını taşıyan bayraklar parfümlü rüzgârla hafifçe dalgalanıyordu.

Nefesini tuttu ve dikkatlice ilerledi. Punchinello Muhafızları'nın sayısı çoktu. Kral, Batı Kulesi'ndekilerin sayısının iki misline çıkartılmasını emretmişti. Kral, muhteşem İyileştiren Yakut'u, yastığının altına koyup uyuyabilmek için hazine odasından çıkartmıştı. Son beş gecedir kâbuslar görüyor ve uykusundan titreyerek ve ağlayarak uyanıyordu. Yakut'un bu korkunç kâbusları alıp götüreceğinden emindi.

Böyle bir mücevher Karo Valesi için karşı konulması güç bir şeydi. İpek maskesi ve inzivaya çekilmiş Peri Büyükannesi Malinda'nın verdiği sessiz ayakkabılar ile, kuleye çıkan merdivenlere biraz daha yaklaştı.

Birden önüne büyük kafası boyunsuz olarak gövdesine bağlanan küçük ve çirkin bir yaratık fırladı. Gaga burunlu Punchinello Muhafızı meydan okurcasına bir çığlık attı ve sivri uçlu mızrağını rakibine doğru savurdu.

"Teslim ol!" diye haykırdı. Boncuksu gözleri yuvalarında dönmeye başladı.

Karo Valesi çığlık atmamak için kendisini zor tuttu ve çaresizce düşündü. Punchinello'lar öldürmeyi çok severdi ve bu yaratıkların içini yakıp kavuran tutku buydu. Ne yapabilirdi? Kana susamış bir çığlık atan korkunç ve kambur Şeytan öne atıldı...

Paul kafasını kaldırdı. Hâlâ sınıftaydı.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Güçlükle de olsa yerinden kalkmayı başardı. Bacakları zayıf ve dengesizdi, neredeyse yere yığılacaktı. Nefes nefese sınıfa göz gezdirdi. Diğer çocuklar uykuda veya sersem gibiydi fakat iskambil kartı takanlar sırtlarını dikleştirmiş öğretmeni dinliyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve parıldıyordu.

Bayan Early durdu ve Paul'e baktı.

Paul, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

Öğretmen gülümsedi. "Seni Kutsal Krallık'a götürüyorum," dedi. "Otur ve dinle. Orası daha iyi, daha güzel bir dünya. İhtişamlı ve coşkulu bir yer. Nefes kesen güzellikleri ve burada asla tadamayacağın heyecanları var. Gel Vale, dansın başlamak üzere."

Çocuk başını iki yana salladı. "Benim ismim Paul!" diye itiraz etti. "Paul Thornbury!"

Bayan Early, "Sen Karo Valesi'sin," dedi. "Ne kadar namussuz birisin! Saray'ı nasıl parmağında oynatıyorsun."

Çocuk, "Ben Paul'üm!" diye bağırdı.

Molly Barnes ve arkadaşları Paul'e doğru döndü, bakışları çocuğun üzerine odaklandı.

"Vale Vale Vale Vale..." diye haykırdılar.

Paul sendeleyerek adım attı.

"Uyanın!" diye bağırdı. En yakındaki iki çocuğu dürttü. "Uyanın!" Çocuklar uyurken bir şeyler mırıldandı ve başları yeniden öne düştü.

Paul, "Hepiniz!" diye haykırdı. "Uyanın!"

Sıraların arasında dolaştı, arkadaşlarını uyandırmaya çalıştı. Çocukları sarstı ve tokatladı ama işe yaramadı. Artık oyuncak bebekler gibiydiler. Büyü çoktan çocukları ele geçirmiş ve sahiplenmişti.

Paul, Bayan Early'e döndü. "Buna bir son ver!" diye yalvardı. "Bu kötü! Dur!"

Kadın bakışlarını kaçırdı ve yeniden sayfalara odaklandı.

"Fakat Beyaz Şato'nun içinde taht boştu. Uzun seneler boyunca sürgünde kayıp olduğu için, Prens'in görkemli geri dönüşüne ve ülkenin ihtişamını yeniden geri kazanışına kadar yerine Kutsal Büyücü Ismus bakıyordu."

Paul'ün kolları ağırlaştı, neredeyse yere yığılacaktı. Kafasının içinden bir vızıltı geldi.

Karo Valesi elindeki hançere baktı. Ucundan küçük Şeytan'ın koyu renkli kanı damlıyordu. Korkunç bir mücadeleydi. Punchinello'lar Ay Büyücüsü'ndeki diğer yaratıklara benzemezdi. Vahşi ve saldırgandılar, savaşa giderken attıkları sevinçli çığlıklar düşmanlarını korkutur ve hayal kırıklığına uğratırdı. Vale bu sefer şanslıydı. Bu muhafız kuleye izinsiz yaklaşan bir yabancıyı yakaladığı için o kadar heyecanlıydı ki saldırmadan önce böbürlenmiş ve ilk saldıran Vale olmuştu.

Küçük Şeytan'ın fırfırlı sarı tüniği kendi kanına bulanmış fakat Muhafız henüz ölmemişti. Nefes almaya çalışıyor, yaralı bir kurbağa gibi vıraklıyordu. Diğerleri sesini duyabilirdi. Koşarak sesin geldiği tarafa gelirlerse, asilzade Vale yakalanabilir veya öldürülebilirdi.

Vale, "Bunun olmasına izin veremem," dedi. "Ellerim kaşınıyor."

Hançeri bir kez daha havaya kaldırdı ve küçük Şeytan'ı sonsuza dek susturdu.

Paul Thornbury öğürdü ve kapıya doğru yöneldi. Dışarıya çıkmalı, Austerly Fellows'un kelimelerinden kaçmalıydı. Zihninin içinde yankılanan kelimeler kendisini başka bir diyara sürüklüyordu.

Kendisini kapıya attı fakat Bayan Early oturduğu yerden Molly Barnes ve arkadaşlarına işaret etti. Üç kız yerinden kalktı ve Paul'ün yanına koştu. Omuzlarını kapıya geçirdiler ve çocuğu geri çektiler.

Paul, "Beni bırakın!" diye haykırdı. Zonklayan başını ellerinin arasına aldı. "Dinlemeyeceğim!"

Bayan Early okumaya devam etti.

Vale, küçük Şeytan'ın cansız bedenini kuytu bir köşeye attı. Diğerleri saçılan kanın kokusunu her an alabilirdi. Punchinello'ların gagaya benzer burunlara sahip olmalarının bir sebebi vardı. Çabuk olmak zorundaydı. Merdivenleri çıktı ve kuleye koştu.

Kral'ın maiyeti çoktan uyumuştu. Uşaklar kürklü banklarda uyuyor ve şövalyeler boş zırhlarının yanında horluyordu. Kraliyet daireleri kulenin en tepesindeydi. Vale spiral merdivenleri çabucak çıktı, sadece içinde Kupa Kızı'nın uyuduğu odaya kısa süreliğine bakmak için duraksadı.

Mavi camdan bir fenerin titreyen ışığı odayı aydınlatıyordu. Muslin perdeli yatağın yanında, Kupa Kızı bir karyola-

nın üzerinde uyuyakalmıştı, saç filesi hâlâ kafasındaydı. Vale, Kız'ın yatağına baktı. Krem renkli incecik perdenin ardından kızın solgun yüzünü ve gümüş işlemeli ipekten örtünün altındaki vücudunun hatlarını görebiliyordu.

Sırıttı. Kupalar Kraliyet Evi'nde çalmak istediği birçok değerli şey vardı. Fakat bu gecelik bir tanesiyle idare etmek zorundaydı.

Son basamakları da çıktı ve Kral'ın yatak odasının kapısını açtı.

Paul, "Hayır!" diye çığlık attı.

Kulaklarını elleriyle kapattı ve sınıfın kapısına koştu, önüne çıkan kızları kenara itti.

Bayan Early önceki gün danışmanı gören beş çocuğa işaret etti. Çocuklar Paul'ün üzerine atladı ve ellerini kulaklarından çekti.

"Bize gel, Vale," dediler. "Saray'da bize katıl!"

Molly Barnes ve arkadaşları yine, "Vale Vale Vale..." diye şarkıya başladı.

Paul çocuklar kollarını büküp kendisini İngilizce öğretmenine bakmaya zorlarken mücadele etti. Sayıları çok fazlaydı, karşı koyamadı.

Bayan Early okumaya devam etti.

Paul Thornbury, Austerly Fellows'un kelimelerine kendisinden sonra gelecek birçok insandan daha uzun süre dayandı.

Karo Valesi parmak uçlarında Kral'ın yatak odasına girdi. Büyük dört direkli yatağın görkemli koyu kırmızı perdeleri

vardı. Ayak ucunda iri bir avcı köpeği uyuyordu ama sessiz ayakkabıların büyüsü Vale'nin köpeği rahatsız etmeden yanından geçmesine imkân sağladı. Fakat akşam sessizce kuleye giren tek kişi Vale değildi.

Kraliyet yatağının perdelerinin ortasında Kral ve Kraliçe uyuyordu. Kraliçe bir dağ gelinciği gibi horluyor, tiz sesler çıkartıyor ve homurdanıyordu ama Kupa Kralı bir anıt mezarın üzerindeki heykel gibi sessiz ve hareketsizdi.

Kaz tüyünden yastıkları dayadıkları meşe yatak başının üzerinde küçük bir yaratık duruyordu. Bir Öcü Çocuk'tu, Haxxentrot'un hizmetkârlarından biriydi. Sadece iki el boyundaydı, yuvarlak ve parlak bir yüzü vardı, haşlanmış bir yumurta gibi beyaz ve titrekti. Alnında bir engerek dolaşıyordu, iki tanesi de bileklerine ve kollarına dolanmıştı. Üzerinde belden kemerlenmiş çuval bezinden bir önlük vardı ve sırtına bir ok kılıfı asmıştı.

Altın işlemeli yastıkların üzerine basan Öcü Çocuk kel kafalı Kral'ın yüzüne baktı. Uzandı ve adamın büyük burnunu çekiştirdi, kendi kendine kıkırdadı. Kupa Kralı derin uykudaydı, böylesi daha iyiydi. Öcü Çocuk sırtındaki kılıfı çıkarttı ve işe koyulmak için kel kafanın yanına oturdu.

Kılıfın içinde oklar yerine Haxxentrot'un uğursuz kâbus iğneleri vardı. Uzun kıymıklardı ve her birinin üzerinde farklı bir oyma göze çarpıyordu. Örümcek, pençe, sırıtan bir kurukafa, düşen bir yıldırım, vahşi siyah bir kedi, sarı bir yılan, iğnelerin üzerini süsleyen uğursuz şekillerden sadece birkaç tanesiydi.

Öcü Çocuk sırıttı ve üzerinde örümcek olanı eline aldı. Sivri ucu Kral'ın alnına dayadı ve inleyerek iğneyi batırdı.

Sonra belinden küçük bir çekiç aldı ve büyülü kıymığı daha da derine sapladı.

Kral uykusunda inledi. Öcü Çocuk ellerini ovuşturdu ve yatağın yanında duran mum ile ahşap yüzeye oyulmuş örümceği ateşe verdi. Kâbus iğnesi fışırdadı ve çatırdadı, sonra bir süre yeşil bir alev ile parıldadı, ardından deride hiçbir iz bırakmayarak Kral'ın kafasının içine gömüldü.

Öcü Çocuk sırıttı. Haxxentrot buna çok sevinecekti. Yaşlı cadı, Kupa Kralı'nın bir ay boyunca kâbuslarla boğuşmasını istiyordu ve planı şimdiye kadar kusursuz gidiyordu.

Birden yatak perdelerinden biri açıldı. Öcü Çocuk şaşırdı. Yatak odasında biri vardı! Sessizce yatağın yanına gelmeyi başaran biriydi! Öcü Çocuk kılıfını eline aldı, hemen yatak başının üzerine tırmandı ve perdelerin arasına gizlendi. Perdeleri aralayıp içeriye göz gezdiren Karo Valesi'ne tepeden baktı.

Vale hevesle ve beklentiyle elini altın işlemeli yastığın altına soktu. Kral sekiz bacaklı yaratıklar uykusunu huzursuz etmeye başlayınca hafifçe inledi. Vale tereddüt etti. Hâlâ uyuyan Kral başparmağını ağzına soktu ve bir bebek gibi yüzünü buruşturdu. Vale biraz daha bekledikten sonra elini yastığın altına biraz daha soktu. İşte!

Yavaşça, dikkatlice, elini geri çekti. Aradığını bulmuştu! Elini havaya kaldırdı ve ışığa tuttu.

Yüzü -ve bütün oda- anında zengin, kırmızı bir parlaklığa büründü. Kırmızılık şarap gibi koyu ve çarpıcıydı. Valenin elindeki yakut, bir elma büyüklüğündeydi. Parıldıyor ve ışıldıyordu, Vale'nin şimdiye kadar tuttuğu en harika şeydi.

Vale kısık sesle, "İnanılmaz!" diye mırıldandı.

Avcı köpeğinin kulakları havaya dikildi.

Vale elindeki mücevheri öptü ve belindeki deri kesenin içine koydu. Kan kırmızısı parlaklık yok oldu ve Vale yataktan uzaklaştı.

Dışarıdan çatlak bir ses, "Cinayet!" diye haykırdı. "Cinayet! Katiller!"

Punchinello'nun cesedi bulunmuştu. Muhafızlar uyanmıştı. Vale, Kral'a bakmak için merdivenleri çıktıklarını duyabiliyordu. Avcı köpeği uykusundan uyandı. Vale'yi görmeden önce kokusunu aldı. Dişlerini açığa çıkarttı ve havlamaya başladı. Punchinello'lar kulenin basamaklarını çıkarken çok gürültü yapıyor ve sesler gittikçe yakından geliyordu.

Vale, çıkış yolu yok, diye düşündü. Köşeye sıkıştım! Düşün, Vale! Düşün!

Kupa Kralı birden inledi. Binlerce örümcek tarafından yendiğini görüyordu. Elleriyle yastığı ve örtüleri dövdü.

"Alın şunları üzerimden!" diye haykırdı. "Alın!"

İyileştiren Yakut'un kendisini rahatlatması için elini yastığın altına soktu.

"Gitmiş!" diye bağırdı. "Soyulduk!"

Uykusundan uyanan Kraliçe çığlık atmaya başladı. Kral öfkeyle yatağın perdelerini açtı.

Öğle yemeği için zil çalınca Bayan Early'nin sınıfındaki bütün çocuklar sıralarında doğruldu. Bayan Early okumayı bıraktı ve memnuniyetle çocuklara baktı.

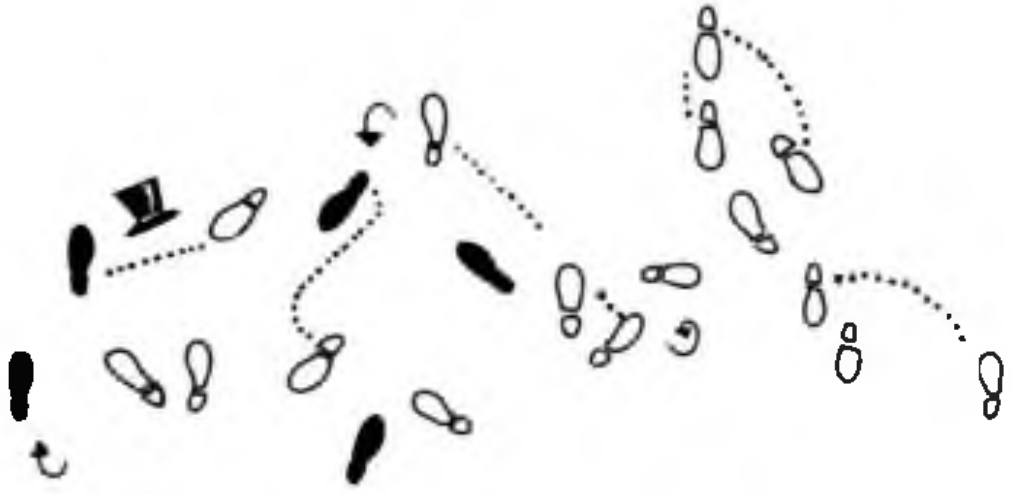
"Şimdi bu iğrenç dünyaya geri dönmek zorundasınız," dedi. Çocuklar üzüntüyle iç geçirdi.

Öğretmen, "Burası gölge yaşamdır," dedi. "Gerçek dünya Şafak Prensi'nin diyarıdır. Ağlamayın. Bu, sadece gri ve şekilsiz bir rüya. Ay Büyücüsü'nde gerçek var oluş sizi bekliyor. Orada kalpler daha hızlı atar, güvende oluruz ve bize sahip çıkarlar. Şimdi gidin. Bu geçici boşluğa katlanmaya çalışın. Yakında bize uygun olan yere gideceğiz. Ismus bizimle ilgilenecek. Prens hepinizi kutsasın!"

Sınıf hep bir ağızdan, "Prens sizi kutsasın," diye cevap verdi.

Çocuklar ayağa kalktı. Paul Thornbury çantasını masanın üzerinden aldı ve diğerlerini takip etti.

Dalgın bir ses tonuyla, "Ben Karo Valesi'yim," diye mırıldandı. "Ben Karo Valesi'yim."

23

BİİİP: "Merhaba, Martin, ben Gerald. Seni endişelendirmek istemiyorum ama... Paul seninle mi? Geleceğini söylemişti ama gelmedi."

Martin öğleden sonra okulda cezalı olarak kalan öğrencilerin başında kaldığı için eve birkaç dakika önce gelmiş, kravatını çıkartıp bisküvi kutusuna yeni uzanmıştı. Gerald'ın bıraktığı sesli mesajı dinlerken sessizce küfretti.

"Bu çocuk neyin peşinde?" diye mırıldandı.

Çocuğu sabahki ders arasından beri görmemişti. Paul öğlen arasında söz verdiği gibi öğretmenler odasına gelmemiş, Martin çocuğa ulaşamamıştı.

Belki de odasında bir ipucu bulabilirdi. Martin aceleyle merdivenleri çıktı. Paul'ü yatağında oturup tavana bakarken bulunca çok şaşırdı.

Martin, "Neler oluyor?" diye sordu. "Sen ne yapıyorsun? Gerald'a neden gitmedin?"

Çocuk irkildi ama Martin'e bakmadı.

"Artık gerek yok," dedi.

"Pekâlâ, o zaman neden haber vermedin? Bu kabalık."

"Öyle mi? Unuttum."

Martin endişeyle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Eğildi ve çocuğun yüzüne baktı. Boş bakan gözleri bebekleri doğal olmayacak kadar büyümüştü. Sadece irisin ince halkası görünüyordu. "Paul? Paul?"

Çocuk isteksizce Martin'e odaklandı.

Üzgün bir ses tonuyla, "Benim bir kitabım yok!" dedi. "Ben dışlandım. Gölgelerde kaldım."

Martin'in tüyleri diken diken oldu. "Ne kitabı, Paul?" diye sordu. Alacağı cevaptan korkuyordu.

"Kutsal kitap. Dans Eden Valeler."

Adam çöktü. "Ah, hayır..." dedi. "Sen de mi, Paul, sen de mi?"

Çocuk üzgün bir ses tonuyla, "Onunla savaşmamalıydım," dedi. "Oraya üç gün önce gitmeliydim. Yanılmışım."

"Nereye gitmeliydin?"

"Ay Büyücüsü'ne."

Martin anlayamadı. "Hikâyedeki şato mu?"

Paul, "Dünyanın en güzel kalesi," diye cevap verdi. Sesinde insana acı veren bir özlem vardı. "Gündüz bembeyaz parıldar, gün batımında altın rengine gece ise sütsü bir gümüşlüğe bürünür."

"Ama o kale gerçek değil. Oraya gidemezsin."

"Evet, gidebilirim. Kitap beni götürüyor. Kutsal kelimeler bu boşluğu yok ediyor ve yeniden oraya adım

atıyorum. Artık gerçek kimliğimi buldum. Ben Karo Valesi'yim."

"Sen Paul Thornbury'sin! Burada yaşıyorsun. Bak, saatlerce World of Warcraft oynadığın bilgisayarın burada, çizgi roman koleksiyonun da burada. İşte şu da annenin yıkamasına izin vermediğin en sevdiğin tişörtün."

Çocuk olumsuzca başını iki yana salladı. "Bunlar hiçbir şey," dedi. "Hiçbiri gerçek değil."

"Tabii ki gerçek!"

"Hayır, burası aradaki yer. Mutsuz uykunun boşluğu."

"O zaman ben kimim?"

"Sen Martin denilen adamsın. Biz bu boşlukta Carol denilen kadınla yaşıyoruz."

"O senin annen!"

"Sadece burada. Gerçek annem Karo Kraliçesi. Ben gerçek annemi, gerçek babamı, Kral'ı istiyorum! Fakat onları görmeye gidemiyorum çünkü kitabımı yaktım. Kitabım olmadan yanlarına gidemem."

Paul hıçkırarak ağlamaya başladı. Martin uzandı ve çocuğa sarıldı ama aklı karışmıştı.

"Bugün ne oldu?" diye sordu. "Sana ne oldu?"

Paul, "Uyandım," dedi. "Nihayet kim olduğumu fark ettim. Kitabı istiyorum! Geri gitmeliyim. Burada kapana kısılmak istemiyorum. Lütfen bana yardım et, Martin Baxter."

Çocuğun yüzünden yaşlar aktı. Kontrol edemediği hıçkırıklar durana kadar yarım saat boyunca Martin'in omzunda ağladı, ardından yorgunluktan uykuya daldı.

Martin çocuğu yatağa yatırdı ve örtüyü üzerine örttü.

Çocuk rüyasında, "Mücevherler," diye mırıldandı. "Karo Valesi mücevherlerinizi çalacak..."

Martin ne yapacağını bilemedi. Sonra gözüne yerdeki ceket takıldı, yakasına bir Karo Valesi iliştirilmişti.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı.

Odayı terk edip aşağı kata indi. Carol hastanedeydi. Cep telefonu kapalı olmalıydı. Gerald'ı aradı.

Yaşlı centilmen, "Merhaba, Gerald," diye telefona cevap verdi. "Bir şey öğrenebildin mi?"

Matematik öğretmeni, "Paul burada," diye cevap verdi. Arka plandan bir klasik müzik CD'sinin sesini duyuyordu. "Özür dilerim, Gerald. Paul'ün neyi var bilmiyorum. Şimdi yatağında uyuyor. Burada garip şeyler yaşanıyor, bütün çocuklara bir şeyler oluyor. Grip gibi hızla yayılıyor."

Yaşlı adam olan biteni açıklamaya çalışan Martin'i dikkatlice dinledi.

Gerald, "Ve bu femomen bütün okula mı yayılıyor?" diye sordu.

"Bütün sınıflara."

"Bak, seni endişelendirmek istemem ama yasa dışı maddelerle bir ilgisi olmasın?"

"Önce ben de öyle düşündüm, ama hayır, Paul öyle bir şeye dokunmaz. Bu konuda çok duyarlıdır."

"Okulda stres altında mıydı? Baskı altında olmak garip alışkanlıkları başlatabilir."

"Eski bir çocuk kitabı yüzünden olduğunu söyledi?"

"Bir ne?"

"Çocuk kitabı!"

"Anlamıyorum. Bu, başka bir şey için kullanılan modern argo mu?"

"Keşke öyle olsaydı. O zaman ne olduğunu öğrenir ve bir önlem alırdım. Hayır, sadece herkesin elinden düşmeyen eski bir çocuk kitabı. Hiç kitap okumayan çocukların bile elinde. Hikâyenin gerçek, kitabı okumadıkları zaman yaptıkları her şeyin ise yalan olduğuna inanıyorlar."

"Efendim? Bir saniye. Beethoven'ın sesini biraz kısayım, birazdan enstrümanların sesleri yükselecek. Tamam, devam et."

"Sen Avatar'ı seyrettin mi? İçinde mavi insanlar olan filmi?"

"Şirinler mi?"

Martin, Gerald'ın dünyasında bilim kurgu veya sinemaya yer olmadığını hatırladı. "Pek sayılmaz," dedi. "Her neyse, film vizyona girdiğinde, salondan çıkanlardan bazıları bunalıma girmişti."

"Ah, Tanrım, o kadar kötü müydü?"

"Tam tersine, çok iyiydi! Yabancı gezegen o kadar güzel ve renkliydi ki sinemadan çıkan insanlardan bazıları içinde bulundukları dünyanın ne kadar sıkıcı olduğunu düşündü. Bence bu kitap da benzer bir etki bırakıyor. Çocuklar kitaba bağımlı oluyor ve bizimle birlikte bu dünyada vakit geçirmek istemiyor."

Gerald, "Sadece bir kitap, Martin," dedi. "E-postalardan başka bir şey okumaları güzel, değil mi?"

Martin hayal kırıklığıyla elini şakağına bastırdı. Gerald'ın Dans Eden Valeler'in etkisine girenlerin ne kadar rahatsız

edici ve sinir bozucu olduğunu anlamasına imkân yoktu. Birden, yaşadıklarını Carol'a ve kendisine anlatmaya çalışan Paul'ün neler hissettiğini anladı.

Gerald, "Kulağa çok ciddi bir sorunmuş gibi gelmiyor," dedi. "Yakında geçer ve sen neler olduğunu anlamadan çocuklar başka bir şeye odaklanır. Bu hafta sonu üçünüz yemeğe geliyor musunuz? Evelyn'den bir not aldım, size hatırlatmamı istedi."

Martin önce tereddüt etti sonra kıkırdadı. Akşam yemeği davetini unutmuştu.

"Evet, orada olacağız, dört gözle bekliyoruz."

"Tabii ki, yemeklerinin tadına bakmadığın için böyle düşünüyorsun."

Martin'in sahte kahkahası yeniden devreye girdi. Konuşma sona erdi ve kafasını kaldırıp merdivenlere baktı. Yukarıdaki çocuğa yardım etmek için ne yapabilirdi?

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Hiçbir şey yapamam." Carol'a mesaj gönderdi ve bekledi.

Paul uyandığında saat çok geçti ve ev sessizdi. Martin yatmıştı. Çocuk karanlık odasına göz gezdirdi. Artık ilgisini çeken hiçbir şey yoktu. Gözlerini bir kez daha kapattı ve kendisini Şafak Prensi'nin Krallığı'na, gerçek olduğunu düşündüğü dünyaya, her günü yeni bir macera ile başlayan ve her anı heyecan dolu diyara bırakmaya çalıştı. Konsantre oldu fakat geriye anı kırıntıları kalmıştı. İşe yaramıyordu, kitap olmadan, kelimeleri okumadan veya duymadan, burada kapana kısılmıştı.

Doğruldu ve bilgisayarına baktı. Bilgisayarı açtı ve internetteki resimleri aradı. Ardından Facebook profil resmini bir Karo Valesi ile değiştirdi, Bertolf ve Aethelheard'a mesaj attı.

"Kendime yeni bir kopya bulmalıyım," diye mırıldandı. "Ellerim kaşınıyor. Kutsal Büyücü ona bir şey götürürsem bana bir kopya daha vereceğini söyledi... Ama ne istiyor? Ama ne?"

Carol mesaisini bitirip eve döndüğünde Paul hâlâ ayaktaydı. Çocuk, kadının eve döndüğünü, çantasını koridora bıraktığını, sonra mutfağa girip kendisine bir bardak çay koyduğunu duydu. Martin'in basamaklardaki sessiz adımları adamın uyumadığını belli etti. Adam kadını karşılamak ve oğluna neler olduğunu konuşmak için aşağıya iniyordu.

Paul sesler duydu, uzaktan geliyorlardı ama endişeli oldukları belliydi. Neden kendisini bu kadar umursadıklarını anlayamadı. Bu yerin önemi yoktu. Kibar, basit insanlardı fakat sadece sıradan köylülerdi, daha fazlası değil. Aslında, Martin bir sapkın olmanın bütün izlerini taşıyordu ve rapor edilmesi gerekirdi.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Carol içeriye girdi. Paul uyuyormuş gibi yaptı. Kadının endişeli konuşması gece boyunca yatak odasında devam etti.

Carol sabah herkesle birlikte uyandı. Endişeden hasta olmuş gibi duruyordu. Paul okul üniformasıyla aşağıya indi. Anne, oğluna bakmamak ve normal davranmak için kendisini zorluyordu fakat ceketinin yakasındaki iskambil kartını gözden kaçırmadı ve Martin ile göz göze geldi.

"Günaydın!" dedi. "Bugün size harika bir kahvaltı hazırladım. Pastırma ve çırpılmış yumurta. Ne dersin?"

Çocuk kayıtsızca başıyla onayladı.

"İyi uyudun mu?"

"Boş bir uykuydu, başka nasıl olabilir?"

Martin, "Düşündüm de," dedi. Neşeli ve hevesli görünmeye çalışıyordu. "Bu akşam ailece güzel bir gece geçirsek nasıl olur?"

Paul, "Aile?" diye mırıldandı.

"Biraz Wii oynar güleriz, pizza sipariş ederiz, sonra sen izlemek istediğin DVD'yi kendin seçersin."

"Burada mı olacağız?"

Annesi nazikçe, "Burası senin evin, Paul," dedi.

"Ben Paul değilim."

Martin kadına ters bir bakış attı ve Carol arkasına dönüp kahvaltıyı hazırlamaya devam etti. Şimdi masada oturmuş yemeklerini yiyorlardı. İki yetişkin üzgün gözlerle Paul'ü süzdü.

Carol, "Arkadaşım Ian'ı hatırlıyor musun?" diye sordu. Sıradan bir konuda sohbet ediyormuş gibi görünmeye çalıştı. Paul mekanik olarak yemeğini çiğnedi. Buradaki yiyeceklerin de tadı yoktu.

Carol, "Ian," diye tekrarladı. "Hastanedeki arkadaşım."

"Doktor olan mı?"

"Evet, doktor olan. Bu öğleden sonra, okul bitince gelip onu ziyaret etmek ister misin?"

"Ama burada günlerden cuma, değil mi?"

"Evet."

"Paul çocuğun cumaları müzik dersi var."

Carol sinirlenerek "Paul sensin!" dedi. "Ayrıca... Gerald'a haber veririz."

Paul'ün dikkati dağıldı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Evde pazar yeri kurulacak," dedi. "Tüccarlar ve satıcılar arabalarının ve tezgâhlarının başında dikilecek, müşterileri kapmak için çığırtkanlık yapacak. Kupa Kraliçesi adi köylülerden biriymiş gibi insanların arasında gezinecek, arkadaşı Maça Kraliçesi de planlar yaparken gözlerini karga tüyünden yelpazesiyle gizleyecek."

Carol ne diyeceğini bilemedi. Kaşlarını çatıp Martin'e baktı. Adam öne eğildi.

Martin, "Bize pazardan bahset," dedi. "Neye benziyor?"

Paul'ün hafif gülümsemesi genişledi ve gözlerini biraz kapattı. "Renkler göz alıcıdır," dedi. "En güzel kumaş toplarından hazine odalarındaki mücevherleri bile kıskandıracak kadar yuvarlak ve olgun meyvelere kadar her şeyi bulabilirsin. Kayısıların utangaç sarısı, soğanların parlak bakır rengi ve ayvaların capcanlı sarısı. Erikler, altın çilekler, frenk üzümleri, ahududular... Hepsi bir tacın değerli taşlarına benzer. Ayrıca tekerlekli arabalarla getirilen taze ve canlı balığın göz alıcı gümüş parıltısını görmeniz gerek. Çok yoğun, çok harika, renklerin dans ettiği bir yerdir. Hepsi vişne desenli tentelerin altındadır, tenteler yaldızlı tepeleri güneşle parıldayan ahşap direklerin üzerinde durur."

Durdu ve uzaklara daldı. Carol, Martin'e baktı. Oğlunu daha önce hiç böyle görmemişti. Fakat çocuk daha bitirmemişti.

"Ve bir de kokular var," dedi. "Her adımda yeni bir tat. İnsanın kalbini kanatlandıran ve midesini guruldatan kokular. İnsanın burnunu gıdıklayan ve dilini karıncalandıran gökkuşağı renklerinde baharatlar. Havasız bir yeri tatlandırmak veya iksirleri demlendirmek için kullanılan şifalı bitkiler. İnsanın ağzını sulandıran ve yüzünü ekşiten içi karanfil dolu sirkeler. Kancalarda sallanan sıcak ve lezzetli etler, kanları altlarında duran krem renginde kavanozlara damlar. Parfümlerini havaya bırakan çiçek demetleri, hepsine baskın gelen menekşeler ve gül goncaları. Ve bir de büyülü mallar vardır, bunları sadece Şafak Prensi'nin diyarında bulabilirsiniz. İstediğinizi satın alabilir, pazarlık yapabilirsiniz..."

Carol şaşkındı ve hayal kırıklığına uğramıştı. Paul'e neler oluyordu?

Paul gözlerini kırpıştırdı ve kadına baktı.

"Gördünüz mü?" dedi. "İşte bu yüzden oraya dönmem gerek. Bu kirli mezardan kurtulmam lazım. Beni burada tutarsanız sararıp solarım."

Carol, "Ben Ian'ı arıyorum," dedi. Daha fazla dayanamadı. "Adamı görmeye şimdi gidiyoruz."

Martin sakin kalmaya çalıştı. "Yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Carol, "Ama Paul hasta!" dedi. "Söylediklerini duydun mu, gözlerine bir bak!"

Martin ne diyebilirdi? Evet, çocuk dalgındı ve normal değildi ama pazar yerini anlatışı çok detaylı, gerçekçi ve canlıydı. Hayal görüp saçmalamıyordu. Gerçekten daha

önce gittiği bir yeri anlatıyor gibiydi. Matematik öğretmeni ne tavsiye vereceğini bilemedi.

"Pekâlâ," dedi. "Onu Ian'a götürelim."

Ve Martin okula giderken Carol da arabayla hastaneye, oğluna bakması için Ian Meadows'u görmeye gitti. Ian kan ve idrar örnekleri aldıktan sonra Paul'e sorular sordu. Bir saat sonra Carol'u kenara çekti ve çocukta fiziksel olarak bir sorun olmadığını söyledi. Çok sağlıklıydı.

"Göz bebeklerinin genişlemesi dışında, ben bir şey göremedim."

"Pekâlâ, bu bile bir başlangıç sayılmaz mı?"

Doktor başıyla onayladı. "Bu durumun birçok sebebi vardır," dedi. "Uyuşturucu, travma veya bazı hastalıklar buna sebep olabilir."

Carol, "Paul uyuşturucu kullanmaz," diye ısrar etti. "Fakat geçen cuma günü Landguard'da büyük bir travma atlattı. Oradaydı, Felaket'i yaşadı!"

"Öyle bir travmadan bahsetmiyorum, başa alınan sert bir darbeden bahsediyorum. Okülomotor sinirin zarar görmesi olabilir fakat bunu çok olası bulmuyorum. Gözden kaçırdığım bir şey varsa testlerde çıkar. Toksikolojiye söyleyeceğim işleri hızlandırsınlar. Sonuçları alır almaz seni arayacağım."

Carol çaresizce, "Ya takıntısı?" diye sordu. "Benim annesi olduğumu bile kabul etmiyor."

Doktor kaşlarını çattı ve ne diyeceğini bilemedi. "Fakat fantezisindeki her şeyin kendine göre bir mantığı vardı," dedi. Ensesini ovuşturdu. "Tutarlı bir mantığı vardı. Aslında, kulağa birçok dinden daha mantıklı geliyor."

Carol, "Bu, akıl sağlığının yerinde olduğu anlamına gelmez!" dedi. "Oğlumun neyi var?"

Doktor Meadows başını kaşıdı. "Ben çocuk psikolojisinde uzman değilim," dedi. "Sana bu konuda uzman birkaç kişinin telefonunu verebilirim ama önümüzdeki hafta içinden önce onlardan randevu alamazsın."

"O zamana kadar ne yapacağım?"

"Ona normal davranmaya çalış. Belki de kendine gelir. Özür dilerim ama sana verebileceğim tek tavsiye bu. Paul tehlikede değil, bunu unutma."

Carol, "Tehlikede değil mi?" diye sordu. "Şu anda benim bir köylü olduğumu ve... bu yaşamın gerçek olmadığını düşünüyor. Bu nasıl güvenli olabilir? Ya diğer dünyaya uçabileceğini düşünüp çatıdan kendisini aşağıya atarsa? Ya suyun altında nefes alabileceğini düşünürse? Ya?.."

Ian nazikçe, "Carol!" dedi. "Krize girme. Çocuk aptal değil. Diğer dünyada ne yapabileceğini düşünürse düşünsün buranın farklı olduğunu biliyor. Bu yüzden aptalca bir şey yapmaz."

Carol, "Keşke sana inanabilseydim," dedi. "Krize giriyorsam bunun iyi bir sebebi var, beni bunu anlayacak kadar iyi tanıyorsun."

"Bak, hafta sonu ne durumda olduğuna gözlemle, pazartesi günü beni yeniden ara sonrasına bakarız. Durumu kötüleşirse, istersen Paul için çocuk sakinleştiricilerinden yazabilirim."

Kadın olumsuzca başını iki yana salladı. "Ona sakinleştirici vermeyeceğim," diye reddetti. "Paul deli bir köpek

değil. O benim oğlum." Hayal kırıklığına uğramıştı ve öfkeliydi. Hastaneye boşuna gelmişti.

Ian kadın ofisini terk ederken, "Senin için teselli olacaksa," dedi. "Paul bu hafta gördüğüm tek vaka değil. Aslında, buraya gelen yirmi yedinci kişisin. Çocukları halüsinasyon gören veya yeni takıntılar edinen aileler buraya geldi."

Carol şaşkınlıkla doktora baktı. "Ve sen bunun önemli bir şey olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu. "Bu kasabada salgın bir hastalık var ve sen omzumuza vurup sakinleştirici vererek bizi geri gönderiyorsun, öyle mi?"

Paul'ün elinden tutan Carol hızlı adımlarla uzaklaştı.

Çocuk annesini takip ederken, "İçeride biraz sülüğe ihtiyacın var," dedi.

Ian kendi kendine, "Ulusal Sağlık Hizmeti'nde yeterince sülük var," diye mırıldandı.

Paul'ün notlarını okurken parmaklarıyla masanın üzerinde trompet çaldı. "Bu lanet olasıca yerde neler oluyor?" diye sordu. Dosya dolabına bir tekme attı ve parmağını incitti.

Paul arabaya binerken, "Şimdi okula gidebilir miyim?" diye sordu.

Carol anahtarı kontağa sokmaya çalıştı. "Bence bugünü evde geçirmelisin," dedi.

Paul, "Bence Paul bugün okula gitmeli," diye ısrar etti.

"Hemen eve gidiyorsun."

Çocuk annesine öfkeli bir bakış attı. "Paul'ün arkadaşlarının yanında olması lazım," dedi. "Birlikte kitap okuyabilmek için onlarla kütüphanede oturmalı."

Carol, "O zaman hiç şansı yok," dedi. "Birinin sana o saçmalığı okumasına izin vermiyorum." Carol arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıktı, eve yöneldi.

Çocuğun yüzü kıpkırmızıydı, öfke ve hayal kırıklığı ile titremeye başladı. Bir çığlık attı ve annesine saldırdı. Direksiyonu çekiştirdi ve Carol'un başının yanına bir yumruk attı.

Araba yolda savruldu. Carol paniğe kapılarak çığlık attı. Ön lastik kaldırıma çıktı. Oğluna bir dirsek atarak arka koltuğa gönderdi ve frene bastı. Paul emniyet kemerini çekiştirdi ve kapı koluna asıldı.

Carol, "Çocuk kilidi aktif!" diye bağırdı.

Paul, "Bırak gideyim! Bırak gideyim!" diye bağırdı. "Beni dışarı çıkart, şeytan kadın!"

Carol korku dolu gözlerle oğluna baktı. Paul kriz geçiriyordu. Vahşi bir hayvana dönmüştü.

Paul, "Beni o okula götür!" dedi. Ayaklarını yere vurdu, kapıyı yumrukladı ve başını pencereye geçirdi. "Beni hemen oraya götür!"

Carol sakin kalmaya çalışarak "Eve gidiyoruz," dedi. Çocukla nasıl baş edeceğini düşündü. "Ben araba sürerken bir daha böyle bir şey yaparsan bir daha asla o dünyaya geri dönemezsin. Beni duydun mu?"

"Hançerim yanımda olsaydı kalbini sökmüştüm," dedi. Paul kollarını göğsünde birleştirdi ve pencereden dışarıya baktı. "Tabii eğer bir kalbin varsa."

Araba yola koyuldu ve Carol gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Sakinleştiricileri Ian'dan almış olmayı arzuladı.

Evin önüne park edince çocuk kilidini açtı. Paul kendisini dışarıya atmaya çalıştı ama Carol çocuğu yakaladı ve eve doğru sürükledi.

Paul kadını tırmalamaya çalışırken, "Gardiyan!" diye haykırdı. "Sen cadı Hexxentrot'un hizmetindesin. Senden nefret ediyorum! Senden ve senin iğrenç yaşamından nefret ediyorum!" Sonra kadının suratına tükürdü.

Carol çocuğa sert bir tokat attı. Paul ciyakladı, Carol da bir çığlık attı. Kadın daha önce hiç oğluna vurmamıştı. Paul'ün yanağındaki kızarıklığa bakarken kendisinden utandı.

Paul, "Bunun hesabını vereceksin, köylü," diye haykırdı. "Yemin ederim!"

Carol çatlak bir ses tonuyla, "Odana git," diye bağırdı. "Hemen şimdi."

Paul kafasını kaldırdı ve tiksinerek kadına baktı. Sonra arkasına döndü ve ayaklarını yere vurarak odasına çıktı. Paul kapısını kapatınca Carol merdivenlere çöktü ve ağlamaya başladı.

Körebe, Saray'ın ve Joker'in en sevdiği oyunlardan biriydi. Karanlığı yoklayan, somut bir nesne bulmak için elini öne uzatan, tutunacak bir yer arayan kurbanı herkes seyrederdi. Onu dürtün, iteleyin, sendelesin. Tahmin etmeye çalışsın, onu aldatın, bırakın başı dönsün.

24

Martin Baxter sabah okul kapılarından içeriye girerken hafta boyunca kapıya bırakılan çiçeklerin ve sevimli oyuncakların sayısının bu kadar artmış olmasına çok şaşırdı. Gerçekten Felaket yaşandığından beri bir hafta geçmiş miydi? Ona daha uzun gibi geliyordu.

Havada keskin ve kötü kokulu bir parfüm kokusu vardı. Eski aşkların bir kokusu olsa herhâlde böyle bir şey olurdu. Bir kez daha Barry'nin çürüyen çelenkler için ne yapacağını düşündü. Herhâlde bu sorunu da yeni müdüre havale etmeyecek, kendisi ilgilenecekti. Çocukların ve eski öğrencilerinin anılarına karşı bir sorumluluğu vardı. Martin olumsuzca başını iki yana salladı. Okul gerçekten de Barry Milligan'sız eskisi gibi olmayacaktı. Yedi gün içerisinde her şey radikal bir değişime uğramıştı.

Carol'un hastanede Paul ile ne yaptığını merak etti. Bu deliliğin mantıklı ve tutarlı bir açıklaması olmalıydı. Başka bir alternatif aklına gelmiyordu.

Binaya girmeden önce oyun sahasına göz gezdirdi. İçeriye girmeyi bekleyen çocuklar anormal bir biçimde sessizdi. Dans Eden Valeler'deki sarkık kolları taklit etmek için daha çok çocuğun kollarını kestiğini fark etti. Üniformasında iskambil kartı olmayan var mıydı? Varsa da göremiyordu. Kapıyı açarken çocuklardan bazıları Martin'e baktı. Duygusuz yüz ifadeleri rahatsız edici, hatta ürkütücüydü.

Martin düşünceleri Paul'ün durumuna odaklandığı için öğretmenler odasının ne kadar sessiz olduğunu fark etmedi. Bayan Early sessizce Bayan Smyth'in kulağına bir şeyler fısıldıyor, Bayan Smyth de ileri geri sallanıyordu.

Emma Taylor sabah okula gitmemeye karar vermişti. Diğer çocuklar o kadar garip tavırlar sergiliyordu ki müdürün gözü üzerinde olduğu için davranışlarına dikkat edip diline hâkim olmaktan sıkılmaya başlamıştı. Ayrıca, sabah yine blok matematik dersi vardı. Haftalık ders programını kim hazırladıysa vurulması lazımdı. Bu yüzden annesine karşı kendini acındırma kartını oynadı ve yanan bacaklarının çok ağrıdığını söyledi. Pijamalarıyla ortalıkta gezinip aylak bir gün geçirdi, istediği kadar tost yedi ve TV seyretti. Okuldaki garipliklerden uzakta mutlu bir gündü.

Martin'in ilk dersi tüyleri diken diken eden cinstendi. Dokuzuncu sınıflar yerlerinde sırtlarını dikleştirmiş oturuyor, karanlık gözleri boşluğa dalıp gidiyordu. Dudakları lekeliydi ve rengi bozulmuştu. Bütün çocukların ceketine bir

iskambil kartı iliştirilmişti ve hepsi kukla gibiydi. Martin'in anlattıklarını sessizce dinlediler, öğretmen egzersizleri yapmalarını söyleyince uysal bir biçimde kalemlerini ellerine alıp hemen işe koyuldular. Martin bunca yıllık kariyerinde hiç böyle bir şey görmemişti. Yirmi dakika sonunda daha fazla dayanamadı.

Üzerinde Sinek İkili olan sarışın kıza, "Kartların anlamı nedir?" diye sordu.

Kız yavaşça başını kaldırdı ve ceketindeki karta dokundu. "Hangi Kraliyet Evi'ne ait olduğumuzu gösteriyor," dedi.

Çocuklardan biri, "Bize bu boş ve anlamsız dünyada gerçekte kim olduğumuzu hatırlatıyor," dedi.

"Ya sayılar?"

Kız çok aptalca bir soru sorulmuş gibi sabırsızca, "Tabii ki, Beyaz Şato'daki statümüzü belli ediyor," diye cevap verdi. "Ben Güney Kulesi'nde sıradan bir mutfak hizmetkârıyım."

Martin, "Kendinizi buna kaptırdınız," dedi. "Neden bir mutfak hizmetçisi olasın? Eğlence bunun neresinde?"

Kız, "Ama ben buyum," diye cevap verdi.

"Fakat ortada beyaz şato yok ve okulda problem çözüyorsun."

Kız üzgün bir biçimde, "Rüyalarımızı sipariş edemeyiz," dedi.

Başka bir çocuk, "Ayrıca, gerçek yaşamımızı daha zinde ve daha heyecanlı yaşamak için biraz dinlenmeye ihtiyacımız var," dedi.

Kız, "Ismus güneş ışığının bedelini yağmurla ödediğimizi söylüyor," dedi. "Burası..."

Matematik öğretmeni, "Felixstowe'da yağmurlu bir cuma mı?" diye sordu.

Çocuk, "Rüyaların anlaşılması gerekmez," dedi. "Mantıklı değillerdir, sadece gereklidirler."

Kalem kutusuna uzandı ve içinde kokuşmuş bir yağ olan küçük cam bir kavanozu çıkarttı, birazını dudaklarına sürdü. Bunu yaparken hafifçe titredi. Gözlerini kapattı ve zevkle başını salladı.

Martin, "O nedir?" diye sordu.

Çocuklardan biri, "Cennet meyvesi," diye cevap verdi.

Kız gülümsedi ve gözlerini açtı. Şimdi dudaklarının rengi daha da bozuktu. "Uyanıkken Büyük Âlem'lerde Kutsal Büyücü'ye katılmak için kullanıyoruz. Fakat burada, bu donuk rüya âleminde, tadı bizi besliyor ve yeniliyor. Uzaktayken Ay Büyücüsü'nün bayraklarını zihnimizde daha berrak canlandırmamızı sağlıyor."

Martin kızın yanına gitti ve kavanozu eline aldı. Sarımsı gri yağı kokladı. Kokusu yoktu.

Kız, "İsterseniz sizde kalabilir," dedi. "Bende daha var."

Matematik öğretmeni kapağı kapattı. "Bundan başka kimde var?" diye sordu. Herkes elini havaya kaldırdı.

"Pekâlâ, şimdi hepsini sıraların üzerine koyun!"

Çocuklar öğretmene şaşkın gözlerle baktı fakat itaatkâr bir biçimde kavanozları sıraların üstüne koydu.

Martin öfkeyle dişlerini sıktı, kavanozların hepsini çöp tenekesine atmak istiyordu. Çocuklara kızgın değildi, neler olduğunun farkında değillerdi. Onların hatası değildi. Hayır, en başından beri zihninin bir köşesinde neler oldu-

ğunu tahmin etmesine rağmen apaçık ortada olan cevabı görmediği için kendisine kızgındı. Çok basit ve alçakça bir şeydi: Uyuşturucu. Neden başka şeylere odaklanmıştı? Demek ki anormal davranışların sebebi buydu fakat olayın boyutları şaşırtıcıydı. Birisi, kim olduğunu az çok tahmin edebiliyordu, bütün okula güçlü halüsinasyonlar gördüren uyuşturucuyu ve kim bilir daha neler sağlıyordu. Bunu düşündükçe öfkesi körüklendi. Kanının kaynadığını hissetti.

Çocuklar işlerine geri döndü ve Martin sabırsızca dersin bitmesini bekledi.

Zil çalınca çocukları sınıftan çıkarttı ve tiksinerek cennet meyvesi kavanozlarını çantasına koydu. Yolda cep telefonuna baktı. Carol'dan dokuz mutsuz çağrı ve bir sürü mesaj almıştı. Hemen kadını aradı. Carol, Doktor Meadows'un hastanede söylediklerini ve sonrasında başına gelenleri anlattı.

Telefonda, "Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum," dedi. "Fakat Paul bir şeytana dönüştü. Çok korkuyorum, Martin."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Yatağında oturmuş ileri geri sallanıyor. Ona erişemiyorum. Eve gelebilir misin? Burada yalnız olmak hoşuma gitmiyor."

"O senin oğlun, Carol."

"Öyle mi? Ben pek emin değilim."

"Aptalca konuşma. Bütün bunların neden olduğunu az önce keşfettim ve çok öfkeliyim. Şimdi Barry ile konuşup polisi arayacağım."

"Lütfen eve gel!"

"Gelemem!"

"Martin, lütfen!"

"Bence etkisi azalınca kendine gelecektir. Bırak dinlensin. Sonra görüşürüz."

"Neyin etkisi geçince?"

"Şimdi açıklayamam ama ceplerine bak bakalım, içinde iğrenç bir sıvı olan kavanozlar bulacak mısın. Sıvıya sakın dokunma. Sadece üzerinden al. Ben..."

Sekizinci sınıflardan bir çocuk Martin'e çarptı. Cep telefonu Martin'in elinden fırladı ve yere düşüp parçalandı.

Matematik öğretmeni, "Hey!" diye haykırdı. "Önüne bak! Koridorda koşarak nereye gidiyorsun, Leo Henderson? Çabuk buraya gel!"

Çocuk özür dilemek için durmadı. "Peşimdeler!" dedi. Koşarak uzaklaştı, gizlenecek bir yer aradı.

Martin, "İnanılmaz!" diye söylendi. Parçaları topladı ve bir araya getirmeye çalıştı. Ümitsizce bir çabaydı.

Öfkeyle Barry Milligan'ın ofisine girdi ve kapıyı açtı.

İçeriden müdürün aksi sesi geldi. "Hükümet çalışanlarından biriysen seni burada..."

"Benim, Martin!"

Barry içeriye gelmesini söylemeye hazırlanırken Martin çoktan odaya girmişti. Masanın üzerine birkaç kavanozu çarptı.

Barry şaşkınlıkla, "Bunlar ne?" diye sordu.

Martin, "Bütün bu deliliğin sebebi!" diye cevap verdi. "Bir tür uyuşturucu. Dokuzuncu sınıfların hepsinde birer kavanoz var."

Barry küçük kavanozlardan birini eline aldı ve dikkatlice inceledi. "Emin misin?" diye sordu.

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama bağımlılık yapan bir madde olmalı. Çocukların hâline, gözlerine ve dudaklarının rengine bir bakar mısın? Önceki gün Bayan Early'ye saldırdıklarını da unutma."

Barry sandalyesine çöktü. "Fakat okuldaki çocukların neredeyse hepsinde bir gariplik var," dedi. "Bu pisliği çocuklara kim veriyor?"

Martin, "Fuar yerinde Dans Eden Valeler'i satan adam," diye cevap verdi. "Kitapların bu işin bir parçası olduğunu düşünmemize şaşırmamak lazım. Bunca zamandır bunu da satıyor, çocukları birer bağımlıya dönüştürüyordu."

Barry'nin suratı asıldı. "Onu enseleyeceğim," dedi. "Buradaki son günüm olabilir ama o serseriyi bulacağım. Bunun gibiler için kırbaç cezası bile az gelir. Dua etsin de polis onu benden önce bulsun, yoksa adamı anasından doğduğuna pişman edeceğim. Bana kalsa bunun gibilerin kurbanların ailelerine verilmesi gerek. Aileler ellerinde kriket sopalarıyla sıraya girip bunun gibilerin canına okumalı."

Martin, "Kanunlar son zamanlarda kanunsuzların yanında," dedi. "Birisi evine girer ve sen adamı parçalarsan ceza alan sen oluyorsun. Fakat Paul'e bunu satanı yakalarsam hapse girmeyi göze alabilirim."

Barry, "Bu ne kadar kokuşmuş bir toplum," dedi. "Tam bir çılgınlık. Önce yağmalama olayları, sonra şiddet ve bıçak taşıyanlar, ardından Felaket, şimdi de bu. Çocuklarımıza ne yaptık? Bunu hak etmiyorlar. Biliyor musun, oyun sahası-

nın kullanılmayan bir köşesini geçen cuma kaybettiklerimiz için bir anı bahçesine dönüştürmeyi, üzerinde isimleri yazan bir anıt taşı dikmeyi düşünüyordum."

"Bu harika bir fikir."

"Bunu yeni müdüre sen teklif etmek zorundasın. Yetkililer artık benim fikirlerime kulak asmıyor. Sırf bu yüzden okulun önündeki çiçeklerden kurtulmak zorundayız. Sanırım parklardan birinde gübre olarak kullanılacaklar."

Barry telefonu aldı ve polisi aradı.

Oyun sahasında, hâlâ kitabın etkisine girmemiş birkaç çocuk endişeli gözlerle eski arkadaşlarına bakıyordu. Herkese neler oluyordu? Arkadaşları çok garip ve anormal davranıyordu. Bir araya toplanmış gruplar şimdi daha kalabalıktı ve kutsal kelimeleri okuyan sesler artık bir koroya dönüşmeye başlamıştı.

Sayıca azalan çocuklar kendilerini dışlanmış hissetti. Korkuyorlardı. Bazıları masumca bu kafa karıştırıcı oyuna katılmak istedi. Bunu yapanlar grupların içine alındı ve Austerly Fellows'un kelimelerinin esiri oldu.

Tehlikeyi sezen çocuklardan bazıları ders aralarında öğretmenlerine gitti. Bayan Early ve Bayan Smyth çocukların ağlamaklı yalvarışlarına kulak asmadı, kızlar ve erkekler zavallı çocukları öğretmenlerin yanından uzaklaştırırken soğuk gözlerle olan biteni seyretti.

Korku dolu çığlıklar duyuldu. Birkaç çocuk spor sahasında kovalandı. Kitabın etkisine girenler diğer çocukların peşinden koştu, yakaladıklarını kendileriyle birlikte oturup kitabın sözlerini dinlemeye zorladı.

Bayan Early cebinden küçük bir kavanoz çıkarttı ve garip sıvıdan dudaklarına sürdü. Sahanın diğer tarafında aynı şeyi yapan Bayan Smyth'e bakıp gülümsedi.

Bir sonraki ders için zil çaldığında, Ismus'u Lord'u olarak görmeyen tek bir çocuk bile kalmamıştı.

Barry polis gelmeden öğretmenleri bir araya topladı ve el koydukları cennet meyvesi kavanozlarını gösterdi. Öğrencilerden kavanozları toplamalarını istedi. Öğretmenlerin büyük bir kısmı buna çok şaşırdı, bütün okulun madde bağımlısı olduğuna inanamadı. Fakat birkaçı, Dans Eden Valeler'i okuyanlar, gizlice gülümsedi çünkü Martin ile Barry'nin yanıldıklarını gayet iyi biliyorlardı.

Barry polisler gelince gönderilen memurların önceki cuma günü okuldaki kavgayı ayırmaya gelenler olmasının dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Yedi gün önce Barry'ye bıçağı gösterip müdürü eleştiren kadın memur anlatılanları sessizce dinledi, Barry kadının aklından neler geçtiğini biliyordu. Belki de herkes haklıydı, kendisi öğretmenlik mesleğinin yüz karasıydı. Yoksa bu gibi şeyler okulunda nasıl olabilirdi?

Memurlar ellerindeki defterlere notlar aldı. Ardından Barry farklı sınıflardan çocuklarla konuşup durumu anlamaları için memurları ofisine götürdü. Barry'nin ofisinde çocuklarda bir gariplik olduğunu itiraf ettiler ama semptomların tanıdık gelmediğini söylediler. Bu duruma gerçekten uyuşturucu bir madde sebep oluyorsa daha önce böylesini hiç görmemişlerdi. Fakat sokaklara her gün yeni

bir madde çıkıyordu. Kavanozları analiz ettirmek için yanlarına aldılar. Yasa dışı bir madde olduğu belirlenirse hemen gerekeni yapacak, sağlık durumlarının kontrol edilmesi ve uygun bir tedaviye başlanması için çocuklar hastaneye yatırılacaktı.

Barry, "Ne büyük felaket," diye mırıldandı.

Kadın memur tenkit edercesine, "Çok mu şaşırdınız?" diye sordu. "Ve bu maddeyi Bay Ismus'un dağıttığını mı düşünüyorsunuz?"

Barry başıyla onayladı. "Matematik öğretmenimiz öyle düşünüyor," dedi. "Anlattığına göre hippi bir sokak serserisiymiş. Bay Baxter'in söylediğine göre eski bir Volkswagen minibüs kullanıyormuş."

Memur, "Hâlâ buralardaysa izini sürmek çok zor olmaz," dedi. "Bir haber alırsak size hemen bildireceğiz."

Barry, "Ben yarından sonra burada olmayacağım," dedi. "Okuldan ayrılıyorum. Önümüzdeki hafta yeni müdür göreve başlayacak."

Kadın duygusuz bir yüz ifadesiyle Barry'ye baktı. "Bana sorarsanız okul için iyi olur," dedi. "Sizin göreviniz bu çocuklarla ilgilenmek ve bence bu görevinizi çok ihmal ettiniz. Çocuklarım olsaydı buraya göndermezdim. Kendinizden utanmalısınız, Bay Milligan."

Barry irkildi. Kadının sözleri canını acıttı. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Memurlar okuldan ayrıldı. Barry ofisinde yalnız kalınca duvarlardaki resimleri indirmeye ve eşyalarını toplamaya başladı.

*

Günün geri kalanı olaysız geçti. Barry gemiyi terk etmeden önce son bir kez güverteyi ve borda iskelelerini kontrol eden bir kaptan gibi koridorlarda dolaştı. Okulda ürkütücü bir sessizlik vardı. Sınıflar dolu olmasına rağmen çocuklar derslere odaklanmıştı ve hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Martin gibi kitaptan etkilenmemiş öğretmenler bu duruma nasıl bir uyuşturucunun sebep olduğunu merak ediyor, uğursuz sessizliği ve öğrencileri ürkütücü buluyordu.

Barry son tenefüste Martin'i aradı ve polisin neler dediğini anlattı.

"Sekreterim ailelere gönderilmek üzere bir mektup yazıyor," dedi. "Durum hakkında aileleri uyarıp çocukların odalarında bu kavanozlardan olup olmadığını kontrol etmelerini, varsa kavanozları hemen çöpe atmalarını tavsiye ediyor. Bu akşam bütün öğrencilere birer tane verilecek fakat ailelerin eline ulaştığından emin olmak için hepsinin evine de bir tane yollanacak."

Martin, "Mantıklı bir önlem," dedi. "Carol henüz yapmadıysa ben bu akşam Paul'ün odasının altını üstüne getireceğim."

Barry'ye daha yakından baktı. Eski güçlü ve sağduyulu adamdan geriye gölgesi kalmıştı.

Martin, "Bunların hiçbiri senin hatan değil," dedi.

Müdür, "Öyle mi?" diye sordu. "Polis memuru haklıydı. Bu çocuklar benim korumam altında. Neler olduğunu hemen fark etmeli ve en başından önlem almalıydım. Onları hayal kırıklığına uğrattım, Martin, bu sefer başaramadım."

"Hey, okulu terk ettikten sonra ne yaptıklarından biz sorumlu değiliz. Dışarıda bulaştıkları pislikler için kendini suçlayamazsın."

"Öyle mi? Neden? Başka kimi suçlayabiliriz? Ailelerin büyük bir kısmı ne yaptığının farkında değil. Çocukken onları da bizler eğittik, Martin, o zaman ne kadar işe yaramaz tipler olduklarını biliyoruz. Bu çocuklar dışarıda kendilerini güvende hissetmiyorsa veya bir belaya bulaşıyorsa bu tamamen benim hatamdır."

"Kendine karşı çok acımasızsın."

Müdür omzunu silkti. Bir süre düşündükten sonra, "Bak," dedi. "Burada son günüm. Öğretmenlerden bunu bir tek sen biliyorsun. Çıkışta birlikte bir şeyler içelim mi?"

Martin teklifi reddetmek zorundaydı. "Bu akşam olmaz," dedi. "Hemen eve, Carol ve Paul'ün yanına gitmem lazım. Özür dilerim."

Barry, "Özür dilenecek bir şey yok!" dedi. Hayal kırıklığını hemen bir gülümsemeyle gizledi. "Tabii ki evine gitmek zorundasın. Başka bir zaman içeriz."

"Kesinlikle! Hem bu sefer içkiler benden!"

Barry, "Umarım Paul iyileşir," dedi. "Sonra görüşürüz, dostum." Arkasına döndü ve ağır adımlarla koridorda yürüdü, ofisine girdi.

Martin kendisini suçlu hissetti ama Paul her şeyden önce geliyordu.

Dersler bitince düzgün bir sıra hâlinde okulu terk eden öğrencileri seyretti. Son bir kez vedalaşmak için Barry'nin yanına gitti ama adam ofisinde değildi. Martin arkadaşı-

nı hayal kırıklığına uğrattığının bilincinde okulu terk etti. Akşam ragbi takımının maçı kazanmasını diledi. Barry'nin morali ancak böyle düzelirdi.

Martin yarım saat sonra evin kapısını araladı ve zor geceye kendini hazırladı. Paul şimdi ne durumdaydı? Ev sessizdi fakat taze bir boya kokusu geliyordu. Carol ne yapıyordu? Ceketini çıkarttı ve askıya astı.

"Kimse yok mu?" diye seslendi. Yemek odasından bir ses geldi.

Carol, "Ne var?" diye cevap verdi.

İçeriye girdi ve kadını koltuğun üzerinde gözlerini ovalarken buldu.

"Uyudun mu?" diye sordu.

Carol, "İçim geçmiş," diye cevap verdi. "Dün gece işten geldikten sonra pek uyuyamadım. Erken gelmene çok sevindim."

"Erken gelmedim. Saat dördü geçiyor!"

Kadın şöminenin üzerindeki saate baktı ve sessizce küfretti. "Saatlerdir uyuyor olmalıyım!" dedi. Hemen ayağa fırladı. "Tanrım, Paul!"

Martin'in yanından geçti ve koşarak merdivenleri çıktı. Birlikte çocuğun odasına girdiler ama içerisi boştu.

Carol, "Lanet olsun!" dedi. "Neden uyanık kalamadım? Bunca zamandır... Nereye gitmiş olabilir? Şimdi herhangi bir yerde olabilir!"

Martin cevap vermedi. Bakışları yerdeki halının üzerindeki sığınağına doğru giden mavi boya izlerine odaklandı.

"Hayır, hayır, hayır..." diye fısıldadı.

Yüreği ağzına geldi, kendi odasına koştu fakat karşısına çıkacak korkunç sahneye hazırlıklı değildi.

Değerli sığınağının altı üstüne gelmişti. Pahalı fantezi ürünler koleksiyonu -modeller, figürler, taklitler- etrafa saçılmıştı. Bütün yaşamı boyunca topladığı harika eşyalar yok olmuştu. Bütün gemiler tavandan indirilmiş ve üzerine basılarak kırılmıştı. Gerçek boyuttaki Dalek parçalanmıştı ve Star Fleet üniforması kesilerek ufak parçalara ayrılmıştı. Cam vitrinler boştu ve duvara çarpılan Yüzüklerin Efendisi büstleri sayısız parçaya bölünmüştü. Yüzlerce DVD bükülmüş, çizilmiş veya ikiye kırılmıştı. Enkazın üzerine, bütün raflara ve posterlerin üstüne, parlak mavi boya dökülmüştü.

Carol adamın arkasından odaya girerken, "Ah, Martin!" dedi. "Şeylerin! Koleksiyonun!"

Martin bir şey diyemeyecek kadar şaşkındı. Sanki içinde bir parça ölmüştü.

Carol, "Çok üzgünüm," dedi. Martin'in kolunu sıktı. "Çok üzgünüm, bunların senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum."

Martin, "Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Sadece Paul biliyordu."

"Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum."

Martin, "Burada başka kimse yok," dedi. "Bunu Paul yaptı." Korkunç yıkıma sırtını döndü ve şaşkın gözlerle Carol'a baktı.

"Bütün bunlar olurken sen nasıl uyudun?" diye sordu. "Nasıl?"

Carol başını iki yana salladı. "Bilmiyorum!" diye cevap verdi. "Gerçekten bilmiyorum. Hiçbir şeyi anlayamıyorum. Bize neler oluyor? Yaşadıklarımız çok anlamsız."

Darmadağınık odaya göz gezdirdi ve başını elleri arasına aldı. "Bu boyayı nereden buldu?" diye sordu.

Martin, "Venedik Kristal Mavisi," diye mırıldandı. "Polis kutumuzu bununla boyayacaktık... bitirdiğimiz zaman." Harap olmuş odaya göz gezdirdi ve Paul'ün eBay'den satın aldığı Fresnel merceğin parçalarına baktı. Martin bağırmamak veya ağlamamak için dudağının içini ısırdı. Bağırmalı mı yoksa ağlamalı mı, bilemiyordu.

Carol adama sarılmak istiyor fakat kendisini itmesinden korkuyordu. Geriye kurtarılacak bir şey kalıp kalmadığını anlamak için odaya girdi fakat boşunaydı. Sonra açık kapının arkasındaki boş yüzeyi fark etti. Boyayla bir mesaj yazılmıştı.

Sapkın Martin'e
Değerli şeylerini aldım!
Sevgiler!
K'nın V'si.

Martin, "Karo Valesi," diye açıkladı.

Carol, "Buna inanamıyorum," dedi. "Sana söyledim, bugün karşımda duran benim oğlum değildi."

Martin, "Kendini kandırma!" diye tersledi. "O çocuk senin oğlundu ama bu sefer fazla ileri gitti."

Martin odadan bir hışımla çıktı ve merdivenleri indi.

Carol arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Polisi arayacağım. Sen ne sanıyorsun?"

Carol, "Sanırım seninle aynı fikirdeyim," diye cevap verdi. "Sen bunu yaparken..."

Cep telefonuna koştu ve Paul'ün numarasını çevirdi. Çocuk telefona cevap verince çok şaşırdı.

"Paul?" diye haykırdı. "Neredesin? Sen ne yaptın?"

"Hahahahahahaha!" diye güldüğünü duydu. "Değerli şeyleri çaldım, değerli şeyleri çaldım!" Ve telefon kapandı.

Kadın, "Paul!" diye haykırdı. "Paul!" Numarayı bir kez daha denedi fakat artık ulaşılamıyordu. Telefonunu kapatmış olmalıydı.

Martin polisle konuştuktan sonra üzüntüyle basamaklara oturdu ve memurların gelmesini bekledi. Carol oğlunun yatağında yalnızdı. Martin'i nasıl rahatlatacağını bilmiyordu ve kendi endişeleriyle boğuşuyordu. Bütün dünyası altüst olmuştu.

Bir süre sonra Martin kapının eşiğinde belirdi.

"Odadakiler," dedi. Sığınağını işaret etti. "Sadece birer eşyaydı."

"Sen onları çok seviyordun."

"Hepsi bu. Onlar eşyaydı ama Paul bir eşya değil. Kayıp ve başı belada. Bize ihtiyacı var, hem de her zamankinden fazla."

Carol ağlamaya başladı ve koşup Martin'e sarıldı. "Tanrım! Seni seviyorum, Martin!"

Tam bu sırada zil çaldı. Polis gelmişti.

Paul Thornbury'nin eşkâlini ve birkaç fotoğrafını aldıktan sonra evi terk ettiler. Çocuk evi terk edeli birkaç saat ol-

duğu için üst kattaki enkazı görünce bile durumun ciddi olduğunu düşünmediler. Carol adamların kayıtsızlığına daha fazla dayanamadı ve sinirlendi. Memurlar çocuğu bulup eve getirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi.

Polis arabası uzaklaşırken, "Hep aynı şeyi söylerler," dedi. "Ya onu bulamazlarsa? Ya ortadan kaybolduysa?"

Martin, "Böyle düşünme," dedi. "Bu gidişle delireceksin!"

Carol'un cep telefonu çaldı. Hemen koşup cihazı eline aldı ama arayan Paul değildi. Ian Meadows'tu.

Doktor neşeyle, "Sana sonuçları söylemek için aradım," dedi. "Carol... orada mısın?"

Kadın sabah hastaneye gittiklerini neredeyse unutmuştu. "Özür dilerim, evet, buradayım."

"Sen iyi misin? Sesin korkunç geliyor."

"Paul kayıp, Ian."

"Ne? Ah, Carol. Özür dilerim. Polisi?.."

"Evet, az önce buradaydılar."

"Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Eee... Teşekkür ederim. Hayır, şimdilik bir şey yok."

"Sana bir yardımı olacak mı bilemiyorum ama sonuçlar gayet iyi. Çocuğun hiçbir şeyi yok. Her şeyi taradık."

"Uyuşturucu?"

"İzi bile yok. Tamamen temiz."

"Emin misin?"

"Bu analizlerden hiçbir şey kurtulamaz. Bana inan. Kanında kötü bir madde olsaydı testlerde mutlaka çıkardı."

Carol telefonu kapattı ve Martin'in yanına koştu. "Yanılmışsın," dedi. "Kavanozlardaki sıvıyla bir ilgisi yok-

muş. Martin, gerçekten kitap yüzünden. Çocukların bağımlı olduğu şey kitap. Hatırlıyor musun, Paul bize kitabın kötü olduğunu anlatmaya çalıştı. Haklıydı. O kitapta bir terslik var."

"Söylediklerinin ne kadar saçma olduğunun farkında mısın, Carol? Burada fantezi seven biri varsa o da benim, sen değilsin."

Carol, "Örnekler üzerinde Yüksek Basınçlı Kromatografi spektroskopisi yapmışlar," diye açıkladı. "Hiçbir şey çıkmamış, madde izine rastlanmamış. Hiçbir şey. Paul'ün bize kitap hakkında söyledikleri, anlatmaya çalıştıkları... Bana tek mantıklı gelen şey bu."

Martin bu konuyu tartışmayı reddetti. Çantasını açtı. İçinde bir kavanoz kalmıştı. "Bunu hastanedeki arkadaşlarına götür," dedi. "Bunu da analiz etsinler. Polis de aynısını yapıyor ama belki biz sonuçları daha erken alırız."

Carol, "Hayır, Martin," dedi. "Bu değil, esas tehlikeli olan kitabın kendisi."

Martin, "Sen hastaneye git," dedi.

"Hastanede bu tarz şeyleri analiz etmiyorlar. Bunu bir üniversite laboratuvarına göndermeleri gerek."

"O zaman acele etsen iyi olur. Ne kadar çabuk ellerine ulaşırsa o kadar iyi."

"Ya Paul geri gelirse?"

"O zaman seni ararım. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım. Acele et."

Ve Carol hastaneye doğru yola çıktı, Martin evde bekledi.

Tam bu sırada, Emma Taylor odasında gözlerine rimel çekiyor ve aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Cuma akşamı dışarıda geçirilecek bir geceye hazırlanıyordu. Cep telefonu bir mesajın geldiğini haber vermek için bipledi.

Kimden: Conor
Konuşmamız lazım. Bir saat sonra Landguard'da buluşalım.

Kız sessizce küfretti. Bu akşam en son gitmek isteyeceği yer eski kaleydi. Çocuğa ters bir cevap gönderdi ve dudaklarına en sevdiği kırmızı rujdan sürmeye başladı. Okuldaki kaçıklara ne olduğunu bilmiyordu fakat hafta sonu hiçbiriyle vakit geçirmeye niyeti yoktu. Leopar desenli ceketini giyerken yeni bir mesaj geldi.

Kimden: Conor
Gel! Yoksa?..

Emma, "Lanet olsun!" diye haykırdı.

Bu tehdidin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Polise Fiesta'nın içinde olduğunu söyleyecekti. Bu kozu kendisine karşı daha ne kadar kullanacaktı? Bu sorunu en kısa süre içerisinde çözmeli, buna bir son vermeliydi. Emma en güzel ayakkabılarını çıkarttı ve daha spor bir çift bot giydi. Böylesi daha iyiydi, gerekirse çocuğu canını çok yakacak bir yerlerinden tekmeleyebilirdi. Kimse üzerinde böyle bir

kontrole sahip olamazdı. Gözüne tuvalet masasının üzerindeki makas ilişti, kırmızı dudaklarında zalim bir gülümseme ile makası cebine koydu. Bu işi bu akşam bitirecekti.

Gece yarısı randevuları -güzel kokulu çardakların altında veya yüksek kulelerde, ay ışığının aydınlattığı çimenliklerde, mum ışıklı yemeklerde, güllerle bezenmiş balkonlarda veya dizler üzerinde- romantizmin şarabı ne kadar güçlüdür, bizi nasıl sersemletip dans ettirir.

25

View Point Yolu önceki cuma gecesinin aksine boştu.

Karanlık ve sessizdi. Sağ taraftaki konteyner limanının ışıkları önceki haftaya göre daha azdı. Fırtınasında kırılan lambaların tamamı değiştirilememişti. Güvenlik kameraları hâlâ devre dışıydı fakat liman güvenliği bu sırrı henüz kimseyle paylaşmamıştı.

Sol taraftaki kum tepelerinin üzerinde serin bir rüzgâr esiyordu. Çirkin ağaçların dallarına ve karaçalılara takılmış yırtık polis şeritleri rüzgârla dalgalanıyordu. Forensik timleri beş gün boyunca yolu incelemiş ve kendilerine neler olduğunu anlatacak yeni bir şey bulamamıştı.

Emma'nın genç yüzü asıktı. Kollarını göğsünde birleştirdi, Landguard Kalesi'ne doğru tek başına yürüdü, botları asfaltı dövüyordu. Dört bir yanda yaşadığı korkunç gece-

nin anıları vardı. Üzerlerine doğru gelen kontrolden çıkmış Fiesta'nın farları ile suratları parıldayan Ashleigh ve Keeley'in donmuş, korku dolu yüzleri aklına geldi. Tırnaklarını avucuna geçirdi ve Conor Westlake'e ne diyeceğine ve çocuğa ne yapacağına odaklandı.

Yol sonlara doğru sola döndü ve ileride kalenin dev kütlesi açığa çıktı. Önündeki park yerinde hiç araç yoktu. Yanmış enkaz kaldırılmıştı, şimdi yaşanan felaketten geriye sadece kavrulmuş çimenler kalmıştı. Ölenler için çiçek bile bırakılmamış çünkü forensik ekipleri kimsenin olay yerine yaklaşmasına izin vermemişti. Okulun önüne bu kadar çok çiçek bırakılmasının sebebi de buydu.

Kale şimdi Emma'nın hatırladığından çok daha terk edilmiş ve ürkütücü bir görüntüye sahipti. Her köşeyi ve deliği gecenin gölgeleri dolduruyordu. Bir hafta önce, neredeyse aynı saatlerde, kırk bir çocuk burada veya aldığı yaralar yüzünden hastanede hayatını kaybetmişti. Emma hayatta her şeye şüpheyle yaklaştığı için hayaletlere veya benzeri şeylere inanacak biri değildi fakat yine de huzursuzdu.

Yakından gelen bir ses, "Prens seni kutsasın," dedi.

Emma havaya sıçradı ve küfürleri ardı ardına sıraladı. Alçak bir duvarın üzerinde oturan yalnız figür yerinden kalktı, yıldızlarla dolu gökyüzünü arkasına almıştı.

Emma, "Geri zekâlı!" diye haykırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?"

Conor Westlake duvardan aşağıya atladı ve başlığını geriye attı.

Merakla, "Neden şaşırdın?" diye sordu. "Burada olacağımı söylemiştim."

Emma, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Buna ayıracak zamanım yok. Şimdi Breezers veya elma şarabımı yudumluyor olabilirdim."

Conor, "Bu saatte seni buraya kadar getirdiğim için üzgünüm, Leydim," dedi. "Ama..."

Emma, "Bu saçmalığa bir son ver!" diye tersledi. "Sen ve diğer zombiler Tanrı'yı bulmuş gibi..."

Çocuk bir kahkaha attı. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye araya girdi. "Gerçekten çok uzaksın."

"Scientology üyeleri, Yehova Şahitleri, Selamet Ordusu veya her ne ise. Umurumda bile değil. Buraya beni rahatsız etmeye bir son vermeni söylemeye geldim. Bana şantaj yapamazsın. Benim tanıdıklarım olduğunu bilmiyor musun? Babamın bazı arkadaşları var, onlara haber verirsem senin peşine düşerler. Futbol oynamayı mı seviyorsun, geri zekâlı? Her iki bacağın da beş yerden kırılıp dizlerin parçalanırsa biraz zor oynarsın. Bu yüzden, beni rahat bırak, tamam mı?"

Emma gitmek için arkasına döndü. Kısa ve sert bir uyarı, bu kadarı yeterliydi. Aslında içinden çocuğun suratına bir yumruk atmak geliyordu ama gelecekte başına gelebilecekleri düşünerek endişelenmesini tercih etti.

Birden durdu. Yolda birileri vardı. Kum tepelerinin karanlığından çıkan otuz kadar figür şimdi yolun ortasında dikiliyordu. Emma arkasına döndü ve öfkeyle Conor'a baktı.

Conor gülümseyerek "Benim de tanıdıklarım var," dedi.

Emma, "Bu da neyin nesi?" diye bağırdı.

Çocuk, "Sarayda eksik var," dedi. "Maça Kızı'na ihtiyacımız var. Bugün okula gelmeliydin. Seni özledik."

Emma, "Canın cehenneme!" diye haykırdı. "Şaka yapmıyorum! Babamın arkadaşları senin canına okur. İşleri bittiğinde bu kadar güzel görünmezsin. Doktorlar yüzündeki hangi yarığın ağzın olduğunu bile bulamaz! Bu kaçıklara yoldan çekilmelerini ve geçmeme izin vermelerini söyle."

Conor şarkı söylemeye başlayınca Emma ne diyeceğini bilemedi.

Maça Kraliçesi'nin karanlık kızı, damarlarında akan kan mıdır yoksa su mu?

Annesi ona nasıl komplolar, nasıl ahlaksızlıklar ve nasıl kötülükler öğretti?

Yolu kapatan kalabalık da şarkıya eşlik etti, artık yolun önünde hem bir vücut hem de bir ses barikatı vardı. Emma yüzlerine baktı. Birkaçı okuldan tanıdığı çocuklardı fakat geriye kalanlar yetişkindi, fal taşı gibi açılmış gözleri ve duygudan yoksun yüz ifadeleri dikkat çekiciydi. Emma iki öğretmenin, Bayan Early ve Bayan Smyth'in de grubun içinde olduğunu görünce çok şaşırdı. Bu, nasıl bir delilikti?

İnsanlar aralarındaki boşlukları kapatmak için el ele tutuştu ve Emma'ya doğru yürümeye başladı. Emma meydan okurcasına yerinden kıpırdamadı.

"Yolumdan çekilin!" diye bağırdı. "Dağılın, kaçıklar!"

Conor şarkısına devam etti.

Kumpaslar, yalanlarla yüzünüze tüküürür.

Kendi başının çaresine bakarken sizi sırtınızdan bıçaklayacağına emin olabilirsiniz.

Güneşli bir günü onun kadar güzel karartan başka birini bulamazsınız, annesi bile eline su dökemez!

Kalabalık yaklaşmaya devam etti.

Emma, "Siz delisiniz!" diye bağırdı. "Bırakın gideyim!"

Öne atıldı ve garip topluluğun arasına daldı, içlerinden geçmeye çalıştı. Kalabalık kızı geri itti ve yürümeye devam etti.

Emma, Conor'a doğru döndü. Bu, hiç komik değildi. Bu delilikten kaçmak istiyordu.

Sakın ola Maça Kızı'na güvenmeyin, hep dikkatli olun.

Sırtınızı bu Dans Eden Vale'ye dönecek olursanız, sonrasında ölüm bile gözünüze güzel gözükebilir.

Emma, "Çatlak arkadaşlarına önümden çekilmelerini söyle!" diye uyardı. "Yoksa birinin canı yanacak ve bu ben olmayacağım."

Conor şarkıyı kesti fakat kızın dediğini yapmak yerine kahkaha atmaya başladı. "Maça Kızı'na ne kadar çok benziyorsun!" dedi. Ceketine iliştirmesi için bir iskambil kartını uzattı. "Gel, Ay Büyücüsü'nde bize katıl. Kalleş Maça Kızı olmazsa biz nasıl âlem yaparız?"

Emma çabucak etrafına bakındı. Kalabalık hâlâ şarkıyı mırıldanıyor ve kaçış yolunu kapatarak park yerine doğru ilerliyordu. Conor'un arkasına, kalenin yanında uzanan ve sahile doğru inen yola baktı.

"İşte senin için bir hediye!" dedi. Dikkatlice nişanlanan bir tekme ile Conor kasıklarını tutarak yere düştü, inliyor-

du. Neşeli bir çığlık atan Emma sahile doğru koştu. Conor bunu hak etmişti.

Kalabalık kızın peşinden gitti. Emma çakıl taşlarının üzerinde koşmaya devam etti. Landguard'ın çevresini dönecek ve kum tepelerini kullanarak yarımadaya ulaşacak, kasabaya geri dönecekti. Sonra birden durdu. Geniş ve ışıksız sahilde, hemen ileride, çok daha büyük bir kalabalık vardı, sessizce bekliyorlardı.

"Şaka yapıyor olmalısınız!" diye haykırdı. Bu sefer önünde yüze yakın insan vardı. "Bu da neyin nesi, çatlakların gece yarısı partisi mi?"

Parıldayan cam boncuklarla bezenmiş siyah gece elbisesi giyen bir kadın diğerlerini bırakıp öne çıktı. Başında ışıltılı bir taç vardı. Emma'ya doğru yürüdü, bunu yaparken elbisesinin bol eteği sağa sola sallandı, yüzünün önünde tüylerden yapılmış bir yelpazeyi salladı.

Emma kadın yaklaşırken, "Oyuncak bir bebek gibi giyinmek için bir bahsi mi kaybettin?" diye sordu. "Çocuk oyunları için biraz geç değil mi? Çirkin kız kardeşin nerede, yoksa sen iki kişilik çirkin bir oyun mu sahneliyorsun?"

Maça Kraliçesi, "Gel, kızım!" dedi. "Seni Saray'a çağırmanın zor olacağını biliyorduk ama bizim sabrımız tükenmek üzere."

"Sen benim annem değilsin! Ucube. Daha çok Dracula'nın teyzesine benziyorsun."

Queenie olarak bilinen kadın, "Ismus'u daha fazla bekletme," dedi. "Seni almamız için bizi gönderdi."

Emma, "Beni unutun!" diye bağırdı. "Ben sizinle hiçbir yere gitmiyorum! Lastik duvarları olan odaları sevmem."

Emma omzunun üzerinden geriye baktı ve karşısına çıkan ilk kalabalığın sahile indiğini, aradaki mesafeyi kapattığını gördü. Conor Westlake topallayarak yanlarında yürüyordu. Kapana kısılmıştı.

Kadına doğru, "Beni rahat bırakın," diye bağırdı. "Yoksa kafanı keser, vücudundan ayırırım."

Maça Kraliçesi yelpazeyi kapattı ve huysuzca eline vurmaya başladı. "Bu kadar yeter, kızım," dedi. "Aramızda bir anlaşmazlık çıkması hoş olmaz ve Karo Kraliçesi böyle bir şeyden çok hoşlanır. Ona bu zevki tattırmayalım."

Emma, "Siz hepiniz, her biriniz, kafayı yemişsiniz," dedi. "Pekâlâ, bu kadar..." Cep telefonunu çıkarttı ve bir numara çevirdi. "Şimdi başınız belada."

Maça Kraliçesi alaycı bir kahkaha attı. "Bu kasvetli yere polisi çağırmayı düşünüyorsan, bir bak. Yelpazesiyle işaret etti. Şişman bir polis memuru öne çıktı."

Emma etkilenmemişti ve pes etmedi. "Domuzlardan birini yanınıza almışsınız," dedi. "Ben kanunu aramıyorum, kokuşmuş pislikler. Ben yaşlı adamı arıyorum... Alo, Baba? Ben kaledeyim, başım belada, çabuk gel! Savaş malzemelerini de getir, burada bir sürü kaçık ve sapık var..."

Maça Kraliçesi yelpazesini kızın telefonu tutan eline vurdu. Telefon karanlık suya doğru uçtu ve bir şapırtıyla gözden kayboldu. Emma öfkeyle çığlık attı. Kadının önce suratına ardından karnına bir yumruk attı, iki büklüm olunca da çenesine dizini geçirdi.

"Seni yaşlı bunak!" diye ciyakladı. "Artık öldün!"

İki grup birden öne atıldı. Emma kadının saçlarını çekti ve tacını başından aldı. Sonra kadını çakıl taşlarının üzerine yatırdı ve yeni bir tekme için ayağını geriye attı fakat güçlü eller tarafından yakalandı. İki grup bütünleşti ve etraflarını kuşattı. Çığlıklar atan genç kızı sürüklerken sıkıca tutmaya özen gösterdiler.

Emma, "Bırakın beni, deliler!" diye haykırdı. "Çekin ellerinizi! Babam sizi öldürecek!"

Maça Kraliçesi'nin ayağa kalkmasına yardım edildi.

Kadın hemen, "Kutsal metin," dedi. Nefes nefeseydi ve karnını tutuyordu. "Okuyun!"

Polis memuru kızın önünde durdu. Bir feneri yaktı ve Dans Eden Valeler'in kopyasını eline aldı.

"Gümüş Deniz'in ötesinde," diye başladı.

Fakat Emma dinlemeyi reddetti. Polis memurunun sesini bastıran çığlıklar attı. Sonra başını geriye attı ve kendisini tutan adamın burnuna geçirdi. Adam ciyakladı ve kızı bıraktı. Emma kolunu savurdu ve polis memurunun elindeki kitaba vurdu, sonra adamı göğsünden geriye itti. Aşırı kilolu memur dengesini kaybetti ve arkaya düştü. Emma bir sonraki hedefine odaklandı, yumruklarını savurdu. Birine dirseğini geçirdi, bir diğerine kafa attı. Birisi elinde cennet meyvesi ile öne çıktı, kızın ağzını meyveye bulamaya hazırlandı.

Emma cebinden makasını çıkarttı ve önünde salladı. Meyveyi getiren adam geri çekildi ve mide bulandırıcı kitleyi kendi dudaklarına sürdü.

Emma, "Yakına gireni bıçaklarım!" diye haykırdı. Blöf yapmıyordu.

Maça Kraliçesi, "Salağı bırakın!" dedi. "Bırakın gitsin!"

İnsanlar kenara çekildi ve Emma ağır adımlarla aralarından geçti. "Bunun tadına bakmayı kim istiyor?" diye sordu. "Haydi, geri çekilin."

Herkes emre itaat etti ve Emma çemberi kırdı. Önünde karanlık sahil uzanıyordu. Arkasına bile bakmadan koşmaya başladı.

Maça Kraliçesi koşarak uzaklaşan kızın arkasından baktı.

Kadının yanına gelen Maça Valesi, "Kolay olmayacağını biliyordum," dedi. "Yetenekli kızın dikkat edilmesi gereken biri."

Kadın gururla, "Muhteşemdir," dedi. Fakat bu duyguların beklemesi gerekiyordu.

Vale, "Ismus kızın bu akşam bizimle olmasını emretti," diye hatırlattı.

Maça Kraliçesi'nin gözleri öfkeyle parıldadı. "Kız uzağa gidemez," dedi. "Mauger onu bize getirir."

Emma doğal rezervin verimsiz topraklarında biten çimenlerin üzerinde koşmaya devam etti. Arazinin tekdüze görüntüsünü bozan tek şey yer yer öbeklenmiş karaçalılardı, karanlıkta kayalar gibi yoğun ve sert görünüyorlardı. Ardında, parıldayan sessiz deniz konteyner gemilerinin göz kırptığı ufka doğru uzanıyordu.

Önünden küçük bir şey geçince Emma bir çığlık attı. Gördüğü şey araziyi istila eden tavşanlardan biriydi. Kendinden utandı fakat bu kadar diken üzerinde olmasının mantıklı bir sebebi vardı, değil mi?

Sonra hiçliğin ortasında bir yerde olduğunu fark etti. Paniğe kapılan bir tavşan gibi fazla uzaklaşmıştı. Kum tepeleri sol tarafında uzakta bir yerdeydi. Kendisi ile yol arasında yükseliyor, önünü kesiyordu. Babası kendisini kurtarmaya gelirse adamı bulunduğu yerden görmesi mümkün değildi. Babasının yola çıkmış olmasını arzuladı, daha fazla koşamayacaktı. Ciğerleri patlamak üzereydi ve bacakları ağrıyordu.

Nefesini toplamaya çalışırken ne kadar formsuz olduğunu fark etti. Spor yapmayı hiç sevmezdi ve kendisinde henüz başlamamış olsa da kadınların dönemsel sıkıntılarından dert yanarak çocuk oyunlarından hep uzak durmuştu. Bu yüzden yeterince egzersiz yapmıyordu ve sigara da durumunu iyileştirmiyordu.

Soğuk havayı ciğerlerine doldururken manyak topluluğun kendisini takip edip etmediğini merak etti. Ne planlıyorlardı? Artık ne yapacaklarını önceden tahmin edemiyordu. Kendisini kaçırıp vaaz mı çekeceklerdi? Sıkıcı Felixstowe'da böyle şeyler olmazdı.

Yana döndü, doğal rezervin içinde kıvrılarak kum tepelerine doğru uzanan geniş erişim yoluna adım attı. Botları sert gri betonun üzerinde gümbürdedi. Yuvarlak tepelere yaklaşırken etrafını kuşatan gölgeler yoğunlaştı. Çalılar sık ve uzundu, yolun iki tarafındaki parmaklıkların arasından taşıyordu.

Yolun iki tepenin ortasından geçtiği yere ulaşınca durdu. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu, öksürdü, başı dönüyordu.

Önünde View Point Yolu'nun bir bölümü vardı, çimenlikli tepelere paralel uzanıyordu. Henüz babasının arabasından iz yoktu, karanlık ve ıssız yolun tehditkâr bir görünümü vardı. Çalıların arasında çatlaklardan bazıları gizleniyor olabilirdi.

Emma hiç tereddüt etmeden en yakındaki tepenin basamaklarını çıktı. Tepelerin üzerindeki yüksek sırt yolları en iyi gözetleme yerleriydi. Bulunduğu yerden yolun diğer tarafındaki konteyner limanını veya ters taraftaki rezerv ile denizi göremiyordu. Uzakta, kasabanın ışıkları parıldıyordu. En tepeye ulaşınca, cesaretini toplatıp arkasına baktı.

Doğal rezervin Landguard Kalesi yakınında kalan kısmı boştu. Hiçbir hareket, delilerden bir iz yoktu. Kimse kendisini takip etmiyordu. Çok rahatladı. Korkudan ve endişeden arınmak soğuk bir dalga gibi üzerine indi, şimdi kendisini coşkulu ve sersemlemiş hissediyordu.

Zafer kazandığını düşünerek hoplayıp zıpladı ve işaret parmağıyla hareket çekti.

"Bu sizin için, kaybedenler!" diye haykırdı. Neredeyse bu kadar çabuk pes ettikleri için hayal kırıklığına uğrayacaktı. "Bu sizin için!"

Fakat hoplayıp zıplarken fazla coşkulu ve dikkatsizdi. Dengesini kaybetti ve tepenin yanından aşağıya doğru kaydı.

Ağzına dolan kumları tükürdü, birkaç küfür savurdu ve tepeye tırmanmaya başladı. Sağ eli ıslak ve sıcak bir şeye değdi. Emma meraklı gözlerle önünde uzanan çimenliğe

baktı. Karanlık bile olsa elin neye değdiğini görebiliyordu ve tiksinerek çığlık attı.

Bir tavşandan arta kalanlardı. Hayvan yeni öldürülmüş ve parçalanmıştı.

Emma hemen ayağa kalktı ve tepeye çıkarken kanlı elini üzerine sildi.

"Öğk, iğrenç," dedi. "Midem bulandı! Birazdan kusacağım..."

Aşağıda, doğal rezervde bir şeyin hareket ettiğini görünce cümlesini yarıda kesti. Büyük bir figür bir çalılıktan diğerine atlıyor, hızla ilerliyor ama her zaman gölgelerde kalmayı başarıyordu. Gördüğü şey neydi? Bir köpek değildi, fazla büyüktü. Hareket ediş şekliyle bir gorile benziyordu ama goril olamazdı, değil mi?

"Bu da neyin nesi?" diye mırıldandı. Korku hemen zihnini ele geçirdi.

İki kıllı kolu görünce büyük bir maymunla karşı karşıya olduğuna neredeyse inanacaktı. Bu yaratık hayvanat bahçesinden mi kaçmıştı? Fakat çalıların arasından fırlayıp bir sonrakinin içine girerken, yaratığın kaslı vücudunu ve güçlü arka bacaklarını gördü, bunlar bir maymuna ait olamazdı. Tek bir şeyden emindi, bulunduğu tarafa geliyordu.

Emma, "Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı. Tüyleri diken diken oldu.

Gizemli yaratık beton yola atlayınca Emma kafasında bükülen boynuzları gördü. Karanlıkta iki tehditkâr sarı göz kırpıldı.

"Bu gerçek olamaz..." diye mırıldandı. "Olamaz."

Yaratık söylenileni duymuş gibi duraksadı. Havayı kokladı. Uğursuz gözler tepeleri taradı ve Emma'nın bulunduğu yere odaklandı. Emma korkuyla dizleri üzerine çöktü ama artık çok geçti. Şey, her ne ise, kendisini görmüştü.

Çığlık atmak istiyordu ve az kalsın dengesini kaybedip aşağıya bir defa daha düşecekti. Tam bu sırada, yaratık başını geriye atıp vahşice kükredi. Sonra çalıları parçalayarak tepeye doğru koşmaya başladı.

Yaratık ilk basamağa adım atınca Emma'nın dudaklarından sessiz ve boğuk bir çığlık çıktı. Olduğu yerde donup kalan kız, yaratığa bakmakla yetindi. İğrenç geniş kafanın geniş ağzını ve sayısız sivri dişi gördü. Peşinden gelen yaratığın maymuna benzeyen güçlü kollarını gördü, sülfürlü nefesiyle vahşice nefes alıp verdiğini duydu.

Sonra sesi çıktı.

"Lanet olsun!" dedi.

Arkasına döndü ve koşmaya başladı. Şeytan en tepedeki basamağa çıktı ve ürkütücü bir gargara sesiyle beton yola adım attı. Alev alev yanan gözleri kızın üzerine odaklandı. Vahşi kafa geniş omuzların içine girdi. Dişler birbirine sürttü. Ve kovalamaca başladı.

Yol bir süre düz devam ettikten sonra tepe bittiği için eğimlendi. Emma diğer taraftaki merdivenlere doğru koştu ve neredeyse uçarak bir sonraki tepeye çıktı. Yaratık kükreyerek kızın peşinden gitti, pençeleriyle çakıl taşlarını ve toprağı etrafa saçtı. İki tepenin arasındaki boşluğu atladı, aradaki mesafeyi çabucak kapattı.

Emma yaratığın gittikçe yaklaştığının farkındaydı. Hırıltısını, kükremesini ve ağzını açıp kapattıkça çıkan dişlerin birbirine sürtünme sesini duyuyordu. Peşinden gelen şey neydi? Nereden çıkmıştı? Paniğe kapılarak daha da hızlandı. Aklına parçalanmış tavşan geldi ve hızını artırdı.

"Baba!" diye haykırdı. "Baba, neredesin? İşe yaramaz moruk!"

Kum tepesinin üzerindeki korkmuş kız ve peşinden giden yaratık uzaktan bakıldığında gece gökyüzünü arkasına almış iki siyah noktaydı. Vahşi bir kükreme duyuldu ve avcı öne atıldı. İki şekil birbirine girdi. Doğal rezervde kızın çığlıkları yankılandı. Yaratık kızı yakaladı.

Maça Kraliçesi'nin karanlık kızı, damarlarında akan kan mıdır yoksa su mu?

26

Emma Taylor gözlerini kırpıştırdı. Başının yanı zonkluyordu. Dişlerini sıkarak soğuk havayı ciğerlerine doldurdu ve yüzünü buruşturdu. Kolları çok ağırdı. Sonra neler olduğunu hatırladı.

Yenilenen bir korkuyla yerinden kalkınca başındaki sancı şiddetlendi.

Maça Kraliçesi, "Bizden kaçmamalıydın," dedi. "Mauger kibar bir yaratık değildir. Kesin emirler almamış olsaydı sana ne yapardı bilemiyorum."

Emma dermansızca etrafına bakındı. Bir kum tepesinin dibinde yatıyordu. Kıyafetlerinin ve saçının hâlinden aşağıya yuvarlandığını anladı. Tepenin yola bakan tarafına değil de diğer tarafa düştüğünü anlayınca ümitsizliğe kapıldı.

Garipler topluluğu yine etrafını kuşatmıştı. Conor Westlake de aralarındaydı. Çocuğu tekmeleyecek gücünün

olmasını arzuladı. Tedirgin bir biçimde gölgelerin arasına bakındı. O korkunç şey... neredeydi?

Maça Kraliçesi, "Mauger'i geri gönderdik," diyerek kızı rahatlatmaya çalıştı. Emma'nın aklından geçenleri biliyordu, doğal rezervi işaret etti. "Tavşan yakalamayı seviyor. Bazen onları yiyor. Bazen sadece eğlence olsun diye parçalıyor. Kısa süre sonra daha büyük avların peşine düşecek."

Emma, "O, neydi?" diye sordu. Üzerine atlayan korkunç yüzü hatırlayınca ürperdi. "Ters giden bir deneyin ürünü mü? Onu hayvanat bahçesinden aldığınız parçaları birleştirip mi yaptınız? Midemi bulandırıyorsunuz."

Kadın, "Geçit'in Kükreyen Muhafızı'dır," diye cevap verdi. "Uyandırıldı, tıpkı yakın zamanda başka şeylerin de uyandırılıp bu tarafa geçirileceği gibi."

"Sen deli bir danasın! Kendine bir süs köpeği alsaydın, sana daha çok yakışırdı."

Maça Kraliçesi dinlemiyordu. Kenara çekildi ve yerini şişman polis memuruna bıraktı, adamın elinde feneri ve kitabı vardı.

Kadın, "Şu işi bitirelim," dedi. "Kaçmaya çalışırsa Mauger bir dahaki sefere itaatkâr ve merhametli olmayabilir. Makasını üzerinde kullanmaya çalışırsa kolunu ısırıp koparabilir."

Emma kadının dediklerini duymuştu ve cesur görünmeye çalıştı fakat korkusu midesine düğümlendi. Kendisine ne yapacaklardı? Parçalara ayırıp yeni hilkat garibeleri mi yaratacaklardı? Bu nasıl iğrenç bir tarikattı? Bir tür Frankenstein severler kulübü müydü?

Memur feneri açık sayfanın üzerine tuttu ve toplanan kalabalık beklentiyle adama baktı. Polis memuru kitabı okumaya başladı ve Emma hayatı boyunca duyduğu en güzel sesi duydu. Bu ses bir araba motoruna aitti.

Kum tepelerinin ardında babası View Point Yolu'nda ilerliyordu. Yana döndü ve var gücüyle bağırdı.

"Baba! Baba! Buradayım!"

Maça Kraliçesi polis memuruna, "Çabuk ol!" dedi.

Emma kaçıp kurtulmayı denedi, kum tepesine doğru yöneldi. Yolu görebileceği bir yere ulaşırsa sesini yaşlı adama duyurabilirdi fakat kalabalık geçmesine izin vermedi. Öndekiler çevik davrandı, öne atılıp Emma'yı yakaladı, kızı polis memurunun yanına kadar sürükledi. Sonra kızın etrafında dar bir çember oluşturdular.

Emma, "Baba!" diye haykırdı. "Buradayım! Ba-"

Kaba bir el kızın ağzını açtı. Parmakları arasında yağlı ve acı bir şey vardı. Kızın ağzına bir şey soktular, yağlı maddeyi dilinin üzerine yaydılar. Emma nefessiz kaldı ve öğürdü. Gırtlağını keskin bir tat yakarken dili büzüldü. Gözleri sulandı, başı geriye düştü.

Ağzındakini tükürmeye çalışırken etrafını kuşatan acımasız yüzlere baktı ve polis memurunun sesini duydu. Kelimeler zihnine kazındı, keskin tatla birleşti. Karanlık bir perdenin aralandığını hissetti. Kendisinden çekilip alınan bir şey vardı ama umurunda değildi. Artık fark etmezdi. Başının içinde bir şey vızıldadı. Etrafındaki insanlar büyünün ritmiyle başlarını salladı. Soğuk bir nefes ensesini öptü. Görüşü bulanıklaştı. Austerly Fellows'un kelimeleri kızı kucakladı, içine çekti,

başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi kızı sevip okşadı, kıza göz kulak olacağına, kızı besleyeceğine ve her zaman kutsayacağına söz verdi. Geriye sadece sıcaklık, hoş bir koku, keyifli ve harikulade bir özgürlük hissi kaldı.

Çenesini ellerinin üzerine koydu ve balkondan aşağıya baktı. Büyük Salon'da yüzlerce mum yanıyordu. Kemerlerin arasına yeşil çelenkler asılmış ve taştan sütunlara altın kurdelelar bağlanmıştı. Yüksek, mücevher renkli pencerelerin altındaki uzun meşe masa duvara yaslanmıştı. Üzerinde çok lezzetli görünen yiyecekler vardı.

Mutfaklar haftalardır bu gece için hazırlık yapıyordu. Her tür kuşun ve toynaklı hayvanın ızgarası yapılmıştı, etler şimdi altın tabakların üzerinde parıldıyordu. Tabaklar kuş tüyleri, portakal dilimleri, vişne ve bademli yumuşak peynir desenleri, içi doldurulmuş mantarlar ve kestanelerle süslenmişti. Üç yavru domuzcuğun ballı derisi parıldıyordu, her birinin ağzında altın bir elma vardı. Ekmekler türlü şekillerde pişirilmişti: Kirpiler, gülümseyen aylar, ışınlar yayan yıldızlar, buğday demetleri, yuvarlak kuleler ve hatta ölü kargaların bacakları gibi duran biberiyeli küçük tabutlar bunlardan sadece bazılarıydı. Kâselerin içi şekerli meyveler ve üzeri sarı kremalı gül ve menekşe renginde kristalize şekerler ile süslenmiş kahverengi keklerle doluydu. Şövalyeler için küçük bira fıçıları, Krallar ve Kraliçeler için şarap şişeleri, diğer misafirler için ise baharatlı punç kâseleri hazır bekliyordu.

Mükellef bir ziyafetti ve masaların harika kokuları büyük salonu dolduruyor, tavana yükseliyordu. Meşe kirişlerin üzerinde gezinen fareler ağızlarını sulandıran kokuları derin de-

rin içlerine çekiyor, aşağıya inip kırıntıları kemirebilmek için şölenin bitmesini bekliyordu.

Maça Kızı leziz yiyeceklerle ilgilenmiyordu. Ozanlar şarkılarına başlamıştı ve ayağını neşeli melodiyle uyumlu bir biçimde yere vuruyordu. Harika bir gece olacaktı. Misafirler bu özel festivalin tek bir dakikasını bile kaçırmamak için erken geliyordu. Saray Sihirbazı Yaşlı Ramptana daha sonra sergileyeceği performansı anlatırken elindeki sopaları çeviriyordu. Sonra sakalının ucu sopalardan birine dolandı ve sakalını kurtarabilmek için telaşlı adımlarla uzaklaştı.

Ismus aşağıdaydı, Bekleyen Taht'ın önündeki oymalı sandalyede oturuyordu ve Leydi Labella yanındaydı. İkisi de en güzel kıyafetlerini giymişti çünkü sonbahar festivali yılın en görkemli gecelerinden biriydi. Maça Kızı ikiliyi ilgiyle seyretti, ardından dikkatini misafirlere odakladı.

Arkasından bir ses, "Biz de bakalım! Biz de bakalım!" dedi.

Bir diğeri, "Biz de bakmak, neler giydiklerini görmek istiyoruz!" dedi.

Maça Kızı arkasına döndü ve gelen ikiliye baktı. İki bez bebek kendisine katılmak için galeride koşturuyordu. Birisi topallıyordu. Kenara gittiler ve kafalarını parmaklıkların arasına soktular.

Gri ve siyah ipeklerden yapılan Ashrella bebek, "Aaah!" diye haykırdı. Yünden saçları, dantelli eteği ve cam boncuktan gözleri vardı. "Kupa Kraliçesi şişmanlıyor! Ağzına bir elma alsa şu domuzcuklara benzeyecek!"

Diğer bebek, "Fakat onlar kadar lezzetli değil!" dedi. Bu bebek morun farklı tonlarında bez parçalarından yapılmış-

ı, gözleri ise birer altın düğmeydi. Bacaklarından birinde bir güve ısırığı vardı, bu yüzden topallıyordu. Maça Kızı çok küçükken Çilingir'den aldığı bir hediyeydi. Bebeğin boynunda iki bezden anahtar vardı bu yüzden oyuncağın ismini Anahtar koymuşlardı.

Ashrella, "İşte, Vale!" dedi. Eliyle kalabalığın içinde gezinen ince figürü işaret etti. "Çok solgun görünüyor. Yine hapse mi girdi? Bakın bayanların kolyelerinde nasıl gözü kalıyor! Değerli şeyler, her yerde değerli şeyler var, değil mi?"

Anahtar, "İşte annesi!" dedi. "Ne giymiş? İpek atkısı fistolu elbisesine hiç uymamış. Ne kadar rüküş!"

"Ve işte Kupa Kızı! Büyüdükçe güzelleşiyor, bizim asık suratlı Maça Kızımızdan çok daha güzel. Bak, nereye gitse kafalar onu takip ediyor! Lordlar ve leydiler, hepsinin ağzının suyu akıyor."

"Şehvetli fahişe! Bundan hoşlanıyor. Yanından geçtiği uşaklar bile tökezliyor. Tam bir prenses. Ondan etkilenmeyen var mı?"

Ashrella, "Ne kadar çok şövalye var," dedi. "Zırhları mum ışığında nasıl da parıldıyor."

Diğer bebek, "Daha önce hiç bu kadar kılıcı bir arada görmemiştim!" dedi.

"Şu kadının saçlarına bak, kör bir kılıçla mı kesmiş?"

Anahtar heyecanla hoplayıp zıpladı. "İşte Sinek Valesi!" dedi. "Çok yakışıklı!"

Ashrella, "Dikişlerimi ne zaman isterse sökebilir!" dedi. Başını parmaklıkların arasına iyice soktu. "Ne kadar güzel bacakları var, sarkık kollar geniş omuzlarında ne kadar güzel durmuş."

"Ah, ah! Bak, işte Melinda! Altın dantelleri ve yıldızları olan eski pembe elbisesini giyiyor! Kendine yeni bir elbise al, tatlım!"

"Ya da en azından aksesuarlarını yenile! Yeni bir çanta, altın ayakkabılar veya mücevherli bir şal... İki boynuzlu başlıklarla bile bu kadar yaşlı durmaz. O elbiseyi hiç yıkıyor mu? Bana küflenmiş gibi geldi."

"Muhtemelen sidiklidir."

"O zaman ormanda yaşamasına şaşırmamak lazım, centilmenlerin burunlarından uzakta kalmayı tercih ediyor."

"Ve Ismus'a bak! Ah, siyah kadifeler içerisinde ne kadar harika görünüyor."

"Labella da öyle, mor çok yakışmış."

"Hayır, Ismus daha iyisini bulabilir. İsterse tabii!"

Bebekler kıkırdamaya başladı.

Maça Kızı öfkeyle, "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Bebekler kızın dediklerini duymazdan geldi, ardından misafirlerin arasında gezinen bir adama gözleri takıldı. Karamel renkli derilerden bir kostüm giymişti, kafasında elbisesiyle uyumlu bir şapka vardı. Bebekler hemen geri çekildi ve korkuyla gölgelerin içine sindi.

Maça Kızı sabırsızca, "Pekâlâ?" dedi. "Siz dışarıya nasıl çıktınız? Neden buradasınız?"

Ashrella ipekten kollarını düzeltti ve içi doldurulmuş kafasını hafifçe yana yatırdı. "O dolapta beklemek çok korkunç!" dedi. "Sen artık bizimle hiç oynamıyorsun."

Anahtar, "Bu, hiç adil değil," dedi. "Bizi her yere götürürdün. Artık kimseyi göremiyoruz. Bir top, bir kupa ve bir

tekerleği kaybolmuş ahşap bir fille birlikte bir dolaba sıkışmayı sen de istemezdin."

Ashrella meydan okurcasına, "Partiyi görmek istedik!" dedi. "Partileri çok seviyoruz."

"Birlikte bunca zaman geçirdikten sonra bizi böyle unutamazsın."

Maça Kızı, "Sizi unutmadım," dedi. "Ama artık sizinle oynamayacak kadar büyüğüm."

Ashrella küstahça, "Büyük müsün?" diye sordu.

Anahtar, "Biz daha küçükken Karo Valesi'ni ruh kıvılcımlarını çalıp içimize koymaya ikna eden sen değil miydin?" diye sordu.

"Cadı Haxxentrot Yasaklanmış Kule'de gezindiği görünce Vale'nin avuçlarını kaşındırmaya başlamadı mı?"

"Yapılanı tersine çeviremeyiz. Bizimle ilgilenmek zorundasın. Biz hayatının sonuna kadar seniniz. Vale'yi kurtarmak ve hayat büyüsünü almak için yaptığın anlaşma buydu, bu şartları kabul etmiştin."

"Siz ikinizin ne kadar sinir bozucu olabileceğinizi bilseydim, Vale'yi zindanda çürümeye bırakır kendime de bir süs balığı satın alırdım. En azından bana şarkılar söylerdi, siz hiç söylemiyorsunuz."

Ashrella üzerine alındı. "Çok kabasın," dedi. "Biz yıllar yıllar boyunca senin arkadaşındık. Sonra büyüdün ve eğlence sona erdi."

Anahtar, "Ve sen çok kötü kalplisin," dedi. "Senin ne kadar soğuk ve zalim olduğunu, içinde nasıl karanlık hırslar barındırdığını sadece biz biliyoruz. Seni ele verebiliriz."

"Kolaylıkla."

Maça Kızı bir kahkaha attı. "Güvelerin kemirdiği, yıllardır dolapta kilitli kaldığı için delirmiş iki bebeğe kim inanır?"

Ashrella, "Sen kalpsizsin!" diye inledi. "O dolaba bir daha girmeyeceğiz."

Maça Kızı bebekleri öfkeyle kucağına aldı ve en yakındaki mum standının yanına gidip oyuncakları ateşe yaklaştırdı.

Ashrella, "Biz yanarsak sen de yanarsın!" dedi. Cam gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. "Anlaşma böyle yapıldı, sen iki damla kanınla anlaşmayı imzaladın. Kendine zarar vermeden bizi yok edemezsin."

Kızın yüzü öfkeyle titredi. Bebeğin haklı olduğunu biliyordu. Bebekleri ateşe ne kadar yaklaştırırsa korkunç sıcaklığı o kadar yakınında hissediyordu. Ruh kıvılcımlarının verdiği hayat, bebekleri kendisine bağlamıştı. Maça Kızı olmazsa bebekler cansız oyuncaklara dönüşürdü ve Kız'ın kaderi de bebeklerinkine bağlıydı.

"O zaman dolaba geri dönüyorsunuz!" diye kükredi. "Ve bu sefer bir daha asla dışarı çıkmamanız için dolabın önüne ağır bir sandık çekeceğim!"

Bebekler, "Hayır!" diye itiraz etti. "Balo yeni başladı. Yeni dansları seyretmek istiyoruz."

Maça Kızı dinlemiyordu. Galeriden surların tepesine çıktı. Gece gökyüzünü çatallı bir yıldırım aydınlattı. Bir Punchinello muhafız mızrağına yaslandı ve Maça Kızı'nı seyretti. Kız basamakları hızla indi, çimenliği geçti –Kuzey Kulesi önünde yükselene kadar hız kesmedi. Şimşeklerin parıltısıyla karanlığın içinde Kraliyet Maça Evi'nin armaları ve bayrakları açığa

çıkıyordu. Pencereleri mum ışığıyla aydınlanan ve içinden şarkılar gelen Büyük Salon'a son bir kez bakan Maça Kızı, ağır kapıyı itti ve içeriye girip spiral merdivenleri çıktı.

Odası en üst kattaydı. Kapıya ulaştığında nefes nefeseydi.

Ashrella, "Sen çok kabasın!" dedi. "Senin böyle olduğunu ona söyledik."

Maça Kızı kapının önünde durdu. "Kime söylediniz?"

Anahtar, "Tabii ki, bizi dışarı çıkartana," diye cevap verdi. "Yoksa o iğrenç dolaptan nasıl çıkabilirdik?"

Maça Kızı, "Sizi kim serbest bıraktı?" diye sordu. "Odama girmeye kim cesaret etti?"

Ashrella hafifçe gülümseyerek, "Hâlâ içeride seni bekleyen biri," diye cevap verdi.

Maça Kızı öfkeyle kapıya baktı. Bebekleri yere fırlattı. Bebekler yere çarpınca birer çığlık attı ve hemen ayağa kalktı, minik yumuşak elleriyle kızın bacaklarını yumrukladı. Maça Kızı yumrukları hissetmiyordu. Bütün dikkatini kapıya odaklamıştı. Sessizce, her zaman yanında taşıdığı koluna kayışlanmış gizli hançeri çıkarttı. Sonra kapıya bir tekme attı ve içeriye daldı.

Bir an için kapının eşiğinde dikildi, saldırıya geçmeye hazırdı. Fakat üzerine atlayan olmadı. Bakışları çabucak odayı taradı. Siyah dantelli perdeleri olan yatak boştu ve altına kimse saklanmamıştı. Dolapların veya sandıkların arkasında da kimse yoktu. Kulenin tepesinde bir şimşek çaktı ve Maça Kızı davetsiz misafiri gördü.

İşte orada, kemerli pencerenin eşiğine çömelmişti, yaşlı buruş buruş bir kadındı. Uzun, konik şapkası başına geniş kah-

verengi bir kurdele ile çenesinin altından bağlanmıştı. Eski püskü kıyafetlerinin üzerine koyu yeşil bir pelerin giymişti, bükülmüş ellerinde iki dişli bir yaba tutuyordu.

Maça Kızı, "Haxxentrot!" diye haykırdı.

Cadı kıkırdadı ve yabayı selam verircesine havaya kaldırdı. "Bu şölen evinde seninle bir araya gelmek ne güzel, benim küçük, karanlık kızım," dedi.

Maça Kızı, "Git buradan," dedi. "Ben muhafızları çağırmadan git. Senin burada yerin yok."

Cadı, "Yerim yok mu?" diye sordu. "Yerim yok mu? Başka çocuklar seninle oyun oynamıyorken sana o oyuncak bebekleri kim verdi? Sen asık suratlı ve kin tutan bir çocuktun ama şimdi demir kalpli, hain bir kadın olmuşsun. Burada Haxxentrot'tan başka kimin yeri olabilir?"

Kız, "Muhafızlar!" diye bağırdı. "Çabuk gelin!"

Cadı, "Çok aptalca," dedi. Kuzey Kulesi'ne yaklaşan Punchinello muhafızlarının sesini duydu. "Şimdi çevik ve acımasız olmam gerek." Kemikli ellerini çırptı ve iki bez bebek koşarak kadının yanına gitti, kucağına tırmandı.

Neşeyle, "Güzel annemiz!" dediler. "Bizi götür. Burası hoşumuza gitmiyor. Bizi bir dolaba kilitliyor. Sen bizi unutmazsın."

Cadı çirkin yüzünü öne eğerek bebekleri öptü ve gözleri parıldayarak Maça Kızı'na odaklandı. "Oyuncaklarınla daha fazla ilgilenmeliydin, küçük kız," dedi. "Artık benim olacaklar. Yaşlı Haxxentrot onlardan kendilerini ateşe atmalarını isterse bunu seve seve yaparlar... Ve sen bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun."

Maça Kızı nefesini tuttu. Artık tamamen Cadı'nın kontrolündeydi.

Muhafızlar spiral merdivenleri çıkıyordu.

Kız çaresizce, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Cadı, "Çok şey," diye cevap verdi. Sırıtınca diş etleri açığa çıktı. "Fakat bu akşamlık iki şeyle idare edebilirim."

"Söyle."

Açgözlü bir kıkırdamayla, "Bana Melinda'nın asasını getir," dedi.

Bu imkânsız talep karşısında Maça Kızı'nın suratı hayal kırıklığı ve şok ile büzüldü. "Ya diğeri?" diye sordu.

Haxxcentrot küçük yeşil bir şişeyi havaya kaldırdı. Dışarıda çakan şimşeklerin ışığında şişenin içinde dans eden gölgeler göründü.

"Ziyafet sona erince," dedi. "Soytarılar kadınları surların üzerine çıkartınca, o güzel eşler ve bakımlı kadınlar elbiselerini çıkartıp aç derilerine cennet meyvesini sürüp en yüksek kuledeki Ismus'un yanına uçtuğunda... onlarla birlikte git."

"Zaten gideceğim."

"Tabii ki gideceksin. Hangi kadın Kutsal Büyücü'yle o yüksek kulede bir akşam geçirmek istemez? Hiçbir basamağın veya merdivenin çıkamadığı aya yakın kulede neler olduğunu sadece kuşlar ve arılar görebilir..."

Maça Kızı, "Hepsi bu mu?" diye sordu. Şüpheyle şişeye baktı.

Cadının gözleri parıldadı. "Orada sizi bir şarap şişesi bekliyor olacak," dedi. "Ismus... hanımların kendisini memnun etmeden önce bir şeyler içmesinden hoşlanır. Bu şişeyi al ve

içindekileri şarabın içine boşalt. Bütün leydilerin bunu tattığından emin ol."

Kız, "Ne olacak?" diye sordu.

Cadı iğrenç bir kahkaha ile karşılık verdi. "Ne mi olacak? Tabii ki onları zehirleyecek!" dedi. "Eriyip tükenecekler. Karınlarından ve göğüslerinden alev fışkıracak, saçları bembeyaz kesilecek, dilleri şişecek ve kararacak. Derileri grileşecek ve yaşam enerjileri kulaklarından dışarıya akacak."

Maça Kızı korkuyla, "Bunu yapamam!" diye haykırdı.

"Tiksinerek ve aşağılayarak sana bakan o kadınlar neden umurunda olsun ki? Onlar sana saygı duymuyor, karanlık leydim. Bu, senin kaleyi onlardan temizlemen için bir şans. Onları, kalbinin en çok istediğiyle aranda duran birer engel olarak gör."

Maça Kızı daha sakin ve ilgili bir ses tonuyla, "Zaten öyle görüyorum," diye cevap verdi.

"Bu küçük şişe sayesinde onlardan sonsuza kadar kurtulacaksın ve eşsiz zevklere giden yolu temizleyeceksin. İçinde dedikodu yapan, birbirinin kuyusunu kazan kadınların olmadığı bir Saray hayal et..."

"Ya annem? Onu da zehirleyecek miyim?"

Cadı, "Nasıl istersen," dedi.

Maça Kızı yüzünde şeytani bir gülümsemeyle, "Zavallı annem," dedi.

Muhafızlar neredeyse gelmişti. Haxxentrot şişeyi kıza fırlattı ve yabasına tutunup aşağıya atladı. Elektrikli gökyüzünde uçarken, "Ve Melinda'nın asasını unutma!" diye seslendi.

Maça Kızı pelerini rüzgârla dalgalanan cadının arkasından baktı. İki bez bebek kadının pis eteklerine tutunuyordu.

"Unutmam," diye mırıldandı.

Tam bu sırada yedi Punchinello muhafızı ellerinde mızrakları ile içeriye daldı, öfkeyle odaya göz gezdirdi.

"Ne, ne, ne?" diye haykırdılar.

Maça Kızı muhafızlara döndü. Sakin bir ses tonuyla, "Sizden özür dilerim," dedi. "Şimşek beni korkuttu. Odadaki gölgelerden korktum ve gökgürültüsü sinirimi bozdu, hepsi bu."

Muhafızlar büyük burunlarıyla havayı kokladı ve şüpheyle kıza baktı.

Gece geç saatlerde, ziyafet ve danslar sona erdikten sonra, Saray Sihirbazı Ramptana asilzadeleri eğlendirmek için berbat numaralarını sergilemeye başladı. Gösteri çok uzun sürmedi. Ağzından ipek kumaşları çıkartırken tiz bir çığlık attı ve kıvranmaya başladı. Büyük finalde 'sihirle' açığa çıkartmayı düşündüğü canlı sansar gizlenmiş diğer yaratıkların kokusunu aldı. Ramptana gösteriden önce kürkü beslemeyi unutmuştu ve sansar şimdi kurt gibi acıkmıştı. Adamın kolunun içine tırmandı, gömleğinin içine girdi, pençelerini sihirbazın göğsüne ve karnına geçirdi, yakınlarda bir yerde olduğunu hissettiği avını aradı. Yaşlı adam pençeler derisini çizerken acıyla çığlıklar attı.

Asilzadeler şaşkınlıkla adamın kımıldayan giysilerini seyretti, vahşi hayvan içinde gezindikçe kıyafetler dalgalandı. İnsanlar, her zaman bu kadar iyi gösteriler sergilemiyor, diye mırıldandı.

Yaşlı adam hoplayıp zıpladı, ekseni etrafında dönerken uzun sakalı sağa sola savruldu, çaresizce giysileri içinde gezinen yaratığı yakalamaya çalıştı.

Sonra olan oldu. Sansar iç ceplerden birine sinmiş tavşanı buldu ve üzerine atladı. Saray Sihirbazı mücadeleyi içinde hissetti. Vahşi dansını sonlandırdı ve asık suratla izleyicilere baktı. Kendisinden başka kimse neler olduğunu bilmiyordu. Sonra sakalının ucu kızarmaya başladı. Alkışlamaları mı gerekiyordu? Ne kadar ucuz bir numaraydı.

Uzun sakal sarsıldı ve içinden sansarın küçük suratı çıktı, ağzında bir tavşan sallanıyordu.

Kadınlardan biri kendinden geçti. Diğerlerinin şoku kısa sürede yerini öfkeye bıraktı, sihirbazı yuhalamaya başladılar. Şövalyelerden biri tuzlanmış bir cevizi adama fırlattı. Ceviz adamın şapkasını başından düşürdü ve içinde gizlenen beyaz güvercin kanat çırparak tavana yükseldi.

Sihirbaz, "Lordlarım!" dedi. "Lütfen bitirmeme izin verin. Size büyülü düğümleri ve sihirle birbirlerine nasıl bağlandıklarını henüz gösterdim... lütfen!"

İzleyiciler, "İn sahneden!" diye haykırdı.

Büyük Salon'un diğer ucunda Ismus yerinden kalktı. "Beceriksiz salak," dedi. Eğilip Leydi Labella'nın elini öptü, kulağına fısıldadı. "Nerede olacağımı biliyorsun, orada bana katıl," dedi. Hızlı adımlarla uzaklaştı.

İzleyiciler, "Gerçek büyü görmek istiyoruz!" diye bağırdı.

Zavallı sihirbaz sakalını sansardan kurtarmaya çalışıyordu ama hayvan sihirbazın parmaklarını ısırdı. Sonra adamın kel kafasına çıkıp tavşanın kulaklarından birini kemirdi.

Karo Kralı, "Sen iflah olmaz bir şarlatansın!" diye haykırdı. "Canın cehenneme! Bulduğunuz ne kadar çöp varsa adama fırlatın!"

Yaşlı adam çaresizce, "Ben büyü yapabilirim!" diye ciyakladı. "Lütfen, saygıdeğer Lordlarım, baylar ve bayanlar..."

Yenmemiş yavru domuzcuklardan biri sırtındaki garnitürleri silkeledi ve arka ayakları üzerinde doğruldu. Büzüşmüş gözleriyle salona göz gezdirdi ve ağzındaki altın elmayı tükürdü.

Bu sefer kendinden geçen Kupa Kralı'ydı.

Kızartılmış domuz yanlarını tuttu ve kahkaha atıyormuş gibi homurtular çıkarttı. Sonra uzun masa boyunca kaydı. Dokunulmamış bir sülünün yanından geçti, kuş da yerinden kalktı ve kısa süre içerisinde pişirilmiş ama yenmemiş bütün hayvanlar domuza katıldı. Tabakların ve çatalların arasında dans etmeye başladılar.

Asilzadeler şaşkınlıkla nefeslerini tuttu. Ve sonra, ciyaklayan bir sesle, domuz dile geldi.

"Cesur lordlarım ve güzel leydilerim, umarım hasat balomuz hoşunuza gitmiştir. Bizi beğendiyseniz ve midelerinizi doldurduysak, herkes elini hava kaldırsın. Şimdi bizi ve buradaki yüce sihirbaz Ramptana'yı alkışlayın!"

Domuz sözlerini bitirince selam verdi ve vücudundaki çatlak sırtı boyunca yayıldı. Fırınlanmış ördek de selam verdi ve tüyleri yolunmuş kanatlarını alkışlar gibi çırptı. Birkaç saniyeliğine salonda büyük bir sessizlik oldu, ardından Büyük Salon'da bir alkış koptu. Az önce adama yemek artıklarını fırlatmaya hazırlanan şövalyeler yaşlı sihirbazı omuzlarına aldı ve hayranlıkla salonda taşıdı.

Saray Sihirbazı ne diyeceğini bilemedi. Neler olduğunu bilmiyordu ama gözleri doldu. Masadaki domuza baktı ama

şimdi yeniden cansız tabağında yatıyordu. Bunları kendisi mi yapmıştı? Nasıl olduğunu bilmiyordu. Gece ve sonraki birkaç ay boyunca sihirbaza yenilenmiş bir saygıyla bakıldı.

Ozanlar bir melodiye başladı, sevgilileri ve eşleri sessizce salonu terk ederken erkekler sihirbazı omuzlarında gezdirmeye devam etti. Sadece tek bir kadın salonda bekledi. Emekli Peri Büyükannesi Malinda şekerimsi saçlarını geriye attı ve yaşlı sihirbazın mutlu yüzüne baktı. Son zamanlarda sadece bir baston olarak kullandığı eğik gümüş asasını eline aldı ve ucundaki kehribar renkli taşı öptü.

Salonun diğer tarafında, Joker kadını gözlemledi ve sessizce ellerini ovuşturdu. Sonra kadını selamladı ve sessizce dışarıya çıktı.

Dışarıda, otuz kadar kadın heyecanla bekliyordu. Genelde kendilerini dışarıya soytarılar çıkartırdı ama bu akşam daha fazla bekleyememişlerdi. Kupa Kraliçesi öğleden sonra taze cennet meyvelerini ayin için hazırlamıştı ve şimdi herkese küçük bir kâse uzatıyordu. Maça Kızı çoktan yerini almış kadınları bekliyordu.

Uçmayı sağlayan karışımı içeren kâselerden birini eline aldı ve üzerinde yalnız bir figürün durduğu orta kuleye baktı. Adamın kadife ceketi sonbahar rüzgârı ile dalgalanıyordu. Arkasında bir şimşek çaktı ve Ismus kafasını kaldırıp yaklaşan fırtınaya kahkahalarla karşılık verdi. Maça Kızı elini küçük zehir şişesini gizlediği kolunun içine uzattı. Bu geceden sonra Ay Büyücüsü eskisi gibi olmayacaktı. Bu düşünceyle içini inanılmaz bir heyecan kapladı. Bu aptal ve gürültücü kadınlardan kurtuluyordu. Gülmemek için kendisini zor tuttu.

Sinek Kraliçesi, "Lordumuz bugün kimi seçecek?" diye sordu.

Asil kadınlardan biri, "Beni seçse!" diyerek iç geçirdi.

Hepsi pelerinlerini ve elbiselerini çıkarttı, şimdi sırın üzerinde iç eteklikleri ile dikiliyorlardı. Sonra ellerini cennet meyvesi kâselerinin içine soktular, karışımı omuzlarına, boğazlarına ve enselerine sürdüler.

Kupa Kızı, "Daha yakışıklı ve daha bilge bir Lord var mıdır?" diye sordu. "Ben hazırım! Beni kulene al ve kucakla!"

Konuşurken cennet meyvesi etkisini gösterdi ve kızın ayakları yerden kesildi.

Maça Kızı da hemen karışımı vücuduna sürdü. Kuleye ilk kendisi gitmeliydi. Cadının şişesindeki zehri şarabın içine dökmeliydi.

Kadınlar hafifleyip yerden yükselirken kıkırdadı ve neşeli kahkahalar attı. Sallanan ayaklardaki dans ayakkabıları aşağıya düştü ve çıplak bacaklar boşlukta asılı kaldı. Çok neşeliydiler, kulede kendilerini Ismus bekliyordu. Lord'ları kusursuzdu, tek kelimeyle kusursuzdu.

Ve sonra bir şeyin yolunda gitmediğini fark ettiler. Orta kuleye doğru gitmiyor, kuleden uzaklaşıyorlardı.

Kupa Kraliçesi şaşkınlıkla ciyakladı. "Neler oluyor? Bu taraftan değil, kuleye, kuleye!"

Havada süzülen kadınlar beceriksiz kuşlar gibi kollarını, kurbağalar gibi bacaklarını salladı fakat hiçbir şey gittikleri yönü değiştirmedi. Kalenin çimenlikleri üzerinde uçtular, Punchinello Muhafızları'nın üzerinde durduğu surları aştılar. Muhafızlar kafalarının üzerinde uçan kadınlara bakıp ıslık çaldı.

Kollarını çaresizce boşlukta sallayan Kupa Kraliçesi, "Anlayamıyorum!" diye haykırdı.

Maça Kraliçesi, "Aptal kadın!" diye haykırdı. Yanından geçerken Kupa Kraliçesi'ne öfkeli bir bakış attı. "Bu sefer tarife uymamışsın."

"Hayır, yemin ederim, her zamanki gibi yaptım, hiçbir şeyi eksik koymadım."

En dıştaki surlara ulaşmak üzereydiler. Burçların ardında Ay Kulübesi Kasabası uzanıyordu.

Karo Kraliçesi, "Köylüler beni böyle yarı çıplak görecek!" dedi. "Ah, ne kadar utanç verici!"

Maça Kızı da diğerleri gibi çaresizdi. Şimdi ne yapacaktı?

Asilzade bir kadın, "Hiç durmayabiliriz," dedi. "Ağaçların ve tepelerin üzerinde uçup gideriz! Bize ne olacak?"

Kupa Kraliçesi, "Şimdi hatırladım!" dedi. "Oydu! Yanıma geldi. Bu öğleden sonra ben karışımı pişirdikten sonra beni ziyaret etti. İçine bir şey katmış olmalı."

Maça Kraliçesi, "O mu?" diye sordu. "O kim?"

Arkadaşı aksi bir ses tonuyla, "Joker!" diye inledi.

İsmi söylenir söylenmez aşağıdan neşeli bir kahkaha geldi. Çimenliklere bakınca karamel renkli üniformasını giymiş birinin dans ettiğini gördüler.

"Sizi kandırdım, sizi yendim!" diye şarkı söyledi. "Sizden kurtuldum, sizi uçurdum! Ismus bu gece hiçbirinizi yanına alamayacak, leydiler. Hah hah hah!"

Karo Kraliçesi, "Buna nasıl cesaret edersin?" diye ciyakladı. İç etekliğini toplamaya çalıştı. "Bizi hemen yere indir, seni hilebaz sahtekâr!"

Adam daha yüksek sesli bir kahkaha attı. "Tabii ki!" diye haykırdı. "Yolculuğunuz buraya kadar, leydiler. Cennet meyvesi sizi ancak buraya kadar uçurabilir."

Kadınların düşünecek vakti olmadı. Her biri meyvenin büyüsünün azaldığını hissetti. Çok geçti. Teker teker taş gibi gökyüzünden düştüler. Kale duvarlarının yanından geçtiler, sonra hendeğin içine düşen her kadının şapırtısı duyuldu.

Maça Kızı su mercimeğine dolanmış bir biçimde nefes nefese suyun yüzeyine çıktı, çamurlu suyu tükürdü. Etrafında diğer kadınlar da aynısını yapıyor ve uğursuzca uluyordu. Suyun kenarına doğru bata çıka yüzdüler. Kıyıya ilk ulaşan Maça Kızı oldu ve kolunun içindeki zehir şişesini suda düşürdüğünü fark edince şok oldu. Zehri hendekte kaybetmişti. Haxxentrot'a ne diyecekti? Ve Malinda'nın asasını nasıl çalacağını henüz düşünmemişti. Cadının misillemesi nasıl olacaktı?

Çamura bulanmış sırılsıklam kadınlar kıyıya çıktı, hıçkırıyor ve titriyorlardı. Maça Kızı öfkeyle Joker'e baktı. Yüzünü göremiyor ama şapkasını seçebiliyordu, mazgallı siperden aşağıya bakıyordu. Kollarını sallıyor, dans ediyor, son haylazlığının keyfini çıkartıyordu.

Maça Kızı, "Bu akşam kendine yeni bir düşman edindin," diye fısıldadı. "Bundan sonra arkanı kolla, Joker. Maça Kızı'nın seninle görülecek bir hesabı var."

Tiz bir çığlığı duyunca etrafına bakındı. Diğerleri şimdi çimenlerin üzerindeydi, ellerine bakıyor, boyunlarını ve omuzlarını ovuşturuyorlardı.

Joker'in sesi yukarıdan geldi. "Büyünün sizi buraya kadar getireceğini söyledim!" dedi. "Sona erdiğini söylemedim. Hah

hah hah, sizi kandırdım, sizi yendim, sizden kurtuldum, sizi uçurdum. Sizi düşürdüm, sizi boğdum, sizi ıslattım, sizinle dalga geçtim!"

Maça Kızı'nın kafası karışıktı. Sonra gerçeğin farkına vardı. Cennet meyvesini sürdüğü yerler hâlâ yanıyordu. Sıcak ve karıncalanan bir acıydı, dikkatli bakınca her yerden kılların fırladığını gördü.

"Kıllarla kaplıyım!" diye haykırdı. "Ellerimde, kollarımda ve omuzlarımda var!"

Şimdi diğer kadınlar da Maça Kızı ile birlikte çığlık atıyordu. Hepsinin üzeri köpek tüylerine benzer kıllarla kaplıydı. Sabote edilmiş karışımın değdiği her yer tüyleniyordu.

Tepelerindeki Joker'in kahkahaları kadınların çığlıklarını bile bastırdı. Sonra gökyüzü şimşeklerle aydınlandı, tepelerinde gök gürledi ve yağmur yağmaya başladı. Kadınlar hep birlikte çığlık atmaya devam etti.

Emma Taylor boğazını tuttu ve endişeyle ellerini ovaladı. Sırt üstü kumların üzerine düştü ve omuzlarını tırmaladı. Ardından gözlerini açtı. Avuçları pürüzsüzdü. Ensesinde ve sırtında tüyler yoktu. Rahatlayarak iç geçirdi.

Queenie olarak bilinen kadın, kızın yanına çömeldi.

"Kızım," dedi. "Hoş geldin."

Kız sırıttı. "Merhaba, anne," dedi. Bir kaşını havaya kaldırdı. "Ben Maça Kızı'yım."

"Ismus sonunda bize katılmış olmana çok sevinecek."

Emma elini uzattı ve Conor Westlake kızın ayağa kalkmasına yardım etti.

Uzaktan birisi endişeyle Emma'nın ismini haykırıyordu.

Emma, "Bu, Bay Taylor olmalı," dedi. "Kızını arıyor. Ben yanına gideyim. Adamı merak edilecek bir şey olmadığına inandırayım sonra yanınıza gelirim."

Maça Kraliçesi gururla, "Senin en iyi yaptığın şey bu, kızım," dedi.

Emma herkese son bir kez sinsi bir bakış attıktan sonra koşarak Landguard'a doğru yöneldi.

Conor mutlu bir biçimde, "Ve şimdi Saray tamamlandı," dedi.

Kadın yelpazesiyle çocuğun omzuna vurdu. "Henüz değil, Vale," dedi. "Hâlâ bulunamayan biri var. Joker aramızda değil."

"O ortaya çıkana kadar bekleriz!"

"Hepimiz bekleriz. Kim bilir, belki de bizimle birliktedir, öne çıkmayı bekliyordur."

Çocuk ürperdi. "Ben Joker'den korkuyorum," dedi.

Kraliçe, "Ay Büyücüsü'ndeki herkes korkar," dedi. "Evet, bazen Lord'umuz Ismus bile."

27

Martin Baxter neredeyse iki saat boyunca Carol'un dönmesini bekledi. Sığınağından arta kalan enkazı toplamak için elinden geleni yapmış fakat sonunda mavi boyaya boyun eğmişti. Bu akşam boyayı çıkartmakla uğraşamayacak kadar yorgundu. Fakat koleksiyonunun bazı parçalarının eksik olduğunu fark etti. Paul en değerli eşyalardan bazılarını yanına almıştı: Prijinal bir sonik tornavida, Yeni Nesil'in birinci sezonundan bir lazer tabancası ve Blake'in Yedilisi'nden bir ışınlanma bileziği. Çocuk gerçekten de koleksiyonunun en değerli şeylerini almıştı.

Paul'den hâlâ haber yoktu. Akıllarına gelen her yeri aramış, belki bir tanıdıklarına gitmiştir diye ümitlenmişlerdi. Carol oğlunu cebinden de aramıştı ama telefon kapalıydı. Carol annesini aradı ve yarım saat neler olduğunu anlattı. Gece yarısına beş kala yine polisi aradılar ama bir şey çıkmadı.

Carol, "Henüz on bir yaşında," diye haykırdı. "Başına herhangi bir şey gelebilir. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Sizi temin ederim, Bayan Thornbury, oğlunuzu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Carol, "Görünüşe göre yeterli olmuyor," diye tersledi. "Onu henüz bulamadınız!"

"Bir memurun gelip evinizde sizinle birlikte kalmasını ister misiniz?"

"Ne? Hayır, istemem! İşi olmayan memurlarınız varsa oğlumu aramaya gönderin!"

"Elimizden geleni yapıyoruz, Bayan Thornbury."

Carol dalga geçercesine, "Eminim öyledir," dedi. Çağrıyı sonlandırdı ve dudağını ısırdı.

"Ya onu bulamazlarsa?" diye sordu. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Kaybolan çocuklar hakkında anlatılanları biliyorsun. Kaç tanesini canlı buluyorlar? Çok fazlasını değil. Basın konferanslarından birini düzenleyip yardım istememiz lazım. Oradaki aileler her zaman kaypak ve suçlu görünse de..."

Martin, "Carol," dedi. "Bu kadar yeter, kendine işkence etme. Paul kaçırılmadı. Kaçtı. Ne sorunu olursa olsun aptal değil. Zeki bir çocuk. Aptalca bir şey yapmaz."

Kadın üst katı işaret etti. "O zaman koleksiyonuna yaptığı şey çok mu mantıklıydı?" diye sordu.

"Hayır, fakat duvara bir mesaj bırakacak kadar aklı yerindeydi. Her neyi varsa zamanla kendine gelecek. O zaman geri dönecek."

Carol, "Sen hâlâ kavanozlardaki sıvıyla ilgisi olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Esas suçlu o kitap, Martin."

"Saçmalık!"

"Seninle tartışmayacağım, benim şimdi dışarıda oğlumu arıyor olmam lazım."

"Nerede? Polisin bakmadığı bir yer bulabilecek misin?"

Carol, "Evimde böylece oturup bekleyemem," dedi. Araba anahtarlarını eline aldı ve kapıya yöneldi. "Bir şeyler yapıyormuş gibi hissetmem lazım."

"Gece boyunca Felixstowe'da dolaşacaksın, öyle mi?"

"Hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

"Ben de seninle geleyim!"

"Hayır, birimizin burada kalması gerek, belki eve geri döner."

"Evde bekleyen neden benim?"

Carol, "Çünkü ben annesiyim!" diye haykırdı.

Telefon çaldı ve Carol koşarak aramaya cevap verdi. Çaresizce, "Paul?" diye haykırdı. "Ah... hayır. Merhaba, Gerald. Hayır, haber yok. Evet, hâlâ bekliyoruz. Bak, konuşamayacağım, ben dışarıya çıkmaya hazırlanıyordum, sana Martin'i vereyim."

Telefonu Martin'e uzattı. Martin kaşlarını çattı fakat adam bir şey diyemeden kadın evi terk etti.

"Alo?" Diğer taraftan Gerald'ın sesi geldi. "Alo?"

Martin arabanın park yerini terk ettiğini duydu ve telefonu isteksizce kulağına götürdü. Yorgun bir ses tonuyla, "Merhaba," dedi. "Özür dilerim. Carol'un ne durumda olduğunu tahmin edersin."

Gerald Benning ile daha önce de konuşmuşlardı fakat çocuğun ne durumda olduğunu görmemişti.

Yaşlı adam, "Zavallı Carol," dedi. "Tam bir kâbus."

"Evet, evet öyle."

"Paul'ün böyle bir şey yapacağına inanmazdım."

"Ben de öyle."

"Dün sen bir kitaptan bahsediyordun?"

Martin kimseyle konuşacak durumda değildi. Gerald hoşsohbet bir adam olabilirdi ama Martin sadece yalnız kalmak istiyordu.

"Bu deliliğin bir parçası hâline gelen bir kitaptan bahsetmiştim," dedi. "Bak, bu konuyu..."

"Ben bütün bunlardan kitabı nasıl sorumlu tuttuğunu anlayamıyorum."

"Tutmuyorum, artık değil..."

"Ve kim tarafından yazılmıştı?"

"Fark etmez... Austen biri. Hayır, Austerly olmalı. Dediğim gibi, fark etmez, şimdi gerçekten..."

Uzun süreli bir sessizlik oldu ve Martin yaşlı adamın telefonu kapattığını düşündü. Ardından Gerald, "Austerly Fellows?" diye sordu.

"Evet, o. Seni sabah ararım, Gerald."

"Martin!" Yaşlı adamın sesi birden telaşlı ve güçlü çıktı. "Martin! Kapatma!"

"Ne oldu?"

"Ah, Yüce Tanrım. Martin, çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm."

"Gerald?"

"Seni dinlemeliydim. O gün haklıydın. O kitabın Austerly Fellows tarafından yazıldığını mı söylüyorsun?"

"Evet, neden?"

"Kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Ne olduğunu?"

Martin telefonu yüzünden uzaklaştırdı. Gerald neler saçmalıyordu.

Yaşlı adam, "Ben biliyorum, Martin!" dedi. "Biliyorum. Ve Paul hayal bile edemeyeceğin bir belaya bulaştı."

"Teşekkürler, Gerald, tam da bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Buraya gel. Buraya gel, sana anlatmam gerek, bilmen gerek."

"Ne?"

"Martin, ciddiyim. Hemen şimdi bana gel."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Carol dışarıya çıktı ve Paul belki eve gelir diye birinin burada beklemesi lazım."

"O zaman yarın gel!"

"Bu akşam neler olduğuna bağlı."

"Sana yalvarıyorum!"

Martin, "Pekâlâ!" diye söz verdi. Yaşlı adamın böyle yalvarmasını garipsedi. "Neden bu kadar önemli? Neden bana şimdi anlatmıyorsun?"

Yine bir sessizlik oldu. "Çünkü sana göstermem gereken bir şey var."

"Ne tür bir şey?"

"Telefonda açıklayamam ama şu kadarını söyleyebilirim... Polis bu işte sana yardım edemez."

Martin kaşlarını çattı. Böylesine üstü kapalı cümleler Gerald'a göre değildi, adamın hiç bu kadar korktuğuna şahit olmamıştı. Sonra Paul'ün kendisine oyun sahasında,

hâlâ normalken söylediği bir şey geldi. Austerly Fellows'u Google'da aramasını tavsiye etmişti.

Birden, "Gerald," dedi. "Şimdi gitmem lazım. Yarın görüşürüz."

Yaşlı adam cevap veremeden telefonu kapattı ve üst kata koştu. Kendi bilgisayarı maviye boyanmıştı bu yüzden Paul'ünkine oturdu.

PC açıldı. Martin tereddüt etti. Ne yapıyordu? Bütün bu olayların doğaüstü bir açıklaması olabileceğine mi inanmaya başlamıştı?

"Saçmalık," dedi. "Sadece bakacağım, o kadar."

Google aramasının sonuçları geldi. Martin, Wikipedia makalesine tıkladı. Sayfa açıldı ve Martin kendisini keşiş cübbeleri giymiş hoş olmayan bir adama bakarken buldu. Okumaya başladı.

Austerly Fellows *(1879-1936) Kendine has bir tarzı olan 'Açılar Başrahibi' ve 'İç Çemberin Büyük Dükü'. Artık unutulmuş...*

Martin durdu. Ekranda bir pislik vardı. Yüzeyi ovaladı fakat camın altındaydı. Sonra bir tane daha, bir tane daha fark etti. Martin ekrana bakarken sayıları ve büyüklükleri artmaya başladı. Küf, çirkin siyah bir küf gibiydi. Birkaç saniye içerisinde bütün ekrana yayıldı ve Wikipedia sayfasını kapladı. Martin fareyi kavradı ve sağa sola salladı, klavyenin tuşlarına bastı fakat ekran hâlâ karanlıktı. Korkunç bir çürümüşlük ve küf kokusu aldı. Cihazın arkasından bir

duman yükseldi, bir çatırtının ardından etrafa kıvılcımlar saçıldı. Martin geriye sıçradı ve bilgisayarın fişini çekti.

Siyah küf monitörden masaya akarken, "Neler oluyor?" diye haykırdı. Telaşla odayı terk etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Pekâlâ," dedi. "Artık inanmaya hazırım!"

Carol kasabada amaçsızca dolaştı. Saatlerce bir şey görmedi. Felixstowe'a ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Boş sokaklarda dolaşırken huzursuzluğu arttı. Oğlunun başına bir şey gelmiş olabileceği korkusu baskındı fakat yavaş yavaş başka bir düşünce daha zihnine yayıldı.

Yanından geçtiği bütün evler karanlıktı, perdeler çekiliydi. Fakat bazen dikiz aynasından ölü pencerelerde bir hareketlilik gözüne ilişiyordu. Bir perdenin köşesi kalkıyor veya bir panjur aralanıyordu. Önce bunun hayal gücünün ürünü olduğunu düşündü fakat ardı ardına tekrarlanınca insanların gecenin bu saatinde ağır ağır arabayla gezinenin kim olduğunu merak etmesinin doğal olduğuna karar verdi. Yine de, normal olmayan bir şey vardı. Hiç yüz görmüyordu. Işıklar yanmıyordu. Sinsi ve sessiz hareketlerdi, kasabada izlediği yollar izleniyor gibiydi.

Saat iki buçukta artık bir caddedeki bütün evlerin kendisini izlediğinden emindi, arabayı durdurdu, bir dakika boyunca kornaya bastı ve aşağıya indi.

Var gücüyle, "Oğlumu arıyorum!" diye bağırdı. "Onu gördünüz mü? Nerede olduğunu biliyor musunuz? Bana yardım edebilir misiniz?"

Evler karanlık kaldı. Işıklar açılmadı. Kimse gürültünün sebebinin ne olduğunu anlamak için kapıya çıkmadı. Bu durum ürkütücü ve uğursuzdu. Carol kendisini çok yalnız hissetti ve korktu. Telaşla arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve eve yöneldi.

Carol içeriye girdiğinde Martin kanepede kestiriyordu. Adamın üzerine bir ceket örttü ve karşıdaki koltuğa uzandı. Paul'ün bir yerlerde olduğunu bilerek nasıl uyuyacaktı? Tam bu sırada dışarıda olduğu süre boyunca hiç polis aracı görmediğini fark etti.

Saatler yavaşça geçti.

Saat altıda polis merkezini aradı. Hâlâ bir haber yoktu. Görevli memur ekiplerin dışarıda çocuğu aradığını söyledi. Carol söylenen tek bir kelimeye bile inanmadı ve o kadar yüksek sesle cevaplar verdi ki Martin uykusundan uyandı.

Sakalını sıvazladı, koridora çıkınca Carol'u telefona boş gözlerle bakarken buldu. Yüzünde hayret ve şok vardı.

En kötüsünden korkarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Carol yavaşça adama döndü. "Hiçbir şey," dedi. "Hâlâ bir haber yok ama..."

"Ama ne?"

"Polis memuru... telefonu kapatmadan hemen önce... *Prens sizi kutsasın*, dedi."

Martin, "Tanrım," diye mırıldandı.

Carol, "Çok korkuyorum," dedi. "Neler oluyor? Dün akşam dışarıda dolaşırken çok korktum. Ben paranoyak değilim. Bu şey, bu delilik, gitgide büyüyor."

Martin, "Dans Eden Valeler," diye mırıldandı. "Paul haklıydı, sen haklıydın."

"Ne yapacağız?"

"Benimle birlikte Gerald'a gel. Bize göstermek istediği bir şey var."

"Nedir?"

"Bilmiyorum ama çok ısrarcıydı."

Carol, "Paul eve gelirse evde kimsenin olmaması düşüncesi hoşuma gitmiyor," dedi. "Bak, iyi olduğundan emin olmak için anneme gitmek istiyorum. Gerald'a gitmeden önce ben dönene kadar evde bekle, tamam mı?"

Martin başıyla onayladı. Bir duş ve kahvaltının ardından sabahın geri kalanını sığınağını temizlemekle geçirdi. Çıkan enkazla yedi çöp torbası doldu. Geriye elde tutmaya değecek bir şey kalmamıştı. Bir kez Paul'ün odasına baktı. İçerisi küf kokuyordu ve monitörden sızıp masanın üzerine akan küf hâlâ yerindeydi. Martin kapıyı kapattı ve ürperdi.

Carol annesinden öğleden sonra geç saatlere kadar dönmedi. Geri dönerken kitabın etkisine girmemiş bir polis memuru bulma ümidiyle merkeze uğradı fakat girişteki memuru geçemedi. Adam iri ve koyu renkli gözlerle Carol'a baktı, her şeyin düzeleceğini söyledi.

Carol'un gözlerinde hüzün ve yorgunluk vardı. İtirazlarına rağmen, Martin kadını yatağa yatırdı. Biraz dinlenmezse kimsenin işine yaramazdı.

Matematik öğretmeni bir süre sonra arabasına bindi ve kasabada dolaştı. Cumartesi öğleden sonrası Felixstowe çok

sessizdi. Martin dükkânlara girip çıkan bir avuç insan gördü, yollarda trafik yoktu. Gerald Benning'in misafir evi Duntinkling'e ulaşması çok fazla sürmedi.

Arabadan inince Martin'i yaşlı adamın piyanosunun sesi karşıladı. Ivor Novello'dan hoş bir melodiydi. Martin müziği *Gosford Park* filminden hatırlıyordu. Zaten şarkıları ancak bir filmin arka plan müziği ise hatırlayabiliyordu. Aksi hâlde müzik konusunda işe yaramazdı. Şarkının bitmesini bekledi ve zile bastı.

Koridorda ayak sesleri yankılandı ve ön kapı açıldı.

Martin merhaba demeye hazırlanırken kelimeyi yutup olduğu yerde donakaldı. Kapıyı açan Gerald Benning değildi. Çelik grisi saçları gösterişsiz bir biçimde toplanmış yaşlı bir kadındı, kemik çerçeveli gözlükleri boynundaki zarif zincirin ucunda sallanıyordu. Üzerinde eski tarz ama zarif bir siyah gece elbisesi vardı, kulaklarını elbiseyle uyumlu inci küpeler süslüyordu. Sabırsız bir merakla Martin'e bakıyordu.

Martin gözlerini kırpıştırdı. Kadını daha önce birçok kez televizyonda ve tiyatroda görmüştü: Profesör Evelyn Hole.

Martin düşüncelere daldı. Karşısında ünlü ikili Hole ve Corner'ın yarısı duruyordu. Gerald Benning ve son dönemdeki ortağı Peter Drummond İngiliz eğlence dünyasının en sevilen ve en uzun süre hatırlanan iki karakterini yaratmıştı. Hole ve Corner iki kibar ve şen şakrak kız kurusuydu. Oyun basit ve dâhiceydi. Bir müzikal beşlinin parçasıydılar fakat grubun diğer üç elemanı hiç gelmiyordu. Bunun hep farklı ve komik bir sebebi oluyor, Hole ve Corner sözde di-

ğerleri gelene kadar izleyiciyi eğlendirmek zorunda kalıyordu. Bunu serseri meslektaşları hakkında komik anektodlar anlatarak ve diğerlerinin yokluğunda şarkılar söyleyerek yapıyorlardı. Sonunda başıboş enstrümanları kendileri çalmak zorunda kalıyorlardı.

Bu iki huysuz ama sevimli yaşlı kadını sahnelerken o kadar başarılıydılar ki bazı insanlar skeçte aslında iki erkek olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordu. Aslında, buna bir skeç demek hata olurdu. *Ben bir kadınım, kadın gibi davranırım* tipinde bir skeç izleyicinin dikkatini beş dakikadan fazla çekemezdi. Buradaki illüzyon kusursuzdu. Bu inandırıcı dünyayı dokumaktaki ustalıkları sayesinde izleyiciler gördüklerinin gerçek olduğuna inanıyor, ayrıca gerçek hayatta hiçbir zaman röportaj vermemeleri de bu illüzyonun korunmasına yardımcı oluyordu.

Martin kadına bakmaya devam etti. Önünde dikilen kusursuz ama basit kadın makyajının ardındakini görmeye çalışıyor, Gerald'dan geriye bir şeyler kalıp kalmadığını anlamaya uğraşıyordu. Fakat hayır, yakından bile incelense bir eksiği ve kusuru yoktu. Carol kendisini, *Evelyn* ile tanıştırılırsa kurallara uyması gerektiği konusunda uyarmıştı. Ağzı açık bakakalmak, makyajın kusurlarını bulmaya çalışmak, bir numaralı kuralı hiçe saymak anlamına geliyordu.

Gerald Benning'in sesine benzemeyen bir kadın sesi, "Evet, genç adam?" dedi.

Martin çabucak kendine çekidüzen verdi fakat aklında bir sürü soru vardı. Gerald neden böyle giyinmişti? Dün akşam Paul'ün evden kaçtığını söyledikten sonra akşam ye-

meğini iptal etmişlerdi. Sonra aklına Carol'un Evelyn hakkında söyledikleri geldi.

Hole ve Corner otuz sene var olan bir gösteriydi ve bu süre zarfında Gerald ve Peter -çok detaylı ve kusursuz bir yaşam ve geçmiş hazırlamıştı- bu sadece iki karakter ve her zaman geç kalan diğer müzisyenler için değil, hayali dünyanın tamamı için geçerliydi. Peter ölüp mızmız Bunty Corner'ı da beraberinde mezara götürdüğünde Gerald kendi karakteri Evelyn'i öldüremeyeceğini fark etmişti. O kadar uzun süredir hayatının bir parçasıydı ki hiç var olmamış gibi davranmanın sadakatsizlik, hatta saygısızlık olacağını düşünüyordu. Gerald'a ve gösteriyi seyreden milyonlarca insana göre Evelyn gerçekten vardı. Bu yüzden, birkaç ayda bir, Profesör Evelyn Hole yeniden yaşam buluyor, evin içinde geziniyordu.

Carol'un, Gerald'ın öteki kişiliğini neden canlı tuttuğu konusunda farklı bir teorisi vardı. Evet, Peter'ın anısını canlı tutmanın bir başka yoluydu fakat sadece bu değildi. Çok uzun süre yaşam ve enerji verilen Evelyn, belki de yaşlı adamın benliğinin bir parçası olmuş ve unutulmayı reddetmişti. Artık bu kimlikle Gerald arasında bozulması imkânsız bir bağ vardı. Evelyn'in yeniden ortaya çıktığı günlerde bu nadir rastlanan olaya şahit olanların illüzyonu bozmaması gerekiyordu. Saçmalayan, kadının bir açığını veya eksiğini bulmaya çalışanlar, bir daha asla davet edilmezdi.

Matematik öğretmeni, "Ben Martin," dedi. Basit kuralı hatırladı fakat bu oyunun neden sergilendiğini hâlâ anlamıyordu. "Gerald'ın arkadaşıyım."

Profesör Hole, "Ah, evet," dedi. Martin ile gerçekten ilk kez karşılaşıyormuş gibiydi. "Carol'un nişanlısı, toplama çarpma konusunda çok zeki olan adam. Gerald'dan senin hakkında çok şey duydum, hepsi de güzel şeylerdi. İçeriye gel."

Martin, Evelyn'i takip ederek büyük eve adım attı. Evelyn adamı özel tasarım mutfağa götürdü. Parlak çelik yüzeylere şöyle bir baktı. Dekor hoşuna gitmemiş gibiydi.

Evelyn, "Dostum Paul'ün başına gelenlere çok üzüldüm," dedi. "Bir şey öğrenebildiniz mi?"

Martin olumsuzca başını iki yana salladı. Bu, gerçekten çok garipti. Yürüyüşü, tavırları, ses tonunun değişmesi, bir kuş gibi boynunu yana yatırmasıyla, karşısında duran sanki gerçekten yaşlı bir kadındı.

Martin, "Polisten bir haber yok," dedi. "Carol polisin de kitabın etkisi altında olduğuna inanıyor."

Evelyn ellerini göğsünde birleştirdi. "Bu çok ölümcül bir iş," dedi. "Ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiş olabilirsin. Ona ilk anlattığın zaman konunun önemini anlamamış olması tipik bir Gerald hatası. Son zamanlarda iyice embesilleşti. Carol'un ve senin adama neden katlandığınızı anlayamıyorum."

Martin ne tepki vereceğini bilemedi.

Martin, "Gerald bana bir şey göstereceğini söyledi," dedi. Adamın göstereceği şeyin bu performans olmamasını arzuladı. Evelyn ile karşılaşmayı hep istemişti fakat şimdi uygun bir zaman değildi. Bugün buna ayıracak vakti yoktu.

Evelyn, "Dün akşam sana bahsettiği şeyi göstermediği için ona çok kızdım!" dedi. "Ama olan oldu. Umarım çok geç kalmamışızdır."

"Ne için?"

Evelyn, "Ne ile karşı karşıya olduğumuzu öğrenmen ve anlaman gerekiyor," dedi. "O adam, Austerly Fellows. Onunla ilgisi olan her şey... çok tehlikelidir." Durdu ve su ısıtıcısını işaret etti. "Çay ister misin? Çirkin bir şey olabilir ama yine de suyu ısıtıyor. Lütfen sana bir kahve yapmamı isteme. Kahve makinesi Flash Gordon'dan çıkmış bir makine gibi duruyor."

"Hayır, teşekkürler."

"O zaman bu korkunç mutfakta ne işimiz var? Benimle gel, Martin. Acele et, görülecek çok şey var."

Evelyn mutfağı terk etti ve misafir evinin özel bir bölümüne adım attı. Martin kadını takip ederken evdeki değişiklikler dikkatini çekti. Piyanonun üzerinde farklı resimler vardı, birinde Evelyn ile Bunty Kraliyet Gösterisi sonrasında Kraliçe ile birlikteydi. Gerald'ın evde tutmayacağı porselen vazolarda taze çiçekler vardı, duvardaki Tiffany lamba içeriyi sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Odadaki yabancı eşyalardan biri de içerideki büyük ve siyah sandıktı. Evelyn sandığın önünde eğildi ve Martin'e döndü.

"Gerald'ın da işe yaradığı oluyor," dedi. "Bu sabah dışarıya çıkmadan önce tavan arasından bu sandığı getirmesini istedim. Sen içindekileri görmeden izin ver açıklayayım..."

Martin'e oturmasını işaret etti. Gerald'ın erkeksi deri sandalyelerinden birinin görünümü üzerine serilen püsküllü bir şalla yumuşatılmıştı.

Evelyn, "Gerald sana ailesinin nereden geldiğini hiç anlattı mı?" diye sordu.

"Buralarda bir yerde yaşamışlar, değil mi?"

"Evet öyle ama büyükbabasının ve özellikle de büyükannesinin nasıl para kazandığından bahsetti mi?"

"Bundan bahsettiğini hatırlamıyorum fakat bunun konumuzla..."

Evelyn elini havaya kaldırdı. "İlgisini anlayacaksın," dedi. "Bana biraz katlan, rica ediyorum." Dirseğini sandığın kapağı üzerine koydu ve konuşmaya devam etti.

"Gerald'ın büyükannesi evlenmeden önce hizmet işindeydi. Çok zengin bir doktor olan Bartholomew Fellows'un evinde hizmetçiydi."

Doktorun ismini üzerine basa basa söylemişti. "Yüz sene önce buranın nasıl bir yer olduğunu hayal et," dedi. "Londra ile sadece tren yolu değil buharlı gemilerle de iyi bağlantıları olan gelişen bir tatil beldesiydi. Doktor Bartholomew'in kasabaya yerleşmeden önce büyük şehirde başarılı bir kariyeri vardı. Eşi genç yaşta öldüğü için de tek bir vârisi bulunmaktaydı."

"Austerly!"

"Hayır, Ezra isminde küçük bir çocuk. Sonra bir skandal yaşandı, doktor yeniden evlendi."

"Yeniden evlenmesi neden skandaldı?"

"Çünkü hizmetçilerinden biriyle evlendi. Hayır, Gerald'ın büyükannesi değildi. Küçük Ezra'nın dadısı ola-

rak tutulan kızdı. O dönemin Londra'sında böyle şeyler hoş görülmezdi. Bugün bile yaşanınca insanlar kaşlarını havaya kaldırıyor, o dönemde nasıl bir tepki verdiklerini sen düşün. Doktor Bartholomew'in Londra'yı terk etmekten başka çaresi yoktu. Yeni eşi ve Ezra'yı da yanına alıp Suffolk'un kırsal kesimine, Felixstowe'a çok uzak olmayan bir yere yerleşti. Yeni eşinin göründüğü gibi olmadığını da o zaman anladı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yeni Bayan Fellows, Nettie, o dönemde *düşmüş* olarak bilinen kadınlardandı. Zaten bir çocuğu vardı. Önceki işvereni tarafından baştan çıkartılmış, küçük çocuğu hayal edebileceğin en iğrenç yerlerden biri olan rezil bir bebek çiftliğine vererek sır olarak saklamayı başarmıştı. Bebek çiftlikleri, toplumun baskısı yüzünden annesinin yanında büyüyemeyecek çocuklara bakmak için yaşlı bunakların tutulduğu bakımsız yerlerdi. Korkunç zamanlardı. Evlenmemiş bir anne olmanın utancı ve lekesi birçoğunun yıkımı oldu. Kadınlar sırları açığa çıkarsa işlerini ve evlerini kaybederdi, bu yüzden açgözlü cadılara bebeklerine bakmaları için biraz para verip ara sıra da küçük çocuğu ziyaret etmekten başka seçenekleri kalmazdı.

"Tabii ki, bu bebek çiftliklerinde çocukların bakımıyla çok fazla ilgilenilmezdi. Bir çatının altında bir düzine kadar çocuk olunca sessiz kalmaları için ilaçlarla uyuşturuldukları olurdu. Çocuklar ilgisizlikten hastalanmaz veya ölmezse, aç bırakılarak veya sütlerine karıştırılan güçlü ilaçlarla yok edilirdi. Bu evlerde çalışanlara bebek katilleri diyebiliriz. O dönemde çiftlik hayvanlarına nasıl bakılacağı ve nasıl davra-

nılacağı konusunda bebeklerden daha fazla kanun olduğunu biliyor musun? Herhangi biri bebek çiftliği kurabilir ve gazeteye ilan verebilirdi. Çocukların hakları yoktu. İşte sana o dönemin değerleri."

Parmaklarıyla sandığın kapağı üzerinde HMS Pinafore'dan bir melodi çaldı. Bir şarkı mırıldandı.

Yıllar önce,
Genç ve etkileyici bir kızken,
Bazılarınızın bildiği gibi,
Bebek çiftliğim vardı.

Tiksinerek dudaklarını büzüştürdü ve ürperdi.

"Daha iyi bir yaşam sürmek için Nettie'nin bebek çiftliğine verdiği çocuğun adı Austerly'di."

Martin doğruldu ama Evelyn henüz bitirmemişti. Anlatacak çok şeyi vardı.

"Doktor Bartholomew yeni eşinin sırrını öğrenince çok öfkelendi, Nettie'yi kendisini kandırmakla suçladı fakat kadın bir şekilde adamı sakinleştirmeyi başardı. Nettie çok güçlü bir karakter olmalı, adamı parmağında oynatmaya başladı. Bartholomew kadını bağışladı, hatta çocuğunu kendi oğlu gibi yetiştirdi, Ezra ile birlikte büyümesi için Suffolk'a getirdi. Bir sene sonra Nettie doktora bir kız çocuğu verdi, ismi Augusta'ydı."

Evelyn, Tiffany lambanın duvara düşürdüğü renklere ve şekillere baktı. "Gerald'ın büyükannesi de burada devreye giriyor," dedi. "Doktorun buraya yakın bir yerde satın

aldığı evde çalışmaya başladı ve işinin her anından nefret etti."

"Neden? Hizmetçilere çok mu zalimce davranıyorlardı?"

"Zalimce değil fakat senin de öğreneceğin gibi aşırı garip davranıyorlardı. Tuhaf bir evdi. Bartholomew servetinin büyük bir kısmını harcayarak evi çok beğendiği Gotik tarzında yeniledi. Fakat mimar olmadığı için nihayetinde ortaya çirkin ve ürkütücü bir eser çıktı, içindeki atmosfer de görüntüsüyle uyumluydu. Nettie Fellows evde hiç mutlu değildi ve her yeni mevsimde mutsuzluğu katlandı. Bartholomew ile arası açıldı, sonunda odasına girdi ve ömrünün sonuna kadar odayı terk etmedi, görevliler gelip cansız bedenini dışarıya çıkartana kadar. O evde başka gariplikler de vardı ve her sene gölgeler koyulaştı."

"Ya Austerly Fellows?"

Evelyn derin bir nefes aldı ve sandığa baktı.

"Gerald'ın büyükannesi 1907 yılında Nettie ölmeden bir sene önce büyükbabası ile evlenince bu sandık ona evlilik hediyesi olarak verildi."

Evelyn ağır kapağı kaldırdı. İçinde küflü giysiler vardı. "Eski giysilerle dolu bir sandık," dedi. "Gerald'ın büyükbabası çok kızdı fakat bir şey demeye veya hoşnutsuzluğunu belli etmeye korktu. Çok fakirdiler ve hayatlarını az parayla idame ettirmeleri gerekiyordu, bu yüzden büyük evin zengin doktorunu kızdırmak istemedi. Yine de, Gerald'ın büyükannesinin bu elbiselerden birini giymesini yasakladı. Fakat kadın sandığı karıştırırken giysilerin arasında bunu buldu..."

Evelyn elini sandığın içine soktu, eski elbiseler ve kırık korselerin arasından büyük bir fotoğraf albümünü çıkarttı.

"Bu albüm sandığa yanlışlıkla da koyulmuş olabilir," dedi. "Fakat ben böyle düşünmüyorum. Bence Nettie kocasının nasıl biri olduğunu bir başkasının da görmesini istedi."

Martin'e albümü uzattı. Martin ilk sayfayı açtı.

Evelyn, "Bartholomew yeni hobisi fotoğrafçılığa eve taşındıktan hemen sonra başladı," dedi. "Birinci kattaki büyük bir odayı stüdyoya çevirdi ve yanındakini de karanlık oda olarak kullandı. Kendisini bir tür sanatçı olarak görüyordu ve evde çalışanları da resimlerini çekebilmek için aile arşivinde yer almaya ikna etti. Sen hiç böyle zavallı yüzler gördün mü? Kimsenin hoşuna gitmediği belli oluyor."

Martin siyah beyaz resimlere baktı. Fotoğraflarda kaba kostümler giyip ellerinde tahta kılıçlar ve mızraklar tutan mutsuz insanların saçma sapan pozları çekilmişti.

Evelyn, Martin sayfayı çevirince, "Şu resim," dedi. İşaret ettiği resimde iki küçük çocuk vardı.

Büyük olan yedi yaşından büyük olamazdı. Sallanan bir atın üzerindeydi, yüzü profilden çekilmişti, elinde tahta bir kılıç tutuyordu, düşmanın üzerine hücum etmeye hazırlanıyor gibiydi. Diğer çocuk dört yaşlarında olmalıydı. Üzerinde denizci kostümü ile dikiliyor, doğrudan kameraya bakıyordu. Etkileyici bir yüzü vardı. Martin bu delici gözleri önceki akşam Paul'ün bilgisayarında da görmüştü.

"Bu, Austerly," dedi.

"Evet, ta kendisi. Ezra ve kız kardeşiyle çekilmiş birkaç resmi daha var ama yüz ifadesi hepsinde aynı sen hiç böyle gözler gördün mü?"

Martin, "Sanki lensi delip geçiyor, bana bakıyor," diye mırıldandı. Huzursuzca kıpırdandı.

"Kesinlikle. Korkunç bir çocuktu. Büyüdükçe doğası da açığa çıktı. Zevk için hayvanlara işkence ederdi. Bir defasında Augusta'nın kanaryasını ötüşünü beğenmediği için elleriyle boğdu. İnanılmaz zalim ama bir o kadar da zekiydi. Şimdi sayfayı çevir ve Doktor Bartholomew'in çekmeyi sevdiği resimlere bir bak."

Martin sayfayı çevirdi ve kaşları havaya kalktı.

Evelyn, "Evet," dedi. Adamın tepkisini ölçtü.

Bu resimlerde üzerlerinde çok fazla bir şey olmayan kadınlar, tarihi veya mitolojik figürleri canlandırıyordu. Bazılarının üzerinde hiçbir şey yoktu.

Martin, "Bunlar da hizmetçi mi?" diye sordu. "Ne edepsiz bir doktormuş."

"Hayır, sanırım kasabanın kadınları. Gerald'ın büyükannesi evde çalışanlar olmadıklarını söylemiş. Çıplak bir bacağın bile insanları öfkelendirdiği bir dönemde bunun ne kadar şok edici bir görüntü olduğunu hayal et. Nettie'nin adamdan soğumasına şaşırmamak lazım."

Martin nahoş resimlerle dolu birkaç sayfaya daha göz attı. Ardından çok daha resmi ve giyinik bir kadının portresine gelince durdu. Ciddi bir yüz ifadesiyle bir yanında Ezra diğerinde Austerly ile bir sandalyede sırtını dikleştirmiş oturuyordu. Çocuklar önceki resimden birkaç yaş daha büyüktü.

Martin, "Bu Nettie mi?" diye sordu. "Düşündüğümden daha genç. Ve Austerly'nin yüzüne bak. Çok öfkeli."

Evelyn, "Ah, hayır, o Nettie değil," dedi. "Evin yeni dadısı Grace Staplethorpe. Fakat Austerly hakkında yanılmıyorsun. Kadından nefret ediyordu. Çok katı biriydi ve Austerly'ye alışkın olduğu özgürlükten mahrum bırakıyordu. Grace'i diğer hizmetkârlar da sevmezdi. Çok sinirli, kendini beğenmiş bir bağnazdı, dadılığa hiç uygun biri değildi. İncil'de anlatılan alevli cehenneme inanıyordu, Fellows çocuklarının içine Tanrı korkusunu yerleştirmeye kararlıydı."

"Başarılı oldu mu?"

Evelyn gözlükleri üzerinden Martin'e baktı. Hüzünlü bir biçimde, "Tam tersi," diye cevap verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Martin, resmi yerinden çıkart ve arkasını çevir."

Adam söylenileni yaptı ve arkasında yazılar olduğunu gördü. Kararlı bir el yazısı ve kahverengi-siyah mürekkeple resmin arkasına notlar alınmıştı.

Ben altı yaşındayken asık suratlı Grace hayatıma girdi.
Daha ilk günden birbirimizden nefret ediyorduk.

Martin kafasını kaldırdı. Evelyn başıyla onayladı.

"Evet," dedi. "Austerly Fellows'un el yazısı. Bence, on veya on bir yaşındayken, bu albümü buldu ve resimlerin arkasına notlar düştü. Notlarının büyük bir kısmı iğrençtir fakat bu ve bir tane daha var, çok aydınlatıcıdır."

Martin okumaya devam etti.

Grace'den daha önce kimseden etmediğim kadar nefret ediyordum. Beni Ezra'dan daha sık cezalandırıyordu. Beni şevkle cezalandırıyor, bana cehennem ve lanetlenmekle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Ve böylece, iki ay sonra, kadını sistematik olarak yok etmeye karar verdim ve akıl sağlığına savaş açtım. Benim cennetin gücünden korkmamı istiyordu, ben de onu Şeytan'ın gücü ve yöntemleriyle cezalandırmaya yemin ettim. Kulağına sözler fısıldadım ve üzerinde çalışmaya başladım. Şeytanların gelip kendisini alacağına inanmasını sağladım. Yatağına ölü şeyler koydum, ayakkabısının altına uğursuz semboller çizdim, günlüğüne şeytani tehditler yazdım, karanlık güçleri çekecek bir tılsım yaptım. Tılsımı yastığının içine diktim ve kâbuslar görmeye başladı. Gecenin sessizliğinde çığlık atması çok hoşuma gidiyordu. O kadar yetenekliydim ki bir ay sonra zafer benim oldu...

Martin resmi albümdeki yerine koydu.

"Ne demek istiyor?" diye sordu.

Evelyn eğildi ve albümü Martin'in elinden aldı. Bir sonraki sayfayı çevirdi ve bakmamaya çalışarak bir başka resmi yerinden çıkarttı. Arkasını çevirip okudu.

İşte benim zafer kazandığım gün. O gün kendimi ne kadar iyi hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Sahip olduğum gücün bana yaşattığı ilk heyecandı, ilk cinayetimdi.

Evelyn kaşlarını çattı ve resim parmakları arasından yere düştü.

"O sabah," dedi. "Grace Staplethorpe ahırda kendisini astı. Doktor Bartholomew polisi aramadan önce kadının resmini çekti ve çocuklarını da kendisine yardım etmeleri için yanına çağırdı. Bu iğrenç resimde altı yaşındaki Austerly Fellows resmin bulanık çıkmaması için Grace'in bacaklarını tutuyor ve kameraya neşeyle gülümsüyor. Görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Hayır, istemiyorum. Austerly nasıl bir varlıktı?"

Evelyn, "Yetişkinken çok daha kötüydü," diye cevap verdi. "Sonunda büyük ev kendisine kalınca, kendini Açılar Başrahibi ilan etti ve o evde her tür kötülüğü denedi. Korkunç tarikatlar kurdu ve o evi kötülükle özdeşleştirdi. Sen buralarda büyümedin, Martin. Ev hakkında fısıldanan korkunç hikâyeleri duymadın. Adam Şeytan'ın hizmetkârıydı, buna şüphe yok."

"Şeytan'a mı tapıyordu?"

"Ah, evet. Gerald'ın büyükannesi hâlâ görüştüğü evin hizmetkârlarından korkunç hikâyeler dinledi. Austerly daha sonra evdeki hizmetçileri Doğu'dan getirdiği yabancılarla değiştirdi. Bölgenin Şeytan'ıydı, bu ünü hak ediyordu. Ruhunu Şeytan'a sattığı söyleniyordu fakat ben bir ruhu olduğunu sanmıyorum. Bir gece, 1936 yılında, en şeytani gruplarından biriyle özel bir toplantı yaptı..."

"Ne oldu?"

"Kimse bilmiyor. Yakındaki köyler toprağın sarsıldığını hissetmiş, komşular evden çığlıklar geldiğini duymuş.

Yeterince cesur olanlar neler olduğunu görmek için eve koşmuş ve renkli cübbeler giymiş figürlerin hayatlarını kurtarmak için ormana kaçtığına şahit olmuş. Austerly Fellows o akşam ortadan kayboldu. O geceden sağ kurtulmayı başaranlar neler olduğunu hiçbir zaman anlatmadı. Birkaçı, buna Austerly'nin kız kardeşi Augusta da dâhil, akıl sağlığını yitirdi. Fakat söylentiye göre Austerly o akşam eve Şeytan'ı çağırmıştı. Önce Şeytan'ın adamı alıp cehennemin dibine götürdüğü söylendi, fakat zamanla, Austerly'nin varlığının evde hâlâ hissedildiği söylentisi yayıldı. O günden beri de gün sayıyor, bekliyor ve gözlüyor."

Bir sessizlik oldu. Martin arkasına yaslandı.

"Hayır," dedi. "Buna inanamam. Paul de bunu anlatmaya çalışıyordu. Şeytanlar? Bu mümkün değil."

"Ve Paul şimdi nerede? İnandı. Austerly Fellows'un kitabı onu ele geçirdi. Kelimelerin gücünü küçümseme, Martin. Binlerce yıl boyunca dünyayı kutsal metinler yönetti. Austerly Fellows'un bunu bilmediğini mi sanıyorsun? Aynısını yapmak için kendi kutsal kitabını yazmayı denemeyeceğini mi düşünüyorsun? Şeytan'ın Ahit'i: Şeytani emirler."

"Ama Dans Eden Valeler çocuklar için."

"Cadının yaşadığı zencefilli çörekten ev de öyle, Hansel ve Gretel'i yemek isteyen cadıdan bahsediyorum. Bir şeyi çocuklara hitap ediyor diye küçümseme, Martin. Yetişkinler için yazılanlardan çok daha ölümcül olabilir. İlk yazılan peri hikâyeleri dehşet verici ve sadist hikâyelerdi. Ayrıca, Katolikler ne der? *Bana bir çocuğu yedi yaşına gelmeden ver,*

sana nasıl bir adam olacağını söyleyeyim. Doktrinleştirme gençlerle başlar, Martin. Austerly Fellows uğursuz çocuk kitabıyla başarısı kanıtlanmış bir tekniği deniyordu."

Martin pencereden dışarıya baktı. Çok uzun süredir konuşuyorlardı, dışarıda hava kararmaya başlamıştı. "Paul sence o evde olabilir mi?"

Evelyn, "Oraya gidemezsin!" diye haykırdı.

"Bana nerede olduğunu söylemezsen tabii ki gidemem."

"Bunu yapmam, Martin."

"Lütfen. Paul için, Carol için!"

Evelyn ellerini birbirine kenetledi ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Sen gidiyorsan ben de seninle geliyorum," dedi.

Martin acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O ev kadınlara göre bir yer değil," dedi. "Ayrıca, senin Carol'u arayıp nereye gittiğimi ona söylemeni istiyorum. Artık bir cep telefonum yok."

"Martin, oraya gitme!"

"Ikimiz de gitmem gerektiğini biliyoruz. Başka kim gidecek? Polisi arayamam. Senin aklına Paul'ün gidebileceği başka bir yer geliyor mu, benim gelmiyor. O evde aradığımız cevaplar varsa oraya gitmem gerek."

Evelyn fotoğraf albümünü sandığa geri koydu ve kapağı kapattı. "Pekâlâ," dedi. "Ama şunu unutma: Büyük ihtimalle karşılaşacağın en büyük tehlike seninle birlikte giden şey. Gözlerinde hâlâ şüphe var, bunların yaşandığına inanamıyorsun. Bunun ne kadar gerçek olduğunu anlamalı ve dünyada bu tarz güçler olduğunu kabullenmelisin. Austerly

Fellows sıradan bir adam, sıradan bir insan değil. İnsan bile olmayabilir. Annesi Nettie de biliyordu. Bu yüzden kendini odasına hapsetti."

"Bir dakika, anlamadım. Sen neden bahsediyorsun? İnsan olmayabilir mi?"

"Nettie bir defasında sinir krizi geçirmiş ve benim... Gerald'ın büyükannesine açılmış. Bebek çiftliğine gönderdiği çocuğun dizinde bir doğum lekesi varmış. Felixstowe'dan eve getirdiği çocukta ise yokmuş. Kimse gerçek Austerly'ye ne olduğunu bilmiyor fakat tek bir şeyden eminler, o çirkin evde büyüyen Austerly değildi. Bir yaratıktı."

Cennet meyvesinin kökleri ne kadar derine uzanır? Gizli karanlığın içinden, kurtçuklarla dolu parıldayan mezarların aşağısına iner. Eski kurumuş kemiklerin, eski kabile liderlerinin unutulmuş anıtmezarlarının, Eski Dünya'nın ışık almayan mağralarının da aşağısına... Yaratıkların beklediği yere gider.

28

Akşam Felixstowe'un dışındaki yollar boştu. Martin, Evelyn'in tarif ettiği yolu takip etti, Trimley St. Mary'nin önünden geçti, Trimley St. Martin'e varmadan sağa döndü. Arabayı sürerken, tarlaların karanlık boşluğu yanından geçip giderken, kendisine anlatılanlardan bir anlam çıkartmaya çalıştı. Başaramadı. Bu kadarı çok fazla, çok ürkütücüydü. Tek yapması gereken Paul'e konsantre olmaktı. Geriye kalanlarla, Dans Eden Valeler ve şeytani Austerly Fellows ile, Paul'ü bulduktan sonra ilgilenebilirdi. Ardından Carol'u da yanına alacak, bu delilikten hızla uzaklaşacaklardı.

Evelyn kendisine son dönemeci kaçırmamasını tavsiye etmişti. Ağaçların arasında bir yoldu, dalların ortasında kaldığı için gözden kaçırması kolaydı. Arabanın farları

ağaçların gövdelerini aydınlatınca karanlık gölgeler sağa sola kaçışıyor ve ağaçların aralarında uçuşuyordu. Aradığını bulana kadar üç kez dönemeçten geçti ve neredeyse bir saat kaybetti.

Fellows evine giden yolda ilerlemeden önce arabanın farlarını kapattı. Araba engebeli yolda çukurlara bata çıka ilerledi. Neredeyse bir kilometre gitti. Yolun iki tarafındaki ağaçlar içeriye doğru bükülüyor, dallarla örtülü bir tünel oluşturuyordu. Yol o kadar karanlık ve arazi o kadar engebeliydi ki, Martin doğru yerde olup olmadığını merak etti. Sonra ağaçlar seyrelmeye başladı. İleride yukarıda yeniden gece gökyüzünü gördü, ardında ise hayatı boyunca gördüğü en çirkin yapı yükseliyordu.

Birden arabanın önünden karanlık bir figür geçti. Martin ferene bastı ve yüksek sesle küfretti. Sonra direksiyona yaslandı ve bir kahkaha attı. Sadece bir ağaçtı, yol o kadar bakımsızdı ki ortasında bir ağaç büyümeye başlamıştı.

Torpido gözünden bir fener çıkarttı ve ceketinin cebine koydu. Martin arabadan indi. Zaten aracı evden uzağa bırakmayı planlıyordu. İçeride her kim varsa aracın gürültüsüyle geldiğini haber vermek istemiyordu. "Her neyse," diye kendi kendine mırıldandı.

Çalıların arasında sessiz adımlar atıp eve yaklaştı. Gözüne gittikçe daha büyük görünüyordu. Martin bu kadar korkacağını hiç düşünmemişti. Şimdi bu korkunç yerden milyonlarca kilometre uzakta olmak istiyordu. Korkunun pençelerini hissedebiliyordu. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyor ve sırtından soğuk terler dökülüyordu.

Sessizce, "Aptal... aptal... aptal," diye mırıldandı.

Tahtalarla kapatılmış pencerelere bakarken aynı korkunun karnına indiğini ve midesini bulandırdığını hissetti. Hayatı boyunca yaptığı en cesurca şey yoluna devam etmek oldu.

Martin bakışlarını indirdi ve ön kapıya baktı: Yarıya kadar açıktı. Bekleniyor muydu?

Gördüğü en ilham verici macera filmlerini düşünmeye çalıştı. Böyle bir yere dudaklarında zekice espriler ile ellerindeki kamçıyı şaklatıp koşarak girecek kahramanları hayal etti. Fakat kendisinin bir kamçısı yoktu ve aklına da söyleyecek akıllıca bir şey gelmiyordu. Anti-sosyal bir matematik öğretmeniydi, Indiana Jones değildi.

Kendi kendine, "Lazer silahlarını bayıltıcıya ayarla, Baxter," dedi. "Tanrım! Sen ne diyorsun... Yok ediciye ayarla! Yok ediciye!"

Sonunda aklına Paul'ü bulamazsa Carol'un ne kadar acı çekeceği geldi ve yürümeye devam etti. Ön kapıyı tamamen açtı ve içeriye adım attı.

İçerisi zifiri karanlıktı, fenerine uzanmadan önce birkaç dakika sessizce bekledi. İçerisi sessizdi ve kötü küf kokusu burada da vardı: Paul'ün bilgisayar monitöründen akan küfle aynı kokuya sahipti. Evden hiç ses gelmiyor, Martin sadece kulaklarında atan nabzının sesini duyuyordu.

Feneri eline aldı ve düğmeye bastığı zaman karşısında ürkütücü bir şey görmemeyi diledi. Aslında, hiçbir şey görmek istemiyordu. Soğuk metal silindiri elinde tutarken aklına bir ışın kılıcının sapı geldi. Bu düşünce ile rahatladı. Doğru

Jedi duruşuna geçti ve düğmeye basarken ışın kılıçlarının savrulurken çıkarttığı sesi çıkarttı. "Zummmmmm!"

Birkaç saniye sonra ışık merdivenlerin üzerinde gezindi. Ses efektlerini çıkartmaya devam eden Martin ışığı büyük salona tuttu. Ne biçim bir evdi, ne kadar uğursuz ve çirkin bir kâbusun içindeydi.

Küçük ve ihtiyatlı adımlarla ilerledi. Adım atarken gevşek parkeler tıkırdıyordu.

"Paul?" diye seslendi. "Paul, burada mısın?"

Herhangi bir cevap gelmemesi rahatlatıcıydı. Martin giriş katındaki odalardan ilkine baktı. Boş koltuklar ve sehpa hâlâ yerindeydi. Korkunç bir hisse kapıldı, birisi hâlâ bu odayı kullanıyor olabilirdi. Zekice geri adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Fenerin ışığı merdivenlerin altındaki açık kapıyı aydınlattı. Cesaretini toplayıp kilere inen karanlığı aydınlattı ve bu gece aşağıya inmek zorunda kalmamayı ümit etti. Bu keşif daha ne kadar kötüleşebilirdi? Bu deneyim sinir bozucu bütün korku filmlerinden daha rahatsız ediciydi: Bilinmeyenin endişesi, karanlığın içinde gizlenen yaratıklar...

"Çok fazla film seyrettim," diye mırıldandı.

Bir sonraki odanın duvarları boş raflarla doluydu. Görünüşe göre bu oda eskiden kütüphaneydi. Kitapların nereye gittiğini ve Austerly Fellows gibi birinin ne tür şeytani eserler okuduğunu merak etti. Fenerin ışığı koridorun sonunda son bir odayı aydınlattı. Martin dikkatli adımlarla kapıya yaklaştı. Işık cilası dökülen yüzeyi aydınlattı, ellerinin titremesine engel olamıyordu. Işığı pirinç tokmağa tuttu, kolu çevirdi ve içeriyi aydınlattı.

Soğuk ve çürümüş küf kokusu bir tokat gibi yüzünde patladı. Martin burnunu ve ağzını kapattı, şaşkınlık ve tiksintiyle gözlerini kırpıştırdı. Sonra hayretle önünde duran sahneyi inceledi.

Evin arka tarafının bir kısmı büyük bir seraya dönüştürülmüştü. Kristal Saray'ın bir parçası gibiydi. Dövme demirden direkler bükülerek yukarıya çıkıyor, kemerli tavanın altında devasa eğrelti otu yapraklarını andırıyordu. Üzerlerindeki beyaz boya dökülmeye başlamıştı fakat yine de görkemli bir görüntüydü. Martin aralardaki boşlukları doldurmak için ne kadar cam panel kullanıldığını tahmin edemedi. Bazıları kırılmıştı, bazılarının üzeri yılların kirine ve pisliğine bulanmıştı, fakat zemine yakın olanlar vandalizme engel olmak için tahtalarla kapatılmıştı. Yeniyken, elmas bir katedrale benziyor olmalıydı.

Martin gözlerini solmuş demirlerden kaçırdı ve seranın her iki yanında uzanan çalışma tezgâhlarına baktı. Fenerin ışığını tezgâhlardan birinin üzerine tuttu. Üzerinde derin tepsiler ve oluklar vardı. Daha yakından bakmak için yaklaştı. İçleri kara toprakla doluydu, yoksa küf müydü? Her ne ise, berbat kokunun kaynağı burasıydı. Nemli ve pis bir mezar gibiydi. Martin yüzünü buruşturdu. Sonra saksıların içindeki bir şey dikkatini çekti. Küflü topraktan siyah saplar yükseliyordu. Saksılarda bir şey yetiştiriliyordu ve yakın zamanda toplanmıştı. Diğer tezgâhlara da baktı. Evet, tepsilerin her birinde garip bir sap dikkati çekiyordu. Bir köşeyi kaplayan büyük bir saksının içinde büyüyen siyah sarmaşık dikkatlice demirlerin etrafına dolanmış, bu saye-

de bütün serayı dolaşmıştı. Nasıl bir meyvesi varsa hepsi toplanmış, geriye sadece sağlıklı durmayan birkaç yaprak kalmıştı. Martin böylesine mide bulandırıcı bir toprakta bir bitkinin yetiştiğine inanamadı.

Işığı sağa sola tutarak ortadaki koridorda yürüdü. Sona yaklaşırken durdu ve sessizce küfretti. Fener küçük cam kavanozları aydınlatıyordu. İçlerindeki cennet meyvesini bulunduran öğrencilerden aldığı kavanozların aynılarıydı. Yanlarında büyük plastik bir kâse vardı, içi yağlıydı ve bir şeye bulaşmıştı.

Bir ses, "Burayı dün görmen gerekti," dedi.

Matematik öğretmeni arkasına döndü. Kütüphanenin kapısının önünde geçen pazar günü fuar yerinde gördüğü adam dikiliyordu. Shiela Doyle adamın isminin Ismus olduğunu söylemişti.

Tepeden tırnağa kara kadifeler giyen zayıf adam seranın ortasına doğru yürüdü ve suratı siyaha boyanmış üç koruması adamı takip etti.

Adam, "İnanılmaz bir sahneydi," diye devam etti. "Hepsi olgun ve lezzetliydi. Bereketliydi. Ne kadar verimli bir hasattı, Kupa Kraliçesi uçmaya yarayan karışımdan ne kadar çok hazırladı."

Martin feneri daha sıkı tuttu ve nefes almaya çalıştı. Fakat artık korkmadığını fark edince çok şaşırdı. Karşılaşacağı en korkunç şey dört serseri ise boşuna korkmuştu. Kendisini ürküten ise bilinmeyendi. Aslında, kendini iyi hissediyordu ve öfkeliydi. Ve hazırdı.

"O şeyin içinde ne var?" diye sordu.

Ismus kıkırdadı. "Senin düşündüğün şeyler yok," diye cevap verdi. "Sadece eski tarz doğal olmayan bileşenler. Birkaç damla zararsız yağ, burada yetişen bazı meyvelerin suyu, hepsi bu. Kendini çok küçük düşürdün, Bay Öğretmen. Benim bahçemde sizin biliminizle incelenebilecek bir şey yok ve hiçbiri bağımlılık yaratmıyor. Sadece kutsal metin bağımlılık yaratıyor, aptal adam. Cennet meyvesi sadece yolu açar ve bağlantıyı kurar. Senin bile hoşuna gider. Fakat meyvenin... nasıl diyorsunuz, hiçbir besin değeri yoktur. En azından insanlar için. Hayır, yakında gelecek olanları besleyecek."

"Gelecek olanlar? Neden bahsediyorsun?"

Ismus yüzünde soğuk bir gülümseme ile, "Hepsi kitabımda var," dedi. "Öyle veya böyle, yakında aramızda yürüyecekler ve insanlar mutlu olacak. Varlıkları, Ay Büyücüsü dünyasının varlığına olan inancı destekleyecek ve burası... monotonluktan kurtulacak."

Martin, "Bak," dedi. "Senin ve arkadaşlarının ne gibi bir sorununuz var bilemiyorum ama..."

"Seni neden ilgilendiriyor? Sen önemsiz birisin, Bay Baxter."

"Ben sadece Paul'ü bulmak istiyorum."

"Paul?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun, Paul Thornbury. O sadece bir çocuk."

Ismus, "Çocuk mu?" diye sordu. "Bu dünyada artık çocuklar yok. Siz onları mini-yetişkinler gibi giydiriyor ve onlara öyle davranıyorsunuz. Küçük kızların Berlin fahişe-

lerine benzeyen bebeklerle oynamasına izin veriyorsunuz. Midemi bulandıran ahlaki değerler ve takiye artık yok. Sizin iç çamaşırları kadar bile beyni olmayan rol modelleriniz var, zekâları veya yetenekleri yatak odasında işe yarıyor, sonrasında içeride yaşadıkları her şeyi gururla anlatıyorlar. Siz çocuklarınıza kokuşmuş ve tehlikeli bir ağa yıldırım hızıyla erişim sağlıyorsunuz. Siz onları gerçek savaşlardan çok daha vahşi ve pis bilgisayar oyunlarıyla kuşatıyor, uygunsuz müzik ve resimlerle besliyor, onlara benim zamanımdaki denizcileri bile utandıracak sözcükler öğretiyorsunuz. Utanma yok, tabu yok, sınır yok, saygı yok ve geriye masumiyet kalmamış. On üç yaşında hamile kalmak artık utanılacak bir şey değil, bir kariyer seçimi."

"Dans Eden Valeler'e ve benim kanunlarıma ihtiyaç duyulacaksa, o gün bu gündür. Kaotik bozunma sürüyor, toplum artık düzen diye haykırıyor. Kutsal metnin basılmasını geciktirmek akıllıcaydı. Dünya 1936 yılında hazır değildi. O dönemde insanlar hâlâ kim olduğunu biliyordu. Kendi kimlikleri vardı ve bununla gurur duyuyorlardı. Artık herkes kendisiyle ilgili her şeyden şikâyetçi: Görünüşleri, işleri, yaşadıkları yer. Ne giyeceklerinin, ne yiyeceklerinin, evlerini nasıl dekore edeceklerinin söylenmesi gerekiyor. Belki geçmişin mücadeleleri ve eğlenceleri hayatlarına anlam ve amaç kazandırır diye atalarının izini sürmeye çalışıyorlar... Hayatlar can çekişiyor, mutsuz başarısızlıklarla dolu."

Martin, "Sen bana çocuğun yerini söyle!" diye bağırdı. "Paul Thornbury, seninle mi?"

Adamın çarpık gülümsemesi hiç bozulmadı. "Öyle biri yok, Bay Baxter," dedi. "Sizin tanıdığınız çocuk, Karo Valesi rolüne büründüğünden beri yaşamıyor. Ne kadar becerikli bir oğlan. Sen ve annesi neler başardığını bilseniz onunla gurur duyarsınız. Beni peşinden koşturdu, kutsal metnin çekimine karşı koydu ve hatta bir tanesini yaktı. Onun gibi küçük bir çocuk için çok etkileyici eylemler ve bunların hepsini tek başına yaptı. Kılavuzluğuna ve yardımına ihtiyacı olduğunda onu dinlemediğin için kendinden utanmalısın. Böylece kendinizi bir sürü dertten kurtarabilirdiniz. Çocuğu dinleyip ikiyle ikiyi toplasaydın kaçınılmaz olandan kaçabilirdin... En azından bir süreliğine. Yazık, çok geç olana kadar denklemi çözemedin, Bay Öğretmen."

Elini uzattı ve korumalardan biri üç nesne uzattı. Martin nesneleri hemen tanıdı: Lazer tabancası, sonik tornavida ve ışınlanma bileziğiydi.

Ismus, "Karo Valesi bana değerli şeylerini getirdi," dedi. Sığınaktan alınan nesnelere tiksinerek baktı. "Sen ümitsiz vakasın, Baxter. Bu değersiz şeylere nasıl olur da bu kadar bağlanırsın? Hiçbirinin değeri yok. Gerçekten hayatını boşa geçirdin, değil mi?"

Martin hakaretleri duymazdan geldi. "Nerede?" diye sordu. "Ona ne yaptın?"

Ismus, "Ne mi yaptım?" diye güldü. "Hiçbir şey. Karo Valesi ait olduğu yerde, Saray'da. Hamaratlığını ona kitabın yeni bir kopyasını vererek ödüllendirdim. Şimdi hiç olmadığı kadar mutlu. Onun için sevinmelisin. Şimdi orijinal dört Vale'den bir tanesi. Ünlü olacak. Dünyanın dört bir ya-

nındaki çocuklar onu örnek alacak. Kişilikleri benzer olan oğlanlar onu kıskanacak. O artık onların kusursuz örneği, taklit etmeleri gereken ideal. Artık sana ihtiyacı yok. Seni bir daha görmek istemiyor. Onun için hiçbir şeysin, Ay Büyücüsü'ndeki gerçek yaşamdan uzakta, gri bir dünyada yaşayan sıradan birisin."

"Bunu yapamazsın, o çocukları ailelerinden koparta-mazsın!"

"Kendi isteğiyle geldi. Ayrıca, sen onun babası değilsin, Bay Baxter. Sadece annesinin en son, nasıl diyorlardı?.. Ah, evet, kadının en son flörtüsün."

Martin yüzünün öfkeyle yandığını hissetti. "Annesi oğlunun eve geri dönmesini istiyor!" diye haykırdı. "Beni şimdi ona götürmezsen polise giderim ve Felixstowe'dakilerden bahsetmiyorum. Kutsal metnin henüz Ipswich sınırlarını geçmedi."

Ismus cık cıkladı, üç nesneyi bir tezgâhın üzerine koydu.

"Sanmıyorum," dedi. "Biliyorsun, burayı Kupa Kraliçesi'nin üzerinde uzun süre çalıştığı karışımı tatmadan terk edemezsin. Bu konuda çok yeteneklidir, bence bir tadına bakmalısın."

Martin, "Canın cehenneme!" dedi.

Ismus, "Siz sapkınlar gerçekten sinir bozucu karakterlersiniz," dedi. Elini ceketinin cebine soktu ve içi dolu bir kavanoz çıkartı. "Yine de, bundan biraz yersen bizden biri olursun. Şafak Prensi'nin Krallığı'nda sana nasıl bir rol biçileceğini merak ediyorum. Umarım Ağzı-Kokan Billy - Gübre-Adam'dır. Bir cadı tarafından lanetlendi ve her gün

köylülerden elli tekme yemeye mahkûm edildi. Morluklar sana çok yakışacak, Baxter."

Kavanozun ağzını açtı ve öne adım attı.

Martin irkildi. Kavgada ne kadar dayanacağını merak etti. Dörde karşı pek şansı yoktu fakat kara suratlı korumalar kendisini etkisiz hâle getirmeden Ismus'a mümkün olduğunca çok zarar vermeye kararlıydı.

Ismus adamın niyetini anladı ve gülümsedi. "Henüz dersini almadın, değil mi?" diye sordu. "Sen tekrar ile öğreten biri değil misin? Genç beyinlere her hafta aynı şeyleri sokuyorsun ama sen aynı şekilde eğitim almayı reddediyorsun. Çok kalın kafalısın. Duyduğun bunca şeyden sonra bana el kaldırmaya cesaret edecek kadar aptal mısın? Ben Ay Büyücüsü'nün Kutsal Büyücüsü Ismus'um, bu evin sahibiyim, Dans Eden Valeler'in yazarıyım, Austerly Fellows'um."

Martin, "Sen delisin!" dedi. "Sen o değilsin!"

Ismus'un sırıtışı genişledi. "Ah, ama oyum!" dedi. "Evet."

Kollarını yana açtı. Martin korkuyla adamın yüzünde ve ellerinde beliren siyah küf noktalarına baktı. Kollarının içinden fırlayan küf nehri sol taraftaki tahtalı pencereleri ve sağ taraftaki tuğlaları yıkadı. Köpüren küf dalgaları yukarıya çıktı, ortada birleşene kadar tavanda aktılar, ardından aşağıdakilerin başları üzerinde nabız gibi atan cerahatli, pıhtılaşmış bir buluta dönüştüler.

Martin'in elindeki fener yere düştü. Zihnindeki son şüphelerden de kurtuldu. Üç koruma başlarını öne eğdi ve Kutsal Büyücü'yü methederek adamı saygıyla selamladı.

Ismus, "Sana karşı fazla sabırlıydım," dedi. Fakat sesi bir insana aitmiş gibi durmuyor, sanki yukarıdaki kabarmış tuhaf kalbin içinden geliyordu.

"Bunca zamandır doğru insanı ve doğru zamanı bekledim," diye devam etti. "Fakat Prensim beni bekletmekte haklıydı. Bundan daha iyisi bulunamazdı. Dünyanız boş ve aç, küçük adam. Dans Eden Valeler onun içini doldu-racak. Bundan sonra benimkinden başka kimsenin sözü geçmeyecek."

Martin hareket edecek veya bir şey söyleyecek durumda değildi. Siyah küf pencerelerin üzerini de kapladı ve dövme demirlerin üzerinde kümelendi, saç tellerine benzeyen filamentler boşlukların arasında siyah bir ağ oluşturdu.

Ismus küfe bulanmış yüzünü Martin'e döndü ve kavanozu uzattı.

"Al," dedi. "Yala."

Martin teklifi reddedemeyecek kadar korkmuştu. Ruhu tamamen ezilmişti. Bununla savaşamazdı. Dünyada hiç kimse savaşamazdı. Titreyen elini uzattı ve kavanozu aldı.

Yukarıdaki küf tabakası köpüklendi ve kabardı, duvarların ve pencerelerin üzerinde vahşi dalgalanmalar oldu.

Ismus, "Dediğimi yap," diye emretti.

Martin titreyen parmağıyla kavanozun içindeki karışımdan biraz aldı ve ağzına götürdü.

Bulut titredi ve aşağıya sporlar yağdı. Küf bulutu Ismus'un omuzlarına uzandı, devasa, yarasanınkilere benzer kanatlar oluşturdu. Austerly Fellows'un çağlayan sesi, "Bize katıl," dedi.

Martin gözlerini kapattı ve son bir nefes aldı. Carol'u düşündü, Paul'ü ve kadını kurtarabilmeyi çok isterdi. Mide bulandırıcı gri-yeşil karışımı dudaklarına değdirdi.

Sonra camların şangırtısıyla birlikte içeriye alevler ve sıcaklığı doldu. Korumalar ciyakladı ve geri çekildi. Pencerelerden birinden içeriye bir şey atılmıştı. Ismus arkasına döndü. Yerde sıvı bir alev yayılıyordu. Pencerelerden biri daha kırıldı ve içeriye ikinci bir yanan cisim atıldı.

Martin elini koltuk altına götürdü ve mide bulandırıcı sıvıyı sildi. Dışarıda biri vardı. Birisi kendisini kurtarıyordu!

Ismus çığlık attı. Dört bir yanını alevler sardı. Şişkin bulut ürkütücü bir gümbürtüyle aşağıya aktı ve Kutsal Büyücü'nün sırtına döküldü. Ceketinin kadife yakasından içeriye girdi ve ensesine çekildi.

Dışarıdan yüksek sesli alaycı bir kahkaha geldi. Gecenin karanlığında, "Hah hah hah!" sesleri yankılandı.

Ismus bunu duyunca alevlerin üzerinden atladı ve tezgâhın üzerine çıktı. Kırık pencereden dışarıya baktı ve karanlığa göz gezdirdi.

"Joker!" diye bağırdı. "Orada olduğunu biliyorum!"

Martin ne yapacağını bilemedi. Korumalar ceketlerini çıkartmış alevleri söndürmeye çalışıyordu. Kaçış yolu kapalıydı, köşeye sıkışmıştı. Birden, arkasındaki pencerenin tahtaları söküldü. Camdan içeriye bir tuğla girdi, ardından karamel renkli bir bot geriye kalan cam parçalarını yere saçtı.

Bilinmeyen adam yine, "Hah hah hah!" diye kahkaha attı. Sonra tiz bir sesle, "Seni kandırdım, seni yaktım, seni kaçırdım!" dedi. "Hoo hoo hoo!"

Martin deri kostümlü birini gördü, kıyafeti botlarıyla aynı renkteydi ve hemen pencerenin önünden çekildi. Figür yıkık dökük mutfak duvarının üzerinden atladı ve karanlıkta gözden kayboldu.

Matematik öğretmeni sadece bir anlığına tereddüt etti. Sonra bu fırsatı kaçırmadı ve kendisini pencereden dışarı attı.

Kara suratlı korumalardan biri, "Lordum!" dedi. "Sapkın kaçıyor!"

Kutsal Büyücü hâlâ Joker'in ortadan kaybolduğu yere bakıyordu. "Neden şimdiye kadar ortaya çıkmadı?" diye sordu. "Bunun bedelini ödeyecek. Ona acı çektireceğim. Kimse benimle oyun oynayamaz! Kimse! Benim melodimle dans edecek, kendi melodisiyle değil."

Koruma, "Sapkın," diye tekrarladı. "Kaçıyor."

Ismus tezgâhtan aşağıya indi. Alevler neredeyse sönmüştü. Korumalardan birini işi bitirmesi için içeride bıraktı, diğer ikisini yanına alıp dışarıya çıktı.

"Çok uzağa gitmiş olamaz!" dedi. "Artık öğretmeni kimse kurtaramaz."

Martin binanın etrafından dolaştı, dar yürüyüş yolunu geçti ve park yerine koştu. Peşinden geleceklerini biliyordu. Arabaya atlayıp uzaklaşması gerekiyordu. Ipswich'e gidecek ve hemen polisle konuşacaktı. Delirmiş gibi görünmemek için büyük çaba sarf ederek polisleri inandırmak için elinden geleni yapacaktı. Kendisine inanmaları gerekiyordu, durumun ne kadar vahim ve tehlikeli olduğunu anlamalıydılar. Felixstowe'da işler çığrından çıkmıştı. Orduyu bile çağırmak zorunda kalabilirlerdi.

Fakat çalılarla kaplı park yerinde koşarken gördüğü sahne ümitlerini suya düşürdü. Ismus'un minibüsü arabasının hemen arkasında duruyordu. Araçların yanına gidince çıkış yolunun kapandığını gördü. Ağaç tam önündeydi ve minibüs tamponuna kadar dayanmıştı, aracı yerinden çıkartması imkânsızdı.

"Lanet olsun!" diye küfretti. Volkswagen'e öfkeyle baktı ve yanını tekmeledi.

Minibüsün içinden yırtıcı ve hayvani bir kükreme geldi. Araç sarsıldı, vahşi bir biçimde sağa sola sallandı. Muazzam bir çatırtıyla tavanda bir delik açıldı.

Martin geriye sıçradı. Aracın içinde ne vardı? Vahşi bir boğa mı? Öfkeli bir gergedan mı? Minibüs silkindi ve sarsıldı. Sonra pencerelerden birinin perdesi yırtıldı. Martin yüksek sesle bir çığlık attı.

Cama aşırı büyük ve grotesk bir yüz yaslandı. Küçük, etrafı kırmızıyla çevrilmiş göz bebekleri olan iki parlak sarı göz Martin'in üzerine odaklandı. Yaratık yassı burnundan nefes verince cam tamamen buharlandı. Minibüsün yanı gümbürdedi ve yumruklandı, geniş omuzlar büküldü ve kafa öne eğildi. İki kıvrılan boynuz kayar kapıyı dövmeye başladı.

Martin bunları görmedi. Hayatta kalabilmek için koşmaya başladı.

Ismus, eskiden Tesco Charlie ve Dave olarak bilinen iki adamla evden dışarıya çıktı. Korumalar korkmuş matematik öğretmeninin peşinden gitmeye hazırlanırken Ismus buna izin vermedi.

"Hayır," dedi. Vahşice sallanan minibüse baktı. "Biraz cömert olalım ve Mauger'in bu akşam tavşandan daha büyük bir şey yakalamasına izin verelim."

Aracın yanına gitti, bükülmüş kapıyı açtı ve yaratık dışarıya adım attı. Pençeleriyle çimenleri söktü ve korkunç bir kükremeyle yeri göğü inletti.

Ismus, "Peşinden git," diye emretti. "Git, onu avla! O senindir!"

Korkunç yaratık havayı kokladı ve koşmaya başladı.

Kutsal Büyücü, "Sapkınlarla başa çıkmanın en iyi yolu budur," diyerek güldü.

Otlarla sarılmış yolun karanlığında, Martin yaratığın kükremesini duydu ve peşinden geldiğini anladı. Matematik öğretmeni sporda hiç iyi değildi, en aktif ve hareketli kısımları zihni ve hayal gücüydü. Fakat şimdi, hayatta kalmak için çok hızlı koşmak zorundaydı.

Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Bakmadı. Kendisini takip eden kâbusu duyabiliyordu. Arayı kapattığının farkındaydı. Homurdanmalar, kükremeler ve dişlerin takırtısı gitgide yaklaşıyordu. Martin var gücüyle koşmaya devam etti ama faydasızdı. Sonra ayağı yerden fırlayan bir köke takıldı. Hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve yere düştü.

Mauger avının üzerine atıldı. Adam yerdeydi, nefessiz ve çaresizdi. Şeytan havaya sıçradı ve Martin işinin bittiğini düşündü.

Tam bu sırada ağaçların arasından parıldayan bir cisim fırladı. Alev alan şişelerden biriydi. Mauger'ın sırtında patladı ve alevlendi. Yaratık ciyakladı ve havada iki büklüm

oldu. Çalıların arasına düştü, Martin'i sıyırıp geçti, sonra eğimli arazide yuvarlandı, alevlerin söndürmek için kıvrandı ve çığlıklar atmaya devam etti.

Martin kafasını kaldırdı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Yaratık vahşi çığlıklar atarak çırpınıyordu.

Ağaçların arasından bir ses geldi. "Ayağa kalk! Koş, aptal!"

Martin kafasını çevirince son anda gölgelerin arasında kaybolan karamel renkli bir üniforma gördü.

"Teşekkürler!" diye seslendi. Fakat figür gitmişti. Tek duyduğu şey uzaklaşan, "Hah hah hah," sesleriydi.

Mauger'in çılgın çırpınışları sona ermek üzereydi. Gorilinkilere benzeyen kalın kollarındaki tüylerin dumanı tütüyordu ve sırtındaki alevler neredeyse sönmüştü.

Martin çok uzun süre beklediğini fark etti. Yüreği ağzında, yerinden fırladı. Dumanı tüten yaratığın yanından geçti. Mauger'in iri başı yana döndü ve parıldayan sarı gözler kaçan adama odaklandı. İki büyük pençe son alevleri de söndürdü. Korkunç bir hırıltıyla dudakları gerildi ve pembe diş etleri açığa çıktı, ardından göğüs kafesinin içinden bir homurtu yükseldi. Bakışları ağaçların arasında gezindi. Havada yeni bir deri kokusu vardı ve ormanın derinliklerine doğru gidiyordu. Joker bekleyebilirdi.

Mauger dört ayak üzerinde silkindi. Kavrulmuş ve yanmış hâliyle eskisinden daha korkunç bir kâbustu ve şimdi artık kontrol edilemeyecek bir öfkenin pençesindeydi.

Boynuzlarını salladı, hiç kükremediği kadar yüksek sesle kükredi ve Martin'in peşinden gitti. Kısa süre sonra sapkının etinin tadına bakacaktı.

Martin'in pantolonu dizlerinden yırtılmıştı ve bacağındaki derin yarık koşarken yanıyordu. Bacağından aşağıya kanlar akıyordu ve yaratığın kokuyu alacağını biliyordu. Ne yapacağını çok fazla düşünmeden yolda koşmaya devam etti. Artık kendisini korku güdülüyordu. Ve açığa çıktı, yol sona erdi. Öne atıldı, asfaltın üzerine adım attı. Engebeli arazide koştuktan sonra düzgün bir yüzeye basmak rahatlatıcıydı. Sendeledi ve dengesini kaybetti ama durmadı. Şeytan yaklaşıyordu.

Martin körü körüne koşmaya başladı, terk edilmiş asfalt yolun ortasında ilerledi. Bulunduğu yer yokluğun ortasındaydı, ne gidebileceği bir yer ne sığınabileceği bir ev vardı. Uzakta evlerin ışıklarını görebiliyordu fakat evlerin yanına kadar dayanmazdı. Arkasından sevinçli bir çığlık geldi ve yaratık da asfaltın üzerine adım attı. Pençeleri takırdadı ve pürüzsüz zeminde patinaj çekti, sonra kafasını yana çevirdi ve öfkeli gözlerle yola baktı. Martin'in çaresiz ve ümitsiz figürüne odaklandı.

Sivri pençeler beklentiyle yeri tırmaladı ve Mauger öne atıldı.

Martin bunu duydu, sadece yaratığın yaklaştığını duymamak için bağırmaya başladı. "Yardım edin! Birisi bana yardım etsin!"

Ve sonra bir ışık görüp bir ses duyunca gözlerine ve kulaklarına inanamadı. Arkasından bir korna sesi geldi. Farların ışığı gözleri kamaştırdı ve bir araba hızla yolda ilerledi.

Mauger arkasına döndü. Işık gözlerini kör etti ve acıyla ciyakladı. Parlak ışıktan korunmak için pençeleriyle gözleri-

ni kapattı ve tökezleyerek çalıların arasına düştü. Arabanın şoförü kornaya basmaya devam etti.

Martin durmaya cesaret edemedi fakat omzunun üzerinden geriye baktı, gözlerini kıstı. Araba neredeyse yanına gelmişti. Kenara atladı ve araba acı bir fren yaptı. Yolcu kapısı açıldı ve Profesör Evelyn Hole tiz bir ses tonuyla binmesini emretti.

Martin birkaç saniye sonra koltukta oturmuş burnundan soluyor, hırıltıyla nefes alıp veriyor ve acıyan dizini ovalıyordu. Evelyn hemen gaza bastı ve araba öne atıldı.

Dikiz aynasından yola çıkıp kendilerini kovalayan Mauger'e baktı.

İbre altmışı, sonra yetmişi gösterirken, "Otuz millik hız sınırını aşmak zorundayım," dedi. Şeytan gitgide küçüldü ve kısa süre sonra karanlıkta gözden kayboldu. Mauger'in hayal kırıklığı dolu, tüyler ürperten kasvetli uluması açık alanda yankılandı.

Evelyn, Martin kendine gelene kadar bekledi.

Martin sonunda, "Teşekkürler," dedi. "Sen gelmeseydin..."

"O cehennem eve seni tek başına göndereceğime inandın mı, evlat?"

"O zaman Joker kıyafetiyle ortaya çıkan da sendin. Orada onları ve beni gerçekten çok şaşırttın!"

"Ben değildim."

"Seradan beni sen kurtarmadın mı? Molotof kokteyllerini sen atmadın mı? O garip kıyafeti giyen sen değil miydin?"

Evelyn şaşkınlıkla, "Garip kıyafet mi?" diye sordu. "Martin, sen beni ne sanıyorsun? Bahsettiğin Joker de neyin nesi?"

Matematik öğretmeni kadının kendisiyle dalga geçip geçmediğini bilmiyordu, Gerald'ın Evelyn olmak için başka bir gün seçmiş olmasını arzuladı. Arka koltuğa baktı, içi boş Joker kostümünü görmeyi bekledi. Koltuklar boştu. Belki de arabanın bagajındaydı.

Martin önlerinde uzanan karanlık yola baktı ve gördüklerini yorumlamaya çalıştı.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Onu gördüm," dedi. "Onunla konuştum. Austerly Fellows. Hepsi doğruymuş."

"Paul hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Paul'ü yanına almış."

Evelyn, "O zaman bizim yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Bu akşam Felixstowe'u terk etmek zorundayız. Dışarıdan yardım almalıyız. Tek şansımız bu. Herkesin tek şansı bu."

Martin düşünüyordu. "Hayır," dedi. "Son bir ümidimiz olabilir. Fakat yarın sabahı beklemek zorunda."

"Beklememeliyiz, Martin."

"Beklemek zorundayız."

"Pekâlâ, sen kendinden bu kadar eminsen. Ama sen ve Carol o evde bir akşam daha kalamazsınız. Güvenli olmaz. Benim yanımda, Gerald'ın evinde kalın."

Martin onayladı. Sonra korkunç gerçeğin farkına vardı. Ismus eski eve geleceğini biliyor ve kendisini bekliyordu. *Yoksa Paul'ün gizli sığınağımdan aldığı eşyaları neden getirsin,* diye düşündü. Fakat Evelyn dışında eski eve gittiğini bilen biri var mıydı? Ismus'a bunu kim söylemiş olabilirdi?

Martin yanında oturan kadına şüpheci bir bakış attı. Evelyn'in yüzünde kararlı ve ciddi bir ifade vardı. Makyajın ve peruğun başka neleri gizlediğini merak etti. Martin Baxter artık kimseye güvenemeyeceğini anladı.

29

"... Ve programımızın ilerleyen bölümlerinde İngiltere milli takımı hakkındaki skandalları irdelemeye devam edeceğiz. Fakat önce Felixstowe'daki özel anma töreni hakkında bilgi almak için Lyndsay Draymore'a bağlanıyoruz. Lyndsay."

"Evet, Felixstowe'da çok üzücü bir pazar sabahı geçiriyoruz, Tara. Dokuz gün önce Suffolk kasabası tarihe Felixstowe Felaketi olarak geçen olayla sarsılmıştı. On beş yaşındaki Daniel Marlow'un kullandığı araba gençlerin arasına dalmış ve patlamıştı. Daniel ve üç arkadaşı olay yerinde hayatını kaybetmiş fakat gecenin toplam bilançosu kırk bir kişiyi bulmuştu. Polis hâlâ korkunç kazanın sebebini araştırıyor fakat bir sonuca varamadı. Bugün ilk sekiz cenaze gerçekleşiyor. Hepsi buradaki lisenin öğrencileri."

Sunucu kadın, "Bahsettiğin okul halk arasında *Hödük Lisesi* olarak bilinen lise, değil mi, Lindsay?" diye araya girdi.

Haber masasının arkasındaki sandalyesinde biraz öne eğildi ve muhabirin gösterildiği ekrana doğru elindeki kalemi sapladı. Tara'nın ekrana şevkle kalemini saplaması belirgin özelliklerinden biriydi, empresyonist Jan Ravens bu hareketi acımasızca taklit ediyordu. Haberleri sunarken kişisel bir marifete sahip olmak iyiydi, böylece izleyiciler daha etkileyici bir deneyim yaşayabilirdi. Tara bu hareketi o kadar çok denemişti ki artık çok doğal görünüyordu, bunun kendisini şirketin basamaklarında daha yukarıya taşıyacağından emindi.

"Gazeteler son bir hafta boyunca bu konuyu yazdı," diye devam etti. Bir silahşör gibi kalemini saplamaya devam etti. "Felixstowe nadiren haberlere çıkar. Önce Felaket, ardından aklını kaçıran ve sonrasında kendisini pencereden aşağıya atan hemşire. Ve bir de okulun müdürü hakkında açığa çıkan gerçekler var. Gazeteler müdürü yerden yere vurdu, değil mi?"

"Bu doğru, Tara. Gazeteler lafını esirgemeyerek adamı *Kör Kütük Sarhoş Müdür* ilan etti. Bu akşam yayınlanacak özel raporda, Barry Milligan'ın profilini inceleyecek, okuldaki öğretmenler, yönetim kurulu üyeleri ve Eğitim Bakanı ile yaptığımız röportajları yayınlayacağız. Bakan son bir hafta içerisinde müdürü en ağır eleştirenlerden biriydi. Ayrıca, sona eren evliliğinin hikâyesini eski karısından dinleyecek, Bay Milligan'ın öğrencileri ve öğretmenleri de tehdit ettiğini, şiddet kullanmaya meyilli olduğunu öğreneceğiz. Bu yüzden görevini bırakmak zorunda kalmasına şaşırmamak lazım. Yine de, herkesin ağzında aynı soru var: Bu kararın alınması

için kırk bir gencin ölmesi mi gerekiyordu? Barry Milligan görevinden daha önce alınsa Felaket engellenebilir miydi?"

"Çok ciddi bir soru, Lyndsay."

Lyndsay Draymore profesyonel gülümsemesini gösterdi, sonra yas tutan ailelerle birlikte bir mezarlıkta olduğunu hatırladı. Yüzüne yeniden ciddi bir ifade takındı ve kameraya bakıp başıyla onayladı.

Tara muhabiri gereğinden fazla bekletti. "Fakat, duyduğum kadarıyla, bu trajik olayın beklenmedik ve hatta pozitif bir sonucu olduğunu söyleyebiliriz," dedi. "Hakkındaki söylentiler bize kadar ulaşan çocuk kitabı nedir?"

"Evet, Tara. Kulağa garip gelebilir ama eski bir hikâye kitabı bu kasabayı ele geçirdi ve bütün bir hafta boyunca yas tutan topluluğu kendisine tutsak etti. Biraz önce bir grup çocukla konuştum, bu kitap olmasaydı bu zor günleri asla atlatamayacaklarını söylediler."

"Etkileyici, ünlü birinin kitabı mı?"

Lyndsay olumsuzca başını iki yana salladı. "Korkarım değil, Tara," diye cevap verdi. Notlarına göz gezdirdi. Tara bu profesyonel olmayan hareketi görünce yüzünü buruşturdu, bu sırada kameranın kendisini değil de Lyndsay'i çekmeye devam etmesini ümit etti. Kendisi olsa ya bütün metni ezberler ya da gerekli bilgileri büyük bir tahtanın üzerine yazdırarak kameradan görünmeyecek bir yere koydurturdu.

Lyndsay devam etti.

"Kitabın ismi Dans Eden Paleler. Pardon, Dans Eden Valeler, Austerly Fellows tarafından yazılmış. Fakat ne tür bir danstan bahsettiğini bilmiyoruz."

Tara, "Belki de balo gibi bir şeydir," diye araya girdi. İzleyicilere çıktığı televizyon şovunu hatırlattı.

Lyndsay'in duygudan yoksun yüz ifadesi kadının da aynı şeyi düşündüğünü belli etti. "Bilemiyorum, Tara," dedi. "Tek bildiğimiz, bu peri masallarının Felixstowe halkının derin üzüntüsünü unutmasına yardımcı olduğu ve en önemli olan da bu."

Tara taşralı muhabirlerin kendisine laf yetiştirmesine alışkın değildi. Stüdyodaki bir numaralı kameraya döndü ve kısa kesti. İsmi bilerek yanlış söyledi. "Linda Draymore bildirdi," dedi. "Öğlen haberlerinde Felixstowe'dan haberler vermeye devam edeceğiz. Şimdi, bir Baharat Kız, huysuz bir ünlü şef ve bir Weatherfield ev sahibesinin ortak yönü nedir? Evet, dünyanın en uzun spagettisini yapmak için..."

Felixstowe'da, Lyndsay Draymore kulaklığıyla oynadı. "Stüdyo?" diye sordu. "Tara, orada mısın?"

Kameraman Gavin, "Bağlantı kesildi," dedi.

Lyndsay, "Fahişe," diye haykırdı. Sözlerini, *Teşekkürler yazar Austerly, sen gerçekten çok iyi bir adamsın*, diyerek bitirmeyi planlıyordu. Yine de, öğlen haberlerini bekleyebilir, kapanış cümlesini o zamana saklayabilirdi. "Pekâlâ," dedi. "Kahve getiren küçük adam nerede? Boğazım kurudu!"

Gavin, "Yas tutan ailelerin resmini çekmeye devam edeyim mi?" diye sordu. "Her zamanki cenaze arabası ve tabutu taşıyanlar resimlerinden mi istiyorsun?"

Lyndsay, "Tabii ki istiyorum!" dedi. "Gözü yaşlı çocukları, üzerinde acıklı mesajlar olan oyuncak ayıları, kendini yerden yere atan aileleri, hepsini istiyorum. Herhangi bir

yerde kuru bir göz varsa sakın kaçırma. Ah, ayrıca, Müdür'ü kalabalığın içinde benden önce görürsen kendine saklama. O korkağa ulaşmak Madonna'nın doğal saç rengini bulmaktan daha zor. Daha sonra yayınlanacak programıma fantastik görüntüler ekle. Pişmanlık, öfke, hüzün... Hangisi en iyiyse. Adamı tekmelemek zorunda kalsam bile provoke edeceğim. Şansım yaver giderse kameramanı tartaklama numarasını yapar. Bu, her zaman ilgi çeker."

Gavin, "Ah, teşekkürler, Lyndsay," dedi.

"Titrek görüntüler veya gereksiz görüntü yakınlaştırmaları istemiyorum," diye uyardı. "Biz burada kalitesiz bir senaryoya film çekmiyoruz." Muhabir kahvesinin nereye kaybolduğunu bulmak için üzeri çimenlerle kaplı mezarların üstünde yürüdü. Buraya üç saatlik bir yolculuğun ardından gelmişti ve en son aldığı kafein evden çıkarken içtiği kahveydi, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Gavin kamerası omzunda, kilise avlusunda dolaştı, ilk cenazelere ve özel ayine gelen insanları filme çekti. Burada sadece haber kameramanıydı. Hafta sonu için bir sürü ünlü hikâyesi yayınlanacaktı ve kısa çöpü kendisi çekmişti. Yine de, ortalıkta gezinen bir sürü gazete fotoğrafçısı vardı.

Gavin yas tutanların aşırı sakin ve durgun olduğunu görünce öfkelendi. En yaşlı olanların elinde bile mendil göremiyordu. Fotoğrafçılar da bu durumdan memnun değildi. Sonra Gavin bir şeyi fark etti...

Çocuklar okul üniformaları ile geliyordu fakat belirgin bir özellikleri vardı. Ceketlerinin kollarına ne yapmışlardı? Gavin kameranın LCD ekranına baktı ve görüntüyü yak-

laştırdı. Ceketlere iliştirilenler iskambil kartları mıydı? Bu da neydi? Cenazelerin sponsoru internet üzerindeki poker sitelerinden biri miydi? Ağızlarında ne vardı? Neden dudaklarının rengi garipti? Herkes ne yiyordu? Lyndsay bu görüntülerden hoşnut kalmayacaktı. Personelin kendi aralarında mırıldandığını gördü.

Gelen insanların sayısı artmaya başladı. Kiliseyi doldurdular ve sonra cenaze arabaları sessizce kapılardan içeriye girdi. İlk cenaze iki çocuğa aitti. İki genç kızındı. Arkadaş oldukları için aileleri törenin birlikte yapılmasını uygun görmüştü. Gavin ailelerin üzgün yüzlerini çekebilmek için kalabalığın arasından geçip en uygun konumu aldı. Sonra gördüklerine o kadar şaşırdı ki her şeyi filme çekmesi gerektiğini bile unuttu.

Daha önce cenaze arabalarının üzerinde hiç böyle çelenkler görmemişti. Birisinin tepesindeki büyük kırmızı bir karoydu, yüzlerce çiçekten yapılmıştı. Diğerinin tepesinde ise büyük bir sinek vardı.

"Gözlerime inanamıyorum," diye mırıldandı. Fakat görülecek daha çok şey vardı.

Tabutlar arabalardan indirildi ve omuzlara alındı. Tabutları taşıyanlar da garip sarkık kollara sahip olmak için ceketlerini kesmişti.

Gavin çocuklardan birinin annesine odaklandı. Kadın çok sakin ve kuru gözlüydü. Aslında, yüz ifadesine hüzünden çok can sıkıntısı yansımış gibiydi.

Baş cenazeci tabutların önünde durdu ve siyah şapkasını kafasına taktı. Gavin nefesini tuttu. Bu olamazdı! Evet,

adamın siyah şapkasının üzerinde de bir iskambil kartı vardı! Gavin'in duygu yoksunluğundan doğan hayal kırıklığı yerini heyecana bıraktı. Burada sıra dışı, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Ve her anını filme çekecekti.

Geniş açıdan töreni filme çekebilmek için kalabalığın arkalarına geçti, kilise kapısının yanında dikildi, çok heyecanlı da olsa kamerayı titretmemeye çalıştı.

Cenazeci ağır adımlarla kiliseye doğru yürüdü ve tabutlar omuzlarda taşınarak adamı takip etti. Kalabalık avluda saygılı bir sessizlik vardı. Tek bir kişi bile ağlamıyordu. Ve sonra...

Birisi, "Bekleyin!" diye bağırdı.

İnsanlar kendi aralarında mırıldandı ve bütün başlar avlunun kapısına çevrildi. Birisi geliyordu.

Lyndsay kameramanın yanına dönerken, "Her şeyi çekiyor musun?" diye sordu. "Bu nasıl bir cenaze töreni?"

Gavin, "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı. "Ama sen dikkat çekecek altın değerinde bir şey istiyordun, işte buldun."

Lyndsay hevesle, "Bu, elmaslarla süslenmiş platinyum değerinde, Gavin," dedi. "Noel törenlerinden bile daha iyi. Burada ben de lensin içine gireyim. Benim arkamda olan bitene odaklan ama ben de resimlerde olmalıyım! Bu resimleri bütün dünya görecek."

Bir ses, "Bekleyin!" diye haykırdı. Bir kızdı. "Cenazeyi durdurdun!"

Cenazeci bir ayağı üzerinde çevik bir dönüş yaptı. Tabutu taşıyanların durması için bir elini havaya kaldırdı. Herkes asfaltın üzerinde takırdayan uzun topukların sesini

duydu ve girişe en yakın olanlar gelenin kim olduğunu anladı.

Gavin yeni geleni en son görenlerdendi. Tabutlar görüş açısını kapatıyordu! Sonra kameranın LCD ekranında parlak siyah botlar gördü. Kamerayı kaldırdı. Ağ taytlara bürünmüş bacaklar yukarıya doğru uzanıyordu.

Lyndsay'in ağzı açık kaldı. Pahalı gece kulüplerinden başka hiçbir yerde karşılaşmayacağı hayatı boyunca gördüğü en kısa elbiselerden biriydi ve kendisinin asla giymeyeceği bir şeydi. Zaten giyerse selülitleri açığa çıkardı.

Fakat cesur kıyafetin önde eksik kalan parçası arkada telafi edilmişti. Kuyruğu yerleri süpürüyordu. Elbisenin korse kısmı sayısız elmas taşın bir araya gelmesiyle oluşan büyük ve parıltılı bir maça ile dekore edilmişti.

Gavin yüzü yakından çekmeye çalıştı fakat yeni gelenin ipek şapkası yüz hatlarını gizleyen dantelli bir peçeye sahipti. Yine de, kız çok genç olmalıydı, bu kadarını anlayabiliyordu.

Tabutların arasında yürüyen kız ipek eldivenli parmaklarını ahşap yüzeylerin üzerinde gezdirdi. Sonra bir poz verdi ve dramatik bir hareketle peçesini kaldırdı.

Kalabalık, "Maça Kızı!" diye mırıldandı. Birisi alkışlamaya başladı. Bazı yerlerde gülenler oldu. Ölen kızlardan birinin babası anlayışla gülümsedi.

Lyndsay kameramana baktı ve şaşkınlığını kameraya belli etti. Flaşlar ardı ardına patlıyordu.

Emma Taylor iki tabutu da öperek gösterisine devam etti ve fotoğrafçılar kızı her açıdan çekti. Sonra Gavin'i fark etti ve kameraya döndü.

"Ashleigh ve Keeley," dedi. "Emma'nın... en iyi arkadaşlarıydı. Bugün buraya bir itirafta bulunmaya geldim. Felaket'e sebep olan bendim. Ben, Emma Taylor, Danny Marlow'un yanında oturuyordum. Arabanın kontrolden çıkmasına ben sebep oldum. Sigaramı elinde söndürürken yere düşürdüm, yangını başlattım. Ellerimde kırk bir masum insanın kanı var. Hepsinin sorumlusu benim. Ben, Emma Taylor! Prens sizi kutsasın!"

Başını zafer kazanmış gibi geriye attı. Kalabalık son cümleyi hep bir ağızdan tekrarladı. Herkes Maça Kızı'nı alkışladı! Bu sıkıcı ve gerçek olmayan dünyada bile her şeyi canlandırabiliyordu. Öne atıldılar ve kızın etrafını kuşattılar. Lyndsay de Gavin'i peşinden sürükleyerek insanlara katıldı. Kiliseden çıkan papaz başıyla onayladı. "Evet, Prens sizi kutsasın!" dedi. Göğsüne yeşil ve krem renginde kapağı olan bir kitap bastırıyordu.

Elleri kalçalarında, Maça Kızı başını geriye attı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Emma'nın her zaman istediği şey buydu. Bütün ilginin üzerine toplanmasını, dergilerde ve gazetelerde resminin çıkmasını arzuluyordu. Ay Büyücüsü'den uzak kaldığı zamanlarda bu sıkıcı dünyaya tahammül etmesi gerekiyorsa hayatını mümkün olduğunca eğlenceli ve ilgi çekici hâle getirebilirdi. Emma, kızı meşhur edecekti, kötü bir şöhrete sahip olsa bile fark etmezdi. İnsanlar kim olduğunu bildiği sürece bu gri yerde tek önemli olan şey buydu.

Lyndsay bu kadar şanslı olduğuna inanamadı. Cenazedeki tek televizyon muhabiriydi. Harika! Şimdiden odasındaki

rafı süsleyecek televizyon ödüllerini görebiliyordu. Tara'nın parlak yeşil yüzünü hayal edebiliyordu. Tek yapması gereken, polis tutuklamadan bu çılgın kızla bir röportaj yapmaktı.

Lensin önünden geçerken, "Benimle misin?" diye sordu. "Evet? Harika. Bir saniye, dudaklarım zımpara kâğıdı gibi kurudu. Bekle."

Elini cebine soktu. Daha önce konuştuğu gençlerden biri kendisine içinde dudak nemlendiricisi olan bir kavanoz vermişti. Telaşla kapağı açtı ve parmağını içine soktu.

Gavin, "Biraz da bana ver," dedi. Kendi dudaklarını nemlendirdi.

Ay her gece yeşil tepelerin ardında batsa da Ay Büyücüsü meydan okurcasına, gururla ayakta kalır. Kimse temelini sarsamaz. Ne kadar güçlü olduğunu kimse tahmin edemez.

30

Kilisede gariplikler yaşanırken deniz kıyısında çok farklı bir organizasyon vardı.

Martello Kulesi'nin gölgesinde, her pazar fuar yerinin kurulduğu yerde, tek bir araç vardı. Her zamanki ıvır zıvır satan tezgâhlar kurulmamıştı. Yine de, fuar yerinde muazzam bir kalabalık toplanmıştı.

Araç karartılmış camları olan yeni ve parıldayan bir siyah transitti. Boş park yerinin bir köşesinde duruyordu ve açık kapılarının önündeki masanın üzeri Dans Eden Valeler'in kopyaları ve cennet meyvesi kavanozları ile doluydu.

Yüce Rahibe Labella kutsal metnin dağıtılmasını denetliyordu. Yanında Soytarı Rahipler vardı. Hevesli, sabırsız müşteriler kendilerine bir kopya almak için can atıyor, önünde büyük siyah bir kasa olan Çilingir'e yüklü miktarlarda paralar veriyordu. Ismus bile Dans Eden Valeler'in ne

kadar başarılı olacağını öngörememişti. Felixstowe'da şimdi binlerce kitap dolaşıyordu. Bir hafta içerisinde Austerly Fellows'un kilerinde buldukları altı sandığın dördünü boşaltmışlardı. Sabah tezgâhı kurduktan yirmi dakika sonra beşinci sandığı bitirmek üzereydiler. Toplanan kalabalığın hepsine bir kitap veremeyeceklerdi.

Leydi Labella sarı terlikleri olan bir kadının diğerlerini kenara iterek yaklaştığını görünce gülümsedi. Kadını önceki pazardan tanıyordu.

Kadın, "Bana bir kitap lazım!" dedi. Yirmilik ve ellilikleri havada salladı.

Labella, "Fikrini değiştirdin mi?" diye sordu. "Torunun düşündüğün kadar zeki değil miymiş?"

Kadın vahşice, "Onun için değil!" diye haykırdı. "Benim için! Benim de bir kitabım olmalı! Onsuz yaşayamam! Size ne isterseniz veririm. Ne isterseniz! Burada 700 nakdim var fakat yarın bankalar açılınca size daha fazlasını da getirebilirim."

Yüce Rahibe'nin gülümsemesi genişledi, Ismus'un ne yapacağını biliyordu. Yanında dikilen Rahipler ellerindeki demirlerle cübbeleri üzerindeki siyah bir yamayı işaret etti.

Labella, "Belki bir dahaki pazara," dedi.

Kadın ciyakladı ve parayı zorla Labella'ya vermeye çalıştı. Kitaplara uzanmak istedi ama arkasındakiler kadını tutup geri çekti. Elindeki banknotlar havaya saçıldı, alçak duvarın üzerinden sahile uçtu. Gerilerde kaldı. Öfkeli çığlıklarını kimse umursamadı.

Çilingir kendi kendine kıkırdadı. Kasası şimdiden dolmaya başlamıştı. Bu yüzden, bir süre sonra paraları ceple-

rine sıkıştırmak zorunda kalacaktı, cepleri de dolunca boş sandıklara koyacaktı.

Sayısız el, ürünleri satın almak için uzandı, bir kopya veya bir kavanoz istiyorlardı. Yanlarında 10.000 kitap taşıyan bir kamyonları olsaydı hepsini satabilirlerdi.

Martin Baxter park yerine geldi ve sahneyi hayretle seyretti.

Gerald'ın evinde endişeli bir akşam geçirmişti. Carol sessiz ve içine kapanıktı. Son birkaç günün stresinin bedelini ödüyordu. Oğlunun *güvende* olduğunu öğrenince rahatladı. Martin *güvende* kelimesinin uygun olmadığını açıklasa da şimdi her zamankinden daha fazla horlayarak uyuyordu. Sadece Paul'den haber almak bile kadını rahatlatmıştı.

Gerald güneş doğarken uyandı. Yaşlı adam bir kez daha kendisiydi ve Martin yemek odasındaki Evelyn dokunuşlarının ortadan kalktığını gördü. Kadının bir daha ne zaman ortaya çıkacağını merak etti. Önceki gecenin şüpheleri hâlâ içini kemiriyordu. Gerald'a güvenemezdi ve planının ne olduğunu söylemedi. Yaşlı adam incindiyse de bunu belli etmedi.

Martin'in tek umudu Shiela Doyle'u bulmaktı, bunu kimseye, Carol'a bile söylememişti. Kadın zaten son bir haftayı Paul için endişelenerek geçirmişti. Ismus çocuğu bir yere sakladıysa Paul'ün nerede olduğunu Shiela biliyor olabilirdi. Zaten bu yüzden Gerald'ın arabasını ödünç alıp sabah erkenden Martello Kulesi'ne gitmişti. Yola yalnız çıkmış, Carol'u annesini almaya göndermişti. Paul'ü bulur bulmaz, Felixstowe'un dışına çıkacak ve yetkilileri uyarmaya

çalışacaklardı. Önceki akşam Ipswich'teki polisleri aramayı düşünmüşlerdi ama ne diyeceklerdi? Yüz yüze bile dertlerini anlatmaları yeterince zordu.

Park yerine adım atınca, Martin şaşkınlık ve öfkeyle inledi. Fuar yerinde binlerce insanın toplanmasını beklemiyordu. Dans Eden Valeler'in bir kopyasını almak için can atanlar birkaç bin kişi olmalıydı. Aslında bunu tahmin etmeliydi. Artık çok sayıda insan Austerly Fellows'un etkisi altındaydı ama istedikleri zaman Ay Büyücüsü'ne gitmelerini sağlayacak kitap hepsinde yoktu. Akrabalarına ve arkadaşlarına bel bağlıyorlardı. Kimse kendi kitabı olana kadar tatmin olmayacaktı.

Bir duvarın üzerine çıkıp kafaların üzerinden tezgâha doğru baktı ve yeni siyah minibüsün yanında dikilen Shiela'yı gördü. İnsanları yararak ilerlemek zorundaydı. Bu, kolay olmayacaktı.

Duvardan aşağıya atladı, insanları ite kaka ilerlemeye başladı. İnsanların hepsinin göz bebekleri irileşmişti ve birçoğunun dudakları lekeliydi. Martin diğerleri gibi yakasına bir iskambil kartı iliştirmediğini fark etti. Bunu düşünmesi gerekirdi. İnancını sorgulayan olursa ne diyecekti? Ağır ağır ilerledi. Her bir adım mücadele ve efor gerektiriyordu. Sabrı tükenmek üzereydi. İçinden birine yumruk atmak geldi. Birçok insan aralarından geçmesine izin vermiyordu. Emlakçı Trudy Bishop öfkeyle homurdandı ve Martin'e küfretti. Ağzı iğrenç sıvıya bulanmış Doktor Meadows yanından geçen Martin'e doğru öfkeli bir bakış attı fakat ağzına doldurduğu cennet meyvesini çiğnemekle meşgul olduğu için bir şey yapmadı.

Martin birisi önünü kesmeden bayağı ilerleme katetti. Sonra güçlü bir el kendisini tuttu ve geriye çekti.

Tanıdık bir ses kulağına kükredi. "Sıranı bekle."

Martin kendisini durduran adama baktı ve spor öğretmeninin turuncu, esmer yüzünü görünce çok şaşırdı.

"Douggy!" dedi. "Bırak geçeyim, benim, Martin Baxter."

Adamın camsı gözlerinde belli belirsiz bir tanıma kıvılcımı çaktı. "Douggy artık yok," dedi. "Ben Sör Karagümüş'üm, Kraliyet Sinek Evi'nin şövalyesiyim."

Martin, "Öyle olmalı," diye mırıldandı. Adamın ceketindeki sinek onlusuna baktı.

Douggy, "Benim de bir kutsal kitabım olmalı," dedi. Ama kendi kendine konuşuyordu. "Hemen bugün Ay Büyücüsü'ne geri dönmeli ve gerçek yaşamıma devam etmeliyim. Lord'um Vale ve diğer şövalyeler ile birlikte at binmeli, dokuzuncu tepenin altındaki mağaraları içeriye doluşan Bataklık Ejderleri'nden temizlemeliyim."

Martin gözlerini devirdi fakat Douggy'nin geçmesine izin vermeye niyeti yoktu. Sonra aklına bir fikir geldi.

"Kenara çekil, Sör Şövalye!" dedi. Aklına seyrettiği fantazi filmler geldi. "Ben Lord Ismus'a gelen bir haberciyim. Beni durdurmaya nasıl cesaret edersin? Bu, ihanettir. Kutsal Büyücü'nün otoritesini hiçe sayıyorsun!"

Öğretmenin gözlerinde kararsızlık belirdi. Gözleri, Martin'in üzerinde adamın Beyaz Şato'daki rütbesini belli eden bir iskambil kartı aradı.

Martin hemen bir şeyler düşündü. Blöf yapıp kartın diğer ceketinde kaldığını veya yolda düştüğünü söyleye-

bilirdi. Fakat kimsenin sorgulamaya cesaret edemediği, herkesin korktuğu bir karakterin rolüne bürünmek daha faydalı olabilirdi. Ismus'un kim olduğunu zaten biliyorlardı. O zaman?..

"Hah hah hah!" diye kahkaha attı. "Çekil önümden!"

Douggy derin bir nefes aldı ve endişeyle selam verdi. Martin'in geçmesi için telaşla kenara çekildi. Martin'in Joker'in alaycı kahkahasını taklit ettiğini duyanlar adamın geçmesi için yolu açtı.

Martin karamel renkli üniformasını giymiş garip figürün garip adım atışını hatırlamaya çalıştı ve öne çıkarken adamın yürüyüşünü taklit etmeye uğraştı. İnsanların ağzının açık kaldığını görünce bu karakterin herkesi ne kadar tedirgin ettiğini fark etti.

Tezgâhın önüne ulaşınca elmas dövmeli asık suratlı Rahipler'in kendisine baktığını gördü. Martin bu ikiliyi kandırmaya çalışmanın riskli ve tehlikeli olduğunu düşündü. İkisi de Orta Çağ kostümleri giymişti ve kart takmalarını gerektirmeyen bir rütbeye sahipti. Bakışlarını ikiliden kaçırdı ve Shiela Doyle'a odaklandı.

Genç kız önceki pazar günü kendisini görmeye gelen kızdan çok farklıydı. Uçları soluk zayıf telli dağınık saçları ve bakımsız kirli görüntüsü gitmişti. Şimdi, zarif ve etkileyiciydi. Kusursuz bir göz makyajı vardı, dudakları frenk üzümü renginde bir rujla boyanmıştı, saçları ise simsiyahtı. Omuzlarına gümüş kopçalarla tutturulmuş mor ipekten bir elbisesi ve belinde gevşek duran ametist taşlı bir kemeri vardı. Martin'in ümitleri ve cesareti azaldı.

"Shiela?" dedi. "Shiela? Benim, Martin Baxter."

Yüce Rahibe Labella meraklı yüzünü adama döndü. "Kutsal Büyücü'nün eserini satın almaya mı geldin?"

Martin kızın tam önüne geçmek için yana kaydı ve öne eğildi. "Benim," diye hırladı. "Eski matematik öğretmenin, hatırladın mı? Beni görmeye gelmiştin. Paul hakkındaydı. Sevgilimin oğlu Paul, hatırladın mı?"

Labella'nın iri siyah gözlerinde hiçbir duygu yoktu.

Kadın sıkıntılı bir ses tonuyla, "O zaman biraz cennet meyvesi?" diye sordu.

Martin, Soytarı Rahipler'in hâlâ kendisini süzdüğünün farkındaydı. Çok fazla vakti olmadığını biliyordu ve paniğe kapılmamaya çalıştı.

"Shiela!" dedi.

Kadın, "Labella!" diye düzeltti. "Ben Yüce Rahibe'yim, Ismus'un sevgilisiyim. Sizi tanımıyorum, sizi Saray'da görmedim. Bir şey satın almayacaksanız gidin."

Martin kızı sarsmak istedi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu.

"Lütfen," dedi. "Sen benim tek ümidim, son şansımsın. Lütfen beni dinle, lütfen. Ben Bay Baxter'im."

Kadının boş bakışları karşısında duran adamın üzerine odaklandı. "Sapkınlara tolerans gösterilmez," dedi. "Bir araya toplanacaklar ve Şafak Prensi'nin Krallığı'na girmelerine izin verilmeyecek."

Martin geri çekildi. Yenilmişti. Shiela'nın yardımı olmadan Paul'ü Ismus'un elinden kurtaramazdı. Carol ile Felixstowe'u Paul'süz terk etmek zorundaydı. Bunu nasıl

yapacaktı? Carol böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Kaygılı kalabalık kitap satın almaya devam etti. Martin kafasını kaşıdı. Şeytani kitabın Shiela üzerindeki etkisini kaldırmanın bir yolunu bulabilseydi, kızın kendisine ulaşabilseydi, her şey farklı olurdu.

Matematik öğretmeni bir çığlık attı ve yumruğunu avucuna vurdu. Aptalca, çılgınca bir fikirdi fakat denemek zorundaydı. Hemen elini ceplerine soktu, kâğıt ve kalem aradı. İnsanlar kendisini itip kakıyordu ama umursamadı, kafasındaki soruna odaklandı. Shiela en iyi öğrencilerinden biriyken sıklıkla yaptığı bir şeydi. Birlikte hoşlarına giden bir oyundu.

Titreyen ellerle bulduğu kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı, heyecanını bastırmaya çalıştı. Sonra arkasına döndü ve bir kez daha önlere seğirtti.

"İşte!" dedi. Kâğıdı öne uzattı, Labella'nın eline verdi. "Oku! Oku!"

Yüce Rahibe kendisine kâğıdı uzatan adama bakmadı, satış yapmaya devam etti. Martin, Soytarı Rahipler'in irkildiğini ve harekete geçtiğini gördü. Labella'ya kâğıda bakmasını haykırdı. Sonra geri çekildi. İşe yaramıyordu. Tökezledi, duygularının etkisiyle ürperdi, en kısa yoldan öfkeli kalabalığın içinden çıkmaya çalıştı. Gözlerinden akan yaşları sildi, yürümeye devam etti, kendisini alçak deniz duvarının yanında buldu. Birkaç adım daha attıktan sonra oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Denizin sesini dinledi.

Minibüsün önünde, Labella üniformalı bir kadına Dans Eden Valeler'in kopyasını verdi. Kitabı satın alan

kadın, Müdür Barry Milligan'ı acımasızca eleştiren polis memuruydu. Bir avuç dolusu para verdi ve kitabı havada salladı.

"Ben Hanın Sahibesi'yim," dedi. "Ben Hanın Sahibesi'yim, ben Hanın Sahibesi'yim."

Labella parayı Çilingir'e uzattı ve adam parayı büyük bir sandığın içine fırlattı. Yüce Rahibe eline baktı. Sapkının kendisine verdiği kâğıt parçasını hâlâ elinde tutuyordu. Umursamaz bir biçimde kâğıdı eliyle düzeltti ve üzerinde yazanlara baktı.

$y=5$ ise,

$y(y^6 - 8y^3 + 4) + 2(y^5 + y^4 + y^3 - 8) \times 10^{-5} = ?$

Labella'nın alnı kırıştı. Bunu bir yerden hatırlıyordu. Rakamları çok sevdiğini hayal meyal anımsadı. Bu gri dünyada Shiela denilen kız böyle denklemleri çözmekten büyük keyif alıyordu. Hayranlıkla başını yana eğdi. Anılar zihninde yeniden canlandı. Tezgâhın arkasından ayrıldı, minibüsün yanına bir yere, insanlardan uzağa geçti ve probleme odaklandı. Sayılar düşüncelerini alevlendiriyor, harekete geçiriyor gibiydi. Perde aralandı ve dünyaya bir kez daha renkler doldu. Problemi kafasından çözmeye başladığında yüzünde zarif bir gülümseme vardı. Sayıları çarptı, topladı, çıkarttı ve rakamların yerini değiştirdi. Bunu yapmak çok güzeldi. Gerçekti. Beynini uyarıyor ve kendisini heyecanlandırıyordu. Ay Büyücüsü'nden bile güzeldi.

Kâğıdın üzerine cevabı yazacak bir şey aradı. İşe yarar bir şey bulamadı, üzerinde kalem de yoktu. Eğildi, yumuşak kumları düzeltti ve parmağıyla üzerine sayıları yazdı.

73145.07734

Bu uzun sayıda kendisine garip bir biçimde tanıdık gelen, kendisine özel bir şey vardı. Küçükken birisi ile paylaştığı bir şaka gibiydi. Aynı sayı kendisi için yazılmış problemlerde hep açığa çıkıyordu. Öğretmen ile öğrencisi arasındaki hoşça bir münasebetti. Ama hayır... sayı doğru olmayabilirdi. Labella gözlerini hafifçe kapattı ve hatırlamaya çalıştı. Sonra kıkırdadı, kumları yeniden düzeltti ve rakamları cep hesap makinesinin üzerinde göründüğü gibi yeniden yazdı.

73145.07734

Labella sayılara baktı. Hâlâ eksik olan bir şey vardı ve sebebini fark edince sırıttı. Ayağa kalktı, sayıların etrafından dolaştı ve bir de tersinden baktı. Göz bebekleri birden normale döndü.

"Benim sayım!"

Shiela Doyle şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kolları zayıfladı ve dizlerinin bağı çözüldü.

"Ben ne yapıyorum?" diye haykırdı. "Ah, Tanrım. Ah, Tanrım!"

Şaşkın gözlerle üzerindeki mor elbiseye baktı. Sonra korkuyla Dans Eden Valeler'in kopyalarını satın alan in-

sanları inceledi. Shiela olduğu yere çöktü. Çaresizce etrafına bakındı, sonunda deniz duvarının dibinde oturan adamı gördü.

Elbisesinin eteğini kaldırdı ve adamın yanına koştu.

"Bay Baxter!" diye seslendi. "Bay Baxter!"

Martin kafasını kaldırdı. Şüpheyle, "Shiela?" diye sordu.

Kız, "Evet!" dedi. "Evet, benim! Beni geri getirdiniz! Büyüyü bozdunuz. Beni uyandırdınız. Ah, Bay Baxter!" Kollarını adamın boynuna doladı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Martin birkaç dakika kıza sarıldı. Zihninde onlarca soru vardı. Öyleyse, kitabın insanlar üzerindeki etkisini bozmak mümkündü! Zor ve zaman alan bir süreçti, her insan farklı bir uyarıcıya tepki verebilirdi fakat imkânsız değildi. Düşündüğü kadar umutsuz değildi. Üzerine derin bir rahatlama çöktü. Son birkaç günün stresine dayanmak çok zordu ve sırtındaki yük nihayet biraz azalmıştı.

"Söylesene," dedi. "Paul'ün nerede olduğunu biliyor musun?"

Shiela elbisesinin eteğine burnunu sildi.

"Jezza... Ismus ile birlikte," diye cevap verdi. "Golf Kulübü'nün köşesinde, vapur iskelesine giderken, beton bir yapı var. Gizli bir avluya açılıyor. Hepsi orada. Bugün bir kutlama var ve pazar kuruldu."

"Yeni kitaplar mı?"

Shiela olumsuzca başını iki yana salladı. "Geriye hiç kitap kalmadı! Sadece altı sandık dolusu vardı. Beşinciyi burada bitirdik. Ismus geriye kalanı *özel okuyucular* için saklıyor, her ne demekse."

"Bu harika! Bu delilik kitaplar olmadan yayılamaz!"

Shiela, "Cennet meyvesi ile de yayılabilir!" dedi. "Pazar yerinde meyve satılıyor. İğrenç meyveyi bahçelere ekecek, her yerde yetiştirecekler."

Martin söylenenlerin yarısını duydu. "Bu konuda bir şey yapmadan önce Paul'ü oradan çıkartmalıyım," dedi. "Bana yardım et, Shiela, lütfen!"

Kız tedirgin bir biçimde minibüsün önünde toplanan kalabalığa baktı. "Burayı şimdi terk edersem, Çilingir ve Soytarı Rahipler hemen peşimize düşer," dedi. "Oraya kendiniz gitmek zorundasınız. Biz burada daha fazla kalmayız, geriye çok fazla kitap kalmadı. Ben de hemen gelirim. Fakat bir iskambil kartın olmadan Mauger'in önünden geçemezsiniz ve bugün içeriye dokuzdan küçük kimsenin girmesine izin verilmiyor. Onlu takın, şövalyeler ve asilzadeler içindir, işe yarar. Oğlanı oradan çıkartın, Bay Baxter. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Martin kızın gözlerinin içine baktı. "Var," dedi. "İnan bana, neler olduğunu biliyorum."

Shiela, "Hayır, bilmiyorsunuz!" diye ısrar etti. "Benim bildiklerimi bilmiyorsunuz. Meyve sadece insanları kitaba tutsak etmiyor. Aynı zamanda, buraya gelecek yaratıkları beslemek için kullanılacak."

"Ne?"

"Kitap işin sadece yarısı. Korkunç şeyler, ürkütücü yaratıklar var, aramızda gezinmek için buraya gelmeyi bekliyorlar. Ismus, Jezza, Austerly Fellows, her kimse, burayı, sadece bu kasabayı da değil..."

Matematik öğretmeni, "Cehenneme çevirmek istiyor," diye tamamladı.

"Kesinlikle. Bunu başarınca, hazır olduğunda, Şafak Prensi de dünyaya dönecek."

Martin kızdan uzaklaştı. Düşünemiyordu. Bu kadarı çok fazlaydı, algılayabileceğinden de çoktu. Sadece Paul'ü düşünüp Paul'e odaklanmaya çalıştı.

"Gitmem lazım," dedi.

Shiela, "Ben de orada olacağım," diye söz verdi. "Tanrı aşkına, çocuğu buradan uzaklaştırın. Mümkün olduğunca uzağa götürün ve Bay Baxter... teşekkür ederim."

Martin başıyla onayladı ve Gerald'ın arabasına geri döndü.

Shiela öğretmenin arkasından baktı. Sonra beklentiyle tezgâhın önüne doluşmuş insanlara doğru döndü, derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Bu sefer işi zordu, geri dönüp Labella rolüne bürünmesi gerekiyordu.

"Lanet olsun!" diye küfretti. "Bir sigara için neler vermem."

Kendine çekidüzen verdi, soğukkanlı adımlarla minibüsün yanına geri döndü. Soytarı Rahipler kızı bekliyordu. Sert ve suçlayıcı gözleri, cübbelerinin siyah desenini işaret eden demirleri her şeyi anlatıyordu.

Shiela, "Hayır," diye mırıldandı.

Şafak Prensi için şarkılar söyleyin, sürgünü yakında sona erecek. Ozanları çağırın ve dansa başlayın. Kutsal Büyücü'yü anın. Amin!

31

Martin ıssız kasabanın içinde arabayı delirmiş gibi sürdü. Sadece bir gazete bayiinin önünde durdu. Kapalıydı. Martin öfkeyle kapısını tekmeledi. İçeriye girmesi gerekti. Camı yumrukladı ve var gücüyle bağırdı fakat cevap gelmedi, sokaklarda tek bir insan bile yoktu. Arabaya geri döndü ve bagajı açtı. Karamel renkli deri kıyafet önceki gün tahmin ettiği gibi bagajdaydı, yanında yedek bir lastik ve bir kriko vardı. Martin krikoyu aldı ve dükkânın camına fırlattı. Camda bir örümcek ağı gibi çatlaklar belirdi. Krikoyu bir kez daha fırlattı. Bu sefer pencere paramparça oldu. Martin camların üzerine basarak içeriye girdi ve rafları karıştırmaya başladı.

Bir kutu iskambil kartı bulunca paketi açtı. Sonra bir çengelli iğne kutusunu parçaladı. Ayrılmadan önce durdu. Üst kattan gelen sesleri duyabiliyordu. Gazete bayiinin sahibi ve ailesi Dans Eden Valeler'i okuyordu. İleri geri sal-

landıklarını hayal etti. Vahşi bir kararlılıkla arabaya geri döndü.

Cliff Yolu'nda başka araç yoktu. Martin gaza bastı, hayatı boyunca hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştı. Saat sabahın on biriydi. Sağ tarafındaki deniz parlak kış güneşinin altında parıldıyordu ve rengi neredeyse maviydi. Rengin güzelliği Martin'i etkilemedi. Carol'un cep telefonunu yanına almış olmayı diledi. Kadını arayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Birkaç saat sonra Paul'ü de yanlarına alıp kasabayı terk edeceklerdi. Sonra başları çok ağrıyacaktı, insanları neler olduğuna nasıl inandıracaklardı?

Birden önündeki yolu kapatan araçları gördü. Polis arabalarıydı ve memurlar araçların önünde dikiliyordu. Martin biraz yavaşladı ve neler olduğunu merak etti. Yakına girince, polislerin arkasındaki beton yapıyı gördü. Ismus işini şansa bırakmıyordu. Kenara çekti, iskambil destesinden bir onlu bulmaya çalıştı.

En yakındaki memura, "Prens sizi kutsasın!" dedi.

Şişman memur aynı cümleyle karşılık verdi ve Martin'in ceketindeki sinek onlusunu inceledi.

Matematik öğretmeni, "Ben... Sör Karagümüş'üm!" dedi. Douggy Wynn'in dediklerini hatırlamaya çalıştı. "Bugün Lordum Vale ile birlikte at bineceğim... Birlikte kurtları öldüreceğiz." Martin dilini ısırdı. Douggy'nin anlattığı hikâye böyle değildi.

Polis memuru hikâyedeki eksikleri fark etmedi. Başıyla selam verdi ve Martin'in geçmesine izin verdi. Martin şansının yaver gitmesine inanamadı ve gün boyunca böyle git-

mesini istedi. Paul'ü bu adamların yanından dışarıya nasıl çıkartacaktı, bunu sonra düşünecekti.

Yolun diğer tarafından Orta Çağ müzikleri geliyordu. Çukur avluyu gizleyen çalılardan duvara doğru baktı ve diğer taraftaki metal şeyin ne olduğunu merak etti. Fakat durup düşünecek vakit yoktu. Her zaman yaptığı bir şeymiş gibi beton yapıya doğru yürüdü.

İçeriye girince yer altındaki geçide çıkan merdivenleri hızla indi. İçerideki pis su boşaltılmış ve tavandaki metal kancalara fenerler asılmıştı.

Martin nefesini tuttu. İleride bir şekil vardı. Austerly Fellows'un evinde kendisini kovalayan figüre çok benziyordu. Şeytan Mauger.

Duraksadı. Yaratık hareketsizdi ama Martin varlığını, farkındalığını hissedebiliyordu. Ceketindeki iskambil kartına dokundu ve kendisini koruması için dua etti. Shiela işe yarayacağını söylemişti. Sonra, yaratığın taştan bir heykel olduğunu görünce çok şaşırdı. Neredeyse bir kahkaha atacaktı ama sonra siyah yanık izlerini gördü. Matematik öğretmeni hemen gözlerini kaçırdı ve adımlarını hızlandırdı.

Kısa süre sonra merdivenlere ulaştı, tüneli geride bıraktı ve Ismus'un avlusuna çıktı.

Mekânın değişimi tamamlanmıştı. Çalılar, kum ve çakıl taşları temizlenmiş, girişteki alana renkli tenteleri olan pazar tezgâhları kurulmuştu. Martin tezgâhların arasından geçti, tiksinerek satılan ürünlere baktı.

Tezgâhlar taşıdıkları ağırlığın altında eziliyordu. Austerly Fellows serasındaki hasadın ürünleri buradaydı. Daha önce

hiç görmediği soğansı bitkiler gördü. Terlemiş gibi duran su kabakları, içinde şişkin ve dolgun çimenlerin bulunduğu tepsiler, Martin'e bakla tohumlarını hatırlatan şeffaf mumsu sebzeler ve küçük, sulu görünen etli meyveler tezgâhları süslüyordu. Fakat hepsi aynı mide bulandırıcı grimsi sarı renge sahipti ve üzerlerinde siyah küf benekleri vardı. Havada hoş olmayan tatlı bir koku vardı.

İğrenç ürünlerden almak için insanlar tezgâhların önünde sıraya geçmişti. Birçoğunun üzerinde ev yapımı kostümler vardı, nadiren de olsa profesyonel ellerden çıkmış kıyafetler göze çarpıyordu. Elinde yelpazesi olan zarif siyah tafta elbiseli bir kadının başını parıltılı bir taç süslüyordu. Maça Kraliçesi rolüne kendisini tamamen kaptırmış, ipek kumaşları inceliyordu. Dört bir yanda kitaptan bölümler canlandırılıyordu, herkes kendi karakterini âdeta yaşıyordu.

Martin pazar yerinde Paul'ü arayarak yürümeye başladı. Sonra daha ileriye gidemedi. Avlunun ortasında dans gösterisi vardı. İzleyiciler dansçıların etrafında çember oluşturmuş geçit vermiyordu. Bir boru ve dümbelekle yapılan müzik çalıyordu, Martin tuhaf şapkalar ve başlıkların arasından neler olup bittiğini görmeye çalıştı.

Üç Kara Suratlı Şövalye açıklıktaydı. Şimdi üzerlerinde eksiksiz kostümleri vardı. Tüylerle süslenmiş eski şapkalar takıyor, baştan aşağıya yüzlerindeki makyajla aynı renk kıyafetler giyiyorlardı: Gömlekleri, ceketleri, botları, paçaları yukarı kıvrılmış ve kurdelelerle bağlanmış pantolonları siyahtı. Her şeyleri siyahtı, pantolonlarını örten uzun etekleri de buna dâhildi. Aslında komik görünmeleri gerekiyordu

fakat garip ve tehditkâr görünüyorlardı. Üçlüyle birlikte dans eden iki figür daha vardı. Birisi kızıl renkli sakalı olan kel kafalı bir adamdı. Üzerinde bir ressam önlüğü vardı, üzerine boya bulaşmış izlenimi veren rengârenk kumaşlar dikiliydi. Martin adamı hatırlamıyor ama beşinciyi çok yakından tanıyordu. Ismus'tu.

Matematik öğretmeni hayatı boyunca böyle bir dans görmemişti. Ellerinde uzun sopalar vardı ve birbirlerine doğru vahşice savuruyorlardı. Her şeyden çok bir Uzak Doğu dövüş sanatı gösterisine benziyordu. Martin sopalar birbirine çarpıp etrafa tahta parçaları saçıldıkça irkildi. Kara suratlılardan biri başının yanına bir darbe aldı ve makyajın üzerine kırmızı kanı aktı. Hep birlikte haykırıyor ve kükrüyorlardı, dansları gitgide vahşileşiyordu. Savrulan sopaların üzerinden atlıyor, kafalarına doğru bir saldırı gelirse başlarını eğiyor, kulakları sağır eden bağırışlarla havaya sıçrayıp yer değiştiriyorlardı. Dikkatlice prova edilmiş nefes kesici bir gösteriydi. Tek bir hatada kemikler ve kafatasları kırılabilirdi.

Martin, Ismus'un böyle bir hata yapmasını ümit etti. Kafasını kaldırdı ve kalabalığın arkasına baktı. Daha büyük bir beton yapı berrak gökyüzüne yükseliyordu. Beton çatısına devasa dökme demirden bir taht çivilenmişti. Yolun diğer tarafından görünen metal şey buydu. Uğursuz ve çirkin bir nesneydi, Martin bakışlarını hemen kaçırdı. Etrafındaki yüzlere baktı. Birçoğu pazar yerinden satın aldığı yiyecekleri kemiriyordu, dudaklarında taze lekeler vardı. Paul neredeydi?

Sonra müzik birden durdu. Dans eden adamlar birbirine selam verdi. İzleyenler önce alkışladı sonra sustu. Herkes diğer tarafa döndü. Bir şey yaklaşıyordu. İnsanlar yol açmak için kenara çekildi ve açıklığa ürkütücü bir yaratık adım attı. İskeletimsi bir attı, ustaca yapılmış tahta bir kafası vardı. İçindeki operatörü gizlemek için hasırdan gövdesinin üzerine kaburga resimli bir örtü atılmıştı.

Kalabalık, "Os os os!" diye mırıldandı. Ellerini çırptı. "Os os os!"

Yaratık açıklıkta dolaştı, çenesinin açılıp kapandığını gösterdi ve ciyaklayan kurbanlarını ısırmaya çalıştı. Bir turu tamamladıktan sonra dansçıların yanında durdu ve başını öne eğdi. İzleyenler beklentiyle vızıldadı. Gösteri henüz sona ermemişti.

Martin sabırsızlıkla kıpırdandı. Paul'ü hiçbir yerde göremiyordu. Gösteri sona erene kadar daha ne kadar bekleyecekti?

Püskürtülen bir alev Martin'e sorusunu unutturdu. Kalabalığın arkasından bir yerden havaya yükseldi. İnsanlar hayranlıkla çığlık attı, yüzlerine sahte korku ifadeleri takındı, sonra başka bir garip yaratık açığa çıktı.

İnsanlar, "Yak yak yak!" diye bağırdı.

Ata benzer bir biçimde yapılmış bir ejderhaydı. Bu seferki biraz daha zarifti. Boyu daha uzundu ve çatallı kuyruk ileri geri sallanıyordu. Yeşil kumaştan pullarla kaplıydı ve başı boğum boğumdu. Bunun çenesi oynamıyordu ama ağzının içinden esnek metal bir boru çıkıyordu.

Ejderha başını yana yatırdı ve yeni bir alev seli kafalarının üzerinde yay çizdi. Yaratık bunu birkaç kez yaptı. Bir

defasında, Martin'in karşısına gelince duraksadı. Öğretmen korkuyla soğuk terler dökmeye başladı. Alevlerin üzerine gelmesini bekliyordu. Ama hayır, ejderhanın boyalı gözleri başka tarafa kaydı. Sonunda, Yaşlı Os'un tam karşısında durdu. İki yaratık saygıyla birbirine bakıyor gibiydi. Ardından açıklığa bir figür adım attı.

Hemen herkes adamı yuhaladı. Yumruklar havada sallandı ve öfkeli haykırışlar duyuldu.

Martin'in gözleri bu yeni eseri görünce fal taşı gibi açıldı. Vahşi ve çirkin bir yüzü olan sakallı ve pejmürde bir adamın temsili kuklasıydı ve iki kişi tarafından yönetiliyordu. Birisi gövdeyi taşırken diğeri önde yürüyerek sopalarla kolları hareket ettiriyordu. Popüler olmayan karakterin elleri ve kafası kâğıttandı, üzerine giydiği cübbe de çuval bezindendi. Hiç bitmeyen yuhalamalar altında turunu tamamladı ve yerini aldı.

Ismus, "Kötü Çoban'ı kovalayın!" dedi. Kukla yere indirilene kadar yuhalamalar devam etti sonra müzik yeniden başladı.

Adamlar eskisinden de büyük bir şevkle dans etmeye başladı. Sopalar birbirine vurdu, şimdi diğer ellerde hançerler vardı. Planlanan dövüş sahnesinin ürkütücü bir ölümcüllüğü vardı.

Martin, Ismus'un kafasına sert bir darbe alıp bıçaklanmasını istedi. Sonra diğer tarafta cep telefonu ile gösterinin resimlerini çeken adamı gördü. Bu mekânda, bu insanların arasında, garip bir görüntüydü. Adamın kim olduğunu merak etti. Otuzlu yaşlardaydı, koyu mavi takımı ve yakası

açık gömleği ile çok yakışıklı duruyordu. Bulunduğu yere Martin kadar bile uyum sağlayamamıştı.

Ejderha yine alevler püskürttü. İnsanlar alkışladı ve müzik kesildi. Dans sona ermişti. Ejderha ve at alkışlarla dansçıları takip ederek sahneyi terk etti. İnsanlar pazar yerinde dolaşmaya başladı. Martin diğer tarafa doğru yürüdü. Paul neredeydi?

Cep telefonu olan adam gösteri için Ismus'u tebrik etti.

Hevesle, "Çoook güzeldi," dedi. "Ve bunlar kitapta da var, öyle mi?"

Ismus, "Dansların hepsi var," dedi. "Müzik de. O sayfaların içinde bütün dünyamız anlatılıyor."

Adam şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "On yıldır bu işin içindeyim ve sizinkine azıcık da olsa benzeyen bir şey seyretmedim. Başka her şeyi unutabilirsiniz. Bu kitap her şeyden daha güzel. İnsanı sersemletiyor!"

Ismus, "Okuyana kadar bekleyin," dedi.

Adam başıyla onayladı ve Kutsal Büyücü'nün gösteriden hemen önce kendisine verdiği kopyayı inceledi.

Sayfalara göz gezdirirken, "1936'dan beri tozlu raflarda mı bekliyordu?" diye sordu. "Buna inanamıyorum. Basım hakları tamamen size ait, değil mi? Telif hakları sadece ve sadece sizin, değil mi?"

"Avukatım buna şahit. Bütün yasal kâğıtlar kendisindedir."

"Güzel, çok güzel. Sabah merkez ofisle görüşmemi bekleyin. Çok sayıda kopya hazırlayacağız."

"Birim?"

"Kitap demek istedim. Biz onlara birim deriz."

"Kitaptan kutu biralar gibi bahsediyorsunuz."

"Sadece muhasebecilerin kullandığı bir terim, siz üzerinize alınmayın. Bunlarla uğraşmak zorunda değilsiniz. Egzama gibi üzerinize çullanacak olan pazarlama elemanlarıdır. Bunu görünce ağızları açık kalacak. O kadar gerçekçi bir dünya ki kasabadaki herkesi etkisi altına almış. İnsanlar karakterler gibi giyiniyor. Polis memurları bile! Ah, bu sefer büyük bir değişiklik yapacağız, kaliteli ve içerikli bir şey satacağız."

"Sizin birim dediğiniz bastığınız kitap sayısı değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Artık neyin satışa çıkartılacağına büyük zincirler ve süpermarketler karar veriyor. Tek istedikleri çok satan şeylerden çok sayıda satın almak. Kitapçılar insanları dükkânlarına çekebilmek için ünlüleri kullanmak zorunda kalıyor. Normalde kitapçıdan içeriye girmeyen insanlar gerçek bir fahişe görmek için kapının önünde kuyruklar oluşturuyor. Kitabın içinde saçma sapan şeyler yazması veya ünlünün kendi ismini bile imzalayamayacak kadar aptal olması umurlarında bile değil. Göğüslerinin sahte olması bile umurlarında değil. Hepsi bir derginin kapağına ünlü birinin yüzünü koymak ve sıradan Joe'nun bu görkemli dünyaya dokunabilmesiyle ilgili. Satışı yapan çöplük ürünün kendisi değil markası. Ama bu farklı. Etkileyici, kendi markanızı çoktan oluşturmuşsunuz."

Ismus gülümsedi. "Ya ben ünlü olacak mıyım?" diye sordu.

"Ah, adamım, herkes seninle tanışmak için can atacak. İlk toplantını yaptığın zaman delirecekler. Sende hepsi var: Kişilik, tarz, buradaki takipçilerin. Onlar için halkla ilişkiler kısmını hallediyorsun! Kampanyayı alevlendirmenin bir yolunu aramayacaklar. Burada ağzı bozuk eski rahibelerden veya tek bir kitapla meşhur olan çocuk yazarlardan bahsetmiyoruz. Burada gerçek bir eserle karşı karşıyayız."

"Öyle mi dersin?"

"Hey, inan bana, halkla ilişkiler makinesi çalışmaya başlayınca, eski hayatına adios diyebilirsin. Ardı ardına röportaj vereceksin. Ben biraz daha farklı düşünüyorum. En Çok Satan saçmalığını bir kenara bırak, sende kadın dergilerinin kapaklarını süsleyecek bir karizma var. Sende Noel Fielding, Russell Brand havası var. Radyo, televizyon, hepsi peşine düşecek. Burada Jonathan Ross'tan bahsediyoruz, Amerika grubu eyleme geçince Oprah, kitap kulübüne seni çıkartmak için kapını çalacak. Söz veriyorum. Bu birimler her biri birer NASA füzesiymiş gibi rafları patlatacak!"

"Ben sadece kitapların satılmasını istiyorum."

"Tabii ki. Ama artık söz konusu olan sadece kitaplar değil. Kitaplar birinci seviyedir. Medya kolumuz film hakları, konsol oyunları için harekete geçecek. Seslendirmeyi de unutma, kitapları CD'ye okuması için kimi istersen ayarlayabiliriz. Burada A sınıfı insanlardan bahsediyorum, büyük yıldızlardan. Burada inanılmaz bir pazarlama değeri var. Sen mega zengin bir adam olacaksın!"

Ismus, "Seni aradığıma sevindim," dedi. "Hemen buraya geldiğin için teşekkür ederim."

Adam, "Hayır, hayır, ben teşekkür ederim," dedi. "Terry Johnson'u çok mutlu bir satış direktörü yaptın. Yarın sabah Londra'daki merkez ofise gidip acil toplantı talep edeceğim."

"Ve seni dinleyecekler mi?"

"Ne? Orada satış elemanlarının nasıl bir güce sahip olduğuna inanamazsın. Editörler biz burun kıvırıyorsak bize göstermeye çalıştıkları ürün hakkında hiçbir şey yapamaz. Bizim satmak istediğimizi basmaları, bizim istemediklerimizi ise bizim ilgimizi çekecek şekilde değiştirmeleri gerekir. Ah, beni dinleyecekler. Bana inan."

Durup derin bir nefes aldı, kitabın yeşil ve krem renkli kapağına baktı.

"Ama bunu değiştirmemiz gerek," dedi. "Biraz daha modern bir hâle getirmemiz lazım. Tasarım departmanımız çok yeteneklidir."

Ismus, "İçindeki metni değiştiremezsiniz," diye uyardı. "Buna izin veremem."

Terry, "Hayır, hayır," dedi. "Bunu hayal bile etmedim. Ukala bir editör şöyle bir bakıp değişiklikler isteyebilir ama ben devreye girerim ve kitabı rahat bırakmak zorunda kalırlar. Hayır, ben kapaktan bahsediyorum."

"Kapağı istediğiniz gibi değiştirebilirsiniz."

"Raflarda gerçekten parlaması lazım. Dikkat çekici olması lazım. Raflar savaş alanıdır. Holografik film, kabartma, tüyler, yapay elmaslar, hatta parıldayan ışıklar bile fark edilmeyi sağlar."

"Bana biraz abartılı geldi. Bunlara gerek yok. Bu bir kitap, bir Noel ağacı değil."

"Hayır, hayır, haklısın... Ama... hımmm."

"Başka değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

"Burada sadece beyin fırtınası yapıyoruz ama başlık... Biraz hantal ve kızlara özgü gibi. Dükkânların hoşuna gitmez. Önemli merciler direnç gösterir."

"Yine de, kitabın adı bu."

"Tamam, bırak ben üzerinde biraz düşüneyim. Valeler kelimesini farklı yazı karakteri ile vurgulasak? Ha? Ha? Dans Eden Valeler, aynı isim, sadece harfler farklı. Daha ürkütücü ve modern bir hâle getirsek. Dükkânların hoşuna gidebilir."

Kutsal Büyücü sırıttı. "Sizi sevdim, Bay Johnson," dedi. "Gitmeden önce yanınıza biraz cennet meyvesi yağından almayı unutmayın, tamam mı? Yayınevinizdeki insanlara da verebilirsiniz. Sadece dudak nemlendirir. Kupa Kraliçemiz kendisi yapıyor."

"Bak, şimdiden kendi ürünlerinizi çıkartmaya başlamışsınız!"

Yeniden boru ve dümbeleğin sesi geldi. Bu sefer enstrümanlara bir flüt de eşlik etti ve zengin kostümler giymiş asilzadeler dansa katılmak için hazırlandı.

Terry, "Hey, saat geç olmuş," dedi. "Benim gitmem gerek."

"Kalıp Kötü Çoban'ın yanışını seyretmek istemez misin? Kukla hazır ve bizi bekliyor."

"İsterdim ama bu öğleden sonra yapacak çok işim, yarın için yapılacak planlarım var. Bu akşam oturup bunu okumam lazım."

"Evet, bunu yapmalısın."

"O zaman ben gideyim."

"Kara Suratlı Şövalyeler arabanıza kadar size eşlik edecek, Bay Johnson. Toplantınıza götürmeniz için size yirmi kopya veriyorum."

Terry elini uzattı ve Ismus'un elini sıktı. "Benden haber bekleyin," dedi. "Büyük bir başarıya imza atacağız! Bu bebeklerden milyonlarca satacağız."

"Umarım, Bay Johnson. Umarım."

Satış direktörü avluda yürürken kitapları ve cennet meyvesi yağıyla dolu kavanozları taşıyan üç koruma peşinden gitti. Ismus adamın arkasından baktı. Beton yapının büyük metal kapısına yaslandı ve kendi kendine kıkırdadı.

Bir ses, "Lordum," dedi. Kutsal Büyücü döndü, Çilingir ve Soytarı Rahipler'e baktı.

Küçük adamı, "Çilingir!" diye selamladı. "Az önceki gösteriyi..." Adamın yüz ifadesini görünce sesi azalarak yok oldu. "Ne oldu?"

Çilingir ellerini göğsüne koydu ve iç geçirdi. "Bir sorunumuz var," dedi.

Omzu üzerinden Soytarı Rahipler'e baktı. Adamlar öne adım attı. Ismus korkmuş Shiela Doyle'u sıkı sıkı tuttuklarını gördü.

Martin yanından geçip gittiklerini görmedi. Avlunun diğer tarafındaydı. Saray dansına başlamak için çiftler hâlinde toplanan asilzadelere bakıyordu.

Sandra Dixon'un üzerinde koyu kırmızı kadifeden bir elbise vardı. Partideki herkesin ilgisini üzerine çekmek istiyor,

erkeklerle flört ediyor ve herkese gülümsüyordu. Tam karşısında Conor Westlake duruyordu, yeleği ve uzun çorapları ile destansı bir görünümü vardı...

Martin irkildi. Paul de aralarındaydı!

Paul Thornbury'nin üzerinde Karo Valesi'nin yatay altın ve koyu kırmızı çizgileri vardı. Yüzüne ciddi bir ifade takınmıştı. Gözlerini kadınların taktıkları mücevherlerden, Kral ve Kraliçelerin taçlarından alamıyor, değerli şeyleri gördükçe kıskanarak zoraki gülümsüyordu.

Dans başladı. Çok ağırbaşlı ve resmiydi. Daireler çizdiler, el ele tutuştular, sonra yön değiştirdiler.

Martin sadece izledi. Tamamen çaresizdi. Paul'ü tutup kaçırmaya çalışırsa geçide varmadan üzerine çullanacak yüzlerce insan vardı. Tek yapabileceği şey beklemek ve daha iyi bir fırsat kollamaktı.

Dans devam etti.

Avlunun diğer tarafında, Ismus öfkeli gözlerle Shiela'ya bakıyordu.

Shiela, "Özür dilerim, Ismus," dedi. "Üzgünüm."

Ismus kızın yanına gitti, yüzünü kaba bir biçimde kavradı ve gözlerine baktı.

"Sen benim eşim değilsin," dedi. "Sen Leydi Labella değilsin!"

Shiela, "Öyleyim!" diye bağırdı. "Demek istediğim, yeniden olabilirim. Bana o şeyden biraz daha ver, bir bakalım."

Ismus hastalıklıymış gibi Shiela'ya baktı. "Sana hak ettiğinden daha fazla şans verdim," dedi. Tiksinerek, "Sen bir sapkınsın," diye ekledi. Kıza sırtını döndü.

Shiela adama bir şans daha vermesi için yalvardı ama Ismus dinlemedi. Kollarını göğsünde birleştirdi ve avluya baktı. Shiela adamın arkasındaki dansçılara baktı. Martin Baxter'i görünce neredeyse adama seslenecekti ama kendine hâkim oldu. Adamın içinde bulunduğu zor durumun farkındaydı. Asla gelmeyecek bir fırsatı bekliyordu ve Ismus her an adamı fark edebilirdi. Sonrasında Yüce Büyücü'nün ne yapacağı ise bilinmezdi.

Shiela hemen bir şeyler bulmaya çalıştı. Matematik öğretmeninin yardıma ihtiyacı vardı. Dikkatleri dağıtmalıydı. İnandırıcı bir iniltiyle kendisini Soytarı Rahipler'in kollarına bıraktı. Kutsal Büyücü beton yapının çatısına çıkan merdivenlere yatırılan kıza bakarken sırıttı. Shiela yarı kapalı gözlerle Soytarı Rahipler'in başka tarafa bakmasını bekledi. Sonra fırsatını bulunca ayağa kalktı ve merdivenleri çıkmaya başladı.

Ismus, "Onu yakalayın!" diye haykırdı. "Yakalayın!"

Soytarı Rahipler kızın peşinden koştu.

Tepeye ulaşan Shiela dev demir tahtın yanından geçti ve beton çatının kenarında durdu. Aşağıya atlamak için korkunç bir yükseklikti. Sahil aşağıda kalıyor ve karaçalılar duvarın dibini sarıyordu. Bir mucize olur da herhangi bir yerini kırmazsa çalılar her yerini paramparça ederdi. Shiela zalim bir kahkaha attı. Her iki seçenek de avluda kalmaktan iyiydi. Genç kadın havaya sıçradı.

Güçlü eller kızı havada yakaladı. Soytarı Rahipler kızı çatıya geri çekti. Shiela çığlık atmaya başladı fakat eskiden ismi Miller olan adam kızın ağzını eliyle kapattı. Kızı o

kadar sert kavramıştı ki Shiela nefes almakta güçlük çekiyordu.

Ismus basamakları çıktı. Eski sevgilisine tiksinerek baktı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Ağzından başlayın," dedi. "Sonra dışarıdaki üniformalı arkadaşlarımızı çağırın. Herkesin buna şahit olmak için burada olması lazım."

Yine çarpık gülümsemesi belirdi. "Ve bana Kötü Çoban'ın kafasını getirin," diye ekledi.

Avluda müzik durmuş, dansa ara verilmişti. Herkes kargaşanın çıktığı yere bakıyordu. Martin gözlerini Paul'den ayırmamaya çalıştı. Çocuk ortadan kaybolursa bir daha asla bulamayabilirdi. Shiela'nın çatıda olduğunu bile fark etmedi.

Soytarı Rahipler'den eskiden Tommo olarak bilinen, elinde Kötü Çoban'ın kâğıttan kafasıyla basamakları çıktı. Saray maiyeti parlak renklere boyanmış karikatürü görünce yuhalamalar yine başladı. Paul de diğerlerine katıldı. Martin göz ucuyla geçitten çıkan polislerin ceketlerinin parıltısını gördü. Kara Suratlı Şövalyeler de yanlarındaydı. Bir an için kendisini yakalamaya geldiklerini düşündü fakat kalabalığa katılıp yuhalamaya başladılar.

Martin'in kalbi bir anlığına durdu. Dışarıda polis yokken Paul'ü kaçırmak daha kolaydı.

Sonra gözlerine inanamadı, Paul'ün pazar yerine kaçamak bakışlar attığını gördü. Tezgâhların başında kimse yoktu, satıcılar bile çatıda olan biteni görmeye gelmişti ve mide bulandırıcı meyveler sahipsizdi. Martin çocuğun sırıttığını ve cebinden siyah bir maske çıkarttığını gördü. Karo

Valesi'nin çizimini başına geçirdi ve parmak ucunda sessizce tezgâhlara doğru ilerledi.

"Değerli şeylerinizi bana verin!" diye mırıldandı. "Değerli şeylerinizi bana verin! Vale'nin elleri karıncalanıyor."

Hırsız ellerini cennet meyvelerinin üzerinde gezdirdi ve en iyisinin hangisi olduğunu, hangisini çalacağını düşündü. Tezgâhın üzerine bir gölge düştü. On bir yaşındaki çocuk şaşırdı ve omzu üzerinden geriye baktı. Gelen Martin'di. Sapkın Martin.

Karo Valesi çığlık atmaya çalıştı ama Martin maskeyi çekip aldı, çocuğun ağzına soktu.

Martin, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Çocuğu sıkı sıkı tuttu. "Karşı koyma."

Fakat çocuk rahat durmadı. Tekme atmaya çalıştı ve sırtını kamburlaştırdı. Cennet meyvesini aldı ve Martin'e fırlattı. Martin şakağında patlayan meyveyi hemen eliyle sildi, uğursuz meyve suyunun ağzına akmasından korktu.

Paul yeniden meyvelere uzandı. Martin dişlerini sıktı ve öfkesi körüklendi. Çocukla uğraşacak veya kibar olunacak zaman değildi. Kabaca çocuğun ayaklarını yerden kesti ve Paul'ü sürükleyerek geçide doğru götürdü.

Çatıda, Soytarı Rahipler tutsak ettikleri Shiela'yı tahta bağlamakla meşguldü.

Ismus kalabalığa baktı. Kötü Çoban'ın kâğıttan kafasını havaya kaldırdı ve bağırdı. "Kötü Çoban'dan kaçının! Şafak Prensi'nin düşmanlarından kaçının. Onların avlanması gerek. Cezalandırılmaları gerekiyor. Acı çekmeliler. Ölmeliler!"

İzleyenler de Ismus'a katıldı ve Şafak Prensi'nin düşmanlarına lanet etti.

Ismus topukları üzerinde hafifçe yana döndü ve parıldayan gözlerle Shiela'ya baktı.

"Kendime yeni bir Labella bulmalıyım," dedi. "Benim kutsal varlığımı hak eden biri."

Shiela kendisini dev metal tahta bağlayan iplerden kurtulmak için kıvrandı. Yüzünü çevreleyen bez ağzını acıtıyordu ve konuşamıyordu. Tek tesellisi Martin'in çocukla birlikte geçide indiğini görmekti. Gözyaşlarına hâkim oldu ve bir zamanlar sevdiği adamın yüzüne suçlarcasına baktı. Fakat insan Jezza'nın bir hafta önce öldüğünü çok iyi biliyordu.

Ismus büyük bir ciddiyetle kızın yanına yürüdü ve kâğıttan kafayı kızın kafasının üzerine geçirdi. Shiela için her yer kararda.

Ismus'un boğuk sesini duydu. Yüce Büyücü, "Yakıtı ve ateşi getirin," dedi.

Shiela çaresizce iplerden kurtulmaya çalıştı. Bir saniyeliğine bile olsa pes etmeyecekti.

Martin tünelde koşmaya başladı. Paul taşıması zor bir yüktü. Kıvranıyor, mücadele ediyor, Martin'in kendisini düşürmesi için her şeyi yapıyordu. Mauger'in heykeli önüne geldiklerinde Martin iskambil kartının hâlâ işe yaramasını ümit etti. Neyse ki, korktuğu gibi olmadı.

Paul'e, "Sabit kal!" diye kükredi. "Senin iyiliğin için!"

İlerideki merdivenlerden aşağıya güneş ışığı süzülüyordu. Işığı görünce Martin'in morali düzeldi, az kalmıştı. Kitabın

etkisindeki polislerin hepsi avludaydı ve kimse kendilerini engelleyemezdi.

"Teşekkürler Tanrım, teşekkürler Tanrım!" diye mırıldandı. Beton basamaklara ulaştı ve çocuğu da beraberinde götürdü. Dudaklarından sevinçli bir gülme sesi çıktı ama bunun için çok erkendi.

Paul sonunda ağzını kapatan göz maskesinden kurtulmayı başardı ve dişlerini Martin'in omzuna geçirdi. Adam bir çığlık attı ve çocuk serbest kaldı. Paul merdivenlere doğru koştu ama Martin öfkeyle çığlık atıp peşinden gitti.

Çocuğu kadife ceketinin yakasından yakaladı ve ayaklarını yerden kesti.

Öfkeyle titrerken, "Sen benimle geliyorsun!" diye kükredi. "Gerekiyorsa kafana vurup seni bayıltırım ve zarar görüp görmediğini düşünmeyi sonraya bırakırım. Beni duydun mu?"

Paul, "Senden nefret ediyorum, pis sapık!" diye haykırdı.

Martin de çocuğun yüzüne, "Her neyse!" diye bağırdı.

Matematik öğretmeni çocuğu merdivenlerden tekrar çıkarttı. Sonra duraksadı.

Üzerlerine bir gölge düşmüş, güneş ışığını kesiyordu. Martin'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Gölgenin sahibi merdivenleri inmeye başlayınca bir çift spor ayakkabı göründü. Üç basamak indikten sonra durdu.

Martin gözlerini kırpıştırdı. Güneş ışığı figürün etrafını aydınlatıyor ve göz kamaştırıyordu. Sonra gelenin kim olduğunu anladı.

"Carol!" diye haykırdı.

Kadın aşağı baktı ama bir şey söylemedi. Martin korkmaya başladı.

"Ben... Ben Paul'ü buldum," dedi.

Çocuğun annesi sessiz kaldı.

Martin, "Carol?" dedi tekrar. Merdivenleri çıkıp kadının yanında dikildi. "Burada olduğumu nereden bildin?"

Kucağındaki çocuk kıkırdamaya başladı.

Kadın kafasını kaldırdı ve Martin'e döndü. Martin çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Gözleri... gözleri karanlık ve camsıydı.

"Sen de mi?" diye fısıldadı. "Tanrım, sen de mi?"

Soğuk ve duygusuz bir ses tonuyla, "Carol ismindeki kadın oğlunun yanında olmak istiyordu," dedi. "Bu yüzden, dün tadına baktı. Uzun süre rahatsızlık veren bir deneyim değil, Martin. Sen de denemelisin."

Kadın elini kaldırdı ve ağzı açık bir kavanozu uzattı. Martin korku dolu bakışlarını kadının duygusuz yüzünden pis kokulu merheme çevirdi.

"Her zaman bizimle olabilirsin, Martin," dedi. "Bizimle birlikte, Magpie Jack ve benimle, Mooncaster'a gel."

Martin titremeye başladı. Şimdi önceki akşam kendisini Ismus'a satanın kim olduğunu biliyordu. Paul'ü bıraktı. Elleri titriyordu. Kadının elindeki kavanozu almak için uzandı.

Kadın, "Şafak Prensi'nin Krallığı en çok istediğin şeydi, Martin," dedi. "Bu gri dünyadan zaten nefret ediyorsun. Neden çekiniyorsun? Ismus'un hükümdarlığı altında düzen var, saygı var, standartlar var, büyü ve harikalar var. Bu hiçlikte olmayan her şey var."

Martin titreyen bir ses tonuyla, "Ve sen orada kimsin?" diye sordu. "Bu şeyin tadına bakarsam birlikte olacak mıyız?"

Kadın, "Ben orada başka biriyle eşleştim," dedi. "Burası uyku boşluğu, Martin. Gerçek değil. Fark etmez. Bize katıldığında öğreneceksin."

Adam son bir kez kadına baktı. Gözleri yaşlandığı için etrafını bulanık görüyordu. İçindeki ümitsizlik dalgası korkunç bir ses olarak dudaklarından dışarı çıktı. Kavanozu kadının elinden aldı ve merdivenlere fırlattı.

Carol boş gözlerle adama baktı.

Martin, "Benimle gel!" diye yalvardı. "Çok geç olmadan buradan gidelim. Geri dönmenin bir yolu var. Olduğunu biliyorum."

Sonra yeni bir ses araya girdi.

"Ha ha ha!" diye kahkaha attı.

Martin etrafına bakındı. İçinde bulundukları küçük koruganın açık kapısından kendilerine doğru koşan yaşlı adamı gördü. Gelen Gerald Benning'di. Yüzünde endişe ve ızdırap vardı. Ama kahkaha dışarıdan gelmemişti. Altlarından bir yerden, geçitten geliyordu.

Ses tekrar, "Ha ha ha!" diye kahkaha attı. "Seni kandırdım, seninle oynadım, seni şaşırttım. Sana yardım ettim ve sana engel oldum ve şimdi... seni şok ettim!"

Martin'in içine mide bulandırıcı bir soğukluk doldu. Bu sesi biliyordu. Güneş ışığına sırtını döndü ve merdivenlerin dibindeki tünelin ağzına baktı.

Yeni derilerin gıcırtısını duydu. Önce karamel renginde pantolonu açığa çıktı. Pantolonun üzerindeki gövde koca

göbekli ve yeniydi, uşak tarzındaki kostümü bu vücut için çok sıkıydı. Şapkasının kenarı önce yüzünü gizledi ama Martin'in adamın gösterişli yüz hatlarını görmesi gerekmiyordu.

"Barry," diye mırıldandı.

Başöğretmen kafasını kaldırdı ve bir kez daha kahkaha attı. Eski rugby oyuncusu olan ve her zaman sert bir dedektif gibi görünen adam öne çıktı.

"Joker her zamanki hilelerine başvuruyor," diye itiraf etti. Gözlerinde haylaz bir parıltı vardı ve omzunu silkti. "Ismus çok kızgın ama kendimi affettirecek ve darağacından kurtulacağım. Ona çok değer verdiği bir şey sunacağım ve minnetini kazanacağım. Böylelikle hilelerim unutulacak. Saray'da tekrar söz sahibi olana kadar. Ha ha ha!"

Kolunu kaldırdı ve sesini yükseltti. "Kutsal Büyücü'yü bekletmeyelim," dedi.

Paul gülümsedi ve merdivenleri inip adama katıldı.

Martin şimdi çocukların hafta boyunca uzun kollu üniformaları giymelerine Barry'nin neden izin verdiğini anlıyordu. Ve fantezi kostümlerin siparişini verme konusunu da bu yüzden açmıştı.

Martin söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama Barry hâlâ kendilerini çağırıyordu.

Başöğretmen tekrar, "Gelin!" dedi. Göz kırptı. "Gel, Carol... Abella."

Kadın, Martin'e hiç bakmadan merdivenleri inmeye başladı. Joker'in uzanan elini tuttu ve Barry kadına sarıldı. Sonra Carol ile Paul'ü alıp dans ederek gözden kayboldu.

Martin sırtını duvara yasladı ve kendini yere bıraktı, şaşkındı ve gücü kalmamıştı. Dünyası paramparçaydı.

Gerald Benning birkaç saniye sonra yanına geldi, tünelin karanlık girişine bir bakış attı.

Yaşlı adam, "Martin!" dedi. "Martin. Carol'ı buraya kadar takip ettim. Bence... bence o..."

Matematik öğretmeni irkildi.

"Onlarla birlikte gitti," diye mırıldandı. "Artık onlardan biri. Bitti."

Gerald'ın yüzü bembeyazdı ama dişlerini sıktı ve bir şekilde Martin'i ayağa kaldırmayı başardı.

Öfkeyle, "Bitmedi!" diye haykırdı. "Hiçbir zaman bitmeyecek. Acele et, Martin, arabaya gel."

Martin adamın peşinden gitti, açık havaya adım attı. Ama bunun ne anlamı vardı? Terk edilmiş yola, sık çalıların çökmüş avluyu gizlediği yere baktı. İlahinin sesini duyabiliyordu. Ismus, Dans Eden Valeler'den bir bölüm okuyordu. Bütün sesler Austerly Fellows'un şeytani sözcüklerini tekrarlıyordu.

Saray'ın sesleri, "Gümüş Deniz'in ötesinde," diye devam etti. "Dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde..."

Gökyüzüne yoğun bir duman bulutu yükseliyordu. Demir tahtı ateşin ışığı aydınlatıyordu. Kötü Çoban'ın heykelini yaktıklarını görebiliyordu.

Gerald, "Martin, çabuk!" diye seslendi.

Matematik öğretmeni bitkin ve acı bir ses tonuyla, "Neden?" diye sordu. "Ne yapabiliriz?"

Gerald adama baktı. Yaşlı adam kararlı bir ses tonuyla, "Onlarla savaşmalıyız, Martin. Dünyayı uyarmalıyız," dedi.

Dans devam edecek...

telegram: @kaktusunx

ROBIN JARVIS

1963'te Liverpool'da doğdu. Çocukluğundan beri korku hikâyelerine düşkündü ve karakterlerden biri ölmediğinde hayal kırıklığına uğrardı. Büyüyünce kendi hikâyelerini yazmaya başladı. İlk kitabı "The Dark Portal" 1989'da basıldı. Smarties Ödülü'ne aday gösterildi. Robin o günden beri genç yetişkinler için pek çok fantastik roman yazdı. Londra. Greenwich'te yaşıyor.